

ДАНЪЧНО-ОСИГУРИТЕЛЕН ПРОЦЕСУАЛЕН КОДЕКС

Обн., ДВ, бр. 105 от 29.12.2005 г., в сила от 1.01.2006 г., изм., бр. 30 от 11.04.2006 г., в сила от 12.07.2006 г., бр. 33 от 21.04.2006 г., изм. и доп., бр. 34 от 25.04.2006 г., в сила от 1.01.2008 г. (*), изм., бр. 59 от 21.07.2006 г., в сила от деня на влизане в сила на Договора за присъединяване на Република България към Европейския съюз - 1.01.2007 г., изм. и доп., бр. 63 от 4.08.2006 г., в сила от 4.08.2006 г., доп., бр. 73 от 5.09.2006 г., в сила от 1.01.2007 г., (*) изм., бр. 80 от 3.10.2006 г., в сила от 3.10.2006 г., бр. 82 от 10.10.2006 г., изм. и доп., бр. 86 от 24.10.2006 г., в сила от деня на влизане в сила на Договора за присъединяване на Република България към Европейския съюз - 1.01.2007 г., изм., бр. 95 от 24.11.2006 г., в сила от 1.01.2007 г., изм. и доп., бр. 105 от 22.12.2006 г., изм., бр. 46 от 12.06.2007 г., в сила от 1.01.2008 г., бр. 52 от 29.06.2007 г., в сила от 1.11.2007 г., (*) бр. 53 от 30.06.2007 г., в сила от 30.06.2007 г., бр. 57 от 13.07.2007 г., в сила от 13.07.2007 г., бр. 59 от 20.07.2007 г., в сила от 1.03.2008 г., изм. и доп., бр. 108 от 19.12.2007 г., в сила от 19.12.2007 г., бр. 109 от 20.12.2007 г., в сила от 1.01.2008 г., изм., бр. 36 от 4.04.2008 г., бр. 69 от 5.08.2008 г., доп., бр. 98 от 14.11.2008 г., изм. и доп., бр. 12 от 13.02.2009 г., в сила от 1.05.2009 г., изм., бр. 32 от 28.04.2009 г., доп., бр. 41 от 2.06.2009 г., в сила от 1.07.2009 г., изм., бр. 93 от 24.11.2009 г., в сила от 25.12.2009 г., доп., бр. 15 от 23.02.2010 г., изм. и доп., бр. 94 от 30.11.2010 г., в сила от 1.01.2011 г., изм., бр. 98 от 14.12.2010 г., в сила от 1.01.2011 г., бр. 100 от 21.12.2010 г., в сила от 1.07.2011 г., изм. и доп., бр. 101 от 28.12.2010 г., бр. 14 от 15.02.2011 г., в сила от 15.02.2011 г., доп., бр. 31 от 15.04.2011 г., в сила от 1.01.2011 г., изм., бр. 77 от 4.10.2011 г., изм. и доп., бр. 99 от 16.12.2011 г., в сила от 1.01.2012 г., доп., бр. 26 от 30.03.2012 г., в сила от 30.03.2012 г., изм., бр. 38 от 18.05.2012 г., в сила от 19.11.2012 г., бр. 40 от 29.05.2012 г., в сила от 29.05.2012 г., изм. и доп., бр. 82 от 26.10.2012 г., в сила от 1.01.2013 г., бр. 94 от 30.11.2012 г., в сила от 1.01.2013 г., изм., бр. 99 от 14.12.2012 г., бр. 52 от 14.06.2013 г., в сила от 14.06.2013 г., изм. и доп., бр. 98 от 12.11.2013 г., в сила от 1.12.2013 г., изм., бр. 106 от 10.12.2013 г., в сила от 1.01.2014 г., изм. и доп., бр. 109 от 20.12.2013 г., в сила от 1.01.2014 г., бр. 1 от 3.01.2014 г., в сила от 1.01.2014 г.; Решение № 2 от 4.02.2014 г. на Конституционния съд на РБ от 4.02.2014 г. - бр. 14 от 18.02.2014 г.; изм. и доп., бр. 18 от 4.03.2014 г., в сила от 4.03.2014 г., доп., бр. 40 от 13.05.2014 г., в сила от 1.07.2014 г., изм., бр. 53 от 27.06.2014 г., изм. и доп., бр. 105 от 19.12.2014 г., в сила от 1.01.2015 г., бр. 12 от 13.02.2015 г., изм., бр. 14 от 20.02.2015 г., бр. 60 от 7.08.2015 г., бр. 61 от 11.08.2015 г., в сила от 15.08.2015 г., изм. и доп., бр. 94 от 4.12.2015 г., в сила от 1.01.2016 г., изм., бр. 13 от 16.02.2016 г., в сила от 15.04.2016 г., доп., бр. 42 от 3.06.2016 г., изм., бр. 58 от 26.07.2016 г., доп., бр. 62 от 9.08.2016 г., в сила от 9.08.2016 г., изм. и доп., бр. 97 от 6.12.2016 г., в сила от 1.01.2017 г., бр. 105 от 30.12.2016 г., в сила от 30.12.2016 г., изм., бр. 58 от 18.07.2017 г., в сила от 18.07.2017 г., изм. и доп., бр. 63 от 4.08.2017 г., в сила от 4.08.2017 г., доп., бр. 85 от 24.10.2017 г., изм., бр. 86 от 27.10.2017 г., изм. и доп., бр. 92 от 17.11.2017 г., в сила от 1.01.2018 г., доп., бр. 103 от 28.12.2017 г., в сила от 1.01.2018 г., изм., бр. 7 от 19.01.2018 г., бр. 15 от 16.02.2018 г., в сила от 16.02.2018 г., **изм. и доп., бр. 27 от 27.03.2018 г.**

(*) (Бел. ред. - относно влизането в сила на измененията и допълненията на ДОПК с ДВ, бр. 34 от 25.04.2006 г., виж § 56 от преходните и заключителните разпоредби на ЗТР)

ДЯЛ ПЪРВИ ОБЩИ ПРАВИЛА

Глава първа ПРЕДМЕТ И ОСНОВНИ ПРИНЦИПИ

Предмет

Чл. 1. С този кодекс се уреждат производствата по установяване на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски, както и по обезпечаване и събиране на публичните вземания, възложени на органите по приходите и публичните изпълнители.

Законност

Чл. 2. (1) Органите по приходите и публичните изпълнители действат в рамките на правомощията си, установени от закона, и прилагат законите точно и еднакво спрямо всички лица.

(2) Когато в международен договор, ратифициран от Република България, обнародван и влязъл в сила, се съдържат разпоредби, различни от разпоредбите на този кодекс, се прилагат разпоредбите на съответния договор.

Обективност

Чл. 3. (1) Органите по приходите и публичните изпълнители са длъжни да установяват безпристрастно фактите и обстоятелствата от значение за правата, задълженията и отговорността на задължените лица в производствата по този кодекс.

(2) Административните актове по този кодекс се основават на действителните факти от значение за случая.

(3) Истината за фактите се установява по реда и със средствата, предвидени в този кодекс.

Самостоятелност и независимост

Чл. 4. Органите по приходите и публичните изпълнители осъществяват производството самостоятелно. При изпълнение на правомощията си те са независими и действат само въз основа на закона.

Служебно начало

Чл. 5. Органите по приходите и публичните изпълнители са длъжни служебно, когато няма искане от заинтересованите лица, да изясняват фактите и обстоятелствата от значение за установяване и събиране на публичните вземания, включително за прилагането на определените в закона облекчения.

Добросъвестност и право на защита

Чл. 6. (1) Участниците в производствата и техните представители са длъжни да упражняват процесуалните си права добросъвестно и съобразно добрите нрави.

(2) Всички лица, които са заинтересовани от изхода на производствата по този кодекс, имат равни процесуални възможности да участват в тях за защита на своите права и законни интереси.

(3) Органите по приходите и публичните изпълнители са длъжни да осигурят на участниците в производствата възможност да упражнят процесуалните си права и правото си на защита.

Глава втора КОМПЕТЕНТНОСТ

Компетентен орган

Чл. 7. (1) Актовете по този кодекс се издават от орган по приходите, съответно от публичен изпълнител, от компетентната териториална дирекция.

(2) Когато органът, започнал производството, установи, че то не е от негова компетентност, в тридневен срок изпраща преписката на компетентния орган, като уведомява за това заинтересованите лица.

(3) Определен в закона горестоящ орган може да иземе разглеждането и решаването на конкретен въпрос или преписка от компетентния орган по приходите, съответно от публичния изпълнител, в случаите когато са налице основания за отвод или самоотвод, както и в случаите на трайна невъзможност за изпълнение на служебните задължения, и да възложи правомощията по разглеждането и решаването им на друг орган, съответно публичен изпълнител, равен по степен на този, от когото е изета преписката или въпросът.

(4) При промяна в обстоятелствата, обуславящи териториалната компетентност, производството се довършва от органа, който го е започнал.

Компетентна териториална дирекция

Чл. 8. (1) Компетентна териториална дирекция на Националната агенция за приходите относно производствата по този кодекс, освен ако е предвидено друго, е:

1. териториалната дирекция по постоянния адрес на физическите лица, включително едноличните търговци;

2. териториалната дирекция по адреса на управление на неперсонифицираните дружества и осигурителните каси;

3. териториалната дирекция по седалището на местните юридически лица;

4. териториалната дирекция по седалището на клона или по адреса на търговското представителство на чуждестранното лице;

5. териториалната дирекция по местоизвършване на дейността или на управлението за чуждестранни лица, непопадащи в обхвата на т. 4, които осъществяват стопанска дейност в страната, включително чрез място на стопанска дейност или определена база, или чието ефективно управление е от България;

6. териториалната дирекция по местонахождението на първия придобит недвижим имот за лица, които не попадат в случаите по т. 1 - 5;

7. териториална дирекция - София, когато не може да се установи компетентната териториална дирекция по правилата на т. 1 - 6;

8. (нова - ДВ, бр. 105 от 2006 г.) териториалната дирекция по последния постоянен адрес на наследодателя, съответно по седалището на местното юридическо лице, в случаите по чл. 126.

(2) Адресът на управление за лицата по ал. 1, т. 2 се доказва с нотариално заверен препис на учредителния договор, като ако в него не е посочен адрес на управление, за такъв се смята постоянният адрес или съответно адресът на управление на първия посочен съдружник. В случаите, когато не е представен учредителен договор, компетентна териториална дирекция е тази, която първа извърши процесуално действие по

установяване на задълженията за данъци или задължителни осигурителни вноски.

(3) Когато чуждестранно лице осъществява стопанска дейност в страната чрез повече от едно място на стопанска дейност, компетентна е териториалната дирекция по местонахождението на първото възникнало място на стопанска дейност. В случай че чуждестранното лице не е изпълнило задължението си за регистрация в регистър БУЛСТАТ, компетентна териториална дирекция е тази, която първа извърши процесуално действие по установяване на задълженията за данъци или задължителни осигурителни вноски.

(4) Изпълнителният директор на Националната агенция за приходите определя със заповед компетентната териториална дирекция за лицата, които попадат в териториалния обхват на повече от една териториална дирекция по правилата на ал. 1. Заповедта се обнародва в "Държавен вестник".

(5) Компетентността относно местните данъци се определя по местонахождението на общината, в приход на чийто бюджет следва да постъпи съответният местен данък съгласно Закона за местните данъци и такси.

Глава трета **СТРАНИ И УЧАСТНИЦИ В ПРОИЗВОДСТВОТО**

Общи определения

Чл. 9. (1) Страна (субект) в административния процес по този кодекс е:

1. административният орган;
2. всяко физическо или юридическо лице, от чието име или срещу което е образувано административно производство по този кодекс.

(2) В производствата по този кодекс неперсонифицираните дружества и осигурителните каси се приравняват на юридически лица. Принудителното събиране се извършва срещу участващите в неперсонифицираните дружества и в осигурителните каси лица съобразно тяхното участие.

(3) Участници в административното производство са субектите и всички други лица, които участват в извършването на процесуални действия.

Дееспособност и представителство

Чл. 10. (1) Всички процесуални действия в административното производство могат да се извършват лично от дееспособните физически лица.

(2) Малолетните, непълнолетните и поставените под запрещение физически лица се представляват от техните родители, съответно настойници или попечители.

(3) Юридическите лица се представляват от лицата, които ги представляват по закон.

(4) Лицата могат да се представляват от пълномощници въз основа на писмено пълномощно.

(5) Органът по приходите или съответният служител следи за наличието на дееспособност и представителна власт за извършване на съответните действия и при установяване на липсата им определя срок за отстраняване на нередовността.

(6) В случай че нередовността по ал. 5 засяга извършването на процесуално действие, което не е условие за допустимостта на производството, и не е отстранена в определения срок, смята се, че действието не е извършено. Ако действието е условие за допустимостта на производството и нередовността не е отстранена, производството се прекратява.

Назначаване на временен или особен представител

Чл. 11. (1) Когато органът по приходите или публичният изпълнител следва да извърши нетърпящи отлагане процесуални действия спрямо лице, което е недееспособно и/или няма законен представител, както и при противоречие в интересите между представител и представляван, той може да поиска от районния съд по местонахождението му да назначи негов временен, съответно особен представител. За процесуални действия спрямо малолетни и непълнолетни се прилагат и разпоредбите на Закона за закрила на детето.

(2) Съдът се произнася по искането с мотивирано определение в закрито заседание не по-късно от три дни от постъпването му, като определя временния, съответно особен, представител и срока, за който е назначен. Определението не подлежи на обжалване.

Правомощия на органа по приходите и публичния изпълнител

Чл. 12. (1) Органът по приходите при спазване на разпоредбите на този кодекс:

1. извършва проверки и ревизии;
2. установява административни нарушения;
3. налага административни наказания;
4. има право на достъп в подлежащите на контрол обекти;
5. проверява отчетността на контролираните обекти;
6. проверява счетоводни, търговски или други книжа, документи и носители на информация с оглед установяване на задължения и отговорности за данъци и задължителни осигурителни вноски, както и нарушения на данъчното и осигурителното законодателство;
7. изисква и събира оригинални документи, данни, сведения, книжа, вещи, извлечения по сметки, справки и други носители на информация с цел установяването на задължения и отговорности за данъци и задължителни осигурителни вноски, както и нарушения на данъчното и осигурителното законодателство; изисква заверени копия на писмените документи и заверени разпечатки на данни от технически носители;
8. изисква от контролираните лица да декларират банковите си сметки в страната и в чужбина;
9. установява притежаваните имущества, парични средства и материални ценности, вземания и книжа;
10. извършва предвидените от този кодекс действия за обезпечаване на доказателства, включително запечатва каси, складове, работилници, офиси, магазини и други подлежащи на контрол обекти;
11. изисква от всички лица, държавни и общински органи данни, сведения, документи, книжа, материали, вещи, извлечения по сметки, справки и други носители на информация, необходими за осъществяване на контролната дейност;
12. иска разкриване на служебна, банкова или застрахователна тайна по ред, предвиден в закон;
13. получава безплатен достъп до публичните регистри и безплатно издаване на официално заверени извлечения на вписванията в тях или на копия на документите, въз основа на които са извършени;
14. изисква писмени обяснения;
15. възлага експертизи и ползва специалисти;

16. изисква деклариране на определени факти и обстоятелства, когато това е предвидено със закон.

(2) (Нова – ДВ, бр. 109 от 2013 г., в сила от 1.01.2014 г.) Орган по приходите, оправомощен да извършва фискален контрол върху движението на стоки с висок фискален риск, при спазване на разпоредбите на този кодекс освен правомощията по ал. 1 има и следните правомощия:

1. да спира транспортни средства на фискални контролни пунктове;
2. да изисква и извършва проверка на документите, придружаващи стоката;
3. да извършва проверка и оглед на превозваната стока в транспортното средство и на мястото на получаването/разтоварването ѝ;

4. да изисква представянето на документ за самоличност от водача на транспортното средство;

5. (изм. – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) да изисква от водача на транспортното средство да декларира данни за вида и количеството на стоката, за изпращача и получателя, за датата и мястото на получаване на стоката, както и да заяви очаквания час на разтоварване/получаване, в случай че липсват документи или документите не съдържат тези данни;

6. да поставя и отстранява технически средства за контрол на транспортното средство, с което се превозва стоката;

7. да получи достъп до мястото на получаване/разтоварване на стоката (обект, склад, помещение, съоръжение, резервоар и други места за съхранение) и да присъства по време на разтоварването на стоката;

8. да изисква присъствието на купувача/получателя или на упълномощен от него представител при извършването на проверката и огледа на стоката на мястото на получаването/разтоварването ѝ;

9. да изисква обезпечение при условията на този кодекс.

(3) (Нова – ДВ, бр. 109 от 2013 г., в сила от 1.01.2014 г.) Транспортни средства могат да бъдат спирани само от органи по приходите, снабдени с ясно различими и видими, включително през тъмната част на денонощието, обозначителни знаци и облекло по форма, утвърдена със заповед на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите, която се обнародва в "Държавен вестник".

(4) (Предишна ал. 2 - ДВ, бр. 109 от 2013 г., в сила от 1.01.2014 г.) Публичният изпълнител при спазване на разпоредбите на този кодекс:

1. налага мерки за обезпечаване на публични вземания и извършва действия по събирането им;

2. има право на достъп в подлежащите на контрол обекти;

3. изисква от контролираните лица да декларират банковите си сметки в страната и в чужбина;

4. установява притежаваните имуществва, парични средства и материални ценности и вземания;

5. изисква от всички лица, държавни и общински органи данни, сведения, документи, книжа, материали, вещи, извлечения по сметки, справки и други носители на информация, необходими за обезпечаване или събиране на публичните вземания;

6. иска разкриване на служебна, банкова или застрахователна тайна по ред, предвиден в закон;

7. получава безплатен достъп до публичните регистри и безплатно издаване на

официално заверени извлечения на вписванията в тях или на копия на документите, въз основа на които са извършени;

8. изисква писмени обяснения;

9. възлага експертизи и ползва специалисти;

10. изисква деклариране на определени факти и обстоятелства, когато това е предвидено в закон;

11. установява административни нарушения;

12. налага административни наказания.

(5) (Предишна ал. 3, изм. - ДВ, бр. 109 от 2013 г., в сила от 1.01.2014 г.) Контролът по ал. 1 – 4 се извършва само в обекти, в които се осъществява стопанска дейност или управление на стопанска дейност - производствени помещения, магазини, складове, транспортни средства, офиси, кантори, канцеларии и други подобни, както и в помещения и места, където се съхраняват материални ценности, парични средства и счетоводни, търговски и други документи или носители на информация, свързани с дейността на контролираните лица.

(6) (Нова – ДВ, бр. 109 от 2013 г., в сила от 1.01.2014 г.) Правомощията на органите по приходите по ал. 2 се осъществяват на територията на цялата страна независимо от компетентността по чл. 8.

(7) (Нова – ДВ, бр. 109 от 2013 г., в сила от 1.01.2014 г.) Местоположението на фискалните контролни пунктове се определя със заповед на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите след съгласуване с Агенция "Пътна инфраструктура", която се публикува на интернет страницата на Националната агенция за приходите.

(8) (Предишна ал. 4, изм. - ДВ, бр. 109 от 2013 г., в сила от 1.01.2014 г.) При осъществяването на правомощията по ал. 1 – 4 по отношение на адвокати и нотариуси се прилагат разпоредбите на Закона за адвокатурата и Закона за нотариусите и нотариалната дейност.

(9) (Нова – ДВ, бр. 27 от 2018 г.) За целите на административното сътрудничество и обмена на информация по глава шестнадесета, раздели IIIa, IV, V и VI органът по приходите освен правомощията по ал. 1 има право на достъп до:

1. информацията, документите и данните, събирани по реда на глава втора от Закона за мерките срещу изпирането на пари и съхранявани по реда на глава трета, раздел I от същия закон, включително информацията, документите и данните за отделните сделки и операции;

2. информацията, механизмите и процедурите за прилаганите мерки за комплексна проверка по реда на глава втора от Закона за мерките срещу изпирането на пари, както и до вътрешните правила, политики и процедури за контрол и предотвратяване изпирането на пари по глава осма, раздел I от същия закон;

3. информацията и данните за действителните собственици, с които разполагат лицата по чл. 61, ал. 1 и чл. 62, ал. 1 от Закона за мерките срещу изпирането на пари, както и до информацията и данните по чл. 63, ал. 4 от същия закон, вписани в търговския регистър и регистъра на юридическите лица с нестопанска цел и в регистър БУЛСТАТ.

Задължения на участниците в производствата

Чл. 13. (1) (Предишен текст на чл. 13, изм. - ДВ, бр. 109 от 2013 г., в сила от 1.01.2014 г.) Участниците в производствата са длъжни да оказват съдействие и да предоставят информация при условията и по реда на този кодекс на органа по приходите и публичния

изпълнител при изпълнение на правомощията им по чл. 12, ал. 1 – 4.

(2) (Нова – ДВ, бр. 109 от 2013 г., в сила от 1.01.2014 г.) При извършване на фискален контрол върху движението на стоки с висок фискален риск водачът на транспортното средство е длъжен:

1. да представи на органа по приходите документ за самоличност;
2. да представи на органа по приходите документите, придружаващи стоката;
3. (изм. – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) да декларира пред органа по приходите данни за вида и количеството на стоката, за изпращача и получателя, за мястото и датата на получаване на стоката, както и да заяви очаквания час на разтоварване/получаване, в случай че липсват документи или документите не съдържат тези данни;
4. да уведоми лицето, посочено като получател/купувач и/или изпращач/продавач на стоката, за извършения фискален контрол върху движението на стоката и за поставените технически средства за контрол и за задължението на получателя/купувача да присъства на мястото на получаване/разтоварване на стоката;
5. да запази целостта и да не поврежда техническите средства за контрол, поставени от органа по приходите;
6. да достави превозваната стока на мястото на получаването/разтоварването ѝ, въведено в техническите средства за контрол;
7. да достави превозваната стока на мястото, през което транспортното средство следва да напусне територията на страната, в случаите на транзитно преминаване през територията на Република България;
8. да присъства при премахването на техническите средства за контрол от транспортното средство от органа по приходите.

(3) (Нова – ДВ, бр. 109 от 2013 г., в сила от 1.01.2014 г.) При извършване на фискален контрол върху движението на стока с висок фискален риск лицето – получател/купувач на стоката, е длъжно:

1. да уведоми незабавно органа по приходите при промяна на датата, часа и мястото на получаване/разтоварване на стоката с искане по образец, подадено по електронен път;
2. да се яви на посочените пред органа по приходите място, дата и час на получаване/разтоварване на стоката или да осигури присъствието на упълномощен свой представител;
3. да присъства при отстраняването на техническите средства за контрол, разтоварването на стоката и при извършването на проверката и огледа на стоката на мястото на получаването/разтоварването ѝ или да осигури присъствието на упълномощен свой представител;
4. да не се разпорежда със стоката до получаването/разтоварването ѝ освен в случай на представяне пред органа по приходите на обезпечение в пари или безусловна и неотменяема банкова гаранция със срок на действие, не по-малък от 6 месеца, в размер 30 на сто от пазарната стойност на стоката.

(4) (Нова – ДВ, бр. 109 от 2013 г., в сила от 1.01.2014 г.) Задълженията по ал. 2 имат и лицата, придружаващи стоката.

Глава четвърта **ЗАДЪЛЖЕНИ ЛИЦА**

Видове задължени лица

Чл. 14. Задължени лица са физическите и юридическите лица, които:

1. са носители на задължението за данъци или задължителни осигурителни вноски;
2. са задължени да удържат и внасят данъци или задължителни осигурителни вноски;
3. отговарят за задължението на лицата по т. 1 и 2.

Лица, задължени да удържат и внасят данъци или задължителни осигурителни вноски

Чл. 15. (1) Когато в закон е предвидено, че определено лице е задължено да удържа и внася данъци или задължителни осигурителни вноски, за това лице се прилагат правилата, определящи правата и задълженията на субект в производствата по този кодекс.

(2) Данъци или задължителни осигурителни вноски, удържани и внесени от лицето по ал. 1, се смятат за платени от името и за сметка на лицето, от чието възнаграждение или плащане са били удържани, дори и когато не е имало задължение за удържане.

Отговорно трето лице

Чл. 16. (1) Задължено лице по чл. 14, т. 3 е лице, което в предвидените от закон случаи има задължение за внасяне на данъка или задължителната осигурителна вноска на носител на задължението или на лице, задължено да удържа и внася данъци или задължителни осигурителни вноски, които не са внесени в срок.

(2) За задължените лица по чл. 14, т. 3 се прилагат правилата, определящи правата и задълженията на субект в производствата по този кодекс.

(3) Отговорността на задълженото лице по чл. 14, т. 3 обхваща данъците и задължителните осигурителни вноски, лихвите и разноските за събирането им.

Права на задължените лица

Чл. 17. (1) Задължените лица имат право:

1. на уважение към честта и достойнството им при осъществяване на процесуалните действия по този кодекс;

2. да им бъдат разяснявани правата в производствата по този кодекс, включително и правото на защита в административното, изпълнителното и съдебното производство, и да бъдат предупредени за последиците от неизпълнение на задълженията им по този кодекс;

3. на опазване в тайна сведенията, фактите и обстоятелствата, представляващи данъчна и осигурителна информация;

4. да изискват от органите по приходите и публичните изпълнители при изпълнение на правомощията им да се легитимират и да показват акта, въз основа на който се предприемат съответните действия;

5. да им бъдат осигурени и предоставени безплатно:

а) приемането на всички документи, представени от задължени и трети лица относно публичните им задължения;

б) информация за публичните им задължения и за сроковете, в които следва да заплатят дължимите от тях данъци, задължителни осигурителни вноски и други публични задължения;

в) информация за здравноосигурителния им статус и осигурителния им доход;

г) данъчни и други декларации, съдържащи указания за попълването им, формуляри и други документи, които се изискват или издават въз основа на закон, които следва да се публикуват и в Интернет страницата на агенцията;

д) възможност за електронен обмен на данни с органите по приходите и публичните изпълнители;

6. да бъдат информирани за последиците от принудителното изпълнение на вземания за данъци, други публични вземания и задължителни осигурителни вноски;

7. да искат издаването и да получават в срок актове или други документи, с които се удостоверяват факти с правно значение или се признава или отрича съществуването на права или задължения, когато имат правен интерес от това;

8. да обжалват всички актове и действия на органите по приходите и публичните изпълнители, с които се засягат техни законни права и интереси, по реда, предвиден в този кодекс.

(2) Органите по приходите са длъжни да осигуряват на страните възможност да изразят становище по събраните доказателства, както и по предявените искания по реда, предвиден в този кодекс. Страните могат да правят писмени искания и възражения.

(3) Когато задължено лице действа съобразно писмени указания от министъра на финансите, орган по приходите или публичен изпълнител, които впоследствие се окажат незаконосъобразни, начислените лихви вследствие на действията съобразно дадените указания не се дължат, а определената от закона санкция не се налага.

(4) (Изм. - ДВ, бр. 12 от 2009 г., в сила от 1.05.2009 г.) Указанията за единното прилагане на законодателството, които са задължителни за органите по приходите и публичните изпълнители, както и всички отговори или становища с общ методологичен характер относно данъците или задължителните осигурителни вноски се публикуват. Публикуването се прави в интернет страницата на съответната администрация, като може да бъде направено и публикуване в пресата или по друг общодостъпен за задължените лица начин.

(5) Когато задължено лице заплати целия дължим данък или задължителна осигурителна вноска за съответния период в законоустановения срок за ползване на намаление, при установяване на правилността на извършеното плащане то ползва предвидените в тези случаи намаления на размера на данъка, ако съответната декларация е подадена в законоустановения срок.

(6) Задължените лица имат право на обезщетение за вредите, причинени им от незаконни актове, действия или бездействия на органи по приходите и публичните изпълнители при или по повод изпълнение на дейността им. Отговорността се реализира по реда, предвиден в Закона за отговорността на държавата за вреди, причинени на граждани.

Отговорност на лицата, задължени да удържат и да внасят данъци или задължителни осигурителни вноски

Чл. 18. (1) Лице, задължено по закон да удържа и да внася данък или задължителни осигурителни вноски, което не удържи и не внесе данъка или вноските, е солидарно отговорно с носителя на задължението за неударжания и невнесен данък или осигурителни вноски.

(2) В случаите, когато лицето по ал. 1 е удържало данъка или задължителните осигурителни вноски, но не ги е внесло, то дължи невнесения данък или задължителни осигурителни вноски, а отговорността на носителя на задължението се погасява.

Отговорност на трето лице (Загл. изм. – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.,

бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.)

Чл. 19. (Изм. – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г., бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) (1) Който в качеството си на управител, член на орган на управление, прокурист, търговски представител, търговски пълномощник на задължено юридическо лице по чл. 14, т. 1 и 2 укрие факти и обстоятелства, които по закон е бил длъжен да обяви пред органа по приходите или публичния изпълнител и вследствие от това не могат да бъдат събрани задължения за данъци и/или задължителни осигурителни вноски, отговаря за непогасеното задължение.

(2) (Доп. – ДВ, бр. 92 от 2017 г., в сила от 21.11.2017 г.) Управител, член на орган на управление, прокурист, търговски представител, търговски пълномощник на задължено юридическо лице по чл. 14, т. 1 и 2 носи отговорност за непогасените задължения на задължено юридическо лице по чл. 14, т. 1 и 2, когато недобросъвестно извърши едно от следните действия, в резултат на което имуществото на задълженото лице е намаляло и по тази причина не са погасени задължения за данъци и/или задължителни осигурителни вноски:

1. извърши плащания в натура или в пари от имуществото на задълженото лице, представляващи скрито разпределение на печалбата или дивидент, или отчужди имущество, включително предприятието, на задълженото лице безвъзмездно или по цени, значително по-ниски от пазарните;

2. извърши действия, свързани с обременяване с тежести на имуществото на задълженото юридическо лице за обезпечаване на чужд дълг и то бъде осребрено в полза на третото лице.

(3) (Доп. – ДВ, бр. 92 от 2017 г., в сила от 21.11.2017 г.) Отговорност по ал. 2 носят и мажоритарни съдружници или акционери, когато действията са извършени по тяхно решение, с изключение на негласувалите и гласувалите против.

(4) Отговорността за непогасените задължения по ал. 2 и 3 е до размера на извършените плащания, съответно до размера на намалението на имуществото.

(5) (Изм. – ДВ, бр. 92 от 2017 г., в сила от 21.11.2017 г.) Мажоритарните собственици на капитала, включително мажоритарните съдружници или акционери, имащи това качество към деня на възникване на задълженията, които недобросъвестно прехвърлят притежавани от тях дялове или акции, така че да престанат да бъдат мажоритарни съдружници или акционери, отговарят за непогасените задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски. Отговорността е пропорционална на участието им в отчуждената част от капитала. Недобросъвестност е налице, когато съдружникът или акционерът е знаел, че дружеството е свръхзадължено или неплатежоспособно, и разпореждането е извършено преди по-ранната от двете дати:

1. (нова – ДВ, бр. 92 от 2017 г., в сила от 21.11.2017 г.) обявяване в търговския регистър на молбата на длъжника за откриване на производство по несъстоятелност;

2. (нова – ДВ, бр. 92 от 2017 г., в сила от 21.11.2017 г.) вписване на решение на съда по несъстоятелността за откриване на производство по несъстоятелност на длъжника.

(6) Отговорността по ал. 5 носят и лицата, съдружници или акционери, които притежават миноритарни дялове от капитала, когато едновременно или последователно за период не по-дълъг от три месеца, недобросъвестно прехвърлят дружествени дялове или акции, чиято обща сума представлява мажоритарен дял от капитала. Изречение първо не се прилага за дружества, чиито акции са предмет на публично предлагане.

(7) (Нова – ДВ, бр. 92 от 2017 г., в сила от 21.11.2017 г.) Отговорността по ал. 5 и 6

отпада, когато съдът по несъстоятелността прекрати производството по несъстоятелност поради утвърждаване на план за оздравяване или въз основа на договор за уреждане на плащането на паричните задължения по чл. 740 от Търговския закон.

(8) (Предишна ал. 7 - ДВ, бр. 92 от 2017 г., в сила от 21.11.2017 г.) Лицата, които са действали в скрито съучастие, дължат солидарно с неплатежоспособното юридическо лице неплатените задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски така, както биха възникнали за неплатежоспособното юридическо лице.

(9) (Предишна ал. 8 - ДВ, бр. 92 от 2017 г., в сила от 21.11.2017 г.) Собствениците на капитала, включително съдружниците или акционерите, които са получили скрито разпределение на печалбата, отговарят за неплатените задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски на юридическото лице за периода, в който са притежавали това качество, до размера на полученото, освен ако скритото разпределение е декларирано.

(10) (Предишна ал. 9 - ДВ, бр. 92 от 2017 г., в сила от 21.11.2017 г.) Смята се, че е налице недобросъвестност по смисъла на ал. 2 и 3, когато действието е извършено след деклариране и/или установяване на задълженията до една година от декларирането и/или издаването на акта за установяване на задължението.

(11) (Предишна ал. 10 - ДВ, бр. 92 от 2017 г., в сила от 21.11.2017 г.) Смята се, че е налице недобросъвестност по смисъла на ал. 2, 3 и 5, когато действието е извършено, след като е образувано производство по реда на този кодекс за контрол по спазване на данъчното и/или осигурителното законодателство до 6 месеца от приключване на производството. Когато се извършва проверка, срокът тече от получаване на искане или протокол съгласно чл. 110, ал. 5.

(12) (Предишна ал. 11 - ДВ, бр. 92 от 2017 г., в сила от 21.11.2017 г.) За прокурист се смята и всяко лице, което е упълномощено да изпълнява правомощия на управителя. За търговски пълномощник се смята и всяко лице, което изпълнява условията на чл. 26 от Търговския закон, с изключение на изискването да получава възнаграждение, както и всяко лице, действало при условията на чл. 301 от Търговския закон.

Поредност

Чл. 20. (Изм. – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) В случаите по чл. 19 обезпечението и принудителното изпълнение се насочва първо срещу имуществото на задълженото лице, за чието данъчно или осигурително задължение се носи отговорност.

Реализиране на отговорността

Чл. 21. (1) В случаите по чл. 16, 18 и 19 отговорността на третите лица се установява с ревизионен акт.

(2) Отговорността на третите лица се реализира и в случаите, когато по отношение на длъжника са налице обстоятелствата по чл. 168, т. 5, 6 и 7.

(3) Отговорността на третите лица отпада с отпадането на задължението, за което е установена с влязъл в сила акт. В този случай връщането на платени суми се извършва по реда на глава шестнадесета, раздел първи.

Глава пета СРОКОВЕ

Установяване и изчисляване на сроковете

Чл. 22. (1) Срокът в административното производство е 14-дневен, когато не е установен от закона или определен от органа по приходите, съответно от публичния изпълнител. Органът по приходите и публичният изпълнител не могат да определят срок, по-кратък от 7 дни.

(2) Сроковете се изчисляват по години, месеци, седмици и дни.

(3) Срокът, който се брои по години, изтича на същото число и в същия месец на съответната година, а когато такова число няма - в края на съответния месец.

(4) Срокът, който се брои по месеци, изтича на съответното число на последния месец, а ако последният месец няма съответното число, срокът изтича в последния му ден.

(5) Срокът, който се брои на седмици, изтича в съответния ден на последната седмица.

(6) Срокът, който се брои на дни, се изчислява от деня, следващ деня, от който започва да тече срокът, и изтича в края на последния му ден.

(7) Когато срокът изтича в неприсъствен ден, този ден не се брои и срокът изтича в следващия след него присъствен ден.

(8) Последният ден на срока продължава до края на двадесет и четвъртия час, но ако трябва лично да се извърши или представи нещо пред органа по приходите или публичния изпълнител, срокът изтича в момента на приключване на работното време.

Спазване на срока

Чл. 23. (1) Срокът е спазен, когато действието е извършено или документите са подадени пред надлежния орган или са получени от страната преди изтичането на срока, определен по реда на чл. 22.

(2) (Изм. - ДВ, бр. 100 от 2010 г., в сила от 1.07.2011 г.) Срокът се смята за спазен и когато изпращането или получаването на документите е станало чрез пощенски оператор, куриер или по електронен път чрез използване на квалифициран електронен подпис на подателя, както и когато са подадени пред ненадлежен орган по чл. 5, преди изтичането му.

Установяване спазването на срока

Чл. 24. (1) Спазването на срока по чл. 23 се установява от наличието на поне едно от следните обстоятелства:

1. пощенско клеймо или отпечатък с датата на подаване;
2. заверка от пощенския служител с датата на подаване;
3. заверка от служител в куриерска служба с датата на подаване;
4. дата на изпращане на електронното съобщение;
5. дата на входящия номер на подадените документи.

(2) При противоречие между данните по ал. 1, т. 1 - 3 пощенският оператор издава удостоверение за потвърждаване на датата на подаване.

Продължаване на срока

Чл. 25. Определените от органа по приходите или публичния изпълнител срокове могат да бъдат продължени по молба на заинтересованото лице, подадена преди изтичането на срока, ако това се налага по уважителни причини. Продължаването на срока не може да надхвърля размера на съответния срок, определен в закона.

Възстановяване на срока

Чл. 26. (Изм. - ДВ, бр. 30 от 2006 г., в сила от 12.07.2006 г.) Относно възстановяването на сроковете в административното производство по този кодекс се прилагат разпоредбите на Административнопроцесуалния кодекс.

Погрешно определен срок

Чл. 27. (1) Когато орган по приходите или публичен изпълнител определи по-дълъг срок от установения в закона, извършеното след законния срок, но преди изтичането на определения от органа срок, действие не се смята за просрочено.

(2) Когато орган по приходите или публичен изпълнител определи по-кратък от установения от закона срок, прилага се законният срок.

Глава шеста СЪОБЩЕНИЯ

Адрес за кореспонденция

Чл. 28. (1) Адресът за кореспонденция е:

1. (изм. - ДВ, бр. 34 от 2006 г.) постоянният адрес - за физическите лица, ако не е посочен писмено друг адрес, за регистрираните в регистър БУЛСТАТ лица - вписаният в регистъра адрес за кореспонденция, а за едноличните търговци - адресът на управление;

2. (доп. - ДВ, бр. 34 от 2006 г.) адресът на управление - за местните юридически лица, регистрираните търговски представителства и клоновете на чуждестранни лица, освен ако в регистър БУЛСТАТ не е вписан друг адрес за кореспонденция, съответно в търговския регистър не е вписан друг адрес на управление;

3. адресът по мястото на извършване на дейността или управлението, ако не е налице адрес по т. 2 - за чуждестранни лица, които извършват стопанска дейност в страната чрез място на стопанска дейност или определена база; когато чуждестранното лице осъществява стопанска дейност чрез повече от едно място на стопанска дейност в страната - адресът за кореспонденция е адресът по мястото на извършване на дейността на първото възникнало място на стопанска дейност или определена база;

4. адресът на първия придобит недвижим имот - за чуждестранни лица, придобили недвижим имот на територията на страната и непопадащи в обхвата на т. 1, 2, 3 и 5;

5. адресът на управление за неперсонифицираните дружества и осигурителните каси; когато в договора не е посочен адрес на управление, адресът за кореспонденция е постоянният адрес, съответно адресът на управление на първия посочен в договора съдружник; когато не е представен договор, адресът за кореспонденция е постоянният адрес, съответно адресът на управление на съдружника, спрямо когото е извършено първото процесуално действие по установяване на задълженията за данъци или задължителни осигурителни вноски.

(2) Всяко лице има право да посочи пред органите по приходите електронен адрес за получаване на съобщения.

(3) В случаите на започнало производство по този кодекс, за което лицето е редовно уведомено, то е длъжно да съобщи писмено на водещия производството орган по приходите в тридневен срок от предприемане на действия за промяна на адреса си за кореспонденция. В противен случай всички актове и документи в това производство се

прилагат към преписката и се смятат за редовно връчени.

(4) При отсъствие за повече от 30 дни от адреса за кореспонденция законните представители на юридическите лица и едноличните търговци упълномощават лице, на което да се връчват съобщенията и другите актове.

(5) Физически лица, спрямо които е започнало производство, за което са уведомени, и които пребивават повече от 30 последователни дни в чужбина, са длъжни да посочат лице на територията на страната, което да ги представлява пред органите по приходите и на което да се връчват съобщенията и другите актове.

Връчване на съобщения

Чл. 29. (1) Връчването на съобщенията в административното производство се извършва на адреса за кореспонденция на субекта.

(2) Връчването се извършва от органа по приходите или от друг служител (връчител).

(3) Съобщенията могат да се връчват чрез изпращане на писмо с обратна разписка чрез лицензиран пощенски оператор, в която се вписва извършеното действие.

(4) (Изм. - ДВ, бр. 100 от 2010 г., в сила от 1.07.2011 г.) Съобщенията могат да се връчват чрез изпращане по телефакс или с електронно съобщение при използване на квалифициран електронен подпис на органа по приходите.

(5) Връчването може да стане чрез общината или кметството, ако в населеното място, където трябва да се извърши, няма орган по приходите, съответно връчител.

(6) Съобщенията се връчват на лицето, негов представител или пълномощник, член на орган на управление или на негов служител, определен да получава книжа или съобщения,

(7) Освен на лицата по ал. 6, съобщение на физическо лице, включително едноличен търговец, може да се връчи и на пълнолетен член на домакинството му, както и на пълнолетно лице, което има същия постоянен адрес, ако се съгласи да го приеме със задължението да го предаде.

(8) Съобщенията на физическите лица могат да се връчват и по месторабота лично или чрез лицето, определено да приема съобщенията на работодателя, ако се съгласи да го приеме със задължение да го предаде.

(9) Съобщението може да се връчи и на всяко друго място, когато се получава лично от лицето или от негов представител.

(10) Длъжностното лице, извършило връчването, връща своевременно разписката, която се прилага към преписката.

Удостоверяване на връчването

Чл. 30. (1) Връчването на съобщението се удостоверява с подпис на получателя или на друго лице, чрез което става връчването, като в разписката се отбелязват трите му имена, единният граждански номер и в какво качество приема съобщението.

(2) Лицето, което връчва съобщението, удостоверява с подписа си датата и начина на връчването, както и имената и длъжностното си качество.

(3) (Изм. - ДВ, бр. 63 от 2006 г.) Съобщението, изпратено по пощата с обратна разписка, се смята за връчено на датата, на която обратната разписка е подписана от някое от лицата по чл. 29, ал. 6, 7 и 8.

(4) Отказът да се приеме съобщението се удостоверява с подписа на връчителя, съответно на органа по приходите, и поне на един свидетел, който не е служител на

администрацията, като се отбелязват трите имена и адресът му и се прави бележка за това в разписката. Когато връчването се извършва чрез общината, кметството или лицензиран пощенски оператор, съответният служител удостоверява с подписа си направения отказ. В тези случаи съобщението се смята за връчено на датата на отказа.

(5) Съобщението по телефакс се удостоверява писмено от длъжностното лице, което го е извършило, както и от потвърждението за получаване.

(6) Електронното съобщение се смята за връчено, когато адресатът изпрати потвърждение за получаването му чрез обратно електронно съобщение, активиране на електронна препратка или изтеглянето му от информационната система на компетентната администрация. Съдържанието на електронното съобщение се удостоверява чрез заверена от органа по приходите разпечатка на записа в информационната система.

(7) Връчването на съобщението на физическо лице по местоработата му се удостоверява с подпис на лицето или на друго лице, определено да получава съобщенията на работодателя.

Особени правила за връчване

Чл. 31. (1) На лишено от свобода и на задържано под стража лице съобщението се връчва чрез администрацията на съответните учреждения.

(2) (Отм. - ДВ, бр. 46 от 2007 г.).

(3) На пребиваващ в страната чужденец, извън случаите по чл. 28, съобщението се връчва на адреса, заявен в службите за административен контрол на чужденците.

Връчване чрез прилагане към досието

Чл. 32. (1) Връчване чрез прилагане към досието се извършва в случаите, когато лицето, неговият представител или пълномощник, член на орган на управление или служител, определен да получава съобщения или книжа, не е намерен на адреса за кореспонденция, след най-малко две посещения през 7 дни.

(2) Обстоятелствата по ал. 1 се удостоверяват с протокол за всяко посещение на адреса за кореспонденция.

(3) Изискванията по ал. 2 не се прилагат, когато са налице безспорни доказателства, че адресът за кореспонденция по чл. 28 е несъществуващ.

(4) Съобщението за връчването се поставя на определено за целта място в териториалната дирекция. Съобщението се публикува и в Интернет.

(5) Заедно с поставяне на съобщението органът по приходите изпраща и писмо с обратна разписка, както и електронно съобщение, в случай че лицето е посочило електронен адрес.

(6) В случай че лицето не се яви до изтичането на 14-дневен срок от поставянето на съобщението, съответният документ или акт се прилага към преписката и се смята за редовно връчен.

(7) Датите на поставяне и сваляне на съобщението се отбелязват от органа по приходите върху самото съобщение.

Приложимост на разпоредбите

Чл. 33. По реда и в сроковете, посочени в тази глава, се връчват всички подлежащи на връчване актове, документи и книжа, издавани от органите по приходите и публичните изпълнители, с изключение на актовете, документите и книжата за реализиране на

административнонаказателната отговорност, за които се прилага Законът за административните нарушения и наказания.

Глава седма

СПИРАНЕ, ВЪЗОБНОВЯВАНЕ И ПРЕКРАТЯВАНЕ НА ПРОИЗВОДСТВОТО

Спиране на производството

Чл. 34. (1) Производството се спира при:

1. заболяване на лице, чието участие е наложително - след удостоверяване с надлежен медицински документ;

2. образувано административно, наказателно или друго съдебно производство, което е от значение за изхода му - след представяне на удостоверение, издадено от органа, пред когото е образувано;

3. смърт на законен представител на лицето до учредяване на настойничество или попечителство;

4. подадена молба на субекта - еднократно, за определен срок, но не повече от три месеца;

5. други обстоятелства, предвидени със закон.

(2) Когато в хода на производството се установят данни за извършено престъпление от значение за изхода на производството, то се спира, а материалите се изпращат на съответния прокурор. След приключване на наказателното производство материалите от него се изпращат на органите по приходите за продължаване на спряното производство.

(3) (Изм. - ДВ, бр. 82 от 2012 г., в сила от 26.10.2012 г.) При наличие на основание по ал. 1 или 2 преценката се прави от органа, възложил производството, а при административно обжалване - от решаващия орган. Производството се спира със заповед, която се връчва на заинтересованите лица.

(4) (Нова - ДВ, бр. 82 от 2012 г., в сила от 26.10.2012 г.) Непроизнасянето в 7-дневен срок от постъпването на искане за спиране от лицето, страна в производството, се смята за мълчалив отказ.

(5) (Нова - ДВ, бр. 82 от 2012 г., в сила от 26.10.2012 г.) Заповедта и отказът за спирането на производството подлежат на обжалване в 14-дневен срок от връчване на заповедта, съответно от изтичане на срока за произнасяне по ал. 4, чрез органа, чийто акт се обжалва, до административния съд по седалището на териториалната дирекция, в чийто район се намира органът.

(6) (Нова - ДВ, бр. 82 от 2012 г., в сила от 26.10.2012 г.) В 14-дневен срок от постъпването на жалбата съдът се произнася с определение, с което я отхвърля или отменя заповедта или отказа за спиране на производството.

(7) (Нова - ДВ, бр. 82 от 2012 г., в сила от 26.10.2012 г.) Определението на съда по ал. 6 е окончателно.

(8) (Нова - ДВ, бр. 82 от 2012 г., в сила от 26.10.2012 г.) Когато производството е спряно във връзка с висящо производство по обмен на информация с друга държава, срокът на спирането не може да е по-дълъг от 8 месеца.

Възобновяване на производството

Чл. 35. Производството се възобновява, когато отпадне основанието за неговото спиране. Непосредствено след узнаване на обстоятелството за отпадане на основанието се

издава заповед за възобновяване на производството, която се връчва на заинтересованите лица и не подлежи на обжалване.

Прекратяване на производството

Чл. 36. (1) Когато преди издаване на административния акт физическо лице, страна в производството, почине, или юридическо лице, страна в производството, престане да съществува, производството се прекратява.

(2) Актовете за прекратяване на производството по ал. 1 се връчват на наследниците и правоприменниците, като се поставя и съобщение по реда на чл. 32, ал. 4 - 6, и се смятат за отказ за издаване на акт, като не се засягат правата на наследниците и правоприменниците да искат от свое име издаването на съответния акт.

Глава осма **ДОКАЗАТЕЛСТВА И ДОКАЗАТЕЛСТВЕНИ СРЕДСТВА**

Раздел I **Общи разпоредби**

Събиране и преценка на доказателства

Чл. 37. (1) Доказателствата в административното производство се събират служебно от органа по приходите или по инициатива на субекта. Всички събрани доказателства подлежат на обективна преценка и анализ.

(2) Лицето е длъжно да представи всички данни, сведения, документи, книжа, носители на информация и други доказателства, отнасящи се до неговите права и задължения, до фактите и обстоятелствата, подлежащи на установяване в съответното производство, и да посочи всички лица, държавни или общински органи, при които се намират такива.

(3) Органът по приходите има право да изиска писмено от лицето представяне на доказателства по ал. 2 в определен от него срок.

(4) В случай че субектът не представи изискани по реда на ал. 3 доказателства, органът по приходите може да приеме, че те не съществуват и преценява само събраните в производството доказателства. Ако поисканите доказателства бъдат представени до издаването на акта или документа, а в ревизионното производство - до изтичането на срока по чл. 117, ал. 5, органът по приходите е длъжен да ги обсъди.

(5) Всички лица, държавни или общински органи са длъжни в 14-дневен срок от получаването на искане от органа по приходите на основание чл. 12, ал. 1, т. 11 да предоставят данните, сведенията, документите, книжата, носителите на информация и другите доказателства относно посочените в искането факти и обстоятелства.

(6) По искане от органа по приходите на основание чл. 12, ал. 1, т. 12 лицата по ал. 5 са длъжни да разкрият съответната служебна, банкова или застрахователна тайна. За разкриване на банкова или застрахователна тайна се прилага установеният за това ред.

(7) (Нова - ДВ, бр. 14 от 2011 г., в сила от 15.02.2011 г.) По писмено искане на директор на териториална дирекция на Националната агенция за приходите банките осигуряват на посочените в искането органи по приходите достъп до представените пред банката от ревизирано или проверявано лице документи, въз основа на които е отпуснат кредит на лицето, с изключение на документи, съдържащи банкова тайна. Банката

предоставя заверени копия на документите, посочени от органите по приходите, с изключение на документи, съдържащи банкова тайна, документи, съдържащи се в публични регистри, както и такива, издадени или заверени от орган на Националната агенция за приходите.

(8) (Предишна ал. 7 - ДВ, бр. 14 от 2011 г., в сила от 15.02.2011 г.) Органът по приходите може служебно или по искане на лицето да извърши оглед на движими или недвижими вещи. Оглед се допуска не само за проверка на други доказателства, но и за самостоятелно доказателство.

Задължение за съхраняване

Чл. 38. (1) (Изм. - ДВ, бр. 57 от 2007 г.) Счетоводната и търговската информация, както и всички други сведения и документи от значение за данъчното облагане и задължителните осигурителни вноски се съхраняват от задълженото лице по реда, установен в Закона за Националния архивен фонд, в следните срокове:

1. ведомости за заплати - 50 години;
2. счетоводни регистри и финансови отчети - 10 години;
3. документи за данъчно-осигурителен контрол - 5 години след изтичане на давностния срок за погасяване на публичното задължение, с което са свързани;
4. всички останали носители - 5 години.

(2) (Изм. - ДВ, бр. 57 от 2007 г.) След изтичането на срока за съхранението им носителите на информация по ал. 1 (хартиени или технически), които не подлежат на предаване в Националния архивен фонд, могат да се унищожават.

(3) (Нова – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) Задължените лица, които при създаването и обработката на цялата или на част от информацията по ал. 1 използват информационни системи, продукти или архиви, съхраняват създадените данни в електронен вид за периода по ал. 1 независимо от съхранението им на друг носител.

(4) (Предишна ал. 3, доп. – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) Задълженията по ал. 1 и 3 имат и правопримениците на задължените лица.

Достъп до информация на технически носител

(Загл. изм. – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.)

Чл. 39. Ревизираните или проверяваните лица са длъжни да осигурят на органите по приходите достъп до автоматизираните си информационни системи, продукти или архиви, когато събирането, съхраняването и обработката на информацията по чл. 38 се извършва по този начин.

Действия за обезпечаване на доказателства

Чл. 40. (1) При извършване на ревизия или проверка органът по приходите може да предприеме действия за обезпечаване на доказателства чрез опис или чрез изземване с опис на ценни книжа, вещи, документи, книжа и други носители на информация, както и чрез копиране на информация от и на технически носители, даващи възможност за възпроизвеждането ѝ, като вземе необходимите технически мерки за запазване на автентичността ѝ.

(2) В случай че е невъзможно действията по ал. 1 да бъдат извършени своевременно за целите на ревизията или проверката, органът по приходите може да запечата обекта или част от него, само където се намират подлежащите на обезпечаване доказателства, за срок

до 48 часа.

(3) За действията по ал. 1 и 2 се съставя протокол, екземпляр от който се предоставя на лицето.

(4) До изтичането на срока по ал. 2 органът по приходите може да поиска от районния съд по местонахождение на обекта продължаване на срока на запечатването. Съдът се произнася в деня на постъпване на искането в закрито заседание с определение, като определя срок за запечатването. Определението не подлежи на обжалване.

(5) Ако до изтичането на срока по ал. 2 районният съд не е разрешил удължаване на срока, запечатването се смята за прекратено. След изтичането на сроковете по ал. 2 и 4 запечатването се смята за прекратено.

Обжалване на действията

Чл. 41. (1) (Доп. - ДВ, бр. 105 от 2006 г.) Действията за обезпечаване на доказателства могат да се обжалват в 14-дневен срок от извършването им пред териториалния директор по местонахождение на обекта, който се произнася с мотивирано решение в еднодневен срок от постъпването на жалбата. С решението териториалният директор може да отхвърли жалбата или да я уважи, като разпорежи преустановяване на обжалваните действия. За решението жалбоподателят следва да бъде уведомен същия ден.

(2) Решението, с което се разпорежда преустановяване на действията, се изпълнява в срока, посочен в него, от органа по приходите, който ги е предприел.

(3) (Изм. - ДВ, бр. 30 от 2006 г., в сила от 1.03.2007 г.) При непроизнасяне на органа по ал. 1 в установения срок или при отхвърляне на жалбата действията за обезпечаване на доказателства могат да се обжалват в 7-дневен срок от изтичане на срока по ал. 1, съответно от получаване на решението, пред административния съд по местонахождението на териториалната дирекция по отношение на тяхната законосъобразност. Съдът се произнася в 7-дневен срок с определение, което не подлежи на обжалване.

(4) Жалбата не спира действията за обезпечаване на доказателства.

Съдействие

Чл. 42. (1) В случай че ревизирано или проверявано лице откаже на органа по приходите или на публичния изпълнител да осигури достъп до подлежащ на контрол обект или откаже да представи книжа или други носители на информация, органите по приходите могат да поискат съдействие от органите на Министерството на вътрешните работи, включително за извършване на претърсване или изземване по предвидения за това в Наказателно-процесуалния кодекс ред.

(2) Иззетите вещи, книжа или други носители на информация се предават от органите на Министерството на вътрешните работи на органите по приходите с протокол и опис.

(3) Когато по реда на Наказателно-процесуалния кодекс са събрани доказателства, които имат значение за установяване на задължения за данъци или задължителни осигурителни вноски, органите на Министерството на вътрешните работи, прокуратурата или следствието осигуряват на органите по приходите достъп до тези доказателства и заверени копия от тях.

Допустимост

Чл. 43. Претърсване и изземване от органите на полицията се допускат, ако при

извършване на ревизия или проверка са налице данни, че в подлежащ на контрол обект се намират вещи, книжа или други носители на информация и при данни за укриване на факти и обстоятелства, свързани със:

1. задължения и отговорности за данъци и задължителни осигурителни вноски;
2. нарушения на данъчното и осигурителното законодателство;
3. стоки с неустановен произход.

Връщане на доказателства

Чл. 44. (1) По всяко време лицето има право да получи копия от иззети или предадени документи и книжа, както и от информацията от иззети или предадени технически носители. Изготвянето на копията от и на технически носители се извършва от специалист - технически помощник, в присъствието на заинтересованото лице или на негов представител.

(2) В 30-дневен срок от писменото искане на лицето подлежат на връщане с опис всички иззети или предадени оригинални документи или книжа или технически носители, освен когато подлежат на събиране като доказателства в друго висящо производство или върху ценните книжа и вещите са извършени обезпечения, или е насочено принудително изпълнение по реда на този кодекс.

(3) Не се връщат доказателствата по ал. 2, ако лицето откаже да завери направените копия на книжа и документи или разпечатки от технически носител.

(4) За действията по ал. 1 и 2 се съставя протокол, екземпляр от който се предоставя на заинтересованото лице.

(5) Не се връщат вещи, притежаването на които е забранено. С тях се постъпва по реда, предвиден в съответните нормативни актове.

(6) Вещи, непотърсени в 12-месечен срок от влизането в сила на акта или наказателното постановление, се смятат за изоставени в полза на държавата.

(7) Отказът да се върнат вещите подлежи на обжалване по реда на чл. 197.

Насрещна проверка

Чл. 45. (1) При започнало производство по този кодекс органът по приходите може да извърши насрещна проверка за установяване на отделни факти и обстоятелства, свързани с лице, което не е страна в съответното производство. При насрещната проверка не се установяват задължения и отговорности за данъци и задължителни осигурителни вноски на проверяваното лице. Екземпляр от протокола се връчва на ревизираното лице заедно с ревизионния доклад.

(2) Органът по приходите може да отправи писмено искане за извършване на насрещна проверка до:

1. компетентната териториална дирекция;
2. териториалната дирекция по местонахождението на поделение, обект или дейност на субекта;
3. териториалната дирекция по местонахождението на имоти или други имущества на субекта, както и на други обстоятелства от значение за извършването ѝ.

(3) При извършване на насрещната проверка органът по приходите може да изисква писмени обяснения от проверяваните субекти по реда на чл. 56.

Проверка по делегация

Чл. 46. При необходимост да се установят факти и обстоятелства, свързани с дейността на субекта, на негово поделение, обект, дейност или имущество на територията на друга териториална дирекция органът по приходите може да отправи писмено искане до съответната териториална дирекция за извършване на проверка по делегация.

Доказателства, събрани от други контролни органи

Чл. 47. При извършването на ревизия или проверка органът по приходите, който я извършва, може да поиска писмено от други контролни органи извършването на действия с оглед събиране на доказателства за установяване на задължения или административнонаказателна отговорност.

Вещи при проверявани лица

Чл. 48. (1) Лице, което извършва или предлага извършването на сделки с вещи или права, или държи вещи в подлежащ на контрол обект, включително като залогоприемател, за целите на данъчното облагане в съответното производство се приема, че това лице е собственик на вещите, съответно на правата, до доказване на противното.

(2) Когато цената на вещите или правата е определена в нормативен акт, тя се приема за тяхна пазарна цена.

Раздел II

Писмени доказателства

Допустимост на писмените доказателства

Чл. 49. Писмени доказателства се допускат за установяване на всички факти и обстоятелства от значение за производствата по този кодекс.

Протоколи

Чл. 50. (1) Протоколът, съставен по установения ред и форма от орган по приходите или служител при изпълнение на правомощията му, е доказателство за извършените от и пред него действия и изявления и установените факти и обстоятелства.

(2) Протоколът се съставя в писмена форма и съдържа:

1. номера и датата на съставянето му;
2. името и длъжността на органа, който го е съставил, и на органите, които са извършили действията;
3. имената, адресите и качеството на лицата, които не са органи по приходите и са участвали или присъствали при извършване на действията;
4. индивидуализиращите данни за проверяваното лице;
5. датата и мястото на действията;
6. времето, когато са започнали и завършили действията;
7. извършените действия;
8. установените факти и обстоятелства;
9. събраните доказателства;
10. направените искания, бележки и възражения, ако има такива;
11. пред кой орган и в какъв срок могат да се обжалват действията, ако това е допустимо.

(3) (Доп. – ДВ, бр. 98 от 2013 г., в сила от 1.12.2013 г.) Протоколът се подписва от

органа, който го е съставил, и от проверяваното лице, съответно от неговия представител или пълномощник, член на орган на управление, работник или служител, като се отбелязва в какво качество го подписва, и му се предоставя незабавно екземпляр от протокола.

(4) Протоколът не се подписва от проверяваното лице, в случай че с него се установяват факти и обстоятелства единствено въз основа на документи, които се намират при органа по приходите.

(5) В случаите, когато лицата по ал. 3 откажат да подпишат протокола, той се подписва от поне един незаинтересован свидетел, присъствал на отказа, като се отбелязват името и адресът му. Екземпляр от протокола се предоставя на проверяваното лице.

Счетоводни документи

Чл. 51. Вписванията в счетоводните книги се преценяват според тяхната редовност в съответствие с изискванията на Закона за счетоводството и с оглед на другите обстоятелства, установени в хода на производството.

Документи, издавани от автоматични устройства или системи

Чл. 52. Документи, издавани от автоматични устройства или системи при условия и по ред, определени в нормативен акт, се смятат за частен документ, издаден от лицето, на чието име е регистрирано устройството или системата, а в случай че устройството или системата не са регистрирани - от лицето, в чийто обект се намират.

Справки

Чл. 53. По искане на органа по приходите субектите, както и лицата, които ги представляват, изготвят и предоставят подписани от тях справки относно факти и обстоятелства от значение за изхода на производството.

Данни от технически носители

Чл. 54. (1) Заверени от орган по приходите разпечатки на данни, подадени въз основа на закона на технически носители или по електронен път по установения ред, се допускат като доказателства.

(2) Като доказателства се допускат заверени от субекта или от трето лице разпечатки на данни от технически носители.

(3) Органът по приходите има право да събере като доказателства разпечатки на данни от технически носители, ако се установи, че са създадени или ползвани от субекта или от лице, което е или е било негов съконтрагент. Смята се, че данните са създадени или ползвани от субекта, съответно от съконтрагента, ако се съдържат в компютрите или други технически носители, намиращи се на местата, където тези лица упражняват дейността си, където се съхранява или води счетоводството им или върху които единствено лицето има контрол.

(4) Отказът на лицето или на неговия представител да извърши заверка на разпечатка от технически носител по ал. 3 се удостоверява с протокол, екземпляр от който му се предоставя. В този случай заверката се извършва от органа по приходите.

(5) Като доказателства се допускат и разпечатки на данни, заверени от органа по приходите, получени на технически носители или по електронен път по реда на чл. 37, ал. 5 и 6, както и получените по установен с нормативен акт ред за събиране и предоставяне на информация от други лица, държавни и общински органи.

Документи на чужд език

Чл. 55. (1) При поискване от орган по приходите субектът е длъжен да представи съставен на чужд език документ, придружен с точен превод на български език, извършен от заклет преводач.

(2) В случаите, когато документът не е представен с точен превод в определения срок, органът по приходите може да извърши превод за сметка на субекта.

(3) От датата на писменото искане по ал. 1 до датата на представянето на превода срокът за завършване на съответното производство спира да тече.

Писмени обяснения

Чл. 56. (1) (Изм. - ДВ, бр. 59 от 2007 г.) По искане на органа по приходите ревизираното, съответно проверяваното лице, както и лицата, които го представляват, са длъжни да дадат писмени обяснения относно фактите и обстоятелствата от значение за съответното производство. Органът по приходите предупреждава писмено лицето за последиците по ал. 2 от неизпълнението на това задължение, както и че може да бъде призовано пред съда при условията на чл. 176 от Гражданския процесуален кодекс.

(2) В случай че изисканите по реда на ал. 1 писмени обяснения не бъдат представени в определения срок, органът по приходите може да приеме за доказани, съответно недоказани, фактите и обстоятелствата, за които не са дадени писмени обяснения.

(3) Осигурителен доход не се доказва само с писмени обяснения.

Писмени обяснения на трети лица

Чл. 57. (1) С писмени обяснения могат да се установяват факти от значение за ревизията, които са възприети от трето лице.

(2) Писмени обяснения от трети лица се допускат само за установяване на:

1. достоверността или авторството на данни от технически носител и неподписани документи;

2. обстоятелствата, за доказването на които законът изисква писмен документ, ако документът е загубен или унищожен не по вина на ревизираното лице или третото лице, както и за установяването на факти и обстоятелства, за доказването на които законът не изисква писмен документ;

3. фактите и обстоятелствата, за които не са съставени документи, когато е имало задължение за това, или са съставени документи, които не отразяват действителни факти и обстоятелства.

(3) Органът по приходите уведомява писмено лицето за правото му да откаже да даде писмени обяснения при условията на чл. 58, както и че може да бъде призован да даде свидетелски показания пред съда при условията на ал. 2.

(4) Обясненията на третите лица се преценяват с оглед на всички други данни и като се взема предвид тяхната заинтересованост от резултата на ревизията, съответно качеството им на свързани лица с ревизирувания субект.

(5) Писмените обяснения се подписват от лицата, които са ги дали, и от органа по ал. 1.

(6) Не се допускат писмени обяснения от лица, които поради физически или психически недостатъци не са способни да възприемат правилно фактите, имащи значение за случая, или да дават достоверни обяснения за тях.

Отказ от обяснения

Чл. 58. (1) Никой няма право да отказва да даде писмени обяснения освен:

1. роднините на ревизирувания субект по права линия без ограничения, съпругът, братята и сестрите и роднините по сватовство от първа степен;
 2. лицата, които със своите обяснения биха предизвикали наказателно преследване на себе си или на свои роднини по т. 1.
- (2) Лицата могат да откажат писмени обяснения относно факти и обстоятелства, които по закон са длъжни да пазят като професионална тайна.

Защита на лицето, дало писмени обяснения

Чл. 59. По искане на органа по приходите и по искане или със съгласието на третото лице, дало писмени обяснения, органите по Наказателно-процесуалния кодекс могат да вземат мерки за неговата защита при условията и по реда за защита на свидетелите, предвиден в Наказателно-процесуалния кодекс.

Раздел III Експертиза

Основания за възлагане

Чл. 60. (1) Експертиза се възлага по инициатива на органа по приходите или по искане на субекта, когато за изясняване на някои възникнали в производството въпроси са нужни специални знания, каквито органът по приходите няма.

(2) При сложност или комплексност на предмета на изследване експертизата може да се възложи на повече от един експерт.

Лица, на които се възлага експертизата

Чл. 61. (1) Експертизата се възлага на специалисти с необходимото образование и практически опит в съответната област, вписани в списъка на експертите, утвърден от изпълнителния директор на Националната агенция за приходите.

(2) В случаите, когато в списъка няма експерт от съответната област или той не може или откаже да участва в експертизата, тя се възлага на други специалисти от съответната професия или област.

Лица, които не могат да извършат експертизата

Чл. 62. (1) Не може да извършва експертиза лице, което:

1. е съпруг, роднина по права линия, по съребрена линия до четвърта степен и по сватовство от първа степен на възлагащия орган или на субекта;
2. е участвало в друго процесуално качество в същото производство;
3. поради други обстоятелства може да се смята за предубедено или заинтересовано от изхода на производството;
4. се намира в служебна или друга зависимост от страните;
5. е проверявало в друго качество субекта и чиито резултати от проверката са послужили като основание за образуване на производството;
6. е осъждано за умишлено престъпление от общ характер.

(2) Експертът е длъжен сам да си направи отвод незабавно след възникване или

узнаване на обстоятелствата по ал. 1. Отвод може да поискат и страните.

(3) Експертът се освобождава от възложената задача от органа, който я е възложил, когато не може да я изпълни поради болест, некомпетентност или недостатъчност на предоставените за нуждите на експертизата материали.

(4) (Нова – ДВ, бр. 103 от 2017 г., в сила от 1.01.2018 г.) Обстоятелството по ал. 1, т. 6 се установява служебно от органа по приходите.

Възлагане на експертиза

Чл. 63. (1) Експертизата се възлага писмено от органа по приходите, възложил производството, във връзка с което е възникнала необходимостта от извършването ѝ, а при обжалване - от решаващия орган.

(2) При възлагането на експертизата се посочват: предметът и задачата на експертизата, материалите, които се предоставят на експерта, името, единният граждански номер, адресът, специалността, местоработата и длъжността на експерта, срокът за извършване на експертизата. Когато експертизата се извършва по искане на субекта, посочват се размерът и срокът за внасяне на определения от органа по приходите депозит за възнаграждение на експерта.

(3) Екземпляр от акта за възлагане на експертизата се връчва на експерта и на субекта, по чието искане е възложена експертизата.

(4) Експертът подписва декларация, че ще даде безпристрастно заключение, ще пази в тайна данъчната и осигурителната информация и че не са налице основанията за отвод.

(5) След подписване на декларацията по ал. 4 експертът получава от органа, възложил експертизата, определения за извършването ѝ материали.

Извършване на експертизата

Чл. 64. (1) Експертизата се извършва въз основа на материалите, предоставени на експерта от органа по приходите.

(2) Експертът има право да извърши изследване на свързани със задачата на експертизата недвижими вещи, както и на всички движими вещи, които поради естеството или предназначението си не могат да бъдат отделени от мястото, където се намират.

(3) Всички лица, държавни или общински органи, у които се намират вещи по ал. 2, са длъжни да осигурят достъп на експерта до тях, както и да оказват необходимото съдействие за изпълнение на задачата.

(4) При неизпълнение на задълженията по ал. 3 достъпът на експерта се осигурява от органите на Министерството на вътрешните работи по искане на органа по приходите.

(5) Експертът се легитимира с удостоверение, издадено от органа по приходите, възложил експертизата.

(6) В случай че субектът не внесе депозит за възнаграждение на експерта в определения от органа по приходите срок или създаде пречки, или не окаже съдействие за изпълнение на задачата му, органът по приходите може да спре производството, във връзка с което е възложена експертизата, по реда на чл. 34, ал. 3.

Заключение на експерта

Чл. 65. (1) Експертът е длъжен да извърши експертизата в определения от органа по приходите срок.

(2) Експертът не може да изменя, допълва или разширява възложената му задача без

съгласието на органа по приходите, възложил експертизата.

(3) След извършването на необходимите проверки и изследвания експертът съставя писмено заключение, в което посочва:

1. името, единния граждански номер, адреса, специалността, местоработата и длъжността си;
2. основаниято, предмета и задачата на експертизата и къде е извършена;
3. материалите, които са били използвани;
4. изследванията и с какви научни и технически средства са извършени;
5. резултатите, които са получени, и изводите на експерта.

(4) (Изм. – ДВ, бр. 98 от 2013 г., в сила от 1.12.2013 г.) Заключение се подписва от експерта и се предоставя на органа по приходите, възложил експертизата, и на субекта в 7-дневен срок от датата на изготвянето му.

(5) При условията и по реда на този раздел се възлага допълнителна експертиза, когато заключението на експерта не е достатъчно пълно и ясно, и повторна - когато то не е обосновано и възниква съмнение за неговата правилност. Повторната експертиза се възлага на друг експерт.

Възнаграждение на експерта

Чл. 66. (Изм. - ДВ, бр. 105 от 2006 г.) Възнаграждението за извършване на експертизата се определя с акта за възлагане.

Доказателствена сила на заключението на експерта

Чл. 67. (1) Органът по приходите преценява заключението на експерта заедно с другите доказателства, събрани в хода на производството.

(2) Когато не е съгласен със заключението на експерта, органът по приходите е длъжен да се мотивира.

Специалисти

Чл. 68. (1) При необходимост органът по приходите привлича за участие в действията по обезпечаване, събиране и проверка на доказателствата и изготвяне на веществени доказателствени средства специалист - технически помощник, притежаващ необходимите знания и умения в съответната област.

(2) В случаите, когато няма възможност за участие на служител на Националната агенция за приходите, при извършване на действията по ал. 1 в качеството на специалист може да участва лице, което не е служител на агенцията и отговаря на изискванията за назначаване на експерт.

(3) В случаите по ал. 2 специалистът подписва декларацията по чл. 63, ал. 4 и има право да получи възнаграждение въз основа на договор, сключен с териториалния директор, съответно със служител, определен от изпълнителния директор на Националната агенция за приходите, на основание писмено предложение на органа по приходите, който е поискал участието му в съответните действия.

(4) Не се допуска използване на специални разузнавателни средства за установяване на задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски.

Раздел IV

Веществени доказателства и доказателствени средства

Веществени доказателства

Чл. 69. (1) Като веществени доказателства се събират и проверяват вещи, които могат да послужат за изясняване на фактите и обстоятелствата в съответното производство.

(2) Веществените доказателства трябва да бъдат подробно описани в протокол.

(3) Веществените доказателства се прилагат към преписката, като се вземат мерки да не се повредят или изменят.

(4) Когато преписката се предава от един орган по приходите на друг, веществените доказателства се предават заедно с нея.

(5) Веществени доказателства, които поради размерите си или други причини не могат да бъдат приложени към преписката, трябва да бъдат по възможност запечатани и оставени на съхранение в местата, посочени от органа по приходите.

(6) Ценните книжа и другите ценности се предават за пазене в търговска банка, когато органът по приходите не може да осигури съхранението им.

Връщане на веществените доказателства

Чл. 70. Веществените доказателства се връщат при условията и по реда на чл. 44.

Веществени доказателствени средства

Чл. 71. Като веществени доказателствени средства могат да се прилагат технически носители на данни.

Глава девета ДАНЪЧНА И ОСИГУРИТЕЛНА ИНФОРМАЦИЯ

Обхват

Чл. 72. (1) Данъчна и осигурителна информация са конкретни индивидуализиращи данни за задължените лица и субекти относно:

1. банковите сметки;
2. размера на доходите;
3. размера на начислените, установените или платените данъци и задължителни осигурителни вноски, ползваните намаления, освобождавания и преотстъпвания на данък, размера на данъчния кредит и данъка при източника на доходите, с изключение на размерите на данъчната оценка и дължимия данък по Закона за местните данъци и такси;
4. данните от търговска дейност, стойността и вида на отделните активи и пасиви или имущества, представляващи търговска тайна;
5. всички други данни, получени, удостоверени, подготвени или събрани от орган по приходите или служител на Националната агенция за приходите при осъществяване на правомощията му, съдържащи информация по т. 1 - 4.

(2) Данъчната и осигурителната информация се обработва, съхранява и унищожава по ред, определен от изпълнителния директор на Националната агенция за приходите, и се предоставя по реда на този кодекс.

(3) (Нова – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) Данъчна и осигурителна информация са и данните, получени по реда на взаимната помощ и административното сътрудничество, включително обмяна на информация, с други държави при условията на глава шестнадесета, раздели IIIa, IV, V и раздел VI, глава двадесет и седма "а" и глава

двадесет и седма "б". Разкриването на информацията по изречение първо се извършва само при условията и по реда, предвидени в международен договор, по който Република България е страна, или в глава шестнадесета, раздели IIIa, IV, V и раздел VI, глава двадесет и седма "а" или глава двадесет и седма "б".

Задължение за опазване на данъчната и осигурителната информация

Чл. 73. (1) Органите и служителите на Националната агенция за приходите, експертите и специалистите и всички други лица, на които е предоставена или им е станала известна данъчна и осигурителна информация, са длъжни да я пазят в тайна и да не я използват за други цели освен за прякото изпълнение на служебните си задължения.

(2) Не представлява нарушение на задълженията по ал. 1:

1. предоставянето на данъчна и осигурителна информация, съдържаща се в публичните регистри, и при съдебен процес;

2. оповестяването на информация по реда на чл. 182, ал. 3;

3. (доп. - ДВ, бр. 105 от 2006 г., в сила от 1.01.2007 г., бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г., изм., бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) предоставянето на данни при осъществяването на взаимна помощ и административно сътрудничество, включително обмен на информация, при условията и по реда на глава шестнадесета, раздели IIIa, IV, V и раздел VI, глава двадесет и седма "а", глава двадесет и седма "б", както и по силата на регламенти на Европейския съюз;

4. (нова – ДВ, бр. 105 от 2014 г., в сила от 1.01.2015 г.) предоставянето на данъчна и осигурителна информация, свързана с получаването на държавна и минимална помощ;

5. (нова – ДВ, бр. 12 от 2015 г., доп., бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) предоставянето на данъчна и осигурителна информация, свързана с прилагането на схеми и мерки за подпомагане по Общата селскостопанска политика и Общата политика в областта на рибарството на Европейския съюз;

6. (нова – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) предоставянето на данъчна и осигурителна информация на задълженото лице относно декларирани от и за него данни и данните, съдържащи се в данъчно-осигурителната му сметка, посредством телефонна услуга, след идентифициране на лицето, извършено по ред, определен от изпълнителния директор на Националната агенция за приходите.

Разкриване на данъчна и осигурителна информация

Чл. 74. (1) Данни, представляващи данъчна и осигурителна информация, се предоставят само по:

1. писмено искане на Президента на Република България във връзка с правомощията му по чл. 98, т. 12 от Конституцията на Република България;

2. искане на орган на Националната агенция за приходите във връзка с осъществяване на правомощията му при условия и по ред, определени от изпълнителния директор;

3. (изм. - ДВ, бр. 33 от 2006 г., доп., бр. 73 от 2006 г., изм., бр. 109 от 2007 г., доп., бр. 98 от 2008 г., изм., бр. 12 от 2009 г., в сила от 1.01.2010 г. - изм., бр. 32 от 2009 г., доп., бр. 26 от 2012 г., в сила от 30.03.2012 г., изм., бр. 38 от 2012 г., в сила от 19.11.2012 г., бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г., доп., бр. 42 от 2016 г., бр. 62 от 2016 г., в сила от 9.08.2016 г., изм., бр. 7 от 2018 г., бр. 27 от 2018 г.) писмено искане на главния прокурор, управителя на Националния осигурителен институт или директора на съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт, директора на Агенция "Митници" или

началника на съответната митница, председателя на Държавна агенция "Национална сигурност", директора на дирекция "Финансово разузнаване" на Държавна агенция "Национална сигурност" или други оправомощени от председателя на Държавна агенция "Национална сигурност" длъжностни лица, директора на Агенцията за държавна финансова инспекция, председателя на Комисията за защита на конкуренцията или оправомощени от него длъжностни лица, председателя на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество и директорите на териториалните ѝ дирекции, председателя на Сметната палата, Комисията за финансов надзор и нейните органи, председателя на Националния статистически институт, председателя на Държавната комисия по хазарта, главния инспектор или инспектор от Инспектората към Висшия съдебен съвет – при необходимост във връзка с осъществяване на определените им в закона правомощия;

4. по писмено искане на съдебни изпълнители - във връзка с образувано пред тях дело;

5. (нова – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г., изм., бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) писмено искане на генералния директор на Европейската служба за борба с измамите или определено от него лице, както и на директора на дирекция "Защита на финансовите интереси на Европейския съюз" на Министерството на вътрешните работи във връзка с провеждано административно разследване;

6. (нова – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) писмено искане на митнически орган във връзка с осъществяване на правомощията му, при условия и по ред, определени от изпълнителния директор на Националната агенция за приходите;

7. (нова – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) искане на министъра на финансите или друг определен в закон орган във връзка с правомощията им по чл. 31 от Гражданския процесуален кодекс и чл. 3 от Закона за международния търговски арбитраж.

(2) Извън случаите по ал. 1 данъчна и осигурителна информация може да се предоставя само:

1. с писмено съгласие на лицето, или

2. въз основа на акт на съда, или

3. по инициатива на орган на Националната агенция за приходите - в случаите, когато това е предвидено в закон.

(3) (Нова - ДВ, бр. 105 от 2006 г., изм., бр. 60 от 2015 г.) Длъжностните лица от инспекторатите на Националната агенция за приходите и Агенция "Митници" имат право на достъп до всички сведения и документи в приходната администрация във връзка с извършваните от тях проверки. Те са длъжни да пазят в тайна данните, представляващи данъчна и осигурителна информация, станали им известни във връзка с изпълнение на служебните им задължения, включително и след прекратяване на правоотношенията им със съответната агенция.

Разкриване на данъчна и осигурителна информация от съда

Чл. 75. (1) Съдът, извън случаите на чл. 74, ал. 2, т. 2, може да постанови разкриване на данъчна и осигурителна информация по обосновано и мотивирано искане на:

1. (доп. - ДВ, бр. 105 от 2006 г., изм., бр. 69 от 2008 г.) прокурора, разследващия полицей или следователя - във връзка с образувана предварителна проверка или наказателно производство;

2. (изм. - ДВ, бр. 82 от 2006 г., бр. 109 от 2007 г., бр. 69 от 2008 г., бр. 93 от 2009 г., в

сила от 25.12.2009 г., бр. 52 от 2013 г., в сила от 14.06.2013 г., бр. 53 от 2014 г., бр. 14 от 2015 г.) министъра на вътрешните работи, главния секретар на Министерството на вътрешните работи, директорите на Главна дирекция "Борба с организираната престъпност" и Главна дирекция "Национална полиция", директорите на областните дирекции на Министерството на вътрешните работи - при необходимост във връзка с осъществяване на определените им в закона правомощия.

(2) (Изм. - ДВ, бр. 30 от 2006 г., в сила от 1.03.2007 г.) Административният съд по местонахождението на компетентния орган по приходите се произнася по искането за разкриване на данъчна и осигурителна информация с мотивирано определение в закрито заседание не по-късно от 24 часа от постъпването му, като определя лицето, по отношение на което се разкрива данъчната и осигурителна информация, обхвата на конкретните индивидуализиращи данни за него съгласно чл. 72, ал. 1 и срока за разкриване на сведенията. Определението не подлежи на обжалване.

Глава десета **ДРУГИ РАЗПОРЕДБИ**

Отвод и самоотвод

Чл. 76. (1) Не може да участва в административното производство орган по приходите, служител или публичен изпълнител, който е свързано лице със субекта или е заинтересован от изхода му, или има с някои от другите участници отношения, които пораждат основателни съмнения в неговата обективност и безпристрастност.

(2) По своя инициатива или по мотивирано искане на друг участник в производството той може да бъде отведен. Искането за отвеждане следва да бъде направено незабавно след възникване или узнаване на основанията за това. Отвеждането се извършва от органа, който е възложил производството, а в случаите, когато производството не се възлага с изричен акт, отвеждането се извършва от териториалния директор, съответно от изпълнителния директор на Националната агенция за приходите.

(3) Длъжностното лице, за което е възникнало основание за отвод, предприема само действия, които не търпят отлагане, за да се защитят важни държавни или обществени интереси, да се предотврати опасност от осуетяване или сериозно затрудняване изпълнението на акта или да се защити особено важен интерес на заинтересованите лица.

Уведомяване при прекратяване, прехвърляне и преобразуване на предприятие

Чл. 77. (Изм. - ДВ, бр. 34 от 2006 г., бр. 14 от 2011 г., в сила от 15.02.2011 г.) (1) (Изм. - ДВ, бр. 99 от 2012 г., бр. 92 от 2017 г., в сила от 1.01.2018 г.) В случаите на прекратяване на юридическо лице - търговец, прехвърляне на предприятие по чл. 15 от Търговския закон, преобразуване по реда на глава шестнадесета от Търговския закон, както и при подаване на заявление за ликвидация по § 5а, ал. 1 от преходните и заключителните разпоредби на Закона за търговския регистър търговецът или заявителят уведомява териториалната дирекция на Националната агенция за приходите по седалището на търговеца преди подаване на съответното заявление за вписване на подлежащото на вписване обстоятелство. Териториалната дирекция на Националната агенция за приходите издава на търговеца или на заявителя удостоверение за уведомяването в срок до 60 дни от постъпване на уведомлението.

(2) Удостоверението за уведомяване на териториалната дирекция се прилага към

внесеното в Агенцията по вписванията заявление за вписване и е условие за разглеждането му.

Уведомяване при откриване на производство по стабилизация на търговец

Чл. 77а. (Нов – ДВ, бр. 105 от 2016 г.) (1) В случаите на откриване на производство по стабилизация на търговец, преди внасянето на молбата в съда се уведомява Националната агенция за приходите.

(2) Прилагането на доказателство за уведомяването по ал. 1 към внесената в съда молба е условие за разглеждането ѝ.

Уведомяване при обявяване в несъстоятелност

Чл. 78. (1) (Изм. - ДВ, бр. 12 от 2009 г., в сила от 1.01.2010 г. - изм., бр. 32 от 2009 г.) В случаите на искане за откриване на производство по несъстоятелност, направено от длъжника или от негов кредитор преди внасянето на молбата в съда, се уведомява Националната агенция за приходите.

(2) Прилагането на доказателство за уведомяването по ал. 1 към внесената в съда молба е условие за разглеждането ѝ и за образуване на делото по несъстоятелност.

Досие

Чл. 79. (1) Националната агенция за приходите създава и съхранява досие, в което се съдържат всички документи, сведения и данни за лицето по: регистрацията, подадените декларации и всички други носители на информация, кореспонденцията с органите на Националната агенция за приходите, актовете и документите във връзка с извършени действия и друга намираща се в агенцията информация.

(2) Условието и редът за създаване, водене, ползване, съхраняване и унищожаване на досието се определят от изпълнителния директор на Националната агенция за приходите с инструкция, утвърдена от управителния съвет.

ДЯЛ ВТОРИ

ОТДЕЛНИ АДМИНИСТРАТИВНИ ПРОИЗВОДСТВА

Глава единадесета

РЕГИСТРАЦИЯ

Регистър и бази данни

Чл. 80. (1) Националната агенция за приходите създава и поддържа регистър и бази данни за задължените лица.

(2) Не подлежат на вписване в регистъра местните физически лица и чуждестранните физически и юридически лица за доходи, подлежащи на облагане при източника с окончателен данък.

(3) Със закон може да се предвиди воденето на специални регистри като част от регистъра по ал. 1.

Съдържание на регистъра

Чл. 81. (1) Регистърът съдържа данни относно:

1. компетентната териториална дирекция;

2. името, съответно наименованието (фирмата) на регистрираното лице;
 3. (изм. - ДВ, бр. 34 от 2006 г.) единния идентификационен код, определен от Агенцията по вписванията, или единния идентификационен код по БУЛСТАТ, съответно единния граждански номер или личния номер на чужденеца;
 4. адресите по чл. 8 и 28;
 5. името и идентификационния номер по т. 3 на лицата, които го представляват по закон;
 6. вида и статута на регистрираното лице;
 7. основната икономическа дейност;
 8. датите на създаване, възникване, преобразуване, правопримств, прекратяване и заличаване;
 9. датата на регистрацията;
 10. датата на прекратяване на регистрацията;
 11. датите на специалната регистрация;
 12. датите на прекратяване на специалната регистрация;
 13. датите на промяна на компетентната териториална дирекция.
- (2) Видът, съдържанието, редът за създаването, поддържането и достъпът до базите данни се определят със заповед на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите.

Вписване в регистъра

Чл. 82. (1) Регистрацията се извършва чрез служебно вписване на данни в регистъра.

(2) (Изм. - ДВ, бр. 34 от 2006 г.) Данните за местните и чуждестранните физически лица, с изключение на лицата по чл. 80, ал. 2, на лицата, вписани в търговския регистър, и на лицата, подлежащи на регистрация в регистър БУЛСТАТ, се вписват в регистъра от съответната териториална дирекция въз основа на първата подадена декларация, свързана с данъчно облагане или задължителни осигурителни вноски.

(3) (Изм. - ДВ, бр. 34 от 2006 г., доп., бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) Данните по чл. 81, ал. 1 за лицата, вписани в търговския регистър, и за лицата, вписани в регистър БУЛСТАТ, се вписват служебно от съответната компетентна териториална дирекция въз основа на данните от търговския регистър, съответно от регистър БУЛСТАТ. Данните по чл. 81, ал. 1 за чуждестранните физически лица с адресна регистрация на краткосрочно и продължително пребиваващи се вписват служебно от съответната компетентна териториална дирекция въз основа на данните, съдържащи се в Единния регистър за чужденците, поддържан в Министерството на вътрешните работи.

(4) (Изм. - ДВ, бр. 34 от 2006 г., бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) Служебно вписване на данни в регистъра, извън подлежащите на вписване данни по ал. 3, се извършва с протокол по чл. 50 въз основа на вписвания в други официални (публични) регистри или извършени констатации след проверка на орган по приходите. В този случай при липса на единен граждански номер или личен номер на чужденец лицето получава служебен номер.

Специални регистри

Чл. 83. (1) Вписването и прекратяването на регистрацията в специалните регистри се извършва на основанията и в сроковете, предвидени в съответния нормативен акт.

(2) Вписването в специалните регистри се извършва от органа по приходите

служебно или по искане на лицето след извършване на проверка за наличие на основанията за вписване.

(3) Когато вписването се извършва служебно, то има действие от деня на връчването на акта за регистрация или дерегистрация (прекръпяване на регистрацията).

(4) Актите и отказите за регистрация или дерегистрация (прекръпяване на регистрацията) в специалните регистри се обжалват по реда, предвиден за обжалване на ревизионните актове.

(5) Непроизнасянето в срок за извършването на регистрация или дерегистрация в специален регистър се смята за отказ, който може да се обжалва по реда за обжалване на ревизионните актове в 14-дневен срок от изтичането на срока за произнасяне.

Идентификация на регистрираните лица

Чл. 84. (1) (Изм. - ДВ, бр. 34 от 2006 г., бр. 105 от 2006 г., в сила от 1.07.2007 г.) Регистрираните лица се идентифицират чрез данните по чл. 81, ал. 1, т. 2 - 4, като идентификацията на вписаните в регистър БУЛСТАТ лица се извършва чрез единен идентификационен код БУЛСТАТ, а на лицата, регистрирани по реда на Закона за търговския регистър - чрез единен идентификационен код, определен от Агенцията по вписванията. Едноличните търговци се идентифицират чрез единен граждански номер, съответно личен номер на чужденец, и чрез единен идентификационен код, определен по реда на Закона за търговския регистър.

(2) (Изм. - ДВ, бр. 34 от 2006 г.) Идентификацията на физически лица, които не са вписани в търговския регистър, съответно в регистър БУЛСТАТ, се извършва чрез единния граждански номер или личния номер на чужденец.

(3) Лицата, които не попадат в случаите по ал. 1 или 2, се идентифицират чрез служебен номер.

Задължение за посочване

Чл. 85. Регистрираното лице е длъжно да посочва идентификацията и адреса си за кореспонденция в подаваните от него декларации, в цялата кореспонденция с Националната агенция за приходите, както и когато това се изисква в нормативен акт.

Прекръпяване на регистрацията

Чл. 86. (1) Регистрацията по чл. 82 се прекръпява:

1. със смъртта на физическото лице;
2. с отпадане на основанието за извършването ѝ в останалите случаи.

(2) В регистъра се поддържа и съхранява архив за лицата с прекратена регистрация.

(3) Срокът и начините за съхраняване на архива се определят от изпълнителния директор на Националната агенция за приходите със заповедта по чл. 81, ал. 2.

Данъчно-осигурителна сметка

Чл. 87. (1) На всяко регистрирано лице се открива данъчно-осигурителна сметка.

(2) В данъчно-осигурителната сметка се отразяват:

1. размерът на данъците и лихвите по тях, както и бюджетът, в който трябва да постъпят;

2. размерът на задължителните осигурителни вноски и лихвите по тях, както и бюджетът, съответно фондът, в който трябва да постъпят;

3. размерът на вноските за фонд "Гарантирани вземания на работници и служители", лихвите по тях, както и бюджетът, в който трябва да постъпят;

4. постъпилите плащания от регистрираното лице, от трето задължено лице или от всяко трето лице в полза на субекта;

5. сумите, постъпили в резултат от действия по принудително изпълнение;

6. извършените прихващания и възстановявания на суми и основанието за това;

7. други обстоятелства, свързани с възникване, промяна и погасяване на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски, включително задължения и плащания за чужд дълг;

8. данните от подадените декларации, свързани с данъчно облагане и задължителни осигурителни вноски, издадените ревизионни актове, актовете за прихващане и възстановяване, наказателните постановления и съдебните решения по тях.

(3) Изпълнителният директор на Националната агенция за приходите утвърждава формата и елементите на данъчно-осигурителната сметка със заповедта по чл. 81, ал. 2.

(4) Сметката се води и след прекратяване на регистрацията и се приключва след погасяването на всички задължения, отразени в нея. Информацията от нея се архивира и се съхранява в срок и по начин, определени със заповедта по чл. 81, ал. 2.

(5) По искане на регистрираното лице органът по приходите предоставя информация за всички обстоятелства, отразени в сметката.

(6) Органът по приходите издава удостоверение за наличието или липсата на задължения по искане на задълженото лице или въз основа на акт на съда в 7-дневен срок от постъпването на искането или на акта. В удостоверението се отбелязва и отговорността за чужди задължения. В удостоверението не се отбелязват задължения по невлезли в сила актове, както и разсрочени, отсрочени или обезпечени задължения.

(7) (Доп. – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) Освен в случаите, когато се предоставя въз основа на акт на съда, информацията по ал. 5 или удостоверението по ал. 6 за наличие на задължения се получава лично от субекта, от изрично посочено от него пред орган по приходите лице, от упълномощено с нотариално заверено пълномощно лице или по електронен път.

(8) В срок до 1 юли на съответната година осигурените лица трябва да получават информация за осигурителния си доход.

(9) (Нова - ДВ, бр. 94 от 2012 г., в сила от 1.01.2013 г.) Регистрираното лице има право на електронен достъп до данъчно-осигурителната си сметка по ред и начин, определени със заповед на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите.

(10) (Нова – ДВ, бр. 40 от 2014 г., в сила от 1.07.2014 г., изм., бр. 13 от 2016 г., в сила от 15.04.2016 г.) В 5-дневен срок от получаване на искане от възложител по чл. 5 от Закона за обществените поръчки или от лице, което организира процедура за възлагане на обществена поръчка по Закона за обществените поръчки, органът по приходите предоставя информация за наличието или липсата на задължения на лицето, с изключение на задължения по невлезли в сила актове, както и разсрочени, отсрочени или обезпечени задължения. Националната агенция за приходите може да предоставя на възложителите достъп по електронен път до информация за наличието или липсата на задължения на лицата.

(11) (Нова – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г., изм., бр. 63 от 2017 г., в сила от 1.01.2018 г., изм. и доп., бр. 92 от 2017 г., в сила от 1.01.2018 г.) За целите на

комплексното административно обслужване компетентните органи и други правоимащи лица изискват и получават служебно по електронен път от Националната агенция за приходите, Агенция "Митници" и общините информация за наличие или липса на задължения на лицата с изключение на задължения по невлезли в сила актове, както и разсрочени, отсрочени или обезпечени задължения.

(12) (Нова – ДВ, бр. 92 от 2017 г., в сила от 1.01.2018 г.) Редът за изискване и предоставяне на информацията по ал. 11 се определя от:

1. кмета на общината – за информацията, обменяна от общините;
2. изпълнителния директор на Националната агенция за приходите – за информацията, обменяна от агенцията;
3. директора на Агенция "Митници" – за информацията, обменяна от агенцията.

Глава дванадесета **АДМИНИСТРАТИВНО ОБСЛУЖВАНЕ**

Общи положения

Чл. 88. (1) (Предишен текст на чл. 88 - ДВ, бр. 109 от 2007 г.) Обслужването по смисъла на тази глава се извършва чрез издаване на документи от значение за признаване, упражняване или погасяване на права или задължения.

(2) (Нова - ДВ, бр. 109 от 2007 г.) По реда на тази глава се издават и удостоверения съгласно правилата за координация на системите за социална сигурност.

Искане за издаване на документ

Чл. 89. (1) Документът по чл. 88 се издава по искане на заинтересованото лице, отправено до компетентната териториална дирекция.

(2) Искането може да се подаде чрез всяка териториална дирекция. Искането може да се подаде до компетентната дирекция по електронен път или да се изпрати чрез лицензиран или регистриран пощенски оператор.

(3) (Изм. - ДВ, бр. 109 от 2007 г.) Към искането по чл. 88, ал. 1 се прилагат необходимите за издаването на документа доказателства, ако това е предвидено в нормативен акт, а към искането по чл. 88, ал. 2 - доказателства за наличие на основанията за издаване на удостоверението съгласно правилата за координация на системите за социална сигурност. Искането се оставя без разглеждане, ако те не бъдат представени в 7-дневен срок от получаване на съобщението за отстраняване на нередовността.

(4) (Доп. - ДВ, бр. 109 от 2007 г.) Когато издаването на документа по чл. 88, ал. 1 не е от компетентността на органа по приходите, производството се прекратява. Подателят на искането се уведомява и му се дават указания относно компетентния да издаде документа по чл. 88, ал. 1 орган или организация.

Издаване

Чл. 90. (1) (Доп. - ДВ, бр. 109 от 2007 г.) Документът по чл. 88, ал. 1 се издава в 7-дневен срок от постъпване на искането, ако не е предвиден по-кратък срок. Когато искането е подадено чрез друга териториална дирекция, документът по чл. 88, ал. 1 се издава в 14-дневен срок от подаването му.

(2) (Нова - ДВ, бр. 109 от 2007 г.) Документът по чл. 88, ал. 2 се издава в 30-дневен срок от постъпване на искането. Когато искането е подадено чрез друга териториална

дирекция, документът се издава в 45-дневен срок от постъпването му. Екземпляр от документа се изпраща на работодателя, ако искането за издаването му е направено от наето от него лице, както и на заинтересованите институции на другите държави членки.

(3) (Предишна ал. 2 - ДВ, бр. 109 от 2007 г.) Документът се получава в териториалната дирекция, където е подадено искането. Заинтересованото лице може да определи и друг начин за получаване на документа, като посочи точен адрес в случаите на получаване по пощата или по електронен път.

Отказ

Чл. 91. (1) Отказът да се издаде поисканият документ се съобщава в 7-дневен срок от издаването му.

(2) Непроизнасянето в срок по искането за издаване на документа се смята за мълчалив отказ.

Обжалване по административен ред

Чл. 92. (1) Отказът за издаване на документ може да се обжалва в 14-дневен срок от съобщаването му пред териториалния директор.

(2) (Доп. - ДВ, бр. 14 от 2011 г., в сила от 15.02.2011 г.) Мълчаливият отказ може да се обжалва пред органа по ал. 1 в 14-дневен срок от изтичането на срока по чл. 90, ал. 1 или ал. 2.

(3) Пред органа и в срока по ал. 1 може да се оспори и съдържанието на документ, който удостоверява факти с правно значение или в който се признава или отрича съществуването на права или задължения.

(4) Съдържанието на документа по ал. 3 може да се оспори пред органа по ал. 1 и от всяко заинтересовано лице в 14-дневен срок от узнаването му.

Право на отзив

Чл. 93. Жалбата се подава чрез органа по приходите, издал или отказал издаването на документа. В 7-дневен срок той:

1. издава искания документ, или
2. издава документ с ново съдържание, или
3. изпраща жалбата заедно с преписката на териториалния директор.

Решение по жалбата

Чл. 94. (1) Териториалният директор се произнася в 7-дневен срок от получаването на жалбата.

(2) Той може да разпорежи издаването на искания документ или да остави жалбата без уважение, за което жалбоподателят се уведомява в 7-дневен срок.

Обжалване по съдебен ред

Чл. 95. (1) (Изм. - ДВ, бр. 30 от 2006 г., в сила от 1.03.2007 г.) Отказът за издаване на документ може да се обжалва пред административния съд по местонахождение на териториалната дирекция в 7-дневен срок от съобщаването по чл. 91, ал. 1 или от изтичането на срока по чл. 91, ал. 2, съответно от съобщаването по чл. 94, ал. 2.

(2) Не може да се оспорва пред съд съдържанието на документ.

(3) Жалба до съда може да се подаде, след като е изчерпана възможността или е

изтекъл срокът за обжалване по административен ред.

Разглеждане на жалбата

Чл. 96. Когато жалбата е основателна, съдът задължава съответния орган по приходите да издаде документа, без да дава указания по съдържанието му.

Необжалваемост

Чл. 97. (Изм. - ДВ, бр. 30 от 2006 г., в сила от 1.03.2007 г.) Решението на административния съд е окончателно.

Глава тринадесета ДЕКЛАРАЦИИ

Деклариране

Чл. 98. При подаване на декларации, документи или данни пред органите по приходите се прилагат разпоредбите на тази глава, освен ако в закона е предвидено друго.

Подаване и приемане на декларации

Чл. 99. (1) Декларацията и другите подлежащи на подаване документи или данни се подават в компетентната териториална дирекция, освен ако с нормативен акт е предвидено друго. Декларацията може да се подаде и чрез лицензиран пощенски оператор или по електронен път.

(2) Декларацията се подава в писмена форма чрез попълване на утвърдените образци на хартиен носител, на технически носител по утвърден формат на записа и по електронен път.

(3) Служителите, извършващи приемането на декларациите, при поискване са длъжни да оказват съдействие по всички въпроси, свързани с попълването на декларацията, както и да посочат необходимостта от отстраняване на непълноти в попълнена декларация.

(4) Когато декларацията се подава лично или чрез пълномощник, подаващият декларацията следва да удостовери самоличността си и/или представителната си власт.

(5) Приемането на декларация може да бъде отказано само ако не е подписана или не е подадена от упълномощено лице или не съдържа данните за идентификация по чл. 81, ал. 1, т. 2 и 3.

Удостоверяване на подаването на декларацията

Чл. 100. (1) Подаването на декларация се отразява във входящ регистър, като на подателя се съобщават писмено входящият номер и датата на подадената декларация.

(2) Подадената чрез лицензиран пощенски оператор декларация се завежда с датата по чл. 23, ал. 2 и се отбелязва начинът на получаването ѝ.

Подаване и приемане на декларации и документи или данни на технически носител

Чл. 101. (1) Видовете декларации и другите документи или данни, подлежащи на подаване и на технически носител или само на технически носител, се определят със съответния нормативен акт.

(2) За декларациите и другите подавани на технически носител документи или данни

се използва програмен продукт, одобрен от изпълнителния директор на Националната агенция за приходите или определен от него орган по приходите. Програмният продукт се получава от всяка териториална дирекция или чрез Интернет.

(3) Подаването на декларацията и другите документи или данни се удостоверява с протокол, който се съставя и подписва от приемащия служител.

(4) Декларация и други документи или данни, които не съдържат надлежна идентификация на подателя, единен граждански номер на осигурено лице, периода, за който се отнася информацията, или техническият носител не отговаря на изискванията, не се приемат и техническият носител се връща на подателя. Той е длъжен в 7-дневен срок от връщането да представи необходимите данни, съответно да подаде отговарящ на изискванията технически носител.

(5) Когато подаването на новата декларация и другите документи или данни по ал. 4 е извършено в установения 7-дневен срок, законоустановеният срок за подаването им се смята за спазен.

Подаване и приемане на документи по електронен път

Чл. 102. (1) (Изм. - ДВ, бр. 100 от 2010 г., в сила от 1.07.2011 г., доп., бр. 105 от 2014 г., в сила от 1.01.2015 г.) Подаването на декларации, документи или данни по електронен път се извършва от субекта или от негов представител с квалифициран електронен подпис или с издаден от Националната агенция за приходите персонален идентификационен код.

(2) При приемането на декларации, документи или данни, подадени по електронен път, се извършва автоматично издаване на входящ номер и дата, които се изпращат на подателя с електронно съобщение.

(3) (Изм. – ДВ, бр. 105 от 2014 г., в сила от 1.01.2015 г.) Декларации, документи или данни, които не съдържат единен граждански номер на осигурено лице, периода, за който се отнася информацията, или не отговарят на изискванията за формат на записа и попълване на съответния вид документ, не се приемат и на подателя се изпраща съобщение за отказ в тридневен срок от получаването им.

(4) Подателят е длъжен в 7-дневен срок от получаването на отказа да подаде отговарящи на изискванията декларация, документ или данни. В този случай се прилага чл. 101, ал. 5.

(5) (Нова – ДВ, бр. 105 от 2014 г., в сила от 1.01.2015 г.) Условието и редът за издаване и използване на персонален идентификационен код, както и видовете декларации, документи или данни, които могат да се подават чрез използването му, се определят със заповед на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите. Заповедта се публикува на интернет страницата на Националната агенция за приходите.

Действия след приемането

Чл. 103. (1) При установяване на несъответствия между съдържанието на подадената декларация и изискванията за попълването ѝ или несъответствия между данните в декларацията и данните, получени от органите по приходите от трети лица или администрации съгласно изискванията на данъчното и осигурителното законодателство за подаване на декларации или информация, извън случаите по чл. 101, ал. 4 и чл. 102, ал. 4, подателят се поканва да отстрани несъответствията в 14-дневен срок от получаването на съобщението.

(2) Отстраняването на несъответствията се извършва с подаване на нова декларация.

Подаването на новата декларация, извършено в срока по ал. 1, ползва подателя, независимо от чл. 104, ал. 3.

(3) В случаите, когато несъответствията се отнасят до данни, съдържащи се в регистъра по чл. 81, ал. 1, те се отстраняват от служител на съответната териториална дирекция, за което на лицето се изпраща уведомление в 14-дневен срок от отстраняване на несъответствието.

Промени на подадени декларации и други данни или документи

Чл. 104. (1) След подаването на декларацията, но преди изтичането на законоустановения срок за подаването ѝ, подателят има право да прави промени, свързани с декларираните данни и обстоятелства, основата и определените задължения.

(2) Промени в подадена декларация се извършват с нова декларация.

(3) Подадена след изтичането на срока по ал. 1 декларация за промени се смята за неподадена и не поражда правни последици за целите на данъчното облагане.

(4) Коригиращи декларации за задължителни осигурителни вноски могат да се подават и след изтичане на законоустановения срок за подаване.

Глава четиринадесета **УСТАНОВЯВАНЕ НА ДАНЪЦИТЕ И ЗАДЪЛЖИТЕЛНИТЕ ОСИГУРИТЕЛНИ** **ВНОСКИ**

Раздел I

Предварително установяване

Самоизчисляване и задължение за внасяне

Чл. 105. Задълженията по декларация, по която задълженото лице само изчислява основата и дължимия данък и/или задължителните осигурителни вноски, се внасят в сроковете, определени в съответния закон.

Служебни корекции

Чл. 106. (1) Когато в декларация по чл. 105 се установят несъответствия, които засягат основата за данъчното облагане или за изчисляването на задължителните осигурителни вноски или размера на задължението, които не са отстранени по реда на чл. 103, органът по приходите издава акт за установяване на задължението, с който се коригира декларацията. Актът се съобщава на задълженото лице в срока по чл. 109.

(2) Актът може да се обжалва в 14-дневен срок от получаването му пред териториалния директор. В тези случаи чл. 154 не се прилага.

(3) Независимо от издаването на акта по ал. 1, включително когато е обжалван, задълженията за данъка или за задължителните осигурителни вноски подлежат на установяване чрез извършване на ревизия.

Установяване по данни от декларации

Чл. 107. (1) Когато органът по приходите установява размера на дължимия данък или осигурителната вноска въз основа на подадена от задълженото лице декларация, задължението подлежи на внасяне в срока, предвиден в съответния закон.

(2) Задълженото лице има право при поискване да получи справка за начина, по

който е изчислено задължението, съдържаща данни за задълженото лице, вида, основанието, общия и неплатения размер.

(3) (Изм. - ДВ, бр. 98 от 2010 г., в сила от 1.01.2011 г., доп., бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) Размерът на задължението по ал. 1 се съобщава на задълженото лице. По искане на задълженото лице органът по приходите издава акт за установяване на задължението в 30-дневен срок от искането. Акт може да се издаде и служебно при установяване на несъответствие между декларираните данни и данните, получени от трети лица и организации, след като е изчерпан редът по чл. 103, както и когато не е подадена декларация или задължението не е платено в срок и не е извършена ревизия. Акт може да се издаде и служебно въз основа на собствени данни, данни, получени от трети лица и организации, когато по закон не е предвидено подаване на декларация и задължението не е платено и не е извършена ревизия.

(4) Актът може да се обжалва в 14-дневен срок от получаването му пред директора на териториалната дирекция. В тези случаи чл. 154 не се прилага.

Раздел II **Установяване**

Установяване на задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски

Чл. 108. (1) Данъчните задължения и задълженията за задължителни осигурителни вноски се установяват с ревизионен акт по чл. 118.

(2) Когато не е издаден ревизионен акт и срокът за започване на ревизия по чл. 109 е изтекъл, установените задължения по раздел първи са окончателно установени.

Срок за установяване

Чл. 109. (1) (Доп. – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) Не се образува производство за установяване на задължения за данъци по този кодекс, когато са изтекли 5 години от изтичането на годината, в която е подадена декларация или е следвало да бъде подадена декларация, или от изтичането на годината, в която са постъпили данни, получени от трети лица и организации, в случаите, когато по този закон не е предвидено подаването на декларация.

(2) Срокът по ал. 1 не тече, когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването на данъчните задължения.

Глава петнадесета **ДАНЪЧНО-ОСИГУРИТЕЛЕН КОНТРОЛ**

Ревизии и проверки

Чл. 110. (1) Органите по приходите осъществяват данъчно-осигурителния контрол чрез извършване на ревизии и проверки.

(2) Ревизията е съвкупност от действия на органите по приходите, насочени към установяване на задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски.

(3) Проверката е съвкупност от действия на органите по приходите относно спазването на данъчното и осигурителното законодателство. С проверка могат да се установяват определени факти и обстоятелства от значение за задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски. С проверка не се установяват задължения за данъци и

задължителни осигурителни вноски на проверяваното лице.

(4) Проверката се извършва от органите по приходите, без да е необходимо изрично писмено възлагане. Правилата по чл. 8 не се прилагат, когато е налице възлагане от изпълнителния директор или упълномощено от него лице. За резултата от проверката се съставя протокол, когато в закон не е предвиден актът, с който проверката трябва да завърши.

(5) (Нова – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) Когато в закон не е предвидено друго, срокът за извършване на проверките не може да бъде по-дълъг от 6 месеца от датата на първото процесуално действие, което се удостоверява с протокол или връчено искане по чл. 37, ал. 3. Ако 6-месечният срок се окаже недостатъчен, той може да бъде продължен до 6 месеца с резолюция на органа, възложил проверката. Когато за резултатите от проверката се съставя протокол, същият се предоставя на лицето в 7-дневен срок от извършването ѝ.

Оправомощаване при обезпечаване на доказателства

Чл. 111. При извършване на ревизия или проверка действията по чл. 40 за обезпечаване на доказателства се извършват от органи по приходите, оправомощени със заповед на териториалния директор на Националната агенция за приходите или упълномощено от него лице, които се легитимират със служебна карта и предоставят копие от заповедта, удостоверяваща възлагането на тези правомощия.

Образуване на ревизионното производство

Чл. 112. (1) Ревизионното производство се образува с издаването на заповедта за възлагане на ревизията.

(2) Ревизията може да се възлага от:

1. органа по приходите, определен от териториалния директор на компетентната териториална дирекция;

2. изпълнителния директор на Националната агенция за приходите или определен от него заместник изпълнителен директор - за всяко лице и за всички видове задължения и отговорности за данъци и задължителни осигурителни вноски.

(3) (Нова - ДВ, бр. 14 от 2011 г., в сила от 15.02.2011 г.) При възлагане на ревизия по реда на ал. 2, т. 2 не се прилага чл. 8.

Съдържание, връчване и изменение на заповедта за възлагане на ревизия

Чл. 113. (1) Със заповедта за възлагане се определят:

1. данните за ревизираното лице по чл. 81, ал. 1, т. 2 - 5;

2. (доп. - ДВ, бр. 82 от 2012 г., в сила от 1.01.2013 г.) ревизиращите органи по приходите и ръководителят на ревизията;

3. срокът за извършване на ревизията;

4. ревизираният период;

5. видовете ревизирани задължения за данъци и/или задължителни осигурителни вноски;

6. други обстоятелства, имащи значение за ревизията.

(2) Заповедта по ал. 1 се връчва на ревизираното лице.

(3) Заповедта по ал. 1 може да бъде изменяна от органа, възложил ревизията, с нова заповед за възлагане, която се връчва на ревизираното лице. Изменението се смята за

извършено от датата на издаване на новата заповед.

(4) Заповедта за възлагане на ревизия не подлежи на обжалване отделно от ревизионния акт.

(5) Заповедта за прекратяване на ревизионното производство подлежи на обжалване по реда за обжалване на ревизионни актове.

(6) (Нова – ДВ, бр. 97 от 2016 г., в сила от 1.01.2017 г.) Ръководителят на ревизията е орган по приходите сред посочените в чл. 7, ал. 1, т. 4 от Закона за Националната агенция за приходите.

Срок за извършване на ревизията

Чл. 114. (1) (Доп. - ДВ, бр. 14 от 2011 г., в сила от 15.02.2011 г., изм., бр. 82 от 2012 г., в сила от 1.01.2013 г., изм. и доп., бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) Срокът за извършване на ревизията е до три месеца и започва да тече от датата на връчването на заповедта за възлагане. Когато заповедта за възлагане на ревизията е връчена по реда на чл. 143м, ал. 1 или чл. 269щ, ал. 3, срокът за извършване на ревизията започва да тече от датата на получаване на уведомлението за извършено връчване от компетентния орган на другата държава.

(2) (Изм. - ДВ, бр. 105 от 2006 г., бр. 99 от 2011 г., в сила от 1.01.2012 г.) Ако срокът по ал. 1 се окаже недостатъчен, той може да бъде продължен до два месеца със заповед за удължаване на срока от органа, възложил ревизията.

(3) (Нова - ДВ, бр. 108 от 2007 г., отм., бр. 99 от 2011 г., в сила от 1.01.2012 г.).

(4) (Изм. - ДВ, бр. 105 от 2006 г., предишна ал. 3, бр. 108 от 2007 г.) Когато сроковете по ал. 1 и 2 се окажат недостатъчни поради особена фактическа сложност на конкретния случай, срокът може да бъде продължен общо до не повече от три години със заповед за удължаване на срока на изпълнителния директор, издадена въз основа на мотивирано предложение на териториалния директор.

Място на провеждане на ревизията

Чл. 115. (1) Ревизираното лице осигурява подходящо място и условия за провеждане на ревизията и определя лица за контакт с органа по приходите и за оказване на съдействие при извършването ѝ.

(2) Ревизиращите органи са длъжни да се запознаят на място с намиращи се при ревизираното лице документи и други доказателства, както и да установят фактите и обстоятелствата от значение за определяне на резултатите от ревизията.

(3) При невъзможност за извършване на ревизията при ревизираното лице тя се извършва в териториалната дирекция. В този случай се съставят протокол и опис на документите, които се предават на органа по приходите. Екземпляр от протокола и опис се предоставя на лицето.

(4) Органът по приходите отговаря за опазване на предадените му по опис документи и ги връща на лицето по реда и в сроковете, предвидени в чл. 44.

(5) При необходимост да се установят факти и обстоятелства, свързани с дейността на лицето, негово поделение, обект, дейност или имущество извън населеното място на извършване на ревизията, включително и на територията на друга териториална дирекция, ревизиращите органи могат да бъдат командировани за установяването на тези обстоятелства.

Особени правила за доказване

Чл. 116. (1) В случай че за установяване на задълженията на ревизираното лице е необходимо да се изяснят факти и обстоятелства извън територията на страната, задължение на ревизирания е да представи доказателства за изясняването им. Когато отношенията или сделките са между свързани лица, както и в случаите на трансфери между място на стопанска дейност на чуждестранно лице в България и други части на същото предприятие в чужбина, смята се, че ревизираното лице е имало възможност да представи доказателства.

(2) Когато ревизираното лице извършва сделка със свързани лица, то е длъжно да докаже съответствието ѝ с пазарната цена и причините за отклоняване от нея, включително чрез представяне на всички относими доказателства от чужбина.

(3) (Отм. – ДВ, бр. 1 от 2014 г., в сила от 1.01.2014 г.).

(4) (Изм. – ДВ, бр. 1 от 2014 г., в сила от 1.01.2014 г.) Когато ревизираното лице не изпълни задълженията си по ал. 1 и 2, органът по приходите има право да установи пазарните цени въз основа на достъпна информация или доказателства.

(5) При прилагане на методите за определяне на пазарните цени органите по приходите използват и данни за борсови цени, данни, посочени в статистически справочници или други издания, съдържащи специализирана ценова информация.

(6) (Изм. – ДВ, бр. 1 от 2014 г., в сила от 1.01.2014 г.) При установяване на обстоятелствата по § 1, т. 3, буква "н" от допълнителните разпоредби органите по приходите използват и данни за свързани лица, за тежестта на данъчното облагане или режима за осъществяване на дейност на местния пазар, получени или публикувани от други приходни администрации, международни организации, публични регистри и издания, съдържащи специализирана информация.

(7) При прилагането на ал. 5 и 6 органът по приходите е длъжен да посочи борсата, изданието, администрацията, международната организация, съответно Интернет страницата - източник на информацията, като приложи заверено от него копие или разпечатка, съдържаща съответните данни.

Ревизионен доклад

Чл. 117. (1) Ревизионният доклад се съставя от ревизиращия орган по приходите не по-късно от 14 дни след изтичането на срока за извършване на ревизията.

(2) Ревизионният доклад трябва да съдържа:

1. имената и длъжността на органите, които го съставят;
2. номера и датата на доклада;
3. данни за ревизираното лице;
4. обхвата на ревизията и другите обстоятелства от значение за извършването ѝ;
5. извършените процесуални действия и установените факти и обстоятелства и доказателствата за тях;
6. направените фактически и правни изводи и основанията за тях;
7. предприетите действия за обезпечаване на публичните вземания;
8. предложение за установяване на задълженията;
9. опис на приложените доказателства;
10. подписи на органите по приходите, съставили доклада.

(3) Приложените към ревизионния доклад доказателства са неразделна част от него.

(4) Ревизионният доклад заедно с приложенията се връчва на ревизираното лице в

тридневен срок от съставянето му.

(5) Ревизираното лице може да направи писмено възражение и да представи доказателства в 14-дневен срок от връчването на ревизионния доклад пред органите, извършили ревизията. Когато срокът е недостатъчен, той се удължава по искане на лицето, но с не повече от един месец.

Ревизионен акт

Чл. 118. (1) С ревизионния акт се:

1. установяват, изменят и/или прихващат задължения за данъци и за задължителни осигурителни вноски;

2. възстановяват резултати за данъчен период, подлежащи на възстановяване, когато това е предвидено в закон;

3. възстановяват недължимо платени или събрани суми.

(2) (Отм. – ДВ, бр. 97 от 2016 г., в сила от 1.01.2017 г.).

Издаване на ревизионен акт

Чл. 119. (1) В тридневен срок от изготвянето на ревизионния доклад органите, извършили ревизията, уведомяват писмено органа, който я е възложил.

(2) (Изм. - ДВ, бр. 82 от 2012 г., в сила от 1.01.2013 г.) Ревизионният акт се издава от органа, възложил ревизията, и ръководителя на ревизията в 14-дневен срок от подаването на възражение или от изтичането на срока за подаване на възражение. Когато установяването на задължения или отговорности в конкретното производство е недопустимо, производството се прекратява със заповед.

(3) (Изм. - ДВ, бр. 82 от 2012 г., в сила от 1.01.2013 г.) Когато органите по ал. 2 не могат да постигнат съгласие, ревизионният акт, съответно заповедта за прекратяване се издава от друг орган по приходите, определен от териториалния директор или от оправомощено от него лице, въз основа на писмено уведомление от органа, възложил ревизията.

(4) (Изм. - ДВ, бр. 82 от 2012 г., в сила от 1.01.2013 г.) Ревизионният акт или заповедта за прекратяване се връчват на ревизираното лице в 7-дневен срок от издаването.

Съдържание на ревизионния акт

Чл. 120. (1) Ревизионният акт се издава в писмена форма и съдържа:

1. (изм. - ДВ, бр. 82 от 2012 г., в сила от 1.01.2013 г.) името и длъжността на органите, които го издават;

2. номера и датата на акта;

3. данни за ревизираното лице;

4. обхвата на ревизията и другите обстоятелства от значение за извършването ѝ;

5. мотиви за издаване на акта;

6. разпоредителна част, с която се определят правата, задълженията или отговорностите и начинът и срокът за изпълнението им;

7. пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва актът;

8. (нова - ДВ, бр. 105 от 2006 г., изм., бр. 82 от 2012 г., в сила от 1.01.2013 г.) подписи на органите по приходите, издали ревизионния акт.

(2) Ревизионният доклад се прилага към ревизионния акт и е неразделна част от него. Органът по приходите е длъжен да обсъди направените срещу ревизионния доклад

възражения и представените доказателства.

(3) Ревизионният акт се издава по образец, утвърден от изпълнителния директор на Националната агенция за приходите.

Предварително обезпечаване на вземанията

Чл. 121. (1) В хода на ревизията или при издаване на ревизионния акт органът по приходите може да поиска мотивирано от публичния изпълнител налагането на предварителни обезпечителни мерки с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни.

(2) Предварителните обезпечителни мерки се налагат по реда на чл. 195 с постановление на публичния изпълнител и се обжалват по реда на чл. 197.

(3) Предварителните обезпечителни мерки се налагат върху активи, обезпечаването върху които не води до сериозно възпрепятстване на дейността на лицето. Ако това не е възможно, наложените обезпечителни мерки следва да не спират извършваната от ревизираното лице дейност.

(4) (Изм. - ДВ, бр. 30 от 2006 г., в сила от 1.03.2007 г.) Когато в срок до 4 месеца от налагането на първата предварителна обезпечителна мярка не е издаден ревизионен акт, наложените обезпечителни мерки се смятат за прекратени, освен ако е направено искане за продължаването им пред административния съд по местонахождението на органа, наложил обезпечителната мярка. Искането може да бъде направено от публичния изпълнител или ревизираното лице.

(5) Съдът проверява наличието на условията по ал. 1 за налагане на предварителни обезпечителни мерки и изпълнението на изискванията по ал. 3 и се произнася с определение в 14-дневен срок от постъпването на искането. Ако уважи искането, съдът определя срок за продължаване на мерките, не по-дълъг от срока за приключване на ревизионното производство. Определението не подлежи на обжалване.

(6) (Нова - ДВ, бр. 105 от 2006 г.) Действието на наложените предварителни обезпечителни мерки се продължава с обезпечителните мерки от същия вид и върху същото имущество, наложени в едномесечен срок от издаването на ревизионния акт, когато актът е издаден в 4-месечния срок по ал. 4 или в срока, определен от съда по реда на ал. 5.

Предварително обезпечаване при фискален контрол

Чл. 121а. (Нов – ДВ, бр. 109 от 2013 г., в сила от 1.01.2014 г.) (1) При извършване на фискален контрол върху движението на стоки с висок фискален риск органът по приходите може да поиска от публичния изпълнител незабавно да наложи предварителни обезпечителни мерки върху имуществото на получателя на стоката за обезпечаване на вземанията за данъци, които биха възникнали, в размер не по-малко от 30 на сто от пазарната стойност на стоката в случаите на:

1. нарушаване целостта на техническите средства за контрол;
2. неспазване на забраната по чл. 13, ал. 3, т. 4;
3. несъответствие между посоченото в документите и установеното при проверката вид и/или количество на стоката;
4. неявяване на водача на транспортното средство или на получателя/купувача на

стоката на мястото на получаването/разтоварването ѝ.

(2) (Доп. – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) Мерките по ал. 1 могат да се наложат и когато органът по приходите установи, че при последващо разпореждане със стоката събирането на дължимите данъци ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. Когато е предоставено обезпечение по реда на чл. 176в от Закона за данък върху добавената стойност, размерът на обезпечението е не по-малко от 10 на сто от пазарната стойност на стоката.

(3) (Доп. – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) В случаите по ал. 1 и 2 органът по приходите предприема и действия по чл. 40 за обезпечаване на доказателства със срок на действие до 72 часа без разрешение на съда, като стоката и документите за стоката се изземват. В този случай забраната за разпореждане по чл. 13, ал. 3, т. 4 продължава своето действие, а стоката се освобождава след представяне на обезпечение в пари или безусловна и неотменяема банкова гаранция със срок на действие, не по-малък от 6 месеца, в размер 30 на сто, съответно 10 на сто от пазарната стойност на стоката и след заплащане на разноските по изземването и съхранението ѝ.

(4) В случай че обезпечението по ал. 3 не се представи в срок до 72 часа от изземването, а при бързоразваляща се стока – до 24 часа, стоката се смята за изоставена в полза на държавата. Тези обстоятелства се отразяват в протокол за вида и количеството на изоставената в полза на държавата стока и в регистър "Фискален контрол".

(5) Предварителните обезпечителни мерки се налагат по реда на чл. 195 с постановление на публичния изпълнител и се обжалват по реда на чл. 197.

(6) Действието на наложените предварителни обезпечителни мерки е 6 месеца. В рамките на този срок действието може да бъде продължено с обезпечителни мерки от същия вид върху същото имущество, наложени по реда на чл. 121 или 195.

(7) В случаите, когато получателят/купувачът на стоката наруши забраната по ал. 3, изречение второ и по чл. 13, ал. 3, т. 4, разпореждането е недействително спрямо държавата.

Ревизия при особени случаи

Чл. 122. (1) Органът по приходите може да приложи установения от съответния закон размер на данъка към определена от него по реда на ал. 2 основа, когато е налице едно от следните обстоятелства:

1. до започването на ревизията не е подадена декларация, когато задължението се определя по декларация;

2. налице са данни за укрити приходи или доходи;

3. когато в счетоводството са използвани неистински или с невярно съдържание документи;

4. липсва или не е представена счетоводна отчетност съгласно Закона за счетоводството или воденото счетоводство не дава възможност за установяване на основата за данъчно облагане, както и когато документите, необходими за установяване на основата за облагане с данъци или за определяне на задължителните осигурителни вноски, са унищожени не по установения ред;

5. документите, необходими за установяване на основата за облагане с данъци, липсват или са повредени до степен негодни за ползване;

6. данните и сведенията, необходими за установяване на основата за облагане с данъци, не могат да бъдат получени, тъй като ревизираното лице не е намерено на адреса

за кореспонденция по чл. 28;

7. декларираните и/или получените приходи, доходи, източници на формиране на собствения капитал или на безвъзмездно финансиране на стопанската дейност на ревизираното лице не съответстват на имущественото и финансовото му състояние за ревизирания период;

8. (нова - ДВ, бр. 14 от 2011 г., в сила от 15.02.2011 г.) когато ревизираното или проверяваното лице не осигури достъп до подлежащ на контрол обект или до счетоводни и/или търговски данни от значение за производството, съхранявани на електронен носител.

(2) За определянето на основата за облагане с данъци органът по приходите взема предвид всяко от следните относими към съответното лице обстоятелства:

1. вида и характера на фактически осъществяваната дейност;
 2. платените данъци, мита, такси, вноски и други публични вземания;
 3. движението и остатъците по банковите сметки;
 4. официалните документи и документите с достоверни данни;
 5. наемната цена за недвижимите имоти, в които се упражнява цялостно или частично дейността;
 6. търговското значение на мястото, където се извършва дейността;
 7. капитала и пазарната цена на придобитите имущества към момента на придобиването;
 8. брутните приходи/доходи (оборота);
 9. броя на заетите за осъществяване на дейността лица;
 10. сключените договори от лицето във връзка с осъществяване на дейността му;
 11. разликата между доставените и вложените в производството суровини и материали;
 12. обобщените данни за реализираната печалба, съответно приходите или доходите от други лица, упражняващи същата или подобна дейност при същите или подобни условия;
 13. ценовите и другите условия на сделките, сключени с цел отклонение от данъчно облагане, включително данните за такива сделки между свързани с ревизираното лице;
 14. обичайния размер на разходите за живот, издръжка, обучение и лечение, както и на транспортните, дневните и квартирните разходи при пътувания в страната и в чужбина;
 15. получените и извършените доставки и упражненото право на данъчен кредит;
 16. други доказателства, които могат да послужат за определяне на основата.
- (3) Ревизионният доклад се обосновава с обстоятелствата по ал. 1 и 2.
- (4) В случаите по ал. 1 органът по приходите определя основата за облагане с данъци за съответния период, за който са установени обстоятелствата.

Установяване на недекларирани печалби или доходи

Чл. 123. (1) В случаите по чл. 122, ал. 1 при определяне на основата по реда на чл. 122, ал. 2 се смята до доказване на противното, че е налице подлежаща на облагане с данъци печалба или доход, когато:

1. стойността на имуществото на лицето явно съществено превишава размера на декларираните приходи, доходи, източници на формиране на собствения капитал или на безвъзмездно финансиране, получени от него;

2. направените разходи от лицето и от свързаните с него лица по § 1, т. 3, буква "а" от допълнителните разпоредби явно и съществено превишават размера на декларираните

получени средства.

(2) Смятат се за част от имуществото по ал. 1 имуществата на други лица, ако с влязъл в сила съдебен акт бъде установено, че са придобити със средства на лицето, по отношение на което са установени обстоятелствата по ал. 1.

Особени правила за ревизии

Чл. 124. (1) Когато органът по приходите установи наличие на обстоятелства по чл. 122, ал. 1, той уведомява ревизираното лице, че основата за облагане с данъци ще бъде определена по предвидения в чл. 122 ред, и му определя срок за представяне на доказателства и за вземане на становище, който не може да бъде по-кратък от 14 дни.

(2) В производството по обжалването на ревизионния акт при извършена ревизия по реда на чл. 122 фактическите констатации в него се смятат за верни до доказване на противното, когато наличието на основанията по чл. 122, ал. 1 е подкрепено със събраните доказателства.

(3) При установяване на обстоятелство по чл. 122, ал. 1 ревизираното лице е длъжно да декларира имуществото си, вида и размера на направените разходи, както и всички източници на доходи, приходи, източници на формиране на собствения капитал или на безвъзмездно финансиране и техния размер с декларация по образец, утвърден от изпълнителния директор на Националната агенция за приходите.

(4) При установяване на обстоятелство по чл. 122, ал. 1 органът по приходите може да предприеме мерки за предварително обезпечаване на вземанията по реда на чл. 121.

Установяване на задължения за задължителни осигурителни вноски при особени случаи

Чл. 124а. (Нов - ДВ, бр. 14 от 2011 г., в сила от 15.02.2011 г.) Разпоредбите на чл. 122 - 124 се прилагат съответно и за установяване на задължителни осигурителни вноски.

Ревизия при несъстоятелност

Чл. 125. Когато ревизионният акт е връчен на синдика от органа по приходите в срока по чл. 685 или 688 от Търговския закон, вземанията за данъци и задължителни осигурителни вноски се смятат за предявени в срок, независимо дали актът е обжалван.

Ревизия при правоприемство

Чл. 126. В случаите на правоприемство или прекратяване, когато са налице множество правоприемници или отговарящи за задълженията лица и техните задължения или отговорност се установяват в общо производство, преди да предприеме съответните процесуални действия органът по приходите уведомява писмено за това лицата, като ги поканва в определен от него срок, но не по-малко от 14 дни, да посочат писмено представител в производството до приключването му с влязъл в сила акт.

Изпълнение на ревизионния акт

Чл. 127. (1) Установеното с ревизионния акт задължение подлежи на доброволно плащане в 14-дневен срок от връчването на акта.

(2) След изтичането на срока по ал. 1 ревизионният акт подлежи на принудително изпълнение, освен ако изпълнението е спряно по реда на този кодекс.

Глава петнадесета "а"
(Нова - ДВ, бр. 109 от 2013 г., в сила от 1.01.2014 г.)
ФИСКАЛЕН КОНТРОЛ ВЪРХУ ДВИЖЕНИЕТО НА СТОКИ С ВИСОК
ФИСКАЛЕН РИСК

Фискален контрол върху движението на стоки

Чл. 127а. (Нов – ДВ, бр. 109 от 2013 г., в сила от 1.01.2014 г.) (1) Органи по приходите, оправомощени със заповед на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите, могат да извършват фискален контрол върху движението на стоки с висок фискален риск на територията на Република България, без да е необходимо изрично писмено възлагане.

(2) На фискален контрол подлежи движението на всички стоки с висок фискален риск, независимо от мястото на получаване/разтоварване на стоката – територията на страната, територията на друга държава – членка на Европейския съюз, или територията на трета страна.

(3) (Доп. – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) Алинея 2 не се прилага за стоките под митнически режим по смисъла на приложимото митническо законодателство.

(4) Фискалният контрол върху движението на стоки с висок фискален риск е съвкупност от действия на органи по приходите с цел предотвратяване укриването на данъци и на данъчни измами, които се извършват във връзка с движението на стоки с висок фискален риск на територията на Република България.

(5) С фискалния контрол върху движението на стоки с висок фискален риск не се установяват задължения за данъци, но могат да се установяват определени факти и обстоятелства от значение за задълженията за данъци.

(6) За всяко действие при извършването на фискалния контрол върху движението на стоки се съставя протокол.

(7) Списъкът на стоки с висок фискален риск се утвърждава със заповед на министъра на финансите по мотивирано предложение на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите. Заповедта и списъкът на стоките с висок фискален риск се публикуват на интернет страниците на Министерството на финансите и на Националната агенция за приходите.

(8) Данните по чл. 13, ал. 2, т. 3, информацията за движението на стоките с висок фискален риск и действията по фискален контрол на органите по приходите се вписват в електронен регистър "Фискален контрол".

Действия по фискален контрол върху движението на стоки

Чл. 127б. (Нов – ДВ, бр. 109 от 2013 г., в сила от 1.01.2014 г.) (1) Фискалният контрол върху движението на стоки с висок фискален риск се осъществява чрез спиране на транспортно средство, превозващо стока на територията на Република България, проверка дали превозваната стока е стока с висок фискален риск, проверка на документите, придружаващи стоката, относно вида и количеството ѝ, идентификация на доставчика/продавача и/или получателя/купувача на стоката, както и мястото на получаване/разтоварване на стоката.

(2) При осъществяване на контрола по ал. 1 органите по приходите имат право да спират транспортни средства с товароносимост над 3 тона.

(3) В случаите, в които се превозва стока, включена в списъка на стоките с висок

фискален риск, органът по приходите има право да поставя технически средства за контрол на транспортното средство и печат/щемпел с надпис "висок фискален риск" върху превозния документ. За извършените действия се съставя протокол за фискален контрол, екземпляр от който се предоставя на водача на превозното средство.

(4) В случаите на съмнение, че за превоз на стоки с висок фискален риск се използват транспортни средства с товароносимост под 3 тона, с цел заобикаляне на контрола по ал. 1, се прилагат ал. 2 и 3.

(5) За целите на идентифицирането на транспортните средства, превозващи стоки с висок фискален риск, органите по приходите си взаимодействат с органите на Министерството на вътрешните работи по ред, определен в съвместна инструкция за взаимодействие.

Фискален контрол при вътреобщностно придобиване на стоки с висок фискален риск

Чл. 127в. (Нов – ДВ, бр. 109 от 2013 г., в сила от 1.01.2014 г.) (1) В случаите на вътреобщностно придобиване на стоки с висок фискален риск при влизане на транспортното средство на територията на страната на фискалния контролен пункт органът по приходите има право да поставя технически средства за контрол на транспортното средство и печат/щемпел с надпис "висок фискален риск – вътреобщностно придобиване" върху превозния документ.

(2) Техническите средства за контрол се отстраняват от орган по приходите на мястото на разтоварване на стоката.

(3) Техническите средства за контрол се отстраняват не по-късно от 4 часа от заявления от водача час съгласно чл. 13, ал. 2, т. 3. Когато е подадено уведомление за промяна по чл. 13, ал. 3, т. 1, отстраняването на техническите средства за контрол се извършва не по-късно от 24 часа от подаване на уведомлението.

Фискален контрол при вътреобщностна доставка на стоки с висок фискален риск

Чл. 127г. (Нов – ДВ, бр. 109 от 2013 г., в сила от 1.01.2014 г.) (1) В случаите на вътреобщностна доставка на стоки с висок фискален риск преди излизане на транспортното средство от територията на страната на фискалния контролен пункт органът по приходите може да извършва проверка и оглед на превозваната стока, както и на документите, придружаващи стоката.

(2) Проверката по ал. 1 включва и проверка в системата за валидността на ДДС номера на доставчика/продавача, посочен във фактурата.

Фискален контрол върху стоки с висок фискален риск, преминаващи през територията на Република България от една държава – членка на Европейския съюз, за друга държава членка

Чл. 127д. (Нов – ДВ, бр. 109 от 2013 г., в сила от 1.01.2014 г.) (1) В случаите на преминаване на стоки с висок фискален риск през територията на Република България от една държава – членка на Европейския съюз, за друга държава членка при влизане на транспортното средство на територията на страната на фискалния контролен пункт органът по приходите има право да поставя технически средства за контрол и печат/щемпел с надпис "висок фискален риск – преминаване" върху превозния документ.

(2) Отстраняването на поставените технически средства за контрол по ал. 1 се извършва от орган по приходите преди излизане на транспортното средство от

територията на страната.

Фискален контрол върху движението на стоки с висок фискален риск във вътрешността на страната

Чл. 127е. (Нов – ДВ, бр. 109 от 2013 г., в сила от 1.01.2014 г.) (1) Фискален контрол върху движението на стоки с висок фискален риск се извършва и във вътрешността на страната.

(2) На транспортно средство, с което се превозва стока с висок фискален риск във вътрешността на страната, органът по приходите може да поставя технически средства за контрол и печат/щемпел "висок фискален риск – вътрешна доставка" върху превозния документ.

(3) Отстраняването на поставените технически средства за контрол по ал. 2 се извършва от орган по приходите на мястото на разтоварване на стоката по реда на чл. 127в.

Обжалване на действията при извършване на фискален контрол върху движението на стоки с висок фискален риск

Чл. 127ж. (Нов – ДВ, бр. 109 от 2013 г., в сила от 1.01.2014 г.) (1) Действията на органите по приходите при извършване на фискален контрол върху движението на стоки с висок фискален риск могат да се обжалват по реда на чл. 41.

(2) Жалбата не спира действията.

Условия и ред за осъществяване на фискален контрол

Чл. 127з. (Нов – ДВ, бр. 109 от 2013 г., в сила от 1.01.2014 г.) С наредба на министъра на финансите се определят условията и редът за осъществяване на фискален контрол върху движението на стоки с висок фискален риск на територията на Република България и изискванията към фискалните контролни пунктове.

Глава шестнадесета ОСОБЕНИ ПРОИЗВОДСТВА

Раздел I

Прихващане и възстановяване

Подлежащи на прихващане суми

Чл. 128. (1) Недължимо платени или събрани суми за данъци, задължителни осигурителни вноски, наложени от органите по приходите глоби и имуществени санкции, както и суми, подлежащи на възстановяване съгласно данъчното или осигурителното законодателство от Националната агенция за приходите, се прихващат от органите по приходите за погасяване на изискуеми публични вземания, събирани от Националната агенция за приходите. Може да се извърши прихващане с погасено по давност задължение, когато вземането на длъжника е станало изискуемо, преди задължението му да бъде погасено по давност.

(2) Всяко лице, което получи незаконосъобразно възстановяване на суми по ал. 1, е длъжно да възстанови сумите на бюджета. Това задължение се смята за задължение за данък, а когато са възстановени надвнесени осигурителни вноски - за задължение за

задължителна осигурителна вноска, и става изискуемо в деня, следващ деня на получаване на акта за незаконосъобразното плащане.

(3) (Изм. – ДВ, бр. 61 от 2015 г., в сила от 15.08.2015 г.) Искания за недължимо платени или събрани суми за допълнително задължително пенсионно осигуряване се разглеждат само до размера на наличните средства в индивидуалната партия на лицето в пенсионноосигурителното дружество или до размера на средствата в Държавния фонд за гарантиране устойчивостта на държавната пенсионна система. В останалите случаи отношенията се уреждат между пенсионноосигурителното дружество, осигурителя и осигуреното лице.

Процедура

Чл. 129. (1) Прихващането или възстановяването може да се извършва по инициатива на органа по приходите или по писмено искане на лицето. Искането за прихващане или възстановяване се разглежда, ако е подадено до изтичането на 5 години, считано от 1 януари на годината, следваща годината на възникване на основанията за възстановяване, освен ако в закон е предвидено друго.

(2) След постъпване на искането по ал. 1 може да се възложи извършването на:

1. ревизия;
2. проверка.

(3) (Доп. - ДВ, бр. 108 от 2007 г.) Актът за прихващане или възстановяване се издава в 30-дневен срок от постъпване на искането в случаите, когато в същия срок не е възложена ревизия. Независимо от извършването на прихващане или възстановяване, включително когато актът по изречение първо е обжалван, задълженията за данъка или задължителните осигурителни вноски подлежат на установяване чрез извършване на ревизия. Ако актът е обжалван по съдебен ред, издаването на ревизионен акт е допустимо до влизане в сила на съдебното решение.

(4) Остатъкът след извършване на прихващането се връща на лицето по посочена от него банкова сметка. Възстановяването на суми, свързани с прилагането на Закона за местните данъци и такси, на физически лица, които не са търговци, може да се извършва и в брой.

(5) Органът по приходите е длъжен в 30-дневен срок от предявяването пред него на влязъл в сила съдебен или административен акт да възстанови или прихване по реда на ал. 2, т. 2 изцяло посочените в акта суми, заедно с дължимата по ал. 6 лихва, когато с акта в полза на задълженото лице е признато правото на получаване на:

1. суми за неправилно или недължимо платени, внесени или събрани суми за данъци, задължителни осигурителни вноски, такси, глоби, имуществени санкции, установени, събрани или наложени от органите по приходите, включително внесени по писмено указание или становище;

2. незаконосъобразно отказани за възстановяване суми;

3. (отм. – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.).

(6) Недължимо внесени или събрани суми, с изключение на задължителни осигурителни вноски, се връщат със законната лихва за изтеклия период, когато са внесени или събрани въз основа на акт на орган по приходите. В останалите случаи сумите се връщат със законната лихва от деня, в който е следвало да бъдат възстановени по реда на ал. 1 - 4.

(7) Актовете за прихващане или възстановяване могат да се обжалват по реда за

обжалване на ревизионните актове.

Опростена процедура

Чл. 130. (1) (Изм. – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) В случаите, когато е подадена декларация с посочена в нея сума за възстановяване, както и когато е подадено искане за възстановяване по чл. 129, органът по приходите може да възстанови цялата претендирана сума по посочената от лицето банкова сметка или чрез пощенски запис в случаите на възстановяване на местни данъци на посочения от лицето адрес, като в платежното нареждане или пощенския запис задължително се отбелязват номерът и датата на декларацията, съответно искането за възстановяване.

(2) Със заверяването на посочената от лицето банкова сметка с цялата претендирана сума, съответно с получаването на съобщението за пощенския запис, се смята, че искането на лицето за възстановяване на надвнесената сума е изцяло удовлетворено.

Мълчалив отказ

Чл. 131. (1) Непроизнасянето в срок по искане за издаване на акт за прихващане и възстановяване се смята за мълчалив отказ.

(2) Жалба против мълчаливия отказ може да се подаде в 14-дневен срок от изтичането на срока за произнасяне. Обжалването се извършва по реда за обжалване на ревизионен акт.

(3) Когато лицето не е обжалвало мълчаливия отказ в срока по ал. 2, то може да подаде ново искане за прихващане или възстановяване.

(4) Когато по административен или съдебен ред бъде отменен мълчалив отказ, смята се за отменен и изричният отказ, който е последвал преди решението за отменяне.

Жалби за бавност

Чл. 132. (1) Субектът има право да подаде жалба, когато процедурата за прихващане и възстановяване се забави неоснователно и извън законоустановените срокове.

(2) Жалбата се подава до териториалния директор, който проверява обстоятелствата по нея и се произнася писмено в тридневен срок. В случай че жалбата е основателна, той определя срок за издаване на акта.

(3) Препис от решението се изпраща на жалбоподателя.

Раздел II

Изменение на задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски

Инициатива и основания

Чл. 133. (1) Задължение за данъци или задължителни осигурителни вноски, определено с влязъл в сила ревизионен акт, който не е бил обжалван по съдебен ред, може да бъде изменено по инициатива на органа по приходите или по молба на ревизираното лице.

(2) Задължението се изменя на следните основания:

1. когато се открият нови обстоятелства или нови писмени доказателства от съществено значение за установяване на задълженията за данъци или задължителни осигурителни вноски, които не са могли да бъдат известни на лицето, съответно органа, издал ревизионния акт, до:

- а) издаване на ревизионния акт, когато актът не е бил обжалван;
- б) влизането в сила на ревизионния акт, когато актът е бил обжалван;

2. когато по надлежния съдебен ред се установи невярност на писмените обяснения на трети лица, на заключението на експерти, на писмените декларации, въз основа на които е установено задължението за данъци или задължителни осигурителни вноски, или се установи престъпно действие на ревизираното лице, на негов представител, на орган по приходите, участвал в установяването на данъците или задължителните осигурителни вноски или разглеждал жалбата срещу ревизионния акт;

3. когато установяването на задължението е основано на документ, който е признат за неистински, с невярно съдържание или подправен по надлежния съдебен ред;

4. когато установяването на задължението е основано на акт на съд или на друго държавно учреждение, който впоследствие е бил отменен;

5. когато за същите задължения, за същия период и по отношение на същото задължено лице е издаден друг влязъл в сила ревизионен акт, който му противоречи.

(3) Органът по приходите може по своя инициатива или по молба на заинтересованото лице да поправи очевидна фактическа грешка в ревизионния акт. В този случай се издава ревизионен акт, без да са необходими заповед за възлагане на ревизия и ревизионен доклад. Ревизионният акт за поправката се обжалва едновременно с поправения ревизионен акт или самостоятелно.

(4) Разпоредбата на ал. 2, т. 1 не се прилага относно факти и обстоятелства, за които е налице споразумение по чл. 154.

Правомощия във връзка с изменението

Чл. 134. (1) (Доп. – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) Орган по приходите, който установи основание за изменение по чл. 133, ал. 2, е длъжен да уведоми териториалния директор, като обоснове наличието на съответното основание. След преценка за наличие на основание за изменение териториалният директор може да възложи ревизия или да разпорежи възлагането ѝ, с която могат да бъдат изменени вече определени задължения за данъци или задължителни осигурителни вноски.

(2) Заинтересованото лице може да подаде писмено искане до териториалния директор, към което се прилагат доказателствата, на които се позовава.

(3) Изменението е допустимо, ако заповедта за възлагане на ревизията е издадена или искането за изменение е подадено в тримесечен срок от узнаване на основанието за изменение и до изтичането на срока по чл. 109.

(4) В 30-дневен срок от постъпване на искането по ал. 2 териториалният директор разпорежда или отказва мотивирано възлагането на ревизия. Препис от отказа се изпраща на лицето, подало искането, в 7-дневен срок от постановяването му, но не по-късно от 14 дни след изтичането на срока по изречение първо.

(5) (Изм. - ДВ, бр. 30 от 2006 г., в сила от 1.03.2007 г.) Заинтересованият субект може да обжалва отказа в 14-дневен срок от получаването на решението, а мълчаливия отказ - в 30-дневен срок от изтичането на срока за произнасяне, пред административния съд, компетентен да разгледа жалбата срещу ревизионния акт. Жалбата се подава чрез териториалния директор. Съдът се произнася по жалбата с определение, което не подлежи на обжалване.

(6) Когато се установи, че задължението за данъци или задължителни осигурителни вноски е било установено в по-висок или по-нисък размер от дължимото, за разликата се

издава ревизионен акт. Ако е налице надвнесена сума, тя се прихваща или възстановява с ревизионния акт.

Раздел III

Процедура за прилагане на спогодбите за избягване на международното двойно данъчно облагане на доходите и имуществото по отношение на чуждестранни лица

Общи принципи

Чл. 135. (1) Този раздел урежда процедурата по прилагане на данъчните облекчения за чуждестранни лица, предвидени във влезлите в сила спогодби за избягване на двойното данъчно облагане (СИДДО).

(2) Спогодбите за избягване на двойното данъчно облагане се прилагат след удостоверяване на основанията за това.

Основания за прилагане на СИДДО

Чл. 136. За целите на чл. 135, ал. 2 след възникване на данъчно задължение за доход от източник в страната чуждестранното лице удостоверява пред органа по приходите, че:

1. е местно лице на другата държава по смисъла на съответната СИДДО;
2. е притежател на дохода от източник в Република България;
3. не притежава място на стопанска дейност или определена база на територията на Република България, с които съответният доход е действително свързан;
4. са изпълнени особените изисквания за прилагане на СИДДО или отделни нейни разпоредби по отношение на определени в самата СИДДО лица, когато такива особени изисквания се съдържат в съответната СИДДО.

Притежател (бенефициент) на доход

Чл. 136а. (Нов - ДВ, бр. 94 от 2010 г., в сила от 1.01.2011 г.) (1) Чуждестранно лице е притежател на дохода, когато:

1. има право да се разпорежда с дохода и да преценява използването му и понася целия или съществена част от риска от дейността, от която се реализира доходът, и
2. не действа като дружество за насочване на дохода.

(2) Дружество за насочване на дохода е дружество, което се контролира от лица, които не биха имали право на същите по вид и размер облекчения, ако доходът се реализираше директно от тях, и не осъществява стопанска дейност, извън притежанието и/или администрирането на правата или активите, от които се реализира доходът, и дружеството:

1. не разполага с активи, капитал или персонал, съответстващи на неговата стопанска дейност, или
2. няма контрол върху използването на правата или активите, от които е реализиран доходът.

(3) Не е дружество за насочване на дохода чуждестранно лице, когато повече от половината от акциите му с право на глас се търгуват на регулиран пазар.

Удостоверяване на основанията

Чл. 137. (1) Обстоятелствата по чл. 136 се посочват в искане по образец, утвърден от изпълнителния директор на Националната агенция за приходите.

(2) Обстоятелствата по чл. 136, т. 1 се удостоверяват от чуждестранната данъчна администрация в искането по ал. 1 или съобразно обичайната й практика.

(3) Обстоятелствата по чл. 136, т. 2 и 3 се декларират от чуждестранното лице.

(4) Обстоятелствата по чл. 136, т. 4 се удостоверяват с официални документи, включително извлечения от публични регистри. Когато такива документи не се издават, допустими са и други писмени доказателства. Тези обстоятелства не могат да се удостоверяват с декларации.

Доказателства

Чл. 138. (1) Към искането по чл. 137, ал. 1 се прилагат и писмени доказателства относно вида, основаниято за реализиране и размера на съответния доход.

(2) Доказателства по ал. 1 могат да бъдат:

1. когато правото за получаване на конкретния доход произтича от договорно правоотношение - писмен договор, а ако няма такъв - доказателства за наличието на договорно правоотношение между платеща на дохода и чуждестранното лице;

2. в случаите на доходи от дивиденди - решение на общото събрание на дружеството; купон за изплатен дивидент; извлечение от книга на акционерите, заверено от дружеството; копие от купюр или временно удостоверение; поименно удостоверение за безналични акции; извлечение от книгата за безналични акции или друг документ, удостоверяващ вида и размера на дохода, както и размера на участието на чуждестранното лице;

3. при доходи от ликвидационен дял - документ, доказващ размера на направената инвестиция, краен ликвидационен баланс след удовлетворяване на кредиторите и документ, определящ разпределението на ликвидационния дял, а при разпределяне на ликвидационния дял в натура - решение на съдружниците или акционерите и документи, въз основа на които е определена пазарната цена на ликвидационния дял;

4. при доходи от лихви върху вноски по чл. 134 и 190 от Търговския закон - решение на общото събрание, в което е посочен размерът или начинът на определяне на лихвата по тези вноски;

5. при доходи от държавни, общински и други дългови ценни книжа, когато не са освободени от данъчно облагане - поименен сертификат за собственост с отразени в него лихви и/или отстъпки; купони за лихви по облигации или друг документ, удостоверяващ собствеността и размера или начина на определяне на лихвите;

6. при лихви върху отпуснат заем - договор и доказателства за начислените лихви;

7. при доходи от прехвърляне на:

а) акции, облигации, търгуеми права на акции и други корпоративни права и ценни книжа, когато не са освободени от данъчно облагане по силата на закон - документ за прехвърляне на правата и документ, доказващ продажната цена и цената на придобиване;

б) дялови участия - заверен препис от вписания в търговския регистър договор за продажба на дружествен дял, както и документи, доказващи цената на придобиване на този дял;

в) друго движимо и недвижимо имущество, когато доходът от това имущество не е освободен от данъчно облагане - документи, доказващи цената на придобиване на това имущество и продажната цена.

(3) Към искането по чл. 137, ал. 1 могат да се представят освен посочените в ал. 2 и всякакви други писмени доказателства, които биха послужили за изясняване и

установяване на основанията за прилагане на съответната СИДДО и на вида, размера и основанията за реализиране на съответния доход.

Подаване на искането

Чл. 139. (1) Искането по чл. 137, ал. 1 и приложените към него документи се подават в териториалната дирекция по регистрацията на платеца на дохода или в дирекцията, където подлежи на регистрация.

(2) Когато платецът не подлежи на регистрация, искането по чл. 137, ал. 1 и приложените към него документи се подават в Териториалната дирекция - София.

Договори с продължително действие

Чл. 140. (1) Когато доходът се реализира въз основа на договори с продължително действие или се реализира от едно и също лице на еднакво основание, искане по чл. 137, ал. 1 се подава еднократно.

(2) Доходите от дивиденди не се смятат за доходи по ал. 1.

(3) (Изм. - ДВ, бр. 63 от 2006 г.) Чуждестранното лице уведомява териториалната дирекция за всяка промяна на обстоятелствата по чл. 136 и 138 в 30-дневен срок от настъпването им.

Действия на органите по приходите

Чл. 141. (1) (Изм. - ДВ, бр. 105 от 2006 г., в сила от 1.01.2007 г.) Органите по приходите осъществяват контрол по прилагането на СИДДО, като извършват проверка или ревизия. Когато се извършва проверка, становище за наличие или липса на основания за прилагане на СИДДО се издава на чуждестранното лице в 60-дневен срок от подаване на искането по чл. 137, ал. 1. Копие от становището се изпраща и на платеца на дохода.

(2) (Изм. и доп. - ДВ, бр. 105 от 2006 г., в сила от 1.01.2007 г.) Органите по приходите издават становище за липса на основания за прилагане на СИДДО, когато чуждестранното лице не е изпълнило изискванията на чл. 136 - 138 и не е отстранило непълнотите в 15-дневен срок от датата на поискване от органа по приходите. Непроизнасянето в срока по ал. 1 се смята за становище за наличие на основания за прилагане на СИДДО.

(3) (Доп. - ДВ, бр. 105 от 2006 г., в сила от 1.01.2007 г., изм., бр. 108 от 2007 г.) От момента на издаване на становището за наличие на основание за прилагане на СИДДО или произнасянето в срока по ал. 1 се смятат за изпълнени изискванията на чл. 135, ал. 2. Когато във връзка с подадено искане по чл. 137, ал. 1 се извършва ревизия, в хода на която се установи, че са налице основания за прилагане на СИДДО, изискванията на чл. 135, ал. 2 се смятат за изпълнени към момента на подаване на искането.

(4) (Изм. - ДВ, бр. 105 от 2006 г., в сила от 1.01.2007 г.) Становището за липса на основания за прилагане на СИДДО подлежи на обжалване от получателя на дохода или от платеца, ако е упълномощен за това от получателя на дохода. Обжалването се извършва по реда за обжалване на ревизионните актове, като жалбата се подава чрез териториалната дирекция, в която е подадено искането.

(5) (Нова - ДВ, бр. 108 от 2007 г.) Становището за липса на основания за прилагане на СИДДО подлежи на обжалване заедно с ревизионния акт или с акта за прихващане или връщане по чл. 129, ал. 2, с който е отказано прилагането на СИДДО.

(6) (Изм. - ДВ, бр. 105 от 2006 г., в сила от 1.01.2007 г., предишна ал. 5, изм., бр. 108 от 2007 г.) Независимо от становището по ал. 1 и в случаите по чл. 142 законосъобразното

прилагане на СИДДО подлежи на последващ контрол при извършване на ревизия, ако не е обжалвано самостоятелно.

Особени случаи

Чл. 142. (1) (Изм. - ДВ, бр. 105 от 2006 г., в сила от 1.01.2007 г., бр. 108 от 2007 г., бр. 14 от 2011 г., в сила от 15.02.2011 г.) Когато платец начислява на чуждестранно лице доходи от източник в страната с общ размер до 500 000 лв. годишно, обстоятелствата по чл. 136 се удостоверяват пред платеща на дохода. В този случай искане по чл. 137, ал. 1 не се подава.

(2) (Изм. - ДВ, бр. 105 от 2006 г., в сила от 1.01.2007 г., бр. 108 от 2007 г., бр. 14 от 2011 г., в сила от 15.02.2011 г.) В случаите по ал. 1, когато общият размер на реализираните доходи надвиши 500 000 лв. в рамките на данъчната година, основанията за прилагане на СИДДО по отношение на общия размер на доходите се удостоверяват по реда на чл. 137 - 139.

(3) След внасяне на данък основанията за прилагане на СИДДО по отношение на вече обложения доход се доказват по реда на чл. 129.

(4) При извършване на проверка по реда на чл. 129 или на ревизия обстоятелствата по чл. 136 се удостоверяват пред органа по приходите, без да се подава искане по образец, а ако такова е подадено, становище по него не се издава.

(5) (Нова - ДВ, бр. 14 от 2011 г., в сила от 15.02.2011 г., доп., бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) Когато се прилага особеният ред по ал. 1 за удостоверяване на основанията за ползване на данъчни облекчения съгласно СИДДО, платецът на доходи на чуждестранни физически или юридически лица, който е задължен да удържа и внася окончателен данък съгласно Закона за данъците върху доходите на физическите лица или Закона за корпоративното подоходно облагане, декларира до 31 март на следващата година размера на изплатените доходи и на предоставените данъчни облекчения. Декларирането се извършва чрез подаване на декларация по образец, утвърден от изпълнителния директор на Националната агенция за приходите, в териториалната дирекция, където е регистриран или подлежи на регистрация платецът на доходите. Когато са изплатени доходи на повече от пет лица, декларацията се подава само по електронен път във формат и по ред, одобрени със заповед на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите.

Раздел IIIa

(Нов – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.)

Автоматичен обмен на финансова информация в областта на данъчното облагане

Подраздел I

(Нов – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.)

Общи положения

Предмет

Чл. 142a. (Нов – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) (1) Този раздел урежда реда за осъществяване на административно сътрудничество чрез автоматичен обмен на финансова информация в областта на данъчното облагане с участващи юрисдикции, задълженията на предоставящите информация финансови институции за събирането,

прилагането на процедурите за комплексна проверка и предоставянето на финансовата информация.

(2) Автоматичен обмен на финансова информация е системното предоставяне на информацията по чл. 142б, ал. 1 на участваща юрисдикция относно лица, които са местни лица за данъчни цели на тази участваща юрисдикция, без отправено искане, на предварително определени интервали от време.

Обхват на финансовата информация

Чл. 142б. (Нов – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) (1) Предоставящата информация финансова институция предоставя информация за всяка сметка, отговаряща на условията на § 1а, т. 40 от допълнителните разпоредби, на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите, която включва:

1. имена/наименование, адрес, участваща юрисдикция, на която е местно лице за данъчни цели, данъчен номер, дата и място на раждане (в случай на физическо лице) на всеки титуляр на сметка, който е лице, за което се предоставя информация;

2. когато титуляр на сметка е образувание, което след прилагане на процедурите за комплексна проверка е идентифицирано като пасивно нефинансово образувание с едно или повече контролиращи лица, които са лица, за които се предоставя информация – наименование, адрес, данъчен номер и участваща юрисдикция или друга юрисдикция, на която образуванието е местно лице за данъчни цели, както и имена, адрес, участваща юрисдикция, на която е местно лице за данъчни цели, данъчен номер, дата и място на раждане на всяко контролиращо лице, за което се предоставя информация;

3. номер на сметката или функционален еквивалент – при липса на номер;

4. наименование и идентификационен номер на предоставящата информация финансова институция;

5. наличност или стойност по сметката, включително в случай на застрахователен договор с откупна стойност или анюитетен договор – откупната стойност или стойност при отказ, към края на съответната календарна година или към датата, на която е закрыта сметката;

6. в случай на попечителска сметка:

а) общия брутен размер на лихвите, общия брутен размер на дивидентите и общия брутен размер на други доходи, възникнали във връзка с активите, държани по сметката, платени или начислени по сметката (или във връзка със сметката) през календарната година, и

б) общия размер на brutните постъпления от продажба или изкупуване на финансови активи, платени или начислени по сметката през календарната година, по отношение на които предоставящата информация финансова институция е действала като попечител, посредник, пълномощник или по друг начин като агент на титуляря на сметката;

7. в случай на депозитна сметка – общия брутен размер на лихвите, платени или начислени (заверени) по сметката през календарната година;

8. в случай на сметка, която не е посочена в т. 6 или 7 – общата брутна сума, платена или начислена по сметката в полза на титуляря през календарната година, по отношение на която предоставящата информация финансова институция е задължена, включително сумарния размер на погасителните плащания в полза на титуляря на сметката през календарната година.

(2) Когато едно лице, за което се предоставя информация, е местно лице за данъчни

цели на повече от една участваща юрисдикция, информацията се предоставя за всяка участваща юрисдикция поотделно.

(3) Предоставяната информация съдържа валутата, в която е деноминирана всяка сума.

(4) (Доп. – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) Когато предоставящата информация финансова институция не разполага с информация за данъчен номер или с датата на раждане на титуляр на съществуваща сметка и не е била длъжна да я събира по реда на този кодекс или на друг закон, тези данни не се предоставят. В този случай предоставящата информация финансова институция събира информация за данъчния номер или датата на раждане на титуляря на сметката най-късно до края на втората календарна година, следваща годината, през която съществуващата сметка е била идентифицирана като сметка, за която се предоставя информация.

(5) Не се изисква предоставяне на данъчен номер, ако такъв данъчен номер не се издава от юрисдикцията, на която лице, за което се предоставя информация, е местно за данъчни цели.

(6) Не се изисква предоставяне на информация за място на раждане, ако предоставящата информация финансова институция не разполага с тази информация и не е задължена да я събира по реда на друг закон.

(7) За целите на Споразумението между правителството на Република България и правителството на Съединените американски щати за подобряване спазването на данъчното законодателство в международен аспект и въвеждането в действие на FATCA, подписано в София на 5 декември 2014 г., ратифицирано със закон (ДВ, бр. 47 от 2015 г.), наричано по-нататък "FATCA споразумението", когато предоставящата информация финансова институция не разполага с информация за данъчен номер по отношение на съществуваща сметка на физическо лице, задължително се предоставя датата на раждане на титуляря на сметката, като информация за данъчния номер се събира в срока по ал. 4.

(8) Предоставящата информация финансова институция прилага процедурите за комплексна проверка при условията и по реда на този раздел, за да идентифицира сметките, за които се предоставя информация, както и неучастващите финансови институции, за плащанията към които се предоставя информация.

(9) Предоставящата информация финансова институция (с изключение на тръст), която е местно лице на две или повече държави, извършва процедурите за комплексна проверка и предоставя информация на държавата, в която поддържа финансовата сметка.

Срок за предоставяне на информацията

Чл. 142в. (Нов – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) (1) Информацията по чл. 142б, ал. 1 се предоставя веднъж годишно по електронен път в срок до 30 юни на годината, следваща годината, за която се отнася, по ред и във формат, утвърдени от изпълнителния директор на Националната агенция за приходите.

(2) Предоставяща информация финансова институция, която не поддържа сметки, за които се предоставя информация, заявява това обстоятелство в срока по ал. 1.

(3) Предоставящата информация финансова институция предоставя на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите информация за наименованието и общия размер на плащанията към всяка неучастваща финансова институция, които е извършила през 2015 и 2016 г. Информацията се предоставя в срока по ал. 1.

(4) Когато предоставящата информация финансова институция извърши плащане с източник в Съединените американски щати, върху което се удържа данък съгласно чл. 1, ал. 1, буква "гг" на FATCA споразумението към неучастваща финансова институция, или действа като посредник за такова плащане, предоставящата информация финансова институция информира за това обстоятелство прекия платец на дохода.

(5) (Доп. – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) Изпълнителният директор на Националната агенция за приходите осъществява автоматичен обмен на финансова информация с компетентния орган на всяка участваща юрисдикция, с която има договореност. Информацията по чл. 142б, ал. 1 се обменя в стандартизиран електронен формат в срок до 30 септември на годината, следваща годината, за която се отнася.

Списък с непредоставящи информация финансови институции, изключени сметки и участващи юрисдикции

Чл. 142г. (Нов – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) (1) Изпълнителният директор на Националната агенция за приходите изготвя списък на образуванията, които се считат за непредоставящи информация финансови институции по § 1а, т. 12, буква "в" от допълнителните разпоредби, и на сметките, които се считат за изключени сметки по § 1а, т. 39, буква "ж" от допълнителните разпоредби.

(2) Списъкът по ал. 1 се утвърждава със заповед на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите, публикува се на интернет страницата на агенцията и се изпраща на Европейската комисия, която се уведомява за всяка последваща промяна в него.

(3) Изпълнителният директор на Националната агенция за приходите публикува списък на участващите юрисдикции на интернет страницата на агенцията.

Подраздел II

(Нов – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.)

Процедури за комплексна проверка

Общи правила за комплексна проверка

Чл. 142д. (Нов – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) (1) Предоставящата информация финансова институция счита всяка финансова сметка за сметка, за която се предоставя информация, от датата на идентифицирането ѝ като такава съгласно процедурите за комплексна проверка. Информация за сметката се предоставя ежегодно през календарната година, следваща годината, за която се отнася информацията, освен ако е предвидено друго в този кодекс.

(2) Наличността или стойността на сметката, за която се предоставя информация, се определя към последния ден на календарната година.

(3) Предоставящата информация финансова институция може да използва трето лице – доставчик на услуги, за изпълнение на задълженията за предоставяне на информация и комплексна проверка по този раздел.

(4) В случаите по ал. 3 отговорността за изпълнението на задълженията е на предоставящата информация финансова институция, която трябва да има достъп или да разполага с информацията и документалните доказателства, използвани за извършването на комплексна проверка.

(5) Предоставящата информация финансова институция може да прилага

процедурите за комплексна проверка на нови сметки към съществуващи сметки, като облекченията, приложими за съществуващи сметки, продължават да се прилагат.

(6) Предоставящата информация финансова институция може да прилага процедурите за комплексна проверка на сметки на голяма стойност към сметки на малка стойност.

Подраздел III
(Нов – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.)
Комплексна проверка на сметки на физически лица

Комплексна проверка на съществуващи сметки на физически лица на малка стойност

Чл. 142е. (Нов – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) (1) За идентифициране на съществуваща сметка на физическо лице, която е сметка на малка стойност, се прилагат следните процедури:

1. (изм. – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) предоставящата информация финансова институция, която съхранява данни за последния адрес по местоживее на титуляр на сметка, събрани на базата на документални доказателства, може да го счита за местно лице за данъчни цели на юрисдикцията, в която се намира адресът, и въз основа на това да определи дали титулярят на сметка е лице, за което се предоставя информация;

2. предоставящата информация финансова институция, която не прилага процедурата по т. 1, трябва да прегледа поддържаните от нея електронни записи за наличието на следните индикации:

а) идентификация на титуляря на сметката като местно лице за данъчни цели на участваща юрисдикция;

б) (изм. – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) последен адрес по местоживее или адрес за кореспонденция (включително пощенска кутия) в участваща юрисдикция;

в) наличие на един или повече телефонни номера в участваща юрисдикция и липса на телефонен номер в Република България;

г) постоянни инструкции за превод на средства по сметка, поддържана в участваща юрисдикция, с изключение на инструкции по депозитна сметка;

д) действащо пълномощно, предоставено на лице с адрес в участваща юрисдикция;

е) пощенски адрес с указание "на вниманието на" или "при поискване" в участваща юрисдикция, когато това е единственият адрес на титуляря на сметката, с който предоставящата информация финансова институция разполага.

(2) Ако предоставящата информация финансова институция е използвала проверката на адрес по местоживее по ал. 1, т. 1 и има промяна в обстоятелствата, вследствие на която на предоставящата информация финансова институция става известно или има причина да ѝ бъде известно, че първоначалното документално доказателство (или друга равностойна документация) вече е невярно или ненадеждно, предоставящата информация финансова институция трябва да получи декларация и нови документални доказателства за установяване на качеството на местно лице за данъчни цели на титуляря на сметката. Декларацията и новите документални доказателства по изречение първо трябва да бъдат получени в срок до по-късната от следните две дати:

1. последния ден на съответната календарна година, или

2. деветдесет календарни дни след съобщението или откриването на промяната в

обстоятелствата.

(3) Ако не получи декларация и нови документални доказателства в срока по ал. 2, предоставящата информация финансова институция прилага процедурата за търсене в електронните записи по ал. 1, т. 2.

(4) За целите на FATCA споразумението:

1. алинея 1, т. 1 не се прилага;
2. индикациите по ал. 1, т. 2 включват още идентификация на титуляря на сметката като гражданин на Съединените американски щати и място на раждане в Съединените американски щати;
3. при преглед на индикацията по ал. 1, т. 2, буква "в" липсата на телефонен номер в Република България не се взема предвид;
4. при преглед на индикацията по ал. 1, т. 2, буква "г" депозитните сметки не се изключват.

Последици при откриване на индикация

Чл. 142ж. (Нов – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) (1) Когато предоставящата информация финансова институция не открие индикация по чл. 142е, ал. 1, т. 2 при прегледа на електронните записи, тя не предприема последващи действия, докато не настъпи промяна в обстоятелствата, която да доведе до появата на индикация, свързана със сметката, или сметката стане сметка на голяма стойност.

(2) Когато предоставящата информация финансова институция открие индикация по чл. 142е, ал. 1, т. 2, букви "а" – "д" при прегледа на електронните записи или при промяна в обстоятелствата, която води до появата на индикация, свързана със сметката, титулярят на сметката се счита за местно лице за данъчни цели на всяка участваща юрисдикция, за която е установена индикация, освен когато е приложен чл. 142з.

(3) Когато предоставящата информация финансова институция открие единствено индикацията по чл. 142е, ал. 1, т. 2, буква "е", тя трябва да извърши търсене в досието на хартиен носител на титуляря на сметката по реда на чл. 142и, ал. 1, т. 2 или да получи декларация или документално доказателство от титуляря на сметката, за да определи къде е местно лице за данъчни цели.

(4) (Доп. – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) Когато предоставящата информация финансова институция не открие индикация при търсенето в досието по ал. 3 и не получи декларация или документално доказателство, сметката се счита за недокументирана сметка и за нея се предоставя информация на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите.

(5) Всяка съществуваща сметка на физическо лице, която е идентифицирана като сметка, за която се предоставя информация, се счита за сметка, за която се предоставя информация, през всяка следваща година, освен ако титулярят на сметката престане да бъде лице, за което се предоставя информация.

Изключения при откриването на индикация

Чл. 142з. (Нов – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) (1) Предоставящата информация финансова институция може да не счита титуляря на сметка за местно лице за данъчни цели на участваща юрисдикция, за която е открита индикация, когато:

1. информацията за титуляря на сметката съдържа индикация по чл. 142е, ал. 1, т. 2, букви "б", "в" или "г" и предоставящата информация финансова институция получи или

разполага със следните документи:

а) декларация от титуляря на сметката за юрисдикцията (юрисдикциите), на която е местно лице за данъчни цели, и

б) документално доказателство, че титулярят на сметката не е лице, за което се предоставя информация;

2. информацията за титуляря на сметката съдържа индикацията по чл. 142е, ал. 1, т. 2, буква "д" и предоставящата информация финансова институция получи или разполага с някои от следните документи:

а) декларация от титуляря на сметката за юрисдикцията (юрисдикциите), на която е местно лице за данъчни цели, или

б) документално доказателство, че титулярят на сметката не е лице, за което се предоставя информация.

(2) За целите на FATCA споразумението предоставящата информация финансова институция може да не счита сметката като сметка, за която се предоставя информация, когато информацията за титуляря на сметката съдържа телефонен номер в Съединените американски щати и телефонен номер в друга юрисдикция или индикацията по чл. 142е, ал. 1, т. 2, буква "е", и предоставящата информация финансова институция получи или разполага с някои от следните документи:

а) декларация от титуляря на сметката за юрисдикцията (юрисдикциите), на която е местно лице за данъчни цели;

б) документално доказателство, че титулярят на сметката не е лице, за което се предоставя информация.

(3) За целите на FATCA споразумението предоставящата информация финансова институция може да не счита сметката като сметка, за която се предоставя информация, когато информацията за титуляря на сметката съдържа място на раждане в Съединените американски щати и предоставящата информация финансова институция получи или разполага със следните документи:

1. декларация от титуляря на сметката, че не е гражданин на Съединените американски щати или местно лице за данъчни цели на Съединените американски щати;

2. паспорт или друг официален идентификационен документ, съгласно който гражданството на титуляря на сметката е в държава, различна от Съединените американски щати;

3. копие на удостоверение за загубата на гражданство на Съединените американски щати на титуляря на сметката или обяснение за:

а) причината, поради която титулярят на сметката няма такова удостоверение въпреки отказа от гражданство на Съединените американски щати, или

б) причината, поради която титулярят на сметката не е придобил гражданство на Съединените американски щати при раждането.

Засилени процедури при преглед на съществуващи сметки на физическо лице на голяма стойност

Чл. 142и. (Нов – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) (1) За идентифициране на съществуваща сметка на физическо лице, която е сметка на голяма стойност, се прилагат следните засилени процедури:

1. предоставящата информация финансова институция преглежда поддържаните от нея електронни записи за всяка от индикациите по чл. 142е, ал. 1, т. 2;

2. предоставящата информация финансова институция преглежда съществуващото досие на клиента на хартиен носител и следните документи, събрани през последните пет години, за всяка от индикациите по чл. 142е, ал. 1, т. 2:

- а) последното документално доказателство, събрано във връзка със сметката;
- б) последния договор за откриване на сметка или друга документация;
- в) последната документация, събрана съгласно процедурите за прилагане на мерките срещу изпирането на пари и финансирането на тероризма, определени в § 1а, т. 50 от допълнителните разпоредби, наричани по-нататък "МИП процедури", или събрана за други регулаторни цели;
- г) действащо пълномощно;
- д) действаща постоянна инструкция за превод на средства, с изключение на такава по депозитна сметка;

3. предоставящата информация финансова институция може да не прегледа досието на клиента на хартиен носител, ако поддържаните от нея електронни записи съдържат информация за:

- а) юрисдикцията, на която титулярят на сметката е местно лице за данъчни цели;
- б) (изм. – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) последен адрес по местоживее и адрес за кореспонденция на титуляря на сметката;
- в) телефонен номер на титуляря на сметката, ако има такъв;
- г) постоянни инструкции за прехвърляне на средства от сметката към друга сметка, с изключение на инструкции по депозитна сметка;
- д) пощенски адрес с указание "на вниманието на" или "при поискване" за титуляря на сметката;
- е) пълномощно по сметката;

4. предоставящата информация финансова институция трябва да счита всяка сметка на голяма стойност (включително всички финансови сметки, които се сумират с тази сметка на голяма стойност) като сметка, за която се предоставя информация, ако служител за връзка с клиента знае, че титулярят на сметката е лице, за което се предоставя информация.

(2) Когато при прилагане на засилените процедури предоставящата информация финансова институция не открие индикация по чл. 142е, ал. 1, т. 2 и не установи, че сметката е държана от лице, за което се предоставя информация, тя не предприема последващи действия, докато не настъпи промяна в обстоятелствата, която да доведе до появата на индикация, свързана със сметката.

(3) Когато при прилагане на засилените процедури предоставящата информация финансова институция открие индикация по чл. 142е, ал. 1, т. 2, букви "а" – "д" или има последваща промяна в обстоятелствата, в резултат на която една или повече индикации се свързват със сметката, за сметката се предоставя информация по отношение на всяка участваща юрисдикция, за която е установена индикация, освен когато е приложен чл. 142з.

(4) Когато при прилагане на засилените процедури предоставящата информация финансова институция открие единствено индикацията по чл. 142е, ал. 1, т. 2, буква "е", тя трябва да получи декларация или документално доказателство от титуляря на сметката, за да определи къде той е местно лице за данъчни цели. Ако такава декларация или документално доказателство не бъдат получени, сметката се счита за недокументирана сметка и за нея се предоставя информация на изпълнителния директор на Националната

агенция за приходите.

(5) Предоставящата информация финансова институция прилага засилените процедури към сметка, която не е била сметка на голяма стойност, но става такава към края на следваща календарна година, в срок до 6 месеца от края на календарната година, през която сметката е станала сметка на голяма стойност. Информация за сметката се предоставя за годината, в която е идентифицирана като сметка, за която се предоставя информация, както и за следващите години, освен ако титулярят на сметката престане да е лице, за което се предоставя информация.

(6) Когато предоставяща информация финансова институция приложи засилените процедури към сметка на голяма стойност, тези процедури може да не бъдат прилагани отново всяка следваща година, с изключение на проверката от служител за връзка с клиента на сметка по ал. 5. Ако сметката е недокументирана, предоставящата информация финансова институция следва да прилага засилените процедури през всяка следваща година, докато сметката престане да бъде недокументирана.

(7) При промяна в обстоятелствата по отношение на сметка на голяма стойност, която води до появата на една или повече индикации по чл. 142е, ал. 1, т. 2, предоставящата информация финансова институция счита сметката за сметка, за която се предоставя информация, по отношение на всяка участваща юрисдикция, за която е установена индикация, освен когато е приложен чл. 142з.

(8) Предоставящата информация финансова институция трябва да прилага такива процедури, които да осигурят възможност служителят за връзка с клиента да установи всяка промяна в обстоятелствата по отношение на сметка.

Съществуващи сметки на физическо лице, за които не се извършва комплексна проверка

Чл. 142к. (Нов – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) (1) За целите на FATCA споразумението предоставящата информация финансова институция може да не извършва комплексна проверка и да не предоставя информация за следните съществуващи сметки на физически лица:

1. съществуваща сметка на физическо лице с наличност или стойност, които не надвишават левовата равностойност на 50 000 щатски долара към 30 юни 2014 г.;

2. застрахователен договор с откупна стойност или анюитетен договор с наличност или стойност, равна или по-малка от левовата равностойност на 250 000 щатски долара към 30 юни 2014 г.;

3. депозитна сметка с наличност, равна или по-малка от левовата равностойност на 50 000 щатски долара към 30 юни 2014 г.

(2) Алинея 1 се прилага за всички или за определена група от сметки.

Комплексна проверка на нови сметки на физически лица

Чл. 142л. (Нов – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) (1) При откриване на нова сметка на физическо лице предоставящата информация финансова институция трябва да получи декларация, която може да бъде част от документацията за откриване на сметката, въз основа на която да определи къде титулярят на сметката е местно лице за данъчни цели, както и да потвърди достоверността на тази декларация въз основа на информацията, получена при откриването на сметката, включително всякаква документация, събрана в съответствие с МИП процедурите.

(2) За целите на FATCA споразумението предоставящата информация финансова институция може да не извършва комплексна проверка и да не предоставя информация за следните нови сметки на физически лица:

1. депозитна сметка с наличност, по-малка от левовата равностойност на 50 000 щатски долара, към края на всяка календарна година;

2. застрахователен договор с откупна стойност, ако откупната стойност не надвишава левовата равностойност на 50 000 щатски долара към края на всяка календарна година.

(3) Предоставящата информация финансова институция трябва да приложи процедурите за комплексна проверка по ал. 1 до 90 дни след края на календарната година, през която сметката е престанала да отговаря на условията по ал. 2.

(4) Алинея 2 се прилага за всички или за определена група от сметки.

(5) Ако от декларацията по ал. 1 се установи, че титуляр на сметка е местно лице за данъчни цели на участваща юрисдикция, предоставящата информация финансова институция счита сметката за сметка, за която се предоставя информация.

(6) Гражданин на Съединените американски щати се счита за местно лице за данъчни цели в Съединените американски щати, дори ако е местно лице за данъчни цели и на друга юрисдикция.

(7) (Изм. – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) Ако има промяна в обстоятелствата по отношение на нова сметка на физическо лице и предоставящата информация финансова институция знае или има причина да знае, че първоначалната декларация е невярна или ненадеждна, предоставящата информация финансова институция не може да използва първоначалната декларация и трябва да получи валидна декларация, от която да се установи къде титулярят на сметката е местно лице за данъчни цели. Ако предоставящата информация финансова институция не получи валидна декларация, тя счита сметката като сметка, за която се предоставя информация на всяка участваща юрисдикция, за която има индикация, че титулярят на сметката може да е местно лице за данъчни цели в резултат на промяната в обстоятелствата, както и на участващата юрисдикция, посочена в първоначалната декларация.

Подраздел IV

(Нов – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.)

Комплексна проверка на сметки на образувания

Съществуващи сметки на образувания, за които не се извършва комплексна проверка

Чл. 142м. (Нов – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) (1) Предоставящата информация финансова институция може да не извършва комплексна проверка и да не предоставя информация за съществуващи сметки на образувание със сумарна наличност или стойност към 31 декември 2015 г., които не надвишават левовата равностойност на 250 000 щатски долара.

(2) За целите на FATCA споразумението сумарната наличност или стойност на сметките по ал. 1 се определя към 30 юни 2014 г.

(3) Алинеи 1 и 2 се прилагат за всички или за определена група от сметки.

(4) Когато сумарната наличност или стойност на съществуваща сметка на образувание надвиши левовата равностойност на 250 000 щатски долара към последния ден на която и да е следваща календарна година, предоставящата информация финансова институция извършва комплексна проверка по реда на чл. 142н.

(5) За целите на FATCA споразумението сумарната наличност или стойност по ал. 4 трябва да надвишава левовата равностойност на 1 000 000 щатски долара.

Комплексна проверка на съществуващи сметки на образувания

Чл. 142н. (Нов – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) (1) Предоставящата информация финансова институция трябва да определи дали съществуваща сметка на образувание, за която не е приложен чл. 142м, ал. 1 и 2, е държана от едно или повече образувания, които са лица, за които се предоставя информация, или от пасивно нефинансово образувание с едно или повече контролиращи лица, които са лица, за които се предоставя информация, прилагайки процедурите по ал. 2 и 3.

(2) Определяне дали образуванието е лице, за което се предоставя информация:

1. предоставящата информация финансова институция преглежда информацията, поддържана за регулаторни цели или за връзка с клиента (включително информация, събрана съгласно МИП процедурите), за да определи юрисдикцията, на която титулярят на сметката е местно лице за данъчни цели;

2. ако съгласно информацията титулярят на сметката е местно лице за данъчни цели на участваща юрисдикция, предоставящата информация финансова институция счита сметката като сметка, за която се предоставя информация, освен ако получи декларация от титуляря на сметката или въз основа на информацията, с която разполага или която е публично достъпна, определи, че титулярят на сметката не е лице, за което се предоставя информация.

(3) Определяне дали образуванието е пасивно нефинансово образувание с едно или повече контролиращи лица, които са лица, за които се предоставя информация:

1. предоставящата информация финансова институция трябва да определи дали титуляр на сметката (включително образувание, което е лице, за което се предоставя информация) е пасивно нефинансово образувание с едно или повече контролиращи лица, които са лица, за които се предоставя информация, въз основа на следните проверки:

а) предоставящата информация финансова институция трябва да получи декларация от титуляря на сметката, за да определи дали е пасивно нефинансово образувание, освен ако въз основа на информацията, с която разполага или която е публично достъпна, определи, че титуляр на сметката е активно нефинансово образувание и не е финансова институция по § 1а, т. 47, буква "б" от допълнителните разпоредби, от неучастваща юрисдикция; когато предоставящата информация финансова институция не може обосновано да определи дали титулярят на сметката е активно нефинансово образувание, се приема, че той е пасивно нефинансово образувание;

б) предоставящата информация финансова институция може да използва информацията, събрана и поддържана в съответствие с МИП процедурите, за да определи контролиращите лица на титуляр на сметката;

в) за да определи дали контролиращо лице на пасивно нефинансово образувание е лице, за което се предоставя информация, предоставящата информация финансова институция използва едно от следните средства:

аа) информацията, събрана и поддържана в съответствие с МИП процедурите, когато сметката е със сумарна наличност или стойност, които не надвишават левовата равностойност на 1 000 000 щатски долара;

бб) декларацията от титуляря на сметката или контролиращото лице за юрисдикцията, на която контролиращото лице е местно лице за данъчни цели;

г) (нова – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) когато не получи декларацията по буква "в", подбуква "бб", предоставящата информация финансова институция прилага процедурите за комплексна проверка по чл. 142е, ал. 1, т. 2, за да определи дали контролиращите лица са лица, за които се предоставя информация;

д) (нова – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) когато финансовата институция не открие индикация по чл. 142е, ал. 1, т. 2 в своите записи, тя не предприема последващи действия, докато не настъпи промяна в обстоятелствата, която да доведе до появата на индикация, свързана с контролиращите лица;

2. ако някое от контролиращите лица на пасивно нефинансово образувание е лице, за което се предоставя информация, предоставящата информация финансова институция счита сметката за сметка, за която се предоставя информация.

(4) Предоставящата информация финансова институция трябва да приложи процедурите за комплексна проверка по този член до 6 месеца, считано от края на календарната година, през която сметката е престанала да отговаря на условията по чл. 142м.

(5) (Изм. – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) Ако е налице промяна в обстоятелствата по отношение на съществуваща сметка на образувание, вследствие на която предоставящата информация финансова институция знае или има причина да знае, че декларацията или друга документация, свързана със сметката, е невярна или ненадеждна, предоставящата информация финансова институция определя отново статута на сметката по реда, предвиден в ал. 6 – 8, в срок до по-късната от следните две дати:

1. (нова – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) последния ден на съответната календарна година, или

2. (нова – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) деветдесет календарни дни след съобщението или откриването на промяната в обстоятелствата.

(6) (Нова – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г., изм., бр. 92 от 2017 г., в сила от 21.11.2017 г.) За определяне дали образуванието е лице, за което се предоставя информация, предоставящата информация финансова институция трябва да получи нова декларация или обяснения и документи, подкрепящи достоверността на първоначалната декларация или документи, както и да запази тяхно копие. Когато предоставящата информация финансова институция не успее да получи декларация или да потвърди достоверността на първоначалната декларация или документи, титулярят на сметката се счита за лице, за което се предоставя информация на всяка юрисдикция, за която има индикация, че то е местно лице за данъчни цели, както и на юрисдикцията, посочена в първоначалната декларация.

(7) (Нова – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) За определяне дали образуванието е финансова институция, активно нефинансово образувание или пасивно нефинансово образувание, предоставящата информация финансова институция трябва да получи допълнителни документи или декларация, за да определи статута на титуляря на сметката. Когато предоставящата информация финансова институция не успее да получи допълнителни документи или декларация, титулярят на сметката се счита за пасивно нефинансово образувание.

(8) (Нова – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г., изм., бр. 92 от 2017 г., в сила от 21.11.2017 г.) За определяне дали някое от контролиращите лица на пасивно нефинансово образувание е лице, за което се предоставя информация, предоставящата информация финансова институция трябва да получи нова декларация или обяснения и

документи, подкрепящи достоверността на първоначалната декларация или документи, както и да запази тяхно копие. Когато предоставящата информация финансова институция не успее да получи декларация или да потвърди достоверността на първоначалната декларация или документи, тя следва да използва процедурата по чл. 142е, ал. 1, т. 2, за да определи дали контролиращите лица са лица, за които се предоставя информация.

Сметка с титуляр – неучастваща финансова институция

Чл. 142о. (Нов – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) За целите на FATCA споразумението предоставящата информация финансова институция трябва да определи дали съществуваща сметка на образувание е с титуляр – неучастваща финансова институция, прилагайки следните процедури:

1. предоставящата информация финансова институция трябва да прегледа информацията, събрана за регулаторни цели или за връзка с клиентите (включително информация, събрана съгласно МИП процедурите), за да определи дали титуляр на сметката е финансова институция;

2. предоставящата информация финансова институция трябва да провери глобалния идентификационен номер на посредник на финансовата институция в списъка, публикуван от Службата за вътрешни приходи на Съединените американски щати, или друга информация, която е налична или публично достъпна, за да определи дали титуляр на сметката е българска финансова институция, финансова институция на партньорска юрисдикция или чуждестранна финансова институция, която не е считана за неучастваща финансова институция; в този случай не се извършва последваща комплексна проверка и предоставяне на информация във връзка със сметката;

3. във всички останали случаи предоставящата информация финансова институция трябва да получи декларация от финансовата институция, за да определи нейния статут и дали следва да предоставя информация за сумарните плащания към тази финансова институция по реда на чл. 142в, ал. 3;

4. когато титуляр на сметката е неучастваща финансова институция, включително българска финансова институция или финансова институция на партньорска юрисдикция, които са считани от Службата за вътрешни приходи на Съединените американски щати за неучастваща финансова институция, предоставящата информация финансова институция предоставя информация за сумарните плащания по сметката по реда на чл. 142в, ал. 3.

Комплексна проверка на нови сметки на образувания

Чл. 142п. (Нов – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) (1) Предоставящата информация финансова институция трябва да определи дали нова сметка на образувание се държи от едно или повече образувания, които са лица, за които се предоставя информация, или от пасивно нефинансово образувание с едно или повече контролиращи лица, които са лица, за които се предоставя информация, като прилага процедурите по ал. 2 и 3.

(2) Определяне дали образуването е лице, за което се предоставя информация:

1. при откриване на нова сметка на образувание предоставящата информация финансова институция трябва да получи декларация, която може да бъде част от документацията за откриване на сметката, въз основа на която да определи юрисдикцията, на която титулярят на сметката е местно лице за данъчни цели, както и да потвърди достоверността на тази декларация въз основа на информацията, получена при

откриването на сметката, включително всякаква документация, събрана в съответствие с МИП процедурите;

2. ако образуване удостовери, че не е местно лице за данъчни цели на никоя юрисдикция, предоставящата информация финансова институция използва адреса на централното управление на образуването, за да определи къде то е местно лице за данъчни цели;

3. ако в декларацията е посочено, че титулярят на сметката е местно лице за данъчни цели на участваща юрисдикция, предоставящата информация финансова институция счита сметката като сметка, за която се предоставя информация, освен ако въз основа на информацията, с която разполага или която е публично достъпна, определи, че титулярят на сметката не е лице, за което се предоставя информация, по отношение на тази участваща юрисдикция.

(3) Определяне дали образуването е пасивно нефинансово образуване с едно или повече контролиращи лица, които са лица, за които се предоставя информация:

1. предоставящата информация финансова институция трябва да определи дали титуляр на сметката (включително образуване, което е лице, за което се предоставя информация) е пасивно нефинансово образуване с едно или повече контролиращи лица, които са лица, за които се предоставя информация, въз основа на следните проверки:

а) предоставящата информация финансова институция трябва да получи декларация от титуляря на сметката, за да определи дали той е пасивно нефинансово образуване, освен ако въз основа на информация, с която разполага или която е публично достъпна, определи, че титуляр на сметката е активно нефинансово образуване и не е финансова институция по § 1а, т. 47, буква "б" от допълнителните разпоредби, от неучастваща юрисдикция; когато предоставящата информация финансова институция не може обосновано да определи дали титулярят на сметката е активно нефинансово образуване, се приема, че той е пасивно нефинансово образуване;

б) предоставящата информация финансова институция може да използва информацията, събрана и поддържана в съответствие с МИП процедурите, за да определи контролиращите лица на титуляр на сметката;

в) за да определи дали контролиращо лице на пасивно нефинансово образуване е лице, за което се предоставя информация, предоставящата информация финансова институция използва декларацията от титуляря на сметката или от контролиращото лице;

2. ако някое от контролиращите лица на пасивно нефинансово образуване е лице, за което се предоставя информация, предоставящата информация финансова институция счита сметката за сметка, за която се предоставя информация.

(4) За целите на FATCA споразумението предоставящата информация финансова институция трябва да определи дали нова сметка на образуване е с титуляр неучастваща финансова институция, прилагайки следните процедури:

1. предоставящата информация финансова институция трябва да провери глобалния идентификационен номер на посредник на финансовата институция в списъка, публикуван от Службата за вътрешни приходи на Съединените американски щати, или друга информация, която е налична или публично достъпна, за да определи дали титуляр на сметката е българска финансова институция или финансова институция на партньорска юрисдикция; в такъв случай не следва да се извършва последваща комплексна проверка и предоставяне на информация във връзка със сметката;

2. във всички останали случаи предоставящата информация финансова институция трябва да получи декларация от финансовата институция, за да определи нейния статут и дали следва да предоставя информация за сумарните плащания към тази финансова институция по реда на чл. 142в, ал. 3;

3. когато титуляр на сметката е неучастваща финансова институция, включително българска финансова институция или финансова институция на партньорска юрисдикция, считани от Службата за вътрешни приходи на Съединените американски щати за неучастваща финансова институция, предоставящата информация финансова институция предоставя информация за сумарните плащания по сметката по реда на чл. 142в, ал. 3.

(5) За целите на FATCA споразумението предоставящата информация финансова институция може да не извършва комплексна проверка и да не предоставя информация за нови сметки на образувания, които са сметки за кредитна карта или договор за револвиращ кредит, при условие че предоставящата информация финансова институция приеме политики и процедури, които не позволяват наличността по сметката да надвиши левовата равностойност на 50 000 щатски долара.

(6) Алинея 5 се прилага за всички или за определена група от сметки.

(7) (Нова – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) Когато е налице промяна в обстоятелствата по отношение на нова сметка на образувание, вследствие на която предоставящата информация финансова институция знае или има причина да знае, че декларацията или друга документация, свързана със сметката, е невярна или ненадеждна, предоставящата информация финансова институция определя отново статута на сметката по реда на чл. 142н, ал. 5 – 8.

Подраздел V

(Нов – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.)

Специални правила за комплексна проверка

Специални правила за комплексна проверка

Чл. 142р. (Нов – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) (1) Предоставящата информация финансова институция не може да използва декларация или документално доказателство, ако знае или има причина да знае, че декларацията или документалното доказателство са неверни или ненадеждни.

(2) (Изм. и доп. – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) Предоставящата информация финансова институция може да не счита едно физическо лице, което получава обезщетение при смърт по застрахователен договор с откупна стойност или анюитетен договор и е различно от титуляря/застрахователя по договора, като лице, за което се предоставя информация, освен ако знае или има причина да знае, че това физическо лице е лице, за което се предоставя информация. Предоставящата информация финансова институция има причина да знае, че физическото лице е лице, за което се предоставя информация, ако събраната информация съдържа индикация по чл. 142е, ал. 1, т. 2. Когато предоставящата информация финансова институция знае или има причина да знае, че физическото лице е лице, за което се предоставя информация, тя прилага процедурите за комплексна проверка по чл. 142е или чл. 142л.

(3) Предоставящата информация финансова институция може да не предоставя информация за групов застрахователен договор с откупна стойност или групов анюитетен договор до датата, на която сума е платима на застрахования служител или на ползващото

лице, ако са изпълнени следните условия:

1. груповият застрахователен договор с откупна стойност или груповият анюитетен договор са сключени с работодател в качеството му на застраховащ и включват 25 или повече застраховани служители;
2. застрахованият служител има право да получи откупна стойност или плащане по договора, свързани с неговото участие, и да посочи ползващи лица за изплащане на обезщетението при смърт;
3. сумата, платима на застрахования служител или ползващото лице, не надвишава левовата равностойност на 1 000 000 щатски долара.

Правила за сумиране на сметки и конвертиране на валути

Чл. 142с. (Нов – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) (1) Предоставящата информация финансова институция прилага следните правила за сумиране на сметки и конвертиране на валути:

1. за определяне на сумарната наличност или стойност на финансови сметки с титуляр физическо лице предоставящата информация финансова институция сумира всички финансови сметки, поддържани от нея или от свързано образувание, доколкото информационната ѝ система позволява свързване на сметките и сумиране;
2. за определяне на сумарната наличност или стойност на финансови сметки с титуляр образувание предоставящата информация финансова институция сумира всички финансови сметки, поддържани от нея или от свързано образувание, доколкото информационната ѝ система позволява свързване на сметките и сумиране;
3. за определяне на сумарната наличност или стойност на финансова сметка и преценката дали е на голяма стойност предоставящата информация финансова институция сумира всички финансови сметки, за които на отговорен служител за връзка с клиента е известно или има причина да му бъде известно, че са пряко или непряко притежавани, контролирани или създадени (в качество, различно от фидуциар) от един и същ титуляр на сметка;
4. за целите на прилагането на изискванията за сумиране по този член към всеки титуляр на финансова сметка с титуляри две или повече лица се отнася цялата наличност или стойност по тази финансова сметка;
5. наличностите или стойностите на финансови сметки в лева и друга валута се преизчисляват в лева и се сумират, като полученият резултат се преизчислява в щатски долари; изчисленията по тази алинея се извършват по последния публикуван обменен курс на Българската народна банка за предходната календарна година.

(2) (Отм. – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.).

(3) За целите на FATCA споразумението предоставящата информация финансова институция може да използва всяка алтернативна процедура, предвидена в приложение I на FATCA споразумението, или всяка дефиниция, приложима съгласно чл. 4, ал. 7 от FATCA споразумението, при условие че това няма да възпрепятства целите на този кодекс и след уведомяване на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите.

Подраздел VI

(Нов – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.)

Събиране на информация

Откриване на нови сметки

Чл. 142т. (Нов – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) (1) При откриване на нова сметка с декларация от титуляря на сметката предоставящата информация финансова институция събира данни, които да ѝ позволят да извърши процедурите за комплексна проверка и да определи дали титулярят на сметката е лице, за което се предоставя информация, както следва:

1. по отношение на финансова сметка с титуляр физическо лице:

а) име;

б) адрес по местоживееене;

в) дата и място на раждане;

г) всяка юрисдикция, на която лицето е местно лице за данъчни цели;

д) данъчен номер за всяка юрисдикция, на която лицето е местно лице за данъчни цели;

е) всяко гражданство, което лицето притежава;

ж) задължение за уведомяване при промяна в обстоятелствата;

з) отговорност при деклариране на неверни данни;

и) потвърждение за уведомяване, че информацията по чл. 142б, ал. 1 може да е обект на автоматичен обмен на финансова информация;

к) дата и подпис на лицето;

2. по отношение на финансова сметка с титуляр – образувание:

а) наименование;

б) адрес;

в) данъчен номер за всяка юрисдикция, на която лицето е местно лице за данъчни цели;

г) всяка юрисдикция, на която лицето е местно лице за данъчни цели;

д) определяне дали образуванието не е определено американско лице;

е) определяне дали образуванието е финансова институция и нейния статут;

ж) определяне дали образуванието е регулярно търгувано на място за търговия на ценни книжа, или е свързано образувание с такова образувание;

з) определяне дали образуванието е държавно образувание, международна организация или централна банка;

и) определяне дали образуванието е активно или пасивно нефинансово образувание;

к) когато образуванието е пасивно нефинансово образувание, името, адреса, дата и място на раждане и данъчния номер на всяко контролиращо лице, както и неговите функции;

л) задължение за уведомяване при промяна в обстоятелствата;

м) отговорност при деклариране на неверни данни;

н) потвърждение за уведомяване, че информацията по чл. 142б, ал. 1 може да е обект на автоматичен обмен на финансова информация;

о) данни за лицето, подписващо декларацията от името на образуванието;

п) дата и подпис.

(2) Предоставящата информация финансова институция може да използва декларацията по ал. 1 и при прилагане на процедурите за комплексна проверка на съществуващи сметки.

(3) (Нова – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) При откриване на нова сметка

на физическо лице или на образувание предоставящата информация финансова институция може да използва декларация от това лице, получена по реда на чл. 142л и 142п, освен ако знае или има причина да знае, че декларацията е невярна или ненадеждна. При промяна в обстоятелствата предоставящата информация финансова институция изисква нова декларация от лицето, която се отнася за всяка от сметките.

(4) (Предишна ал. 3 – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) Изпълнителният директор на Националната агенция за приходите утвърждава образец на декларацията по ал. 1, която може да бъде използвана от предоставящите информация финансови институции.

(5) (Предишна ал. 4 – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) Изпълнението на изискванията по ал. 1 и 2 не освобождава финансовата институция от изпълнението на задълженията по Закона за мерките срещу изпирането на пари и Закона за мерките срещу финансирането на тероризма.

Подраздел VII

(Нов – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.)

Поверителност на информацията и защита на личните данни

Поверителност на информацията

Чл. 142у. (Нов – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) (1) Информацията, обменяна с компетентните органи на участващите юрисдикции по реда на чл. 142в, ал. 5, се смята за данъчна и осигурителна информация по смисъла на чл. 72.

(2) Информацията, получена от компетентните органи на участващите юрисдикции по реда на чл. 142в, ал. 5, може да бъде използвана единствено:

1. (доп. – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) за целите на установяване на задължения за данъци и на прилагане на законодателството в областта на тези данъци;

2. за целите на установяването и събирането на задължителни осигурителни вноски, както и на други публични вземания по чл. 269а, ал. 1;

3. в хода на административни и съдебни производства във връзка с налагане на наказания за нарушаване на данъчното законодателство;

4. за други цели, извън посочените в т. 1 – 3 – когато компетентният орган на участващата юрисдикция, предоставила информацията, е разрешил това и при условие, че в тази участваща юрисдикция информацията може да се използва за подобни цели.

(3) Извън случаите по ал. 2, т. 3 и 4 информацията не може да бъде разкривана на трети лица.

(4) Изпълнителният директор на Националната агенция за приходите определя реда и условията за достъп и използването на информацията от органите и служителите на агенцията.

Защита на личните данни

Чл. 142ф. (Нов – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) (1) За целите на автоматичния обмен на финансова информация, като администратори на лични данни регистри по смисъла на § 1, т. 2 от допълнителните разпоредби на Закона за защита на личните данни поддържат:

1. изпълнителният директор на Националната агенция за приходите;

2. предоставящите информация финансови институции.

(2) Обработването на лични данни за целите на автоматичния обмен на финансова информация се извършва чрез автоматични средства при спазване на Закона за защита на личните данни и на международните договори, по които Република България е страна.

(3) Изпълнителният директор на Националната агенция за приходите и предоставящите информация финансови институции предприемат необходимите технически и организационни мерки, за да защитят данните по смисъла на чл. 23, ал. 1 от Закона за защита на личните данни, както и определят срокове за провеждане на периодични прегледи относно точността, адекватността и релевантността на данните по отношение на целите, за които са събрани.

(4) Обработването на лични данни при автоматичния обмен на финансова информация се осъществява от изпълнителния директор на Националната агенция за приходите и предоставящите информация финансови институции съгласно изискванията на наредбата по чл. 23, ал. 5 от Закона за защита на личните данни.

(5) Преди предоставянето на информацията по чл. 142б, ал. 1 на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите предоставящите информация финансови институции информират засегнатите физически лица за автоматизираното обработване на данни и им предоставят информацията по чл. 19, ал. 1 от Закона за защита на личните данни.

(6) В съответствие със Закона за защита на личните данни всяко физическо лице, за което се обработва информация по чл. 142б, ал. 1, има право на достъп, заличаване, коригиране или блокиране на отнасящите се за него лични данни, както и да поиска от изпълнителния директор на Националната агенция за приходите да бъдат уведомени участващите юрисдикции, на които са били разкрити личните му данни, за всяко извършено заличаване, коригиране или блокиране, с изключение на случаите, когато това е невъзможно или е свързано с прекомерни усилия.

(7) Администраторите на лични данни по ал. 1 отказват достъп до лични данни, обработвани за целите на автоматичния обмен на финансова информация, в случаите по чл. 34 от Закона за защита на личните данни.

(8) Изпълнителният директор на Националната агенция за приходите предоставя данните по чл. 142б, ал. 1 на участващи юрисдикции при спазване на изискванията на глава шеста от Закона за защита на личните данни.

(9) Комисията за защита на личните данни осъществява защитата на лицата при обработването на техните лични данни за целите на автоматичния обмен на финансова информация при осъществяването на достъпа до тези данни, както и контрола по спазването на Закона за защита на личните данни. При осъществяване на контролните правомощия администраторите на лични данни по ал. 1 са длъжни да оказват съдействие на Комисията за защита на личните данни при упражняване на правомощията ѝ по Закона за защита на личните данни.

(10) Изпълнителният директор на Националната агенция за приходите и предоставящите информация финансови институции уведомяват всяко физическо лице, за което се обменя информацията по чл. 142б, ал. 1, за всяко нарушение на сигурността във връзка с неговите данни, когато нарушението може да повлияе неблагоприятно на защитата на личните му данни или на личния му живот.

Подраздел VIII

(Нов – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.)

Правила за ефективно прилагане

Правила срещу заобикаляне извършването на комплексна проверка

Чл. 142х. (Нов – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) (1) Предоставяща информация финансова институция и/или всяко друго лице не трябва да сключват сделки и/или да прилагат практики, целящи да заобиколят извършването на комплексна проверка и предоставянето на информация съгласно този раздел.

(2) Ако предоставяща информация финансова институция или друго лице сключат сделка и/или ако прилагат практики по ал. 1, за целите на извършването на комплексна проверка и предоставянето на информация съгласно този кодекс тези сделки и/или практики не се вземат под внимание.

(3) Предоставящата информация финансова институция и/или титулярят на сметка не трябва да извършват действия, които целят намаляване на наличността или стойността по сметка към края на съответната календарна година, при условие че тези действия се извършват единствено за да се възползват от изключенията по чл. 142к, ал. 1, чл. 142л, ал. 2, чл. 142м, ал. 1 и 2 и чл. 142п, ал. 5. В случай че такива действия бъдат извършени, те не се вземат под внимание от предоставящата информация финансова институция.

Съхранение на информацията

Чл. 142ц. (Нов – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) (1) Предоставящата информация финансова институция съхранява информацията по чл. 142б, ал. 1, информация за предприетите действия за комплексна проверка, както и всяка декларация, документално доказателство или документ за установяване статута на титуляря на сметката.

(2) Предоставящата информация финансова институция съхранява информацията по ал. 1 за срок не по-малък от 5 години след края на календарната година, през която е закрыта сметката.

Преглед на непредоставящите информация финансови институции и изключените сметки

Чл. 142ч. (Нов – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) Изпълнителният директор на Националната агенция за приходите извършва преглед на непредоставящите информация финансови институции и на изключените сметки, включени в списъка по чл. 142г, ал. 1, предоставен на Европейската комисия съгласно чл. 142г, ал. 2, на всеки три години.

Последици от отказ за предоставяне на декларация и/или документални доказателства

Чл. 142ш. (Нов – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) (1) Предоставящата информация финансова институция не открива нова сметка на лице, което откаже да предостави декларация и/или документални доказателства и това води до невъзможност предоставящата информация финансова институция да изпълни задълженията си за извършване на комплексна проверка и предоставяне на информация съгласно този раздел.

(2) Предоставящата информация финансова институция може да закрие финансова сметка, ако титулярят на сметката откаже да предостави декларация или документални доказателства и това води до невъзможност предоставящата информация финансова институция да изпълни задълженията си за извършване на комплексна проверка и

предоставяне на информация съгласно този кодекс.

(3) Предоставящата информация финансова институция не създава или модифицира своята информационна система по начин, който не позволява свързването на финансовите сметки на един титуляр на сметка, поддържани от нея или от свързано образувание.

Контрол на качеството на предоставяната информация

Чл. 142ш. (Нов – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г., доп., бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) Изпълнителният директор на Националната агенция за приходите периодично анализира и контролира правилата, по които се извършва комплексната проверка, резултатите от проверката, предоставянето на информацията и качеството на предоставената информация и издава задължителни предписания на предоставящите информация финансови институции.

Раздел IV

Процедура за обмен на информация с други държави

Компетентен орган и условия за обмена на информация

Чл. 143. (1) Министърът на финансите или упълномощено от него лице може да обменя информация с други държави, необходима за прилагане на законодателството във връзка с данъчното облагане, съгласно сключените международни договори, по които Република България е страна.

(2) Извън случаите по ал. 1, министърът на финансите или упълномощено от него лице може да обменя информация, необходима за прилагане на законодателството във връзка с данъчното облагане, и когато са изпълнени следните условия:

1. при условията на взаимност;

2. държавата, която иска информация, гарантира, че получената информация ще се смята за поверителна по същия начин, по който и информацията, получена съобразно вътрешното законодателство на тази държава, и че предоставените сведения и документи ще се използват единствено за целите на данъчното облагане или в наказателно производство за данъчни престъпления (включително административни и съдебни производства), както и че сведенията и документите ще бъдат предоставени само на лица, органи и съдилища, които са компетентни да разглеждат въпроси, свързани с данъчното облагане или преследването на данъчни престъпления;

3. държавата, която иска информация, гарантира готовност да отстрани всяко възможно двойно данъчно облагане при данъците върху доходите, печалбите и имуществата, като в случай на необходимост това може да стане по взаимно споразумение.

(3) Разпоредбите на ал. 2 няма да се смятат като налагащи задължение да се:

1. предприемат административни мерки, отклоняващи се от законодателството или административната практика;

2. предоставя информация, която не може да бъде получена съобразно законодателството и по обичайния административен ред;

3. предоставя информация, която би разкрила търговска, стопанска, промишлена, професионална тайна или търговски процес, или информация, разкриването на която би противоречало на публичния ред.

(4) (Нова - ДВ, бр. 63 от 2006 г., изм., бр. 52 от 2007 г., бр. 109 от 2013 г., в сила от 1.01.2014 г., бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г., изм. и доп., бр. 92 от 2017 г., в сила от

21.11.2017 г., изм., бр. 15 от 2018 г., в сила от 16.02.2018 г.) При постъпило от друга държава искане за обмен на информация по ал. 1 и при условията на взаимност министърът на финансите или упълномощено от него лице може да поиска от застрахователя да разкрие застрахователна тайна по смисъла на чл. 149, ал. 1 от Кодекса за застраховането и от съда да разкрие банкова тайна по смисъла на чл. 62 от Закона за кредитните институции, тайна по смисъла на чл. 90, ал. 2 от Закона за пазарите на финансови инструменти и чл. 133 от Закона за публичното предлагане на ценни книжа или по смисъла на друга разпоредба на българското законодателство за опазване на поверителността на парични фондове, финансови активи и друга собственост, когато от изложените факти в искането за обмен на информация е ясно, че то е отправено в съответствие с изискванията за обмен на информация в съответния международен договор.

Раздел V

(Нов - ДВ, бр. 105 от 2006 г., в сила от 1.01.2007 г.)

Процедура за административно сътрудничество с държавите - членки на Европейския съюз, в областта на данъците

(Загл. изм. - ДВ, бр. 82 от 2012 г., в сила от 1.01.2013 г.)

Предмет

Чл. 143а. (Нов - ДВ, бр. 105 от 2006 г., изм., бр. 82 от 2012 г., в сила от 1.01.2013 г.)

(1) (Изм. – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) Този раздел урежда правилата за осъществяване на административно сътрудничество чрез обмен на информация, включително по електронен път, с държавите - членки на Европейския съюз, за която може да се предвиди, че е от значение за установяване на задължения за данъци, посочени в чл. 143б, както и за прилагането на законодателството в областта на тези данъци.

(2) Този раздел урежда и правилата за взаимодействие с Европейската комисия по въпроси, свързани с координацията и оценката на административното сътрудничество по ал. 1.

(3) Правилата на този раздел не засягат прилагането на процедурата за осъществяване на взаимна помощ по наказателноправни въпроси, както и поетите допълнителни задължения в областта на административното сътрудничество с държавите - членки на Европейския съюз, съгласно сключените международни договори, по които Република България е страна.

Обхват

Чл. 143б. (Нов - ДВ, бр. 105 от 2006 г., изм., бр. 82 от 2012 г., в сила от 1.01.2013 г.)

(1) По реда на този раздел се осъществява административно сътрудничество по отношение на данъците, включително местните данъци, установявани от държавите - членки на Европейския съюз.

(2) Разпоредбите на този раздел не се прилагат по отношение на:

1. (изм. – ДВ, бр. 58 от 2016 г.) данък върху добавената стойност, мита и акцизи;
2. задължителни осигурителни вноски;
3. такси за издаване на удостоверения и на други документи, издавани от държавни и местни органи;
4. вземания с договорен характер, включително възнаграждения по договори за услуги от обществен интерес.

Компетентен орган

Чл. 143в. (Нов - ДВ, бр. 105 от 2006 г., изм., бр. 82 от 2012 г., в сила от 1.01.2013 г.)

(1) Компетентен да осъществява административно сътрудничество с компетентните органи на държавите - членки на Европейския съюз, по отношение на данъците по чл. 143б е изпълнителният директор на Националната агенция за приходите или оправомощени от него длъжностни лица.

(2) Изпълнителният директор на Националната агенция за приходите определя със заповед звено в структурата на Националната агенция за приходите, което осъществява контактите с други държави - членки на Европейския съюз, в областта на административното сътрудничество, изпълнява функциите на запитан, съответно запитващ орган на територията на Република България и осъществява контактите с Европейската комисия.

Видове административно сътрудничество

Чл. 143г. (Нов - ДВ, бр. 105 от 2006 г., изм., бр. 82 от 2012 г., в сила от 1.01.2013 г.)

(1) Административното сътрудничество по този раздел се осъществява чрез:

1. обмен на информация при поискване;
2. автоматичен обмен на информация;
3. спонтанен обмен на информация;
4. искане за връчване;
5. присъствие и участие в административни производства;
6. паралелни проверки и ревизии.

(2) Обмен при поискване е обменът на информация, направен въз основа на искане, отправено от запитващ орган на една държава - членка на Европейския съюз, до запитан орган на друга държава - членка на Европейския съюз, за конкретен случай.

(3) (Доп. – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) Автоматичен обмен на информация е системното предоставяне на друга държава - членка на Европейския съюз, на предварително определена информация за местни лица на тази държава членка, без отправено искане, на определен интервал от време.

(4) (Изм. – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) Спонтанен обмен на информация е обменът, при който държавите - членки на Европейския съюз, предоставят една на друга по собствена инициатива информация по чл. 143а, ал. 1.

Обмен на информация при поискване от местен запитващ орган

Чл. 143д. (Нов - ДВ, бр. 105 от 2006 г., изм., бр. 82 от 2012 г., в сила от 1.01.2013 г.)

(1) (Изм. – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) Местният запитващ орган може да отправи искане до запитан орган от друга държава - членка на Европейския съюз, за предоставяне на информация по чл. 143а, ал. 1.

(2) (Доп. – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) Искането по ал. 1 и всички документи, свързани с него, се изпращат при възможност по електронен път чрез мрежата CCN, като се използва стандартен формуляр.

(3) Искането по ал. 1 съдържа най-малко следната информация:

1. името, съответно наименованието (фирмата) на проверяваното или ревизираното лице;
2. целта, поради която се иска информацията.

(4) Искането по ал. 1 може да съдържа и:

1. името, съответно наименованието (фирмата) и адреса на всяко лице, за което се смята, че разполага с исканата информация;
2. други данни, които могат да улеснят събирането на информация от запитания орган на друга държава - членка на Европейския съюз;
3. мотивирано искане за провеждане на определено административно производство;
4. искане за изпращане на оригинали на документи - при условие че националното законодателство на запитаната държава - членка на Европейския съюз, позволява това.

(5) Към искането може да се приложат доклади, декларации или други документи, техни преписи или заверени копия, които се изпращат по електронен път.

(6) Искането и приложените към него документи се изпращат от местния запитващ орган на език, договорен с другата държава - членка на Европейския съюз. По изключение искането се придружава от превод на официалния език или на един от официалните езици на запитаната държава - членка на Европейския съюз, когато е направено мотивирано искане от запитаната държава - членка на Европейския съюз, за такъв превод.

Обмен на информация при поискване на запитващ орган на друга държава - членка на Европейския съюз

Чл. 143е. (Нов - ДВ, бр. 105 от 2006 г., изм., бр. 82 от 2012 г., в сила от 1.01.2013 г.)
(1) (Изм. – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) По искане на запитващ орган на друга държава - членка на Европейския съюз, местният запитан орган предоставя информация по чл. 143а, ал. 1.

(2) Местният запитан орган приема искането за информация и приложените към него документи на всеки език, договорен със запитващия орган от друга държава - членка на Европейския съюз. Превод на български език на искането и документите може да бъде поискан по изключение, като се посочат мотивите за това.

(3) Местният запитан орган предоставя информацията, с която разполага, или организира извършването на предвидените в този кодекс административни производства за събирането и предоставянето на информацията по ал. 1.

(4) Искането за информация може да съдържа мотивирано искане за провеждане на определено административно производство, както и искане за изпращане на оригинали на документи. Местният запитан орган уведомява незабавно запитващия орган, когато прецени, че провеждането на административното производство не е необходимо, като посочва причините за това.

(5) Разноските, направени от местния запитан орган при осъществяване на административно сътрудничество по този раздел, не се възстановят от запитващата държава - членка на Европейския съюз, освен тези за възнаграждения на оценители или на други експерти.

(6) (Нова – ДВ, бр. 109 от 2013 г., в сила от 1.01.2014 г., доп., бр. 92 от 2017 г., в сила от 21.11.2017 г., изм., бр. 15 от 2018 г., в сила от 16.02.2018 г.) При постъпило искане от запитващ орган на друга държава – членка на Европейския съюз, компетентният орган може да поиска от застрахователя да разкрие застрахователна тайна по смисъла на чл. 149, ал. 1 от Кодекса за застраховането и от съда да разкрие банкова тайна по смисъла на чл. 62 от Закона за кредитните институции, тайна по смисъла на чл. 90, ал. 2 от Закона за пазарите на финансови инструменти и чл. 133 от Закона за публичното предлагане на ценни книжа или по смисъла на друга разпоредба на българското законодателство за

опазване поверителността на парични фондове, финансови активи и друга собственост, когато от изложената информация в искането е ясно, че не са налице ограниченията по чл. 143р.

Срокове

Чл. 143ж. (Нов - ДВ, бр. 105 от 2006 г., изм., бр. 82 от 2012 г., в сила от 1.01.2013 г.)

(1) Местният запитан орган предоставя информацията по чл. 143б на запитващия орган на друга държава - членка на Европейския съюз, във възможно най-кратък срок. Когато органът разполага с тази информация, той я предоставя в срок до два месеца от датата на получаване на искането, а в останалите случаи - в срок до 6 месеца от датата на получаване на искането, освен ако не е уговорено друго.

(2) Местният запитан орган уведомява запитващия орган незабавно, но не по-късно от 7 работни дни от датата на получаване на искането, че го е получил. Уведомяването се извършва по електронен път, освен в случаите, когато това не е възможно поради технически причини.

(3) Когато в искането са налице пропуски или е нужна допълнителна информация, местният запитан орган в срок до един месец от датата на получаване на искането уведомява запитващия орган за това. В този случай сроковете по ал. 1 започват да текат от деня, следващ деня, в който са отстранени пропуските, съответно в който е получена допълнителната информация.

(4) (Изм. – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) Когато срокът по ал. 1 е недостатъчен за събиране и предоставяне на исканата информация, местният запитан орган уведомява запитващия орган незабавно, но не по-късно от три месеца от получаването на искането, като посочва причините за това и срока, в който ще предостави информацията.

(5) (Изм. – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) В случай че местният запитан орган не разполага с исканата информация и не е възможно да събере такава информация или отказва да я предостави на основанията, посочени в чл. 143р, ал. 1, той уведомява запитващия орган незабавно, но не по-късно от един месец след получаването на искането, като посочва причините за това.

Автоматичен обмен на информация

Чл. 143з. (Нов - ДВ, бр. 105 от 2006 г., изм., бр. 82 от 2012 г., в сила от 1.01.2013 г.) (1)

Изпълнителният директор на Националната агенция за приходите изпраща на компетентния орган на държава - членка на Европейския съюз, наличната информация за следните доходи на местни лица на тази държава членка:

1. доходи от трудови правоотношения;
2. възнаграждения по договори за управление и контрол;
3. застрахователни обезщетения/премии, изплатени при настъпило застрахователно събитие по договори за застраховки "Живот", когато не попадат в обхвата на друг обмен на информация между държавите - членки на Европейския съюз;
4. пенсии;
5. собственост и/или доходи от продажба или замяна на недвижимо имущество, включително от ограничени вещни права върху такова имущество;
6. доходи от наем или друго възмездно предоставяне за ползване на недвижимо имущество.

(2) (Изм. – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) Изпълнителният директор на Националната агенция за приходите уведомява компетентните органи на държавите - членки на Европейския съюз, и Европейската комисия за доходи по ал. 1, за които не желае да получава информация по реда на административното сътрудничество.

(3) Изпълнителният директор на Националната агенция за приходите не изпраща информация по ал. 1 на компетентните органи на държавите - членки на Европейския съюз, които са заявили, че не желаят да получават информация за определени доходи.

(4) Информацията по ал. 1 се изпраща в стандартизиран електронен формат в срок до 30 юни на годината, следваща данъчната година, през която е станала налична.

(5) (В сила от 1.01.2016 г. - ДВ, бр. 82 от 2012 г., отм., бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.).

(6) Изпълнителният директор на Националната агенция за приходите уведомява Европейската комисия за сключени споразумения с други държави - членки на Европейския съюз, за автоматичен обмен на информация за допълнителни видове доходи извън посочените в ал. 1.

(7) (Нова – ДВ, бр. 109 от 2013 г., в сила от 1.01.2014 г.) Националният осигурителен институт предоставя на Националната агенция за приходите информация за начислените и/или изплатените пенсии на лица, местни на друга държава – членка на Европейския съюз. Информацията се предоставя веднъж годишно в срок до 30 април на годината, следваща годината на начисляване и/или изплащане на пенсиите, във формат, утвърден от изпълнителния директор на Националната агенция за приходите. Редът и начинът за предоставяне на информацията се определят в споразумение между управителя на Националния осигурителен институт и изпълнителния директор на Националната агенция за приходите.

(8) (Нова – ДВ, бр. 109 от 2013 г., в сила от 1.01.2014 г.) Агенцията по вписванията предоставя на Националната агенция за приходите информацията по ал. 1, т. 5 за лица, местни на друга държава – членка на Европейския съюз. Информацията се предоставя в срок до 30 април на следващата календарна година във формат, утвърден от изпълнителния директор на Националната агенция за приходите. Редът и начинът за предоставяне на информацията се определят в споразумение между изпълнителния директор на Агенцията по вписванията и изпълнителния директор на Националната агенция за приходите.

(9) (Нова – ДВ, бр. 109 от 2013 г., в сила от 1.01.2014 г.) Извън случаите по ал. 7 и 8 информацията за начислени/изплатени доходи по ал. 1 се предоставя от задължените лица по реда на Закона за данъците върху доходите на физическите лица и Закона за корпоративното подоходно облагане.

(10) (Нова – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) Изпълнителният директор на Националната агенция за приходите обменя с компетентните органи на държавите – членки на Европейския съюз, и с Европейската комисия информация за издадени, изменени или подновени предварителни трансгранични данъчни становища и предварителни споразумения за ценообразуване.

(11) (Нова – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) Информацията по ал. 10 се обменя в срок до три месеца след изтичането на шестмесечието, през което предварителните трансгранични данъчни становища или предварителните споразумения за ценообразуване са издадени, изменени или подновени, като се използва стандартен формуляр. Информацията може да се обменя на всеки официален или работен език на

Европейския съюз, като се съобразяват приетите от Европейската комисия езикови правила.

(12) (Нова – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) Информацията по ал. 10 не се обменя в случаите, в които предварителното трансгранично данъчно становище се отнася единствено за данъчните задължения на едно или повече физически лица.

(13) (Нова – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) Информацията по ал. 10 съдържа следните данни:

1. идентификационни данни на лицето, за което е издадено предварително трансгранично данъчно становище или предварително споразумение за ценообразуване и – при възможност, на групата, към която то принадлежи;

2. обобщение на съдържанието на предварителното трансгранично данъчно становище или предварителното споразумение за ценообразуване, включително общо описание на съответната стопанска дейност или сделката/поредицата от сделки, което не води до разкриването на търговска, промишлена или служебна тайна, на търговски процес или на информация, чието разкриване би противоречало на обществения ред;

3. датите на издаване, изменение или подновяване на предварителното трансгранично данъчно становище или предварителното споразумение за ценообразуване;

4. началната и крайната дата, от която или до която се прилага предварителното трансгранично данъчно становище или предварителното споразумение за ценообразуване, ако е определена;

5. вида на предварителното трансгранично данъчно становище или предварителното споразумение за ценообразуване;

6. стойност на сделката/поредицата от сделки, ако е посочена в предварителното трансгранично данъчно становище или в предварителното споразумение за ценообразуване;

7. описание на критериите, използвани за определяне на трансферното ценообразуване или на трансферната цена – по отношение на предварителни споразумения за ценообразуване;

8. посочване на метода, използван за определяне на трансферното ценообразуване или на трансферната цена – по отношение на предварителни споразумения за ценообразуване;

9. посочване на други държави членки, ако има такива, които има вероятност да бъдат засегнати от предварителното трансгранично данъчно становище или от предварителното споразумение за ценообразуване;

10. идентификационни данни на лицата от други държави членки, които може да бъдат засегнати от предварителното трансгранично данъчно становище или от предварителното споразумение за ценообразуване, като се посочат и държавите членки, с които засегнатите лица са свързани;

11. посочване дали предоставената информация се основава на предварителното трансгранично данъчно становище или на предварителното споразумение за ценообразуване, или на искането по чл. 143с, ал. 4.

(14) (Нова – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) С искането за издаване на предварително трансгранично данъчно становище лицето предоставя данните по ал. 13, т. 1, 6, 9 и 10, както и всяка друга информация и документи, необходими за издаване на данъчното становище.

(15) (Нова – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) Данните по ал. 13, т. 1, 2, 7 и

10 не се предоставят на Европейската комисия.

(16) (Нова – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) Пълните текстове на предварителните трансгранични данъчни становища и предварителните споразумения за ценообразуване, както и допълнителна информация, свързана с тях, могат да бъдат обменяни по реда на чл. 143д и 143е.

Спонтанен обмен на информация

Чл. 143и. (Нов - ДВ, бр. 105 от 2006 г., изм., бр. 82 от 2012 г., в сила от 1.01.2013 г.)
(1) (Изм. – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) Изпълнителният директор на Националната агенция за приходите предоставя по собствена инициатива на компетентния орган на друга държава - членка на Европейския съюз, информация по чл. 143а, ал. 1, когато:

1. има основание да предполага възможна загуба на приходи от данък в другата държава - членка на Европейския съюз;

2. данъчно задължено лице ползва намаляване или освобождаване от данък в Република България, което би довело до увеличаване размера на дължимия данък или до възникване на задължение за данъци в другата държава - членка на Европейския съюз;

3. търговските отношения между данъчно задължено лице в Република България и данъчно задължено лице в друга държава - членка на Европейския съюз, се осъществяват на територията на една или повече държави по начин, който може да доведе до намаляване или неплащане на дължимия данък в Република България и/или в другата държава членка;

4. има основание да предполага, че намаляването или неплащането на данъци може да се дължи на фиктивно прехвърляне на печалба в рамките на група предприятия;

5. информация, изпратена от компетентния орган на другата държава - членка на Европейския съюз, е дала възможност да се узнаят факти и обстоятелства от значение за установяването на задължения за данъци в другата държава членка;

6. информацията може да бъде полезна за компетентните органи на други държави - членки на Европейския съюз.

(2) Изпълнителният директор на Националната агенция за приходите предоставя информацията по ал. 1 на компетентния орган на заинтересованата държава - членка на Европейския съюз, във възможно най-кратък срок, когато разполага с нея, но не по-късно от един месец от датата, на която информацията му е станала известна.

(3) Информацията по ал. 1 се изпраща във формата и по реда на чл. 143д, ал. 2.

(4) Когато по реда на спонтанния обмен е получена информация за данъци по чл. 143б от компетентен орган на друга държава - членка на Европейския съюз, изпълнителният директор на Националната агенция за приходите потвърждава получаването ѝ незабавно, но не по-късно от 7 работни дни от датата на получаване. Потвърждението се извършва във формата и по реда на чл. 143д, ал. 2.

Присъствие и участие в административни производства

Чл. 143к. (Нов - ДВ, бр. 105 от 2006 г., изм., бр. 82 от 2012 г., в сила от 1.01.2013 г.)
(1) По споразумение между компетентните органи на държави - членки на Европейския съюз, оправомощени длъжностни лица от една държава членка могат да присъстват както в службите, в които органите на друга държава членка изпълняват своите задължения, така и в административните производства, провеждани в другата държава членка. В тези случаи на длъжностните лица се предоставят копия от документите, в които се съдържа

информация по чл. 143а.

(2) Споразумението по ал. 1 може да предвижда възможност оправомощените длъжностни лица от държава - членка на Европейския съюз, когато присъстват в административно производство, да искат обяснения от физически лица, както и да имат достъп до всяка информация, свързана с осъществяване на административното сътрудничество по реда на този раздел.

(3) Отказът на лицата да съдействат на оправомощените длъжностни лица от друга държава - членка на Европейския съюз, има същите последици както при отказ за съдействие на орган по приходите по реда на този кодекс.

(4) При изпълнение на правомощията си оправомощените длъжностни лица от друга държава - членка на Европейския съюз, се легитимират с документ, който удостоверява самоличността и служебното им положение.

Паралелни проверки и ревизии

Чл. 143л. (Нов - ДВ, бр. 105 от 2006 г., изм., бр. 82 от 2012 г., в сила от 1.01.2013 г.)

(1) Когато данъчните задължения на едно или повече данъчно задължени лица представляват взаимен интерес за две или повече държави - членки на Европейския съюз, компетентните органи на тези държави могат по взаимно съгласие да извършат паралелни проверки или ревизии в рамките на своята компетентност с цел да обменят получената информация.

(2) Изпълнителният директор на Националната агенция за приходите може мотивирано да предложи на компетентните органи на други държави - членки на Европейския съюз, да бъдат извършени паралелни проверки или ревизии, като посочи срока за извършване и лицата - обект на контрол.

(3) Паралелните проверки или ревизии се ръководят и координират от оправомощени представители, определени от изпълнителния директор на Националната агенция за приходите, съответно от компетентните органи на участващите държави - членки на Европейския съюз.

(4) Когато компетентен орган на друга държава - членка на Европейския съюз, предложи да бъдат извършени паралелни проверки или ревизии, изпълнителният директор на Националната агенция за приходите потвърждава или мотивирано отказва да участва пред органа, предложил мярката.

Искане за връчване, отправено от местен запитващ орган

Чл. 143м. (Нов - ДВ, бр. 82 от 2012 г., в сила от 1.01.2013 г.) (1) Местният запитващ орган може да изпрати на запитан орган на друга държава - членка на Европейския съюз, искане за връчване на актове и документи, издадени от органите по приходите, свързани с прилагането на законодателството в областта на данъците по чл. 143б.

(2) Искането се изпраща във формата и по реда на чл. 143д, ал. 2.

(3) В искането по ал. 1 се посочват предметът на акта или документът, който трябва да се връчи, името, адресът и всяка друга информация, полезна за идентифициране на адресата.

(4) Искането по ал. 1 може да бъде отправено до друга държава - членка на Европейския съюз, само в случай че не е възможно връчването да се извърши на територията на страната или когато подобно връчване би довело до прекомерни трудности.

(5) На лицата, намиращи се на територията на друга държава - членка на Европейския съюз, може да се връчват актове и документи и чрез изпращане на писмо с обратна разписка или по електронен път.

Искане за връчване от запитващ орган на друга държава - членка на Европейския съюз

Чл. 143н. (Нов - ДВ, бр. 82 от 2012 г., в сила от 1.01.2013 г.) (1) По искане за връчване на запитващ орган на друга държава - членка на Европейския съюз, органите по приходите връчват по реда, предвиден в този кодекс, актове и документи, издадени от административни органи на другата държава членка, свързани с прилагането на законодателството ѝ в областта на данъците по чл. 143б.

(2) Местният запитан орган незабавно уведомява запитващия орган на другата държава - членка на Европейския съюз, за датата на връчване на акта или на документа по ал. 1 на адресата.

Обратна информация

Чл. 143о. (Нов - ДВ, бр. 82 от 2012 г., в сила от 1.01.2013 г.) (1) (Изм. – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) Когато е предоставил информация по реда на чл. 143е и 143и, изпълнителният директор на Националната агенция за приходите може да поиска от компетентния орган на другата държава - членка на Европейския съюз, да изпрати обратна информация за резултатите от използването на получената информация.

(2) При отправено от компетентен орган на друга държава - членка на Европейския съюз, искане за обратна информация във връзка с осъществен обмен при поискване или спонтанен обмен изпълнителният директор на Националната агенция за приходите изпраща информацията във възможно най-кратък срок, но не по-късно от три месеца от датата, на която му е станал известен резултатът от използването на тази информация. Обратната информация се изпраща при спазване на изискванията за опазване на данъчно-осигурителна информация.

(3) При автоматичен обмен на информация изпълнителният директор на Националната агенция за приходите изпраща обратна информация на държавите - членки на Европейския съюз, веднъж годишно и в съответствие с двустранно договорените практически правила. Информацията се изпраща във формата и по реда на чл. 143д, ал. 2.

Поверителност и разкриване на информацията. Оценка

Чл. 143п. (Нов - ДВ, бр. 82 от 2012 г., в сила от 1.01.2013 г.) (1) Информацията, изпратена от компетентния орган на друга държава - членка на Европейския съюз, и съдържаща конкретни индивидуализиращи данни за лица и субекти съгласно чл. 72, ал. 1, се смята за данъчна и осигурителна информация по смисъла на този кодекс.

(2) Информацията по ал. 1 може да бъде използвана:

1. (доп. – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) за целите на установяване на задължения за данъци по чл. 143б и на прилагане на законодателството в областта на тези данъци;

2. за целите на установяването и събирането на задължителни осигурителни вноски, както и на други публични вземания по чл. 269а, ал. 1;

3. в хода на административни и съдебни производства във връзка с налагане на наказания за нарушаване на данъчното законодателство;

4. за други цели, извън посочените в т. 1 - 3 - когато компетентният орган на

държавата - членка на Европейския съюз, предоставил информацията, е разрешил това и при условие че в тази държава членка информацията може да се използва за подобни цели.

(3) С разрешение на компетентния орган, предоставил информацията, тя може да бъде препратена на компетентния орган на трета държава - членка на Европейския съюз, за целите, посочени в ал. 2. Смята се, че е налице разрешение на компетентния орган на държавата - членка на Европейския съюз, предоставил информацията, ако в срок 10 работни дни от получаване на молбата той не се противопостави на препращането.

(4) Изпълнителният директор на Националната агенция за приходите може да разреши предоставената от него информация на компетентния орган на една държава - членка на Европейския съюз, да бъде препратена на компетентния орган на трета държава членка. Той може да се противопостави на предоставянето на информацията на третата държава членка в срок 10 работни дни от получаване на молбата от държавата - членка на Европейския съюз, която желае да препрати информацията.

(5) Информацията по ал. 1 може да бъде използвана като доказателство при условията и по реда на този кодекс.

(6) (Доп. – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) Достъп до информацията по ал. 1 могат да имат лица, оправомощени от Органа за акредитиране по сигурността към Европейската комисия, само когато това е необходимо за наблюдението, поддръжката и развитието на мрежата CCN и на защитения централен регистър на държавите членки за предварителни трансгранични данъчни становища и предварителни споразумения за ценообразуване.

(7) Изпълнителният директор на Националната агенция за приходите предоставя на Европейската комисия информацията, необходима за оценка на ефективността на административното сътрудничество при борбата с укриването на данъци и избягването на данъчно облагане, годишна оценка на ефективността на автоматичния обмен на информация, както и информация за постигнатите практически резултати. Годишната оценка на ефективността на автоматичния обмен на информация се предоставя при условията и във формата, приети от Европейската комисия.

(8) Обменът на информация по този раздел се извършва при спазване на Закона за защита на личните данни.

Ограничения за предоставяне на информация

Чл. 143р. (Нов - ДВ, бр. 82 от 2012 г., в сила от 1.01.2013 г.) (1) Местният запитан орган не е длъжен да предостави информация по реда на този раздел, когато:

1. има данни, че компетентният орган на другата държава - членка на Европейския съюз, не е изчерпал обичайните средства за получаване на исканата информация в собствената си държава;

2. информацията разкрива търговска, производствена или професионална тайна, или търговски процес или разкриването ѝ би противоречало на обществения ред;

3. разкриването или събирането ѝ противоречи на българското законодателство;

4. компетентният орган на другата държава - членка на Европейския съюз, не може да предостави при условия на взаимност подобна информация.

(2) Отказът на местния запитан орган за предоставяне на информация се мотивира, като се посочва и съответното основание по ал. 1.

(3) Алинея 1 не може да се смята като основание за отказ от местния запитан орган да предостави информация само поради това, че информацията се съхранява от банка, друга

финансова институция, пълномощник или лице, което действа като представител или довереник, или поради това, че е свързана с участие в определено дружество.

(4) (Изм. – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) При постъпило искане за информация местният запитан орган не може да откаже предоставянето ѝ на основание ал. 1, т. 2, 3 и 4 поради това, че запитаният орган няма интерес от тази информация.

Сътрудничество

Чл. 143с. (Нов - ДВ, бр. 82 от 2012 г., в сила от 1.01.2013 г.) (1) Когато по силата на международен договор с трета държава се предоставя по-широко сътрудничество в областта на обмена на информация, то не може да бъде отказано на държава - членка на Европейския съюз, която е заявила, че желае да установи такова сътрудничество.

(2) (Изм. – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) В случай че от трета държава бъде получена информация, за която може да се предвиди, че е от значение за установяване на задължения за данъци, посочени в чл. 143б, както и за прилагането на законодателството в областта на тези данъци в държава - членка на Европейския съюз, тази информация може да бъде предоставена по реда на този раздел с разрешение на държавата - източник на информацията.

(3) В случай че получена от държава - членка на Европейския съюз, по реда на административното сътрудничество информация може да бъде полезна за трета държава, информацията може да бъде предоставена на третата държава при следните условия:

1. когато е налице съгласие на компетентния орган на държавата - източник на информация;

2. когато третата държава се е ангажирала да съдейства за събиране на доказателства за трансакции с необичаен или незаконен характер, които противоречат или биха довели до нарушаване на данъчното законодателство.

(4) (Нова – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) Двустранните или многостранните предварителни споразумения за ценообразуване с трети държави се изключват от обхвата на автоматичния обмен на информация по чл. 143з, ал. 10, когато международен договор, въз основа на който е договорено предварителното споразумение за ценообразуване, не позволява разкриването му на трета страна. В този случай по реда на автоматичния обмен се обменя само информацията по чл. 143з, ал. 13, която се съдържа в искането за издаване на двустранното или многостранното предварително споразумение за ценообразуване.

(5) (Нова – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) Споразуменията по ал. 4 се обменят по реда на чл. 143и, в случай че международният договор, въз основа на който е договорено предварителното споразумение за ценообразуване, позволява разкриването му и компетентният орган на третата държава е дал разрешение за разкриване на информацията.

Раздел VI

(Нов - ДВ, бр. 105 от 2006 г., в сила от 1.01.2007 г.)

Особени правила за автоматичния обмен на отчети по държави

(Загл. изм. – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.)

Предмет

Чл. 143т. (Нов - ДВ, бр. 105 от 2006 г., предишен чл. 143м, бр. 82 от 2012 г., в сила от

1.01.2013 г., изм., бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) (1) Този раздел урежда реда за осъществяване на административно сътрудничество чрез автоматичен обмен на отчети по държави, съдържащи информация за разпределението на приходите, печалбите, активите и данъците на предприятия, които са част от многонационална група предприятия (МГП).

(2) Автоматичният обмен на информация по този раздел е системното предоставяне на предварително определена информация на държава – членка на Европейския съюз или на други юрисдикции, с които Република България има влязло в сила специално международно споразумение, без отправено искане, на определен интервал от време.

Компетентен орган и обхват на автоматичния обмен на отчети по държави

Чл. 143у. (Нов - ДВ, бр. 105 от 2006 г., предишен чл. 143н, бр. 82 от 2012 г., в сила от 1.01.2013 г., изм., бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) (1) Изпълнителният директор на Националната агенция за приходите обменя подадените от предоставящо информация предприятие отчети по държави с компетентните органи на държавите – членки на Европейския съюз, или на други юрисдикции, с които Република България има влязло в сила специално международно споразумение.

(2) Отчетите по държави се предоставят на държава членка или на друга юрисдикция, на която съставно предприятие на МГП е местно лице за данъчни цели или има място на стопанска дейност.

(3) Автоматичният обмен на отчети по държави по ал. 1 се осъществява по отношение на МГП, които съгласно консолидираните им финансови отчети имат общи приходи, надвишаващи 1 466 872 500 лв. за данъчната година, предхождаща отчетната данъчна година.

(4) Предоставянето на информацията се извършва в 15-месечен срок, считано от края на данъчната година на МГП, за която се отнася отчетът по държави.

(5) Автоматичният обмен на отчети по държави се осъществява веднъж годишно по електронен път чрез мрежата CCN или по друг одобрен начин. Информацията се предоставя на всеки официален или работен език на Европейския съюз, като се съобразяват приетите от Европейската комисия езикови правила.

Отчет по държави

Чл. 143ф. (Нов - ДВ, бр. 105 от 2006 г., предишен чл. 143о, бр. 82 от 2012 г., в сила от 1.01.2013 г., изм., бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) (1) Отчетът по държави се предоставя ежегодно на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите от предоставящо информация предприятие в 12-месечен срок, считано от края на отчетната данъчна година за МГП.

(2) Отчетът по държави трябва да съдържа следната информация за МГП:

1. обобщена информация относно размера на приходите, печалбата (загубата) преди облагане с данък, платения подоходен/корпоративен данък, начисления подоходен/корпоративен данък, регистрирания капитал, натрупаната печалба, броя на наетите лица и материалните активи, различни от парични средства или парични еквиваленти – за всяка държава членка или друга юрисдикция, в която МГП извършва дейност;

2. данни за всяко съставно предприятие на МГП, като се посочва държавата – членка на Европейския съюз, или друга юрисдикция, на която то е местно лице за данъчни цели, държавата/юрисдикцията, съгласно чието законодателство е създадено, когато тя е

различна от държавата/юрисдикцията, на която то е местно лице за данъчни цели, както и характерът на основната стопанска дейност или дейности.

(3) (Изм. – ДВ, бр. 92 от 2017 г., в сила от 21.11.2017 г.) Отчетът по държави и уведомленията по чл. 143ш се подават по електронен път по ред и във формат, утвърдени със заповед на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите, която се публикува на интернет страницата на Националната агенция за приходите.

Предоставящо информация предприятие

Чл. 143х. (Нов - ДВ, бр. 105 от 2006 г., предишен чл. 143п, бр. 82 от 2012 г., в сила от 1.01.2013 г., изм., бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) (1) Отчетът по държави по чл. 143ф се предоставя на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите от крайно предприятие майка на МГП, което е местно лице за данъчни цели на Република България.

(2) Крайно предприятие майка на МГП, което е местно лице за данъчни цели на Република България, е съставно предприятие, което отговаря на следните критерии:

1. съгласно счетоводното законодателство има задължение да съставя консолидиран финансов отчет;

2. няма друго съставно предприятие на тази МГП, което пряко или косвено упражнява контрол в това съставно предприятие.

(3) Когато крайното предприятие майка на МГП не е местно лице за данъчни цели на Република България и е изпълнено едно или повече от условията по чл. 143ц, ал. 1, МГП може да подаде отчет по държави чрез заместващо предприятие майка, което е местно лице за данъчни цели на Република България.

(4) Когато МГП не подава чрез заместващо предприятие майка по ал. 3, отчетът по държави се подава от съставно предприятие по чл. 143ц, ал. 1.

(5) Крайното предприятие майка на МГП, което е местно лице за данъчни цели на Република България, предоставя отчет по държави по ал. 1, когато сумата на приходите на групата съгласно консолидирания ѝ финансов отчет надвишава 100 000 000 лв. за данъчната година, предхождаща отчетната данъчна година.

(6) Когато крайното предприятие майка на МГП не е местно лице за данъчни цели на Република България, отчет по държави се предоставя на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите от предприятие по ал. 3 или 4, когато сумата на приходите на групата съгласно консолидирания финансов отчет надвишава 1 466 872 500 лв. за данъчната година, предхождаща отчетната данъчна година.

Подаване на отчет по държави от съставно предприятие на МГП

Чл. 143ц. (Нов - ДВ, бр. 105 от 2006 г., изм., бр. 77 от 2011 г., предишен чл. 143р, бр. 82 от 2012 г., в сила от 1.01.2013 г., изм., бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) (1) Отчетът по държави се подава от съставно предприятие, което е местно лице за данъчни цели на Република България и е различно от крайно предприятие майка, когато е налице едно от следните условия:

1. крайното предприятие майка на МГП не е задължено да подава отчет по държави в юрисдикцията, на която е местно лице за данъчни цели;

2. юрисдикцията, на която крайното предприятие майка е местно лице за данъчни цели, има влязъл в сила международен договор, по който Република България е страна, но в срока за подаване на отчета по държави по чл. 143ф, ал. 1 за съответната отчетна данъчна

година няма влязло в сила специално международно споразумение;

3. налице е системно неизпълнение от страна на юрисдикцията, на която крайното предприятие майка е местно лице за данъчни цели, за което изпълнителният директор на Националната агенция за приходите е уведомил съставното предприятие, което е местно лице за данъчни цели на Република България.

(2) Съставно предприятие по ал. 1 изисква от крайното предприятие майка да му предостави цялата информация, необходима за подаване на отчета по държави със съдържанието по чл. 143ф, ал. 2. В случай че съставното предприятие не е получило цялата необходима информация за подаване на отчет за МГП, то подава отчет по държави въз основа на информацията, с която разполага, като уведомява изпълнителния директор на Националната агенция за приходите, че крайното предприятие майка е отказало да предостави необходимата информация.

(3) Изпълнителният директор на Националната агенция за приходите уведомява държавите членки за отказа на крайното предприятие майка да предостави информацията по ал. 2.

(4) Съставно предприятие по ал. 1 не подава отчет по държави, независимо че са изпълнени едно или повече от условията по ал. 1, ако МГП предоставя отчета за съответната отчетна данъчна година чрез заместващо предприятие майка по чл. 143х, ал. 3 или чрез заместващо предприятие майка в държавата членка, на която то е местно лице за данъчни цели.

(5) Съставно предприятие по ал. 1 не подава отчет по държави, когато отчетът е подаден чрез заместващо предприятие майка, което е местно лице за данъчни цели на юрисдикция извън Европейския съюз и са изпълнени следните условия:

1. юрисдикцията, на която заместващото предприятие майка е местно лице за данъчни цели, изисква подаване на отчети по държави, съдържащи информацията по чл. 143ф, ал. 2;

2. юрисдикцията, на която заместващото предприятие майка е местно лице за данъчни цели, има влязло в сила специално международно споразумение, по което Република България е страна в срока за подаване на отчет по държави за съответната отчетна данъчна година;

3. юрисдикцията, на която заместващото предприятие майка е местно лице за данъчни цели, не е уведомила изпълнителния директор на Националната агенция за приходите за системно неизпълнение от страна на юрисдикцията или заместващото предприятие майка;

4. юрисдикцията, на която заместващото предприятие майка е местно лице за данъчни цели, е била уведомена не по-късно от последния ден на отчетната данъчна година на МГП от съставно предприятие, което е нейно местно лице за данъчни цели, че последното е заместващо предприятие майка;

5. изпълнителният директор на Националната агенция за приходите е получил уведомление в съответствие с чл. 143ш, ал. 2.

(6) (Нова – ДВ, бр. 92 от 2017 г., в сила от 21.11.2017 г.) Съставно предприятие по ал. 1 не подава отчет по държави, когато сумата на приходите на групата съгласно консолидирания ѝ финансов отчет за данъчната година, предхождаща отчетната данъчна година, изчислена в местна валута на юрисдикцията, в която крайното предприятие майка е местно лице за данъчни цели, не надвишава прага, определен в тази юрисдикция за подаване на отчети по държави, независимо че равностойността ѝ в български левове може

да надвишава сумата от 1 466 872 500 лв.

(7) (Нова – ДВ, бр. 92 от 2017 г., в сила от 21.11.2017 г.) АLINEя 6 се прилага, когато юрисдикцията, в която крайното предприятие майка е местно лице за данъчни цели, е определила праг, който приблизително съответства на равностойността на 750 000 000 евро, изчислена в местната валута на тази юрисдикция към януари 2015 г.

Подаване на отчет при множество съставни предприятия

Чл. 143ч. (Нов - ДВ, бр. 105 от 2006 г., предишен чл. 143с, изм., бр. 82 от 2012 г., в сила от 1.01.2013 г., бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) (1) Когато една МГП има няколко съставни предприятия, които са местни лица за данъчни цели на Република България и/или на друга държава членка и е налице едно от условията по чл. 143ц, ал. 1, МГП може да определи едно от тези съставни предприятия да подаде отчета по държави.

(2) Когато определеното съставно предприятие е местно лице за данъчни цели на Република България, то уведомява изпълнителния директор на Националната агенция за приходите, че с подаването на отчета е изпълнено и съответното задължение на всички съставни образувания, които са местни лица за данъчни цели на Република България или на друга държава членка.

(3) Съставно предприятие, което е местно лице за данъчни цели на Република България, не предоставя отчет по държави на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите, когато отчетът е подаден в друга държава членка от съставно предприятие, определено от МГП.

(4) Съставно предприятие, което е местно лице за данъчни цели на Република България, не може да бъде определено за предоставящо информация предприятие за МГП по ал. 1, когато не може да получи цялата необходима информация за подаване на отчет по държави.

(5) Независимо от ал. 4, когато съставно предприятие е определено да подаде отчет по държави, но крайното предприятие майка е отказало да предостави необходимата информация, се прилага чл. 143ц, ал. 2 и 3.

Задължение за уведомяване

Чл. 143ш. (Нов - ДВ, бр. 105 от 2006 г., предишен чл. 143т, изм., бр. 82 от 2012 г., в сила от 1.01.2013 г., бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) (1) Съставно предприятие на МГП, което е местно лице за данъчни цели на Република България, уведомява изпълнителния директор на Националната агенция за приходите дали е крайно предприятие майка, заместващо предприятие майка или съставно предприятие по чл. 143ц, ал. 1 не по-късно от последния ден на отчетната данъчна година на МГП.

(2) Съставно предприятие, което е местно лице за данъчни цели на Република България, но не е крайно предприятие майка, заместващо предприятие майка или съставно предприятие по чл. 143ц, ал. 1, уведомява изпълнителния директор на Националната агенция за приходите за предоставящото информация предприятие и държавата членка, включително Република България, съответно юрисдикцията, на която то е местно лице за данъчни цели, не по-късно от последния ден на отчетната данъчна година на МГП.

(3) В случаите по чл. 143ч, ал. 1 уведомлението по ал. 1 се подава от съставното предприятие, което е местно лице за данъчни цели на Република България и е определено от МГП да подаде отчета по държави. Останалите съставни предприятия на тази МГП, които са местни лица за данъчни цели на Република България, подават уведомление по ал.

2.

(4) Уведомление по ал. 2 подават и съставни предприятия, които не подават отчет в случаите по чл. 143ц, ал. 4 и 5.

Използване на информацията от отчетите по държави

Чл. 143ц. (Нов - ДВ, бр. 105 от 2006 г., предишен чл. 143у, бр. 82 от 2012 г., в сила от 1.01.2013 г., изм., бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) (1) Информацията по чл. 143у, ал. 1 се използва за оценка на риска, свързан с трансферни цени или с намаляването на данъчната основа и прехвърлянето на печалби, включително оценка на риска от неспазване на приложимите правила за определяне на пазарните цени между предприятията в МГП, както и за икономически и статистически анализ.

(2) Органите по приходите не могат да определят пазарни цени въз основа на информацията, получена по реда на този раздел. Ограничението по изречение първо не възпрепятства органите по приходите да изискат в хода на данъчно-осигурителен контрол допълнителна информация относно условията, при които са определени пазарните цени между предприятията в МГП, и в резултат на това да установяват или изменят задължения за данъци на съставно предприятие.

(3) По отношение на разкриването на информация се прилага съответно чл. 143п, ал. 1 – 4.

(4) Годишната оценка на ефективността на автоматичния обмен на отчетите по държави по чл. 143у и информация за постигнатите практически резултати се предоставят на Европейската комисия във формата и при условията, посочени в чл. 143п, ал. 7.

ДЯЛ ТРЕТИ ОБЖАЛВАНЕ

Глава седемнадесета ОБЩИ РАЗПОРЕДБИ

Приложимост

Чл. 144. (1) По реда за обжалване на ревизионен акт се обжалват и другите актове, издавани от органите по приходите, доколкото в този кодекс не е предвидено друго.

(2) Разпоредбите на тази глава се прилагат в производствата по обжалване, уредени и в другите дялове на този кодекс, ако не е предвидено друго.

(3) Когато органът по приходите или публичният изпълнител не изпълнява задълженията си в установените срокове, задълженото лице има право да подаде жалба за бавност до горестоящия административен орган. Горестоящият орган се произнася в тридневен срок и дава задължителни указания на органа по приходите.

Съдържание и приложения на жалбата при административно обжалване

Чл. 145. (1) Жалбата трябва да съдържа:

1. наименованието (фирмата или името) на жалбоподателя, съответно и на пълномощника, ако се подава от пълномощник, и адреса за кореспонденция;
2. посочване на акта или действието, против които се подава;
3. всички доказателства, които жалбоподателят иска да бъдат събрани;
4. в какво се състои искането;

5. подпис на подателя.

(2) Към жалбата се прилагат:

1. пълномощно, когато се подава от пълномощник;
2. писмените доказателства.

Изпращане на преписката при административно обжалване

Чл. 146. В 7-дневен срок от получаването на жалбата органът, чрез когото е подадена, е длъжен да комплектува преписката и да я изпрати на компетентния за решаването ѝ орган.

Действия при просрочена или нередовна жалба

Чл. 147. (1) Когато жалбата е просрочена, тя се оставя без разглеждане от компетентния да я разгледа орган с решение.

(2) Ако подадената жалба не е подписана, не е посочен актът или действието, против които се подава, или не е приложено пълномощно, когато жалбата се подава от пълномощник, решаващият орган уведомява жалбоподателя за отстраняване на нередовностите в 7-дневен срок от получаване на съобщението. Когато недостатъците на жалбата не са отстранени в срок, производството се прекратява с решение на компетентния да я разгледа орган.

(3) (Изм. - ДВ, бр. 30 от 2006 г., в сила от 1.03.2007 г.) Решението по ал. 1 и 2 може да се обжалва в 7-дневен срок от връчването му пред административния съд по местонахождението на решаващия орган. Съдът се произнася с определение в 30-дневен срок.

Съобщаване на решението

Чл. 148. Решението на административния орган по жалбата се връчва на жалбоподателя в 7-дневен срок от издаването му.

Съдържание и приложения на жалбата до съда

Чл. 149. (1) Жалбата до съда трябва да отговаря на изискванията по чл. 145, ал. 1.

(2) Към жалбата се прилагат:

1. пълномощно, когато се подава от пълномощник;
2. препис от жалбата за органа по приходите;
3. писмени доказателства;
4. документи за платени държавни такси, когато се дължат такива.

Изпращане на жалбата при съдебно обжалване

Чл. 150. (1) В 7-дневен срок от получаването на жалбата органът, чрез когото е подадена, е длъжен да комплектува преписката и да я изпрати на компетентния за разглеждането ѝ съд.

(2) Ако в срока по ал. 1 преписката не бъде изпратена на съда, жалбоподателят може да изпрати препис от жалбата направо до съда. Съдът изисква преписката служебно.

Проверка за допустимост на жалбата

Чл. 151. (1) Когато жалбата е просрочена, съдът я оставя без разглеждане.

(2) Ако не са изпълнени изискванията по чл. 149, ал. 1 и 2, съдът уведомява

жалбоподателя за отстраняване на нередовностите в 7-дневен срок от получаване на съобщението. Когато недостатъците по жалбата не са отстранени в срок, производството се прекратява.

(3) Актът на съда по ал. 1 и 2 може да се обжалва пред Върховния административен съд. Съдът се произнася по жалбата с определение.

Глава осемнадесета

ОБЖАЛВАНЕ НА РЕВИЗИОННИЯ АКТ ПО АДМИНИСТРАТИВЕН РЕД

Обжалване по административен ред

Чл. 152. (1) Ревизионният акт може да се обжалва изцяло или в отделни негови части в 14-дневен срок от връчването му.

(2) (Изм. - ДВ, бр. 94 от 2012 г., в сила от 1.01.2013 г.) Решаващ орган е съответният директор на дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" при централното управление на Националната агенция за приходите.

(3) Жалбата се подава чрез териториалната дирекция.

(4) В жалбата може да се посочат изрично доказателствата, за които се предлага постигане на споразумение по реда на тази глава.

(5) В срока по чл. 146 органът по приходите, издал обжалвания акт, може да посочи писмено пред решаващия орган и жалбоподателя доказателствата, за които предлага постигане на споразумение по реда на тази глава, независимо дали с жалбата е направено предложение по ал. 4.

Спиране на изпълнението

Чл. 153. (1) Обжалването на ревизионния акт по административен ред не спира неговото изпълнение.

(2) Изпълнението на ревизионния акт може да се спре по искане на жалбоподателя. Искане за спиране на изпълнението може се прави само за частта на ревизионния акт, която е обжалвана.

(3) Искането се подава до органа, компетентен да разгледа жалбата, като към него се прилагат доказателствата за направеното обезпечение в размера на главницата и лихвите към датата на подаване на искането, а в случаите, когато не е наложено обезпечение, искането трябва да съдържа предложение за обезпечение в същия размер.

(4) Решаващият орган спира изпълнението на ревизионния акт, ако представеното обезпечение е в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа и е в размера по ал. 3.

(5) В останалите случаи решаващият орган извършва преценка съобразно представеното, съответно предложеното обезпечение и може да спре изпълнението, като задължи компетентния публичен изпълнител в определен срок да наложи обезпечителни мерки върху предложеното като обезпечение имущество. Спирането на изпълнението има действие от датата на налагане на обезпечителните мерки от публичния изпълнител.

(6) Решаващият орган се произнася по искането за спиране на изпълнението с решение в 7-дневен срок от подаването му.

(7) (Изм. - ДВ, бр. 30 от 2006 г., в сила от 1.03.2007 г.) Отказът да се спре изпълнението може да се обжалва пред административния съд, компетентен да разгледа жалбата по същество, в 7-дневен срок от получаването на решението по ал. 6, съответно в

7-дневен срок от изтичането на срока за произнасяне на решаващия орган по искането. Съдът се произнася по жалбата срещу отказа за спиране на изпълнението с определение.

Споразумение относно доказателствата

Чл. 154. (1) В срока за издаване на решение по жалбата срещу ревизионния акт може да се постигне писмено споразумение между органа по приходите, издал обжалвания акт, и ревизионния субект относно доказателствата, които ще се смятат за безспорни.

(2) Споразумението по ал. 1 се одобрява писмено с резолюция от решаващия орган по жалбата. Той не може да се произнесе по нея преди изтичането на 14-дневен срок от началото на срока за произнасяне по жалбата, с която е направено предложението за постигане на споразумение.

(3) За доказателствата, за които е постигнато споразумение, не се допускат нови доказателства за опровергаването или потвърждаването им в производството по административното и съдебното обжалване.

Правомощия на решаващия орган

Чл. 155. (1) (Изм. - ДВ, бр. 14 от 2011 г., в сила от 15.02.2011 г.) Решаващият орган разглежда жалбата по същество и се произнася с мотивирано решение в 60-дневен срок от изтичане на срока по чл. 146, съответно от отстраняване на нередовностите по чл. 145 или от одобряване на споразумението по чл. 154. Когато жалбата е подадена чрез лицензиран пощенски оператор, по писмено искане на жалбоподателя се издава удостоверение за датата на постъпването ѝ в съответната дирекция.

(2) (Доп. – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) Решаващият орган може да потвърди, измени или отмени изцяло или частично ревизионния акт в обжалваната част. Когато давностният срок е изтекъл в хода на ревизионното производство и е уважено възражение за изтекла давност, решаващият орган се произнася по основанията и размера на задължението, като изрично посочва, че ревизионният акт не подлежи на принудително изпълнение.

(3) Решаващият орган може да събира нови доказателства. Ако новите доказателства не са представени от жалбоподателя, копия от тях му се връчват заедно с решението.

(4) Ревизионният акт се отменя изцяло или отчасти и преписката се връща на органа, издал заповедта за възлагане на ревизията, със задължителни указания за издаване на нов ревизионен акт в случаите на:

1. непълнота на доказателствата, когато решаващият орган не може да ги събере в хода на производството по обжалването, или

2. допуснати съществени нарушения на процесуалните правила при извършване на ревизията, които не могат да се отстранят в производството по обжалването.

(5) Не се допуска повторно връщане на преписката за нова ревизия.

(6) В случаите по ал. 4 производството за издаване на новия акт започва от незаконосъобразното действие, което е послужило като основание за отмяна на акта.

(7) Когато до изтичането на срока за произнасяне по жалбата пред същия решаващ орган са подадени жалби и срещу ревизионни актове за отговорността на други лица за задължения, установени с обжалвания ревизионен акт, решаващият орган може да обедини преписките за общо разглеждане и решаване.

(8) С решението ревизионният акт не може да се изменя във вреда на жалбоподателя.

(9) Относно решението се прилага съответно чл. 133, ал. 3.

Глава деветнадесета СЪДЕБНО ОБЖАЛВАНЕ НА РЕВИЗИОННИЯ АКТ

Обжалване пред съда

Чл. 156. (1) (Изм. - ДВ, бр. 30 от 2006 г., в сила от 1.03.2007 г.) Ревизионният акт в частта, която не е отменена с решението по чл. 155, може да се обжалва чрез решаващия орган пред административния съд по местонахождението му в 14-дневен срок от получаването на решението.

(2) Ревизионният акт не може да се обжалва по съдебен ред в частта, в която не е обжалван по административен ред.

(3) Ревизионният акт не може да се обжалва по съдебен ред в частта, в която жалбата е изцяло уважена с решението.

(4) Непроизнасянето на решаващия орган в срока по чл. 155, ал. 1 се смята за потвърждение на ревизионния акт в обжалваната част.

(5) (Изм. – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) В случаите по ал. 4 жалбата против ревизионния акт може да се подаде в 30-дневен срок от изтичането на срока за произнасяне чрез решаващия орган пред административния съд по местонахождението му.

(6) Решаващият орган не може да постанови решение след изтичането на срока за изпращане на преписката в съда.

(7) Срокът за произнасяне по жалбата може да бъде продължен по взаимно писмено съгласие между жалбоподателя и решаващия орган за срок до 3 месеца, в което се посочва срокът на продължаването. При неизпълнение в този срок се прилагат разпоредбите на ал. 5 и 6.

Спиране на изпълнението от съда

Чл. 157. (1) Обжалването на ревизионния акт пред съда не спира неговото изпълнение.

(2) (Изм. - ДВ, бр. 30 от 2006 г., в сила от 1.03.2007 г.) Изпълнението може да бъде спряно от административния съд по искане на жалбоподателя. Искане за спиране на изпълнението може да се прави само за частта на ревизионния акт, която е обжалвана пред съда.

(3) (Изм. - ДВ, бр. 63 от 2006 г.) Към искането се прилагат доказателствата за направеното обезпечение в размер на главницата и лихвите, а когато не е наложено обезпечение, искането трябва да съдържа предложение за обезпечение в същия размер. В тези случаи се прилагат съответно разпоредбите на чл. 153, ал. 3 - 5.

(4) Съдът се произнася в 14-дневен срок от подаването на искането за спиране с определение, което подлежи на обжалване пред Върховния административен съд.

Особени правила за доказателствата в съдебното производство

Чл. 158. (1) (Изм. - ДВ, бр. 105 от 2006 г.) Свидетелски показания се допускат само в случаите на чл. 57, ал. 2.

(2) Съдът следи служебно за спазването на чл. 154, ал. 3.

Разглеждане на жалбата срещу ревизионния акт

Чл. 159. (1) Съдът разглежда жалбата с участие на страните. Прокурорът може да

встъпи в производството, когато намери за необходимо, в защита на държавен или обществен интерес.

(2) При разглеждането на жалбата се призовават решаващият орган и жалбоподателят.

(3) Когато в същия съд са образувани дела по жалби срещу ревизионни актове за отговорността на други лица за задължения, установени с обжалвания ревизионен акт, съдът може по своя инициатива или по искане на някоя от страните да ги обедини в едно производство за общо разглеждане и решаване.

Решаване на делото

Чл. 160. (1) Съдът решава делото по същество, като може да отмени изцяло или частично ревизионния акт, да го измени в обжалваната част или да отхвърли жалбата.

(2) Съдът преценява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

(3) Когато естеството на акта не позволява решаването на делото по същество, съдът го отменя и връща преписката на компетентния орган по приходите със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

(4) (Доп. – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) Алинея 3 не се прилага за ревизионните актове. Когато давностният срок е изтекъл в хода на ревизионното производство и е уважено възражение за изтекла давност, съдът се произнася по основаниято и размера на задължението, като изрично посочва, че ревизионният акт не подлежи на принудително изпълнение.

(5) Със съдебното решение не може да се изменя актът във вреда на жалбоподателя.

(6) (Изм. - ДВ, бр. 30 от 2006 г., в сила от 1.03.2007 г.) Решението на административния съд подлежи на касационно обжалване по реда на Административнопроцесуалния кодекс.

(7) (Изм. - ДВ, бр. 30 от 2006 г., в сила от 12.07.2006 г.) Отмяна на влязло в сила съдебно решение може да се поиска по реда на Административнопроцесуалния кодекс.

Разноски

Чл. 161. (1) (Изм. – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) На жалбоподателя се присъждат разноските по делото и възнаграждението за един адвокат за всяка инстанция съразмерно уважената част на жалбата. На ответника се присъждат разноски съобразно отхвърлената част от жалбата. На администрацията вместо възнаграждение за адвокат се присъжда за всяка инстанция юрисконсултско възнаграждение в размера на минималното възнаграждение за един адвокат.

(2) При прекомерно възнаграждение за адвокат без оглед на действителната правна и фактическа сложност на делото съдът може да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата.

(3) В случаите, когато пред съда се представят доказателства, които е могло да бъдат представени в административното производство, представилата ги страна заплаща изцяло разноските по делото независимо от неговия изход, освен в случаите по чл. 155, ал. 3 и 4.

ДЯЛ ЧЕТВЪРТИ

СЪБИРАНЕ НА ПУБЛИЧНИТЕ ВЗЕМАНИЯ

Глава двадесета ОСНОВНИ ПОЛОЖЕНИЯ

Публични и частни вземания

Чл. 162. (1) Държавните и общинските вземания са публични и частни.

(2) Публични са държавните и общинските вземания:

1. (изм. – ДВ, бр. 58 от 2016 г.) за данъци, включително акцизи, както и мита, задължителни осигурителни вноски и други вноски за бюджета;
2. за други вноски, установени по основание и размер със закон;
3. за държавни и общински такси, установени по основание със закон;
4. за незаконосъобразно извършени осигурителни разходи;
5. за паричната равностойност на вещи, отнети в полза на държавата, глоби и имуществени санкции, конфискации и отнемане на парични средства в полза на държавата;
6. (доп. - ДВ, бр. 86 от 2006 г., бр. 85 от 2017 г.) по влезли в сила присъди, решения и определения на съдилищата за публични вземания в полза на държавата или общините, както и решения на Европейската комисия за възстановяване на неправомерно предоставена държавна помощ, включително за дължимите по тях обезщетения, глоби и имуществени санкции;
7. по влезли в сила наказателни постановления;
8. (нова - ДВ, бр. 12 от 2009 г., в сила от 1.01.2010 г. - изм., бр. 32 от 2009 г.) за недължимо платените и надплатените суми, както и за неправомерно получените или неправомерно усвоените средства по проекти, финансирани от предприєдинителните финансови инструменти, оперативните програми, Структурните фондове и Кохезионния фонд на Европейския съюз, европейските земеделски фондове и Европейския фонд за рибарството, Инструмента Шенген и Преходния финансов инструмент, включително от свързаното с тях национално съфинансиране, които възникват въз основа на административен акт, както и глобите и другите парични санкции, предвидени в националното законодателство и в правото на Европейския съюз;
9. (предишна т. 8, изм. - ДВ, бр. 12 от 2009 г., в сила от 1.01.2010 г. - изм., бр. 32 от 2009 г.) лихвите за вземанията по т. 1 - 8.

(3) Публичните вземания се установяват и събират в левове.

(4) Частни са държавните и общинските вземания извън тези по ал. 2.

(5) (Нова - ДВ, бр. 109 от 2007 г.) Публични вземания са вземанията на бюджета на Европейския съюз по решения на Европейската комисия, Съвета на Европейския съюз, Съда на Европейските общности и Европейската централна банка, с които се налагат парични задължения, подлежащи на изпълнение на основание чл. 256 от Договора за създаване на Европейската общност.

(6) (Нова - ДВ, бр. 15 от 2010 г.) Публични вземания са и вземанията на държавите - членки на Европейския съюз, по влезли в сила решения за конфискация или отнемане на парични средства, за паричната равностойност на конфискувано или отнето имущество, както и по решения за налагане на финансови санкции, постановени в държави - членки на Европейския съюз, когато са признати и подлежат на изпълнение в Република България.

(7) (Нова – ДВ, бр. 105 от 2016 г., в сила от 30.12.2016 г.) Публични вземания са

вземанията за финансови административни санкции и/или глоби, включително такси и начисления, наложени от компетентните органи или потвърдени от административните или съдебните органи на държави – членки на Европейския съюз, или, когато е приложимо, от съдилища за трудови дела на държави – членки на Европейския съюз, във връзка с неспазването на Директива 96/71/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 1996 г. относно командироването на работници в рамките на предоставянето на услуги (ОВ, L 18/1 от 21 януари 1997 г.) или на Директива 2014/67/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 15 май 2014 г. за осигуряване на изпълнението на Директива 96/71/ЕО относно командироването на работници в рамките на предоставянето на услуги и за изменение на Регламент (ЕС) № 1024/2012 относно административно сътрудничество посредством Информационната система за вътрешния пазар ("Регламент за ИСВП") (ОВ, L 159/11 от 28 май 2014 г.).

Ред на събиране

Чл. 163. (1) Публичните вземания се събират по реда на този кодекс, освен ако в закон е предвидено друго.

(2) Частните държавни и общински вземания се събират по общия ред.

(3) (Изм. - ДВ, бр. 12 от 2009 г., в сила от 1.01.2010 г. - изм., бр. 32 от 2009 г.) Публичните вземания се събират от публичните изпълнители при Националната агенция за приходите, освен ако в закон е предвидено друго.

(4) (Нова – ДВ, бр. 86 от 2017 г.) В случаите, когато публични вземания са възложени за събиране на съдебен изпълнител, събирането им се извършва по реда на Гражданския процесуален кодекс.

Особени случаи при несъстоятелност

Чл. 164. (1) Публичните вземания могат да се събират и чрез участие в производство или чрез присъединяване към открито производство по несъстоятелност на длъжника.

(2) (Изм. - ДВ, бр. 12 от 2009 г., в сила от 1.01.2010 г. - изм., бр. 32 от 2009 г.) Екземпляр от акта за установяване на публичното вземане се предоставя на Националната агенция за приходите в 7-дневен срок от връчването му.

(3) (Изм. - ДВ, бр. 12 от 2009 г., в сила от 1.01.2010 г. - изм., бр. 32 от 2009 г.) Публичните вземания се предявяват от Националната агенция за приходите пред съда по несъстоятелността, освен ако в закон е предвидено друго.

(4) В случай че вземането е установено с влязъл в сила акт, синдикът незабавно го включва в списъка на приетите от него вземания така, както е предявено. Това вземане не може да бъде оспорено по реда на част четвърта от Търговския закон или чрез обжалване на определението на съда по несъстоятелността за одобряване на списъка с приетите от синдика вземания.

(5) В случай че вземането е установено, но актът не е влязъл в сила, то се включва под условие в списъка на приетите от синдика вземания и се удовлетворява по реда на чл. 725, ал. 1 от Търговския закон, освен ако в закон е предвидено друго.

Изпълнително основание

Чл. 165. Събирането на държавните и общинските публични вземания се извършва въз основа на влязъл в сила акт за установяване на съответното публично вземане, издаден от компетентен орган, освен ако в закон е установено друго.

Установяване

Чл. 166. (1) Установяването на публичните вземания се извършва по реда и от органа, определен в съответния закон.

(2) (Изм. - ДВ, бр. 30 от 2006 г., в сила от 12.07.2006 г.) Ако в съответния закон не е предвиден ред за установяване на публичното вземане, то се установява по основание и размер с акт за публично вземане, който се издава по реда за издаване на административен акт, предвиден в Административнопроцесуалния кодекс. Ако в съответния закон не е определен органът за издаване на акта, той се определя от кмета на общината, съответно от ръководителя на съответната администрация.

(3) (Изм. - ДВ, бр. 30 от 2006 г., в сила от 12.07.2006 г.) Актът за публично общинско вземане се обжалва по административен ред пред кмета на общината, а за публично държавно вземане - пред ръководителя на съответната администрация по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Ръководителят на администрацията може да упълномощи органи, горестоящи на органа, издал акта, които да разглеждат по същество и да се произнасят по жалбите против актовете за публични вземания. Заповедта за упълномощаването се обнародва в "Държавен вестник".

Публичен изпълнител

Чл. 167. (1) Публичният изпълнител е орган на принудителното изпълнение и осъществява действията по обезпечаване и принудително изпълнение на публичните вземания по реда на този кодекс.

(2) (Отм. - ДВ, бр. 12 от 2009 г., в сила от 1.01.2010 г. - изм., бр. 32 от 2009 г.).

Начини на погасяване

Чл. 168. Публичното вземане се погасява:

1. когато е платено;
2. чрез прихващане;
3. по давност;
4. при опрощаване;
5. при смърт на физическото лице - след изчерпване на имуществото му, освен ако наследниците или други лица отговарят за публичното задължение;
6. след разпределение на постъпленията от осребряване на актива на юридическо лице, обявено в несъстоятелност, освен ако други лица отговарят за публичното задължение;
7. при заличаване на юридическото лице след прекратяване с производство по ликвидация, освен ако други лица отговарят за публичното задължение.

Последователност на погасяванията

Чл. 169. (1) Публичните вземания се погасяват в следната последователност: главница, лихви, разноски.

(2) Разсрочените и отсрочените публични вземания се погасяват в последователност: главница, лихви, разноски.

(3) При наличие на няколко публични вземания, които длъжникът не е в състояние да погаси едновременно до започване на принудителното им събиране, той може да заяви кое от тях погасява пред съответния компетентен орган. Ако не е заявил това, те се погасяват

съразмерно.

(3а) (Нова – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) До заявяването им за принудително събиране задълженията за съответния вид, установявани от общините, се погасяват по реда на възникването им, а когато се отнасят за една и съща година, лицето има право да заяви кое от тях погасява.

(4) (Изм. - ДВ, бр. 94 от 2012 г., в сила от 1.01.2013 г. - изменението е обявено за противоконституционно с Решение № 2 на КС на РБ - бр. 14 от 2014 г.; изм., бр. 18 от 2014 г., в сила от 4.03.2014 г.) За публичните задължения, установявани от Националната агенция за приходите, до започване на принудителното им събиране, длъжникът заявява по ред и начин, определени със заповед на министъра на финансите, вида на задълженията, които иска да погаси:

1. задължения за данъци и други задължения за централния бюджет;
2. задължения за здравноосигурителни вноски за бюджета на Националната здравноосигурителна каса;
3. задължения за задължителни осигурителни вноски за социалноосигурителните фондове, администрирани от Националния осигурителен институт;
4. задължения за вноски за допълнително задължително пенсионно осигуряване.

(5) (Нова – ДВ, бр. 18 от 2014 г., в сила от 4.03.2014 г.) В случаите по ал. 4 с постъпила сума се погасява задължението от съответния вид, срокът за внасяне на което изтича най-рано към датата на плащането, освен ако в закон не е предвидено друго. Ако срокът за внасяне на две или повече публични задължения от един и същ вид изтича на една и съща дата, те се погасяват съразмерно.

(6) (Нова – ДВ, бр. 98 от 2013 г., в сила от 1.12.2013 г., предишна ал. 5, изм., бр. 18 от 2014 г., в сила от 4.03.2014 г.) При прилагането на ал. 5 към погасяване на лихви се пристъпва след погасяване на всички главници на задълженията.

(7) (Нова - ДВ, бр. 94 от 2012 г., в сила от 1.01.2013 г., предишна ал. 5, бр. 98 от 2013 г., в сила от 1.12.2013 г., предишна ал. 6, изм., бр. 18 от 2014 г., в сила от 4.03.2014 г.) Алинеи 4 и 5 не се прилагат за вземания по невлязъл в сила акт, освен ако до образуване на изпълнителното дело лицето подаде заявление до компетентната териториална дирекция, че погасява задължението си по този акт или погасяването става чрез прихващане.

(8) (Изм. - ДВ, бр. 108 от 2007 г., предишна ал. 5, бр. 94 от 2012 г., в сила от 1.01.2013 г., предишна ал. 6, бр. 98 от 2013 г., в сила от 1.12.2013 г., предишна ал. 7, изм., бр. 18 от 2014 г., в сила от 4.03.2014 г., доп., бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) След образуване на изпълнителното дело ал. 3, 3а, 4 и 5 не се прилагат, като публичните вземания се погасяват в следната последователност: разноси, главница, лихви.

(9) (Нова – ДВ, бр. 18 от 2014 г., в сила от 4.03.2014 г.) Заповедта по ал. 4 се публикува на интернет страниците на Министерството на финансите и Националната агенция за приходите.

Прихващане до започване на производството за принудително изпълнение и обезпечение

Чл. 170. (1) Извън случаите по чл. 128 - 130 до образуването на производството за принудително изпълнение на публичното вземане компетентният за установяването на публичните вземания орган извършва прихващане по реда на чл. 166, ал. 2, когато са налице основания за погасяването му с изискуемо вземане на длъжника за надвнесени или подлежащи на възстановяване суми от публични вземания, и по актове, издадени от същия

орган, компетентен да ги определя. Длъжникът се уведомява за направеното прихващане.

(2) (Изм. - ДВ, бр. 30 от 2006 г., в сила от 12.07.2006 г.) При условията на ал. 1 прихващане може да поиска и длъжникът. Отказът за прихващане може да бъде обжалван от длъжника по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Отказът се обжалва пред органите по чл. 166, ал. 3 в 7-дневен срок от съобщаването му.

(3) Може да се извърши прихващане с погасено по давност публично задължение, когато вземането на длъжника е станало изискуемо, преди задължението му да бъде погасено по давност.

Давност

Чл. 171. (1) Публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок.

(2) (Доп. – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) С изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено, или изпълнението е спряно по искане на длъжника.

Спиране и прекъсване на давността

Чл. 172. (1) Давността спира:

1. когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година;

2. когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането;

3. когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването;

4. когато актът, с който е определено задължението, се обжалва;

5. с налагането на обезпечителни мерки;

6. когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение.

(2) Давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. Ако актът за установяване бъде отменен, давността не се смята прекъсната.

(3) От прекъсването на давността започва да тече нова давност.

Отписване на вземанията

Чл. 173. (1) (Предишен текст на чл. 173 – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) Вземанията се отписват, когато са погасени по давност, както и в случаите, предвидени със закон.

(2) (Нова – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) Вземанията се отписват служебно с изтичането на срока по чл. 171, ал. 2.

Доброволно плащане след изтичане на сроковете

Чл. 174. Не подлежат на връщане доброволно платени публични задължения,

изпълнени след изтичане на давностния срок, включително отписаните по реда на чл. 173.

Лихви

Чл. 175. (1) За неплатените в законоустановените срокове публични задължения се дължи лихва в размер, определен в съответния закон.

(2) Лихва се дължи и:

1. за неправилно възстановени или прихванати публични вземания, включително всякакви плащания, получени въз основа на искане за възстановяване съгласно данъчното и осигурителното законодателство;

2. (изм. - ДВ, бр. 94 от 2010 г., в сила от 1.01.2011 г., бр. 94 от 2012 г., в сила от 1.01.2013 г.) върху невнесената в предвидения в закона срок авансова вноска - от датата, на която авансовата вноска е станала изискуема, до датата на внасяне на авансовата вноска, но не по-късно от 31 декември на годината, за която се дължи авансовата вноска;

3. върху задълженията на чуждестранно лице за данъци, подлежащи на удържане при източника - от датата на изтичането на срока за внасянето им съгласно българското законодателство до деня, когато чуждестранното лице докаже наличието на основание за прилагане на СИДДО, по която Република България е страна, включително в случаите, когато съгласно спогодбата данък не се дължи или се дължи в по-нисък размер.

(3) Лихви върху лихви и лихви върху глоби не се дължат.

Трети задължени лица

Чл. 176. (1) Когато по силата на закон публичното вземане се удържа и внася от трето лице, различно от длъжника, правилата на този кодекс по отношение на длъжника се прилагат и по отношение на третото лице.

(2) Когато третото задължено лице по ал. 1 не е удържало или не е внесло публичното задължение, то отговаря солидарно за него.

Принудително изпълнение от публични изпълнители на Националната агенция за приходите

Чл. 177. (Отм. - ДВ, бр. 12 от 2009 г., в сила от 1.01.2010 г., бр. 32 от 2009 г.).

Глава двадесет и първа ИЗПЪЛНЕНИЕ

Доброволно изпълнение

Чл. 178. (1) Публичните задължения се изпълняват доброволно чрез плащане в брой или безкасово по съответната сметка. Публичните задължения, установявани или събирани от Националната агенция за приходите, с изключение на задълженията по Закона за местните данъци и такси се плащат безкасово.

(2) Националната агенция по приходите поема разноските по безкасовото плащане, когато:

1. (изм. - ДВ, бр. 95 от 2006 г.) наредителят е физическо лице, което не е едноличен търговец, за данъци по Закона за данъците върху доходите на физическите лица, и

2. се извършват в офисите на обслужващите Националната агенция по приходите банки, разкрити в съответната териториална дирекция.

(3) (Изм. - ДВ, бр. 108 от 2007 г., бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.)

Наказателните постановления се изпращат от съответния административнонаказващ орган на публичния изпълнител в 7-дневен срок от изтичането на срока за доброволно плащане.

(4) Номерата на сметките за плащане по безкасов начин се посочват от органите, установили задълженията, в издаваните от тях актове и съобщения. Сметките се разгласяват и чрез обявяването им по подходящ начин в банките и пощенските клонове.

(5) (Изм. - ДВ, бр. 99 от 2011 г., в сила от 1.01.2012 г.) Безкасовото плащане се извършва чрез терминално устройство ПОС с платежна карта или чрез банка с платежно нареждане (вносна бележка) за плащане към бюджета по образец, утвърден от министъра на финансите или от упълномощено от него лице, съгласуван с Българската народна банка.

(6) (Нова - ДВ, бр. 99 от 2011 г., в сила от 1.01.2012 г., доп., бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) Безкасовото плащане се смята за извършено в срок, когато плащането е наредено най-късно в последния ден, в който изтича срокът за доброволно плащане на публичното задължение, и дължимата сума е постъпила по съответната сметка не по-късно от следващия работен ден. Когато плащането е извършено с платежна карта чрез терминално устройство ПОС, включително виртуално, по реда на чл. 4, ал. 3 от Закона за ограничаване на плащанията в брой, се смята, че плащането е получено в деня на авторизацията на нареждането за плащане.

(7) (Предишна ал. 6 - ДВ, бр. 99 от 2011 г., в сила от 1.01.2012 г.) Безкасовото плащане чрез лицензиран пощенски оператор се извършва с пощенски запис за плащане към бюджета по образец, утвърден от министъра на финансите или от упълномощено от него длъжностно лице, съгласувано със съответния лицензиран пощенски оператор.

(8) (Предишна ал. 7 - ДВ, бр. 99 от 2011 г., в сила от 1.01.2012 г.) Плащане в брой може да се извършва и на упълномощени лица. Редът за събирането и отчитането на сумите се определя със заповед на ръководителя на съответната администрация или организация.

Правила за събиране и разпределение на задължителните осигурителни вноски

Чл. 179. (1) (Отм. - ДВ, бр. 94 от 2012 г., в сила от 1.01.2013 г. - отмяната е обявена за противоконституционна с Решение № 2 на КС на РБ - бр. 14 от 2014 г.; изм., бр. 18 от 2014 г., в сила от 4.03.2014 г.) Внесените по реда на чл. 169, ал. 4 по сметки на Националната агенция за приходите суми за бюджета на Националната здравноосигурителна каса и за социалноосигурителните фондове, администрирани от Националния осигурителен институт, се превеждат ежедневно по сметка на Националната здравноосигурителна каса, съответно по сметка на Националния осигурителен институт.

(2) (Изм. - ДВ, бр. 61 от 2015 г., в сила от 15.08.2015 г.) Националната агенция за приходите превежда вноските за допълнително задължително пенсионно осигуряване в срок до 30 дни от постъпването им от специализираната сметка по сметка на съответния пенсионен фонд, посочена от пенсионноосигурителното дружество, което го управлява. В същия срок по сметка на Националния осигурителен институт се превежда и увеличената осигурителна вноска за лицата по чл. 4б, ал. 1 и чл. 4в, ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване.

(3) (Изм. - ДВ, бр. 61 от 2015 г., в сила от 15.08.2015 г.) Редът за избор на осигуряване, внасяне, разпределяне на задължителните осигурителни вноски и обменът на информацията се уреждат с наредба, приета от Министерския съвет.

Изпълнение на публични задължения от трети лица

Чл. 180. (1) Лице, което изпълни чуждо публично задължение, установено с влязъл в сила акт и неизпълнено в сроковете за доброволно изпълнение, встъпва в правата на публичния взыскател по отношение на направените обезпечения и реда на вземането в производството по несъстоятелност или в изпълнителното производство срещу длъжника по реда на Гражданския процесуален кодекс или на този кодекс, когато:

1. изпълнението е станало с изрично писмено съгласие на задълженото лице с достоверна дата, или

2. изпълнителят задължението е кредитор на задълженото лице, ако публичният взыскател на основание своите обезпечения или привилегии е кредитор с право на предпочтително удовлетворение, или

3. изпълнителят задължението е задължен наред със задълженото лице за изпълнението на публичното задължение, или

4. изпълнителят задължението е купувач на недвижим имот и заплаща до размера на покупната цена публичното вземане в полза на публичния взыскател за имоти, за които е наложена възбрана, обезпечаваща публичното вземане, или

5. изпълнителят задължението е наследник, приел по опис наследство, и е изпълнил със свои средства публичните задължения на наследодателя.

(2) Изпълнителят задължението встъпва в правата по ал. 1 до размера на своята претенция срещу задълженото лице.

Вписване на обезпеченията и издаване на изпълнителен лист

Чл. 181. (1) (Изм. - ДВ, бр. 12 от 2009 г., в сила от 1.01.2010 г. - изм., бр. 32 от 2009 г.) Изпълнителят задължението по чл. 180 може да впише обезпеченията въз основа на удостоверение за направеното изпълнение, издадено от изпълнителния директор на Националната агенция за приходите или от оправомощено от него длъжностно лице.

(2) (Изм. - ДВ, бр. 59 от 2007 г.) Изпълнителят задължението може да пристъпи към принудително изпълнение по реда на Гражданския процесуален кодекс въз основа на акта за установяване на публично вземане и удостоверението по ал. 1 в случаите по чл. 180, ал. 1, т. 1, както и когато изпълнителят задължението е встъпил като съдлъжник в публичното задължение с изричното писмено съгласие на задълженото лице с достоверна дата.

(3) Ако публичното задължение е изпълнено само частично и публичният взыскател и изпълнителят задължението се конкурират в производство по несъстоятелност или изпълнително производство по реда на Гражданския процесуален кодекс или на този кодекс, техните вземания се удовлетворяват съразмерно.

Действия за доброволно изпълнение

(Загл. изм. – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.)

Чл. 182. (1) (Изм. и доп. - ДВ, бр. 12 от 2009 г., в сила от 1.01.2010 г. - изм., бр. 32 от 2009 г., отм., бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.).

(2) (Изм. – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) Ако задължението не бъде изпълнено в законоустановения срок, преди да бъдат предприети действия за принудителното му събиране, органът, установил вземането, съответно орган на Националната агенция за приходите, може:

1. да уведоми длъжника писмено, по телефона, с посещение на място, с електронно съобщение на посочен от него електронен адрес и/или по друг подходящ начин за последиците и възможните действия по събирането на вземането, в случай че не изпълни

доброволно определените задължения;

2. ако задължението е по-голямо от 5000 лв. и не е представено обезпечение в размер на главницата и лихвите, да уведоми всички органи, които по силата на нормативни актове издават лицензии или разрешения за извършване на определени дейности, за които се изисква удостоверяване на публичните задължения.

(3) (Изм. – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) В случаите, когато задължението не бъде изпълнено в срока за доброволно изпълнение, органът, установил вземането, може и:

1. да постави на видно място в съответната администрация съобщение за длъжниците, неплатили в срок задълженията си;

2. да разгласява чрез бюлетин или чрез средствата за масово осведомяване списъци на длъжници с неуредени публични задължения, включително техния размер, когато общото задължение надвишава 5000 лв.

(4) По преценка на съответния орган действията по ал. 2 могат да се предприемат едновременно или поотделно с оглед размера на задължението или поведението на длъжника до окончателното му погасяване.

(5) В случай, че публичното задължение не съществува или е в значително по-малък размер от разгласения, съответният орган прави опровержение по реда на ал. 3.

(6) (Отм. – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.).

Глава двадесет и втора **ОТСРОЧВАНЕ И РАЗСРОЧВАНЕ**

Раздел I

Отсрочване и разсрочване на публични задължения

Условия за отсрочване и разсрочване

Чл. 183. (1) По искане на длъжника, подадено до компетентния орган, може да се разреши плащането на дължимите суми да се извърши изцяло, до определен краен срок (отсрочване) или да става на части (разсрочване) съгласно одобрен погасителен план.

(2) Отсрочването или разсрочването се допуска при наличието на следните условия:

1. задължението, за което се иска отсрочване или разсрочване, не може да се погаси изцяло с наличните парични средства към датата на подаване на искането и текущите парични постъпления за период от три месеца след тази дата, намалени с необходимите текущи парични плащания за период от три месеца от същата дата и гарантиращи продължаването на стопанската дейност, като към наличните парични средства се прибавят и сумите, които биха постъпили при:

а) осребряване на активите по балансова стойност към датата на подаване на искането, с изключение на тези, без които е невъзможно осъществяването на извършваната стопанска дейност;

б) събиране на изискуемите към датата на подаването на искането вземания на длъжника от трети лица;

2. (отм. - ДВ, бр. 14 от 2011 г., в сила от 15.02.2011 г.);

3. коефициентите за рентабилност, ефективност и финансова автономност за предходните две години на годината, в която е подадено искането, и за периода, за който се иска отсрочване или разсрочване, въз основа на доказателствата за бъдещо развитие са

определени по методи и са в границите на стойности, установени с наредбата по ал. 9;

4. минималният размер на предоставеното обезпечение покрива размера на главницата и лихвите на задължението за периода на действие на разрешението.

(3) За периода на отсрочването или разсрочването длъжникът дължи лихва в размер на основния лихвен процент, ако изпълнява задълженията си съгласно погасителния план. За периода на разсрочване на задължителни осигурителни вноски се дължи лихва съгласно чл. 113 от Кодекса за социално осигуряване.

(4) При неизпълнение на падежа, съответно на две вноски съгласно погасителния план, дължимите суми стават незабавно изискуеми заедно със законната лихва от датата на даденото разрешение. В този случай чл. 169, ал. 2 не се прилага.

(5) Отсрочване или разсрочване не се разрешава:

1. по отношение на юридическо лице или на едноличен търговец, за които е взето решение за прекратяване с ликвидация, открито е производство по несъстоятелност или производство по оздравяване на предприятието;

2. след като бъде определен начинът на продажба по чл. 238;

3. (изм. - ДВ, бр. 82 от 2012 г., в сила от 1.01.2013 г.) за задължения по Закона за данък върху добавената стойност и по Закона за акцизите и данъчните складове, с изключение на задълженията по влязъл в сила ревизионен акт;

4. (доп. - ДВ, бр. 14 от 2011 г., в сила от 15.02.2011 г.) по отношение на задължените лица по чл. 18 за удържаните и невнесени в срок суми, с изключение на задълженията по влезли в сила ревизионни актове.

(6) Разпоредбата на ал. 5 не се прилага в случаите по чл. 188 и 189.

(7) (Доп. - ДВ, бр. 14 от 2011 г., в сила от 15.02.2011 г.) Не се разрешава отсрочване на задължения за задължителни осигурителни вноски, с изключение на случаите по чл. 186 и влезли в сила ревизионни актове.

(8) Към искането по ал. 1 се прилагат доказателства за:

1. финансово-икономическото състояние на длъжника, както и перспективна програма за развитие - за едноличен търговец, юридическо лице или приравнено на него;

2. семейното и имущественото състояние на длъжника по образец, утвърден от министъра на финансите - за физическите лица;

3. всички други публични задължения, включително лихвите по тях, както и за всички задължения към частни кредитори и лихвите по тях;

4. (изм. - ДВ, бр. 14 от 2011 г., в сила от 15.02.2011 г.) обстоятелствата по ал. 2, т. 3.

(9) (В сила от 29.12.2005 г.) Границите на коефициентите за рентабилност, ефективност и финансова автономност, изискванията към представяните доказателства, особените случаи, методите и начините за определяне на коефициентите и нетния паричен поток се определят с наредба на Министерския съвет.

(10) Извън случаите по ал. 2 отсрочване или разсрочване се допуска в особени случаи, определени с наредбата по ал. 9, когато компетентният орган установи, че паричните средства и текущите постъпления на длъжника не са достатъчни за погасяване на публичните задължения, но затрудненията са временни и при отсрочване или разсрочване на задължението след получаване на разрешение по реда на Закона за държавните помощи длъжникът ще успее да се издължи и да заплаща текущите публични задължения.

(11) (Изм. - ДВ, бр. 63 от 2006 г., бр. 36 от 2008 г., бр. 12 от 2009 г., в сила от 1.05.2009 г., бр. 12 от 2015 г., бр. 58 от 2017 г., в сила от 18.07.2017 г.) Предложение за

разсрочване или отсрочване на публични вземания на регистрирани земеделски стопани и тютюнопроизводители може да се подава и чрез министъра на земеделието, храните и горите до съответния орган по чл. 184, ал. 1.

Разрешение за отсрочване или разсрочване

Чл. 184. (1) Разрешението за отсрочване или разсрочване се издава от:

1. териториалния директор - за задължения за данъци, с изключение на акциз и задължителни осигурителни вноски общо в размер до 100 000 лв. и при условие, че отсрочването или разсрочването се иска до една година от датата на издаване на разрешението; разрешението за разсрочване на вземания за задължителни осигурителни вноски до 10 000 лв. се издава след получаване на писмено съгласие от ръководителя на компетентното териториално поделение на Националния осигурителен институт, а за разсрочване на вземания от 10 001 до 100 000 лв. - от управителя на Националния осигурителен институт;

2. изпълнителния директор на Националната агенция за приходите - за задължения за данъци, с изключение на акциз или задължителни осигурителни вноски общо в размер от 100 001 до 300 000 лв. или ако се иска отсрочване или разсрочване за срок до две години от датата на издаване на разрешението; разрешението за разсрочване на вземанията за задължителни осигурителни вноски се издава след получаване на писмено съгласие от Надзорния съвет на Националния осигурителен институт;

3. министъра на финансите - за задължения за данъци или задължителни осигурителни вноски общо в размер над 300 000 лв. или ако се иска отсрочване или разсрочване за повече от две години от датата на издаване на разрешението; разрешението за разсрочване на вземанията за задължителни осигурителни вноски се издава след получаване на писмено съгласие от Надзорния съвет на Националния осигурителен институт.

(2) (Изм. – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) Извън случаите по ал. 1 разрешение за отсрочване или разсрочване се издава от ръководителя на съответната администрация, чийто орган е установил задължението – за задължения до 300 000 лв. и при условие, че разсрочване или отсрочване се иска до две години от датата на издаване на разрешението. В останалите случаи разрешението се издава от министъра на финансите.

(3) В случаите, когато компетентният орган на Националния осигурителен институт откаже да даде съгласие за разсрочване на задължения за задължителни осигурителни вноски, разрешението за разсрочване се издава, ако Управителният съвет на Националната агенция за приходите вземе решение за това.

(4) Когато компетентен за отсрочването или разсрочването е министърът на финансите, съответно изпълнителният директор на Националната агенция за приходите, молбата и доказателствата към нея се подават чрез териториалния директор - за задължения за данъци или за задължителни осигурителни вноски, а за други публични вземания - чрез органа, установил задължението, който представя мотивирано становище в 30-дневен срок.

Издаване на разрешение

Чл. 185. (1) По направено искане за отсрочване или разсрочване компетентният орган се произнася, като взема предвид:

1. представените доказателства;

2. съгласието на Националния осигурителен институт;

3. (нова - ДВ, бр. 14 от 2011 г., в сила от 15.02.2011 г.) положителното решение на Европейската комисия за съвместимост на помощта с Общия пазар, когато такова се изисква по Закона за държавните помощи.

(2) Разрешение не се издава и когато представените доказателства по чл. 183, ал. 8 съдържат данни, които не отразяват действителните факти и обстоятелства или не съответстват на пазарните цени и условия. Разрешение се издава само за тази част от задължението, която не може да бъде погасена при условията на чл. 183, ал. 2, т. 1.

(3) Срокът на разрешението се определя, като се приема погасяването на задълженията да се извършва с плащания в размер не по-малко от 50 на сто от нетния паричен поток, без да се вземат предвид главницата и лихвите на отсроченото или разсроченото задължение, определен за всяка година поотделно въз основа на доказателствата за бъдещо развитие и по начин, установен в наредбата по чл. 183, ал. 9.

(4) (Доп. - ДВ, бр. 14 от 2011 г., в сила от 15.02.2011 г.) Разрешението за отсрочване или разсрочване се издава в срок до 3 месеца, а в случаите по чл. 184, ал. 1, т. 3 - в срок до 4 месеца след получаване на искането с необходимите доказателства и съгласието от Националния осигурителен институт, както и положителното решение на Европейската комисия, когато такова се изисква по Закона за държавните помощи. Разрешението се съобщава на длъжника в 7-дневен срок от издаването му. До произнасяне на компетентния орган изпълнението на задължението се спира, ако са наложени обезпечителни мерки.

(5) Отказът да се издаде разрешение за отсрочване или разсрочване се извършва с мотивирано решение, което се съобщава в 7-дневен срок от издаването му на длъжника. В решението се посочва в какви срокове и пред кого може да бъде обжалвано.

(6) Непроизнасянето в срок по искането за издаване на разрешение за отсрочване или разсрочване се счита за мълчалив отказ.

Отсрочване и разсрочване без лихви

Чл. 186. (1) При стихийни бедствия (пожари, земетресения, градушки, катастрофи и други подобни) или крупни производствени аварии, при които са нанесени значителни материални щети на длъжника, по негово искане органите по чл. 184, ал. 1 могат да разрешат отсрочване или разсрочване на задължението.

(2) В случаите по ал. 1 от деня на възникването на бедствието, съответно на аварията, до изтичането на срока на действие на отсрочването или разсрочването не се дължат лихви върху отсрочените или разсрочените задължения. В случаите на крупни производствени аварии, когато рискът се покрива от застраховки, за периода се дължи основният лихвен процент.

(3) (Изм. - ДВ, бр. 86 от 2006 г.) Когато отсрочването или разсрочването представлява държавна помощ съгласно Закона за държавните помощи, отсрочването или разсрочването се разрешава след решение на Европейската комисия за допустимост.

(4) Към молбата се прилагат доказателства за настъпилите обстоятелства по ал. 1, определени с наредбата по чл. 183, ал. 9, а когато това не е възможно, органът събира необходимите доказателства.

(5) Отсрочването или разсрочването се разрешава, като се прилагат чл. 183 - 185.

Обжалване на отказа

Чл. 187. (1) Отказът може да се обжалва в 14-дневен срок от връчването му чрез

органа, който го е издал, пред:

1. (изм. - ДВ, бр. 30 от 2006 г., в сила от 1.03.2007 г.) административния съд по местонахождението на органа по чл. 184, ал. 1, т. 1 и 2;

2. Върховния административен съд в случаите, когато отказът е издаден от министър или ръководител на администрация, непосредствено подчинена на Министерския съвет;

3. (изм. - ДВ, бр. 30 от 2006 г., в сила от 1.03.2007 г.) административния съд по местонахождението на органа по чл. 184, ал. 2 извън случаите по т. 2.

(2) Мълчаливият отказ може да се обжалва в 14-дневен срок от изтичането на срока по чл. 185, ал. 4, изречение първо.

(3) Органът, чийто отказ се обжалва, може да преразгледа въпроса в 7-дневен срок от получаването на жалбата и да издаде исканото разрешение за отсрочване или разсрочване.

(4) При разглеждането на жалбата се призовават органът, чийто отказ се обжалва, и жалбоподателят.

(5) (Изм. - ДВ, бр. 30 от 2006 г., в сила от 12.07.2006 г.) Съдът отхвърля жалбата или задължава съответния орган да издаде исканото разрешение за отсрочване или разсрочване. Решението на съда може да се обжалва по реда на Административнопроцесуалния кодекс.

Раздел Ia

(Нов - ДВ, бр. 109 от 2013 г., в сила от 1.01.2014 г.)

Отсрочване и разсрочване на задължения, установявани от Националната агенция за приходите

Условия за отсрочване и разсрочване

Чл. 187а. (Нов – ДВ, бр. 109 от 2013 г., в сила от 1.01.2014 г.) (1) По искане на длъжника компетентният орган може да разреши отсрочване или разсрочване на публични задължения съгласно одобрен погасителен план. За периода на отсрочването и разсрочването се дължи лихва, определена в съответния закон.

(2) Отсрочването или разсрочването се допуска при наличие на следните условия:

1. задължението, за което се иска отсрочване или разсрочване, е за данъци и/или задължителни осигурителни вноски с изключение на местни данъци и акцизи;

2. задължението, за което се иска отсрочване или разсрочване, не може да се погаси изцяло с наличните парични средства към датата на подаване на искането;

3. длъжникът има и други задължения, неплащането на които може да доведе до тежки стопански последици – прекратяване или спиране за продължително време на основната му дейност, разваляне на търговски договори или изпадане в забава по търговски договори, неизпълнение на задължения по трудови договори и други подобни;

4. размерът на обезпечението покрива размера на главницата и лихвите на задължението, за което се иска отсрочване или разсрочване;

5. когато паричните средства и текущите постъпления на длъжника не са достатъчни за погасяване на задължението и след преценка на дейността му може да се направи обосновано предположение, че затрудненията са временни и при разсрочване на задължението длъжникът ще успее да се издължи и да заплаща текущите публични задължения.

(3) Ако за периода на отсрочване или разсрочване длъжникът не погасява текущите си задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски или не изпълни на падежа

съответната вноска съгласно погасителния план, дължимите суми стават незабавно изискуеми.

(4) Отсрочване или разсрочване не се разрешава:

1. по отношение на юридическо лице или на едноличен търговец, за които е взето решение за прекратяване с ликвидация, открито е производство по несъстоятелност или производство по оздравяване на предприятието;

2. след като бъде определен начинът на продажба по чл. 238;

3. за задължения по Закона за данък върху добавената стойност с изключение на задълженията по влязъл в сила ревизионен акт;

4. по отношение на задължените лица по чл. 18 за удържаните и невнесени в срок суми с изключение на задълженията по влязъл в сила ревизионен акт.

(5) Към искането по ал. 1 се прилагат:

1. банкови извлечения за доказване на паричните потоци на дружеството, както и прогноза за очакваните приходи и разходи за периода, за който се иска отсрочване или разсрочване;

2. доказателства за дължимите суми по договори, свързани с основната дейност на длъжника;

3. доказателства за обстоятелствата по ал. 2, т. 3.

(6) При дадено разрешение за отсрочване или разсрочване длъжникът се задължава да извършва всички плащания във връзка с дейността си само по банков път, както и да представя в компетентната териториална дирекция на Националната агенция за приходите тримесечно извлечение от банковите си сметки.

(7) Не се разрешава отсрочване на задължения за задължителни осигурителни вноски с изключение на задълженията по влязъл в сила ревизионен акт.

(8) При неизпълнение на изискванията на ал. 6 дължимите суми, за които е дадено разрешение за отсрочване или разсрочване, стават незабавно изискуеми.

Разрешение за отсрочване или разсрочване

Чл. 187б. (Нов – ДВ, бр. 109 от 2013 г., в сила от 1.01.2014 г.) (1) Разрешението за отсрочване или разсрочване се издава от:

1. орган по приходите или публичен изпълнител, определени от териториалния директор – за задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски, с изключение на местни данъци и акциз, общо в размер до 300 000 лв. и при условие, че периодът на отсрочването или разсрочването е до две години от датата на издаване на разрешението;

2. териториалния директор – за задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски, с изключение на местни данъци и акциз, общо в размер от 300 001 до 3 000 000 лв. и при условие, че периодът на отсрочването или разсрочването е до три години от датата на издаване на разрешението;

3. изпълнителния директор на Националната агенция за приходите – за задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски, с изключение на местни данъци и акциз, общо в размер над 3 000 000 лв. и при условие, че периодът на отсрочването или разсрочването е до три години от датата на издаване на разрешението.

(2) Когато компетентен за отсрочването или разсрочването е изпълнителният директор на Националната агенция за приходите, молбата и доказателствата към нея се подават чрез териториалния директор.

Издаване на разрешение

Чл. 187в. (Нов – ДВ, бр. 109 от 2013 г., в сила от 1.01.2014 г.) (1) По направено искане за отсрочване или разсрочване компетентният орган се произнася, след като прецени дали са налице условията по чл. 187а, ал. 2 и вземе предвид:

1. представените доказателства;
2. възможността на длъжника да обслужва текущите си задължения, както и задълженията, чието отсрочване или разсрочване се иска;
3. наличието на достатъчно гаранции за събиране на задължението.

(2) Разрешението за отсрочване или разсрочване се издава в срок до един месец, а в случаите по чл. 187б, ал. 1, т. 3 – в срок до два месеца след получаване на искането с необходимите доказателства. Разрешението се съобщава на длъжника в 7-дневен срок от издаването му.

(3) Отказът за отсрочване или разсрочване не подлежи на обжалване.

(4) Непроизнасянето в срок по искането за издаване на разрешение за отсрочване или разсрочване се счита за мълчалив отказ.

Раздел II

Особени случаи

Обединяване на публични задължения

Чл. 188. (1) (Изм. - ДВ, бр. 86 от 2006 г.) В особено важни случаи, определени с наредбата по чл. 183, ал. 9, органите по чл. 184, ал. 1, т. 1 и 2 могат да предложат на министъра на финансите обединяването на всички публични задължения на длъжника и намаляването, отсрочването или разсрочването им след предварителното произнасяне на Европейската комисия за допустимостта и съвместимостта на предложението с принципите на свободната конкуренция.

(2) Министърът на финансите след получаване на съгласието на съответния орган по чл. 184, ал. 1 относно разсрочването на задълженията за задължителни осигурителни вноски внася въпроса за решаване от Министерския съвет.

(3) Министерският съвет има право да намали, отсрочи и/или разсрочи обединеното публично задължение по ал. 1, както и лихвите занапред. В този случай кредиторите на публичните вземания се удовлетворяват съразмерно по начина и в сроковете, определени от Министерския съвет.

(4) (Изм. - ДВ, бр. 86 от 2006 г.) Не се разрешава намаляване, разсрочване или отсрочване на общото публично задължение по ал. 1 при влязло в сила решение на Европейската комисия за недопустимост на държавната помощ.

(5) Решението на Министерския съвет, с което не се разрешава разсрочване и/или отсрочване на обединеното публично задължение, не подлежи на обжалване.

Разсрочване и отсрочване в производство по стабилизация и несъстоятелност

(Загл. изм. - ДВ, бр. 63 от 2006 г., бр. 105 от 2016 г.)

Чл. 189. (1) (Изм. – ДВ, бр. 105 от 2016 г.) Оздравителен план, план в производството по стабилизация на търговец или извънсъдебно споразумение в производството по несъстоятелност не може да предвижда намаляване, отсрочване и/или разсрочване на публични задължения без предварителното съгласие на министъра на финансите, който взема предвид становището на съответните органи по чл. 184, ал. 1 за разсрочване на

задължения за задължителни осигурителни вноски. Не се допуска преобразуване на публични задължения в акции и дялове от капитала на дружеството длъжник.

(2) (Изм. – ДВ, бр. 105 от 2016 г.) Министърът на финансите не дава съгласие по ал. 1, ако по отношение на намаляването, разсрочването или отсрочването на публичните задължения оздравителният план, планът в производството по стабилизация или извънсъдебното споразумение съдържат по-неблагоприятни условия, отколкото за задълженията към другите кредитори.

(3) Не се допуска намаляване на главницата по публични държавни и общински задължения.

(4) Намаляването на лихвените задължения по публични вземания се допуска само ако се поеме задължението погасяването на главницата да се извърши в определените от министъра на финансите срокове.

(5) При неизпълнение на условията по ал. 1 - 4 съдът не допуска оздравителния план за разглеждане от събранието на кредиторите. При неизпълнение на оздравителния план или извънсъдебното споразумение съдът възобновява производството по несъстоятелност по искане на министъра на финансите или на упълномощено от него лице, като в този случай не се прилага изискването публичните задължения да представляват не по-малко от 15 на сто от общия размер на вземанията съгласно чл. 709, ал. 1 от Търговския закон.

(6) За извършеното намаляване, отсрочване или разсрочване се уведомява органът, установил вземането.

Забрана за цесия на публични вземания

Чл. 190. (1) Забранява се цесията на публични вземания.

(2) Забранява се цесията на вземания на задължените лица по чл. 128, ал. 1 и на други вземания от надвнесени публични задължения.

Глава двадесет и трета КОНКУРЕНЦИЯ

Конкуренция между публично и изпълнително производство по реда на Гражданския процесуален кодекс

Чл. 191. (1) Имущество, върху което преди образуването на изпълнително производство по реда на Гражданския процесуален кодекс са наложени мерки за обезпечаване на публични вземания или срещу което е започнато принудително изпълнение за събиране на публични вземания, се реализира от публичния изпълнител при условията и по реда на този дял.

(2) (Нова - ДВ, бр. 101 от 2010 г.) Когато реализацията на имуществото по ал. 1 не приключи в срок до 12 месеца от налагане на мерките за обезпечаване на публичните вземания, съответно в срок до 6 месеца от започване на принудително изпълнение за събиране на публичните вземания, всеки друг кредитор има право да започне принудително изпълнение спрямо същото имущество по реда на Гражданския процесуален кодекс при спазване на ал. 3 - 5.

(3) (Изм. - ДВ, бр. 12 от 2009 г., в сила от 1.01.2010 г. - изм., бр. 32 от 2009 г., предишна ал. 2, бр. 101 от 2010 г.) Когато срещу имуществото на длъжника са започнали принудителни изпълнителни действия по реда на Гражданския процесуален кодекс, държавата се смята винаги като присъединен вискател за дължимите ѝ от длъжника

публични вземания, размерът на които е бил съобщен на съдебния изпълнител до извършване на разпределението. За тази цел съдебният изпълнител изпраща съобщение на Националната агенция за приходите за всяко започнато от него изпълнение и за всяко разпределение.

(4) (Изм. - ДВ, бр. 12 от 2009 г., в сила от 1.01.2010 г. - изм., бр. 32 от 2009 г., предишна ал. 3, изм., бр. 101 от 2010 г.) Най-късно в 14-дневен срок от получаване на съобщението по ал. 3 Националната агенция за приходите издава удостоверение, което съдържа информация за размера на публичните задължения на длъжника, за наложените върху имуществото му мерки за обезпечаването им, ако има такива, както и за имуществото, срещу което е започнато принудително изпълнение.

(5) (Изм. - ДВ, бр. 12 от 2009 г., в сила от 1.05.2009 г., предишна ал. 4, изм., бр. 101 от 2010 г.) Съдебният изпълнител няма право да продължи производството преди получаване на удостоверението по ал. 4. Независимо от това, дали е получено удостоверението след изтичането на 30 дни от изпращане на съобщението по ал. 3, съдебният изпълнител може да продължи производството.

(6) (Нова - ДВ, бр. 31 от 2011 г., в сила от 1.01.2011 г.) Алинея 2 не се прилага при наложени предварителни обезпечителни мерки.

(7) (Нова - ДВ, бр. 31 от 2011 г., в сила от 1.01.2011 г.) Сроковете по ал. 2 не текат в следните случаи:

1. когато изпълнението на акта или производството по принудително изпълнение е спряно - до отпадане на основанието за спиране;

2. (доп. – ДВ, бр. 109 от 2013 г., в сила от 1.01.2014 г.) при дадено разрешение за отсрочване или разсрочване на публични задължения - за срока на отсрочването или разсрочването, или до започване на принудително изпълнение в случаите по чл. 183, ал. 4 и чл. 187а, ал. 3 и 8;

3. (отм. – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.);

4. при обжалване на извършена продажба по чл. 256 - до влизане в сила на решението на административния или съдебен орган.

Действия след приключване на изпълнителното производство

Чл. 192. (Изм. - ДВ, бр. 12 от 2009 г., в сила от 1.01.2010 г. - изм., бр. 32 от 2009 г.) В случаите по чл. 191, ал. 1, ако след осребряване на имуществото на длъжника и погасяване на задълженията и разноските по изпълнението останат парични средства, Националната агенция за приходите ги превежда по сметката на съдебния изпълнител.

Принудително изпълнение при несъстоятелност

Чл. 193. (1) Имущество, върху което преди откриването на производство по несъстоятелност вече са наложени мерки за обезпечаване на публични вземания или срещу което е започнало принудително изпълнение за събиране на публични вземания, се реализира от публичния изпълнител при условията и по реда на този кодекс.

(2) Когато получените от реализацията на имуществото по ал. 1 средства не покриват изцяло вземането и натрупаната лихва и разноските по публичното изпълнение, държавата или общината се удовлетворяват за остатъка по общия ред.

(3) Когато получените от реализацията на имуществото по ал. 1 средства превишават вземането и натрупаната лихва и разноските по изпълнението, публичният изпълнител превежда остатъка по сметката на несъстоятелността.

(4) (Нова - ДВ, бр. 101 от 2010 г.) Ако в срок до 6 месеца от откриване на производството по несъстоятелност на длъжника публичният изпълнител не е реализирал имуществото по ал. 1, то се предава от публичния изпълнител на синдика и се реализира в производството по несъстоятелност.

Присъединяване на обезпечени кредитори

Чл. 194. (1) Кредитор, в чиято полза са учредени залог или ипотека или който е упражнил право на задържане по общия ред върху имущество, срещу което са започнали изпълнителни действия или са наложени обезпечения по този кодекс, се смята за присъединил се в производството пред публичния изпълнител.

(2) Публичният изпълнител уведомява обезпечения кредитор за започнатото от него изпълнително производство.

(3) (Изм. - ДВ, бр. 12 от 2009 г., в сила от 1.01.2010 г. - изм., бр. 32 от 2009 г., бр. 105 от 2016 г., в сила от 30.12.2016 г.) Обезпеченият кредитор се удовлетворява преди другите кредитори от имуществото, обезпечаващо вземането му. Припадащата се на обезпечения кредитор сума с изключение на кредитор с вписан особен залог се запазва по сметката на Националната агенция за приходите и му се предава, след като представи изпълнителен лист, или се внася в масата на несъстоятелността, при условие че вземането е прието и списъкът е окончателно одобрен от съда. Публичният изпълнител разпределя и предава припадащата се на кредитора с вписан особен залог сума въз основа на представеното удостоверение от Централния регистър за особените залози за вписан залог и декларация с нотариална заверка на подписа за актуалния размер на неговото вземане.

(4) Ако обезпечението бъде отменено, сумата по ал. 3 се разпределя между останалите вискатели или остава в масата на несъстоятелността.

(5) Ако събраната сума е недостатъчна за удовлетворяването на всички вискатели, публичният изпълнител извършва разпределение, като най-напред определя суми за изплащане на вземанията, които се ползват с право на предпочтително удовлетворение. Остатъкът се разпределя между другите вземания по съразмерност.

Глава двадесет и четвърта ОБЕЗПЕЧЕНИЯ

Раздел I

Обезпечаване на публични вземания

Подлежащи на обезпечение публични вземания

Чл. 195. (1) Подлежат на обезпечение установените и изискуеми публични вземания.

(2) Обезпечение се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение, включително когато е разсрочено или отсрочено.

(3) Обезпечението се налага с постановление на публичния изпълнител:

1. по искане на органа, издал акта за установяване на публичното вземане;
2. когато не е наложено обезпечение или наложеното обезпечение не е достатъчно, след получаване на изпълнителното основание.

(4) Длъжникът не се уведомява за искането за обезпечение.

(5) (Изм. - ДВ, бр. 12 от 2009 г., в сила от 1.01.2010 г. - изм., бр. 32 от 2009 г., бр. 14

от 2011 г., в сила от 15.02.2011 г.) В случаите на уведомяване по реда на чл. 77, ал. 1 и чл. 78, ал. 1, когато от данъчно-осигурителната сметка на лицето, от търговската му и счетоводната документация или от други налични данни може да се направи извод, че лицето дължи данъци или задължителни осигурителни вноски, публичният изпълнител може да наложи обезпечителни мерки върху имуществото му въз основа на мотивирано искане от орган по приходите.

(6) Обезпеченията се извършват по балансовата стойност на активите, а когато такава няма - в следната последователност:

1. по данъчната оценка;
2. по застрахователната стойност;
3. по придобивната стойност на вещи - собственост на физически лица.

(7) Обезпеченията трябва да съответстват на вземанията на държавата или общините, установени или установяеми по реда на ал. 5.

(8) Обезпеченията по ал. 5 се налагат с постановление на публичния изпълнител.

Съдържание на постановлението

Чл. 196. (1) Постановлението се издава в писмена форма и съдържа:

1. името и длъжността на органа, който го издава;
2. наименованието на акта, номера и датата на издаването му;
3. фактическите и правните основания за издаването му;
4. наименованието, идентификационния номер, адреса за кореспонденция и постоянния адрес, съответно седалището и адреса на управление на длъжника;
5. размера на публичното задължение и лихвите;
6. вида на обезпечителната мярка и имуществото, върху което се налага;
7. забрана за разпореждане с имуществото, върху което е наложена обезпечителната мярка;
8. пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва постановлението;
9. датата на издаване и подписа на органа, който го е издал, с означение на длъжността му.

(2) Препис от постановлението се изпраща на длъжника и на третите лица, засегнати от действията.

Обжалване

Чл. 197. (1) (Изм. - ДВ, бр. 12 от 2009 г., в сила от 1.01.2010 г. - изм., бр. 32 от 2009 г.) Постановлението за налагане на обезпечителни мерки може да бъде обжалвано в 7-дневен срок от връчването му пред директора на компетентната териториална дирекция, който се произнася с мотивирано решение в 14-дневен срок, а в случаите на налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121 - в 7-дневен срок, от получаването на жалбата.

(2) (Изм. - ДВ, бр. 30 от 2006 г., в сила от 1.03.2007 г., бр. 12 от 2009 г., в сила от 1.01.2010 г. - изм., бр. 32 от 2009 г.) Решението по ал. 1 може да се обжалва пред административния съд по местонахождението на териториалната дирекция, чийто директор го е издал, в 7-дневен срок от връчването му на жалбоподателя и на публичния взыскател. Непроизнасянето на решаващия орган в сроковете по ал. 1 се смята за потвърждение на постановлението, което може да се обжалва в 14-дневен срок от изтичането на срока за произнасяне.

(3) Съдът отменя обезпечителната мярка, ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, ако не съществува изпълнително основание или ако не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 и чл. 195, ал. 5.

(4) (Изм. - ДВ, бр. 30 от 2006 г., в сила от 1.03.2007 г.) Решението на административния съд не подлежи на обжалване.

(5) Трети лица могат да обжалват обезпечителната мярка, наложена от публичния изпълнител, само когато той я е наложил върху вещи, които в деня на запора или възбраната се намират във владение на тези лица. Жалбата не се уважава, ако се установи, че вещта е била собственост на длъжника при налагането на запора или възбраната.

(6) Изпълнението на постановлението, с което се налага обезпечението, не може да бъде спряно поради обжалването му.

Раздел II

Обезпечителни мерки

Видове обезпечителни мерки

Чл. 198. (1) Обезпечението се извършва:

1. с налагане на възбрана върху недвижим имот или кораб;
2. със запор на движими вещи и вземания на длъжника;
3. със запор на сметките на длъжника;
4. със запор на стоките в оборот на длъжника.

(2) Публичният изпълнител може да наложи няколко вида обезпечения на обща сума до размера на вземането.

(3) Запор и възбрана за публични вземания не могат да се налагат върху имуществата по чл. 213.

Замяна на обезпечителни мерки

Чл. 199. (1) Публичният изпълнител или съдът, след като обсъди възражения на публичния взыскател, може по искане на длъжника да допусне заменянето на един вид обезпечение с друго равностойно обезпечение.

(2) Без съгласието на публичния взыскател длъжникът може винаги да замени наложеното обезпечение с пари, неотменяема и безусловна банкова гаранция или държавни ценни книжа. Паричната гаранция се прави по сметката на публичния изпълнител.

(3) В останалите случаи наложеното обезпечение може да бъде заменено със съгласието на взыскателя и публичния изпълнител чрез налагане на възбрана върху недвижим имот или на запор върху движими вещи или банкови сметки, посочени от длъжника.

(4) В случаите по ал. 1, 2 и 3 запорът и възбраната се отменят.

(5) Отказът на публичния изпълнител за замяна на наложеното обезпечение, включително на обезпечителните мерки по чл. 121, ал. 1 и чл. 195, ал. 5, подлежи на обжалване по реда на чл. 197.

Налагане на запор

Чл. 200. Налагането на запор се извършва от публичния изпълнител с постановление

за обезпечение.

Запор на движими вещи

Чл. 201. (1) При запор на движима вещь публичният изпълнител извършва опис, оценка и предаване на вещта за пазене на длъжника или на трето лице или изземва и съхранява вещите, като върху вещта може да се поставя запорен знак (стикер).

(2) Описът, оценката и предаването на вещта за пазене или изземването и съхранението ѝ се извършват по реда на този кодекс.

(3) В случаите, когато запорът се налага върху моторно превозно средство, съобщение за наложения запор се изпраща до органите на Министерството на вътрешните работи. Не се допуска промяна на регистрацията преди вдигането на запора.

(4) В случаите, когато запорът се налага върху гражданско въздухоплавателно средство, съобщение за наложения запор се изпраща до Главна дирекция "Гражданска въздухоплавателна администрация" за вписване в регистъра на гражданските въздухоплавателни средства. Прехвърлянето на правото на собственост, учредяването и прехвърлянето на вещни права и учредяването на вещни тежести върху въздухоплавателното средство, извършени след получаване на съобщението за наложен запор, нямат действие спрямо публичния взыскател.

(5) (Изм. – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) В случаите, когато запорът се налага върху земеделска или горска техника, подлежаща на регистрация по реда на чл. 11 от Закона за регистрация и контрол на земеделската и горската техника, съобщение за наложения запор се изпраща до съответната областна дирекция "Земеделие", в чийто регистър подлежи на регистрация запорираната земеделска или горска техника. Прехвърлянето на правото на собственост, учредяването и прехвърлянето на вещни права и учредяването на вещни тежести върху земеделската или горската техника, извършени след получаване на съобщението за наложен запор, нямат действие спрямо публичния взыскател.

Запор върху вземания на длъжника

Чл. 202. (1) (Изм. - ДВ, бр. 63 от 2006 г.) Запорът върху вземания на длъжника от банки се извършва чрез връчване на запорно съобщение на банките, като запорът се смята наложен от часа в деня на връчване на запорното съобщение на банката. Подлежат на запор всички видове банкови сметки, депозити, както и вложени вещи в трезори, включително съдържанието на касети и суми, предоставени за доверително управление от длъжника.

(2) Запорът върху ликвидно или изискуемо вземане, което длъжникът има към трето лице, се налага чрез запорно съобщение, което се изпраща на длъжника, на третото задължено лице и на банките, в които третото задължено лице има сметки.

(3) Запорът се смята наложен спрямо третото задължено лице и банките от деня и часа на получаването на запорното съобщение.

(4) Налагането на запор върху вземания по изпълнителни листове се извършва чрез опис и изземване от публичния изпълнител, който ги предава за съхранение в банка. За изземването и предаването на изпълнителните листове в банка се съставя протокол.

(5) Ако запорираното вземане е обезпечено със залог, нарежда се на лицето, което държи заложената вещь, да не я предава на длъжника и да я предаде на публичния изпълнител.

(6) Ако заповораното вземане е обезпечено с ипотека, заповорът се отбелязва в съответната книга в службата по вписванията.

Електронен заповор върху вземане по сметка в банка

Чл. 202а. (Нов – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) (1) Електронен заповор върху вземане на длъжника по сметка в банка се налага от публичен изпълнител при условията и по реда на чл. 450а от Гражданския процесуален кодекс.

(2) За събирането на публични вземания държавата и общините са освободени от заплащането на такси и други разходи за достъпа до Единната среда за обмен на електронни заповори по чл. 450а от Гражданския процесуален кодекс.

Заповор върху ценни книжа и дялове

Чл. 203. (1) Налагането на заповор върху налични ценни книжа става чрез опис и изземване от публичния изпълнител, който ги предава за съхранение в банка. За изземването и предаването на наличните ценни книжа в банка се съставя протокол.

(2) При налагането на заповор върху налични поименни акции или облигации публичният изпълнител уведомява дружеството за това. Заповорът има действие за дружеството от получаване на заповорното съобщение.

(3) Заповорът върху безналични ценни книжа се налага чрез изпращане на заповорно съобщение до Централния депозитар, като едновременно с това се уведомява дружеството. Централният депозитар уведомява незабавно съответния регулиран пазар за наложения заповор.

(4) Заповорът върху държавни ценни книжа се налага чрез изпращане на заповорно съобщение до лицето, водещо регистър на държавни ценни книжа.

(5) Заповорът по ал. 3 и 4 има действие от момента на връчването на заповорното съобщение.

(6) Централният депозитар и лицето, водещо регистър на държавни ценни книжа, са длъжни в 3-дневен срок от получаване на заповорното съобщение да съобщят на публичния изпълнител какви ценни книжа притежава длъжникът, наложени ли са други заповори и по какви претенции.

(7) От получаване на заповорното съобщение безналичните ценни книжа преминават на разпореждане на публичния изпълнител.

(8) (Изм. – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) Заповорът върху дял от търговско дружество се налага чрез изпращане на заповорно съобщение до Агенцията по вписванията. Заповорът се вписва по реда за вписване на залог върху дял от търговско дружество и има действие от вписването му. Агенцията по вписванията уведомява дружеството за вписания заповор.

(9) Заповорът върху ценни книжа обхваща всички имуществени права по ценната книга.

Заповор върху парични средства

Чл. 204. Налагането на заповор по чл. 215, ал. 2 върху парични средства на длъжника в национална или чужда валута се извършва чрез описването, изземването и внасянето ѝ по сметката на публичния изпълнител. При преизчисляване на курса на чуждата валута се прилага курсът на банката, чрез която се извършва операцията по внасяне на валутата.

Възбрана

Чл. 205. (1) (Изм. - ДВ, бр. 108 от 2007 г., бр. 14 от 2011 г., в сила от 15.02.2011 г., бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) Налагането на възбрана върху недвижим имот се извършва чрез вписване на постановлението по разпореждане на съответния съдия по вписванията по реда на вписванията. За извършеното вписване съдията по вписванията изпраща съобщение до длъжника. Особен залог, вписан след възбраната, не може да се противопостави на публичното вземане.

(2) (Изм. – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) Налагането на възбрана върху кораб се извършва чрез вписване на постановлението в съответните регистри на корабите при Изпълнителна агенция "Морска администрация". За извършеното вписване Изпълнителна агенция "Морска администрация" изпраща съобщение до длъжника. Прехвърлянето на правото на собственост, учредяването и прехвърлянето на вещни права и учредяването на вещни тежести върху кораба, извършени след получаване на постановлението за възбрана, нямат действие спрямо публичния вискател.

Действия на запора и възбраната

Чл. 206. (1) (Изм. - ДВ, бр. 59 от 2007 г.) Доколкото в този кодекс не е предвидено друго, запорът и възбраната, наложени за обезпечение на вземането, произвеждат действията, предвидени в чл. 451, 452 и 453, чл. 459, ал. 1, чл. 508, 509, 512, 513 и 514 от Гражданския процесуален кодекс. Органът, наложил обезпечението, може да предяви срещу третото задължено лице иск за сумите или вещите, които то отказва да предаде доброволно.

(2) От датата на получаването на запорното съобщение третото задължено лице не може да предава дължимите от него суми или вещи на длъжника, като спрямо тях то има задължението на пазач. Изпълнението след получаване на запорното съобщение е недействително спрямо държавата. Третото задължено лице отговаря солидарно за вземането с длъжника до размера на задължението му.

(3) (Изм. - ДВ, бр. 14 от 2011 г., в сила от 15.02.2011 г.) Агенцията по вписванията отказва вписване на промени, произтичащи от прехвърлянето на дялове след запора. Управителните органи на акционерни дружества отказват вписване на прехвърлянето на поименни акции от длъжника след запора.

(4) Прехвърляне на дялове и акции, включително поименни, след запорното съобщение няма действие по отношение на публичния вискател.

Запор върху стоки в оборот

Чл. 207. (1) Запорът върху стоки в оборот се извършва с опис. Стоките в оборот се предават на отговорно пазене на длъжника и на материалноотговорните лица, които се разпореждат с тях.

(2) Едновременно с налагането на запора върху стоките в оборот може да се наложи запор и върху сметките на длъжника по чл. 202.

(3) Продажбата на стоките в оборот и закупуването на необходимите суровини и материали, както и заплащането на разходите за производството и оборота могат да се извършват само с предварителното писмено съгласие на публичния изпълнител, наложил обезпечението, при определени от него условия.

Отмяна на обезпечението

Чл. 208. (1) Отмяната на обезпечението се извършва от публичния изпълнител служебно или по искане на длъжника в 14-дневен срок от постъпването ѝ след погасяване на публичното задължение, както и в случаите по чл. 225, ал. 1, т. 2 и 5. При съществена несъразмерност на наложените обезпечителни мерки с размера на публичното вземане отмяната на обезпечението се извършва от публичния изпълнител служебно.

(2) Отказът за отмяна на обезпечението може да бъде обжалван по реда на чл. 197 в 7-дневен срок от съобщаването му. Мълчаливият отказ за отмяна на обезпечението може да се обжалва в 14-дневен срок от изтичане на срока за произнасяне по ал. 1.

(3) Решаващият орган, съответно съдът, отменя обезпечението, когато се установи, че са изпълнени изискванията по ал. 1, изречение първо или че са налице условията по чл. 199, ал. 2. Длъжникът може да поиска отново отмяна на обезпечението при наличие на нови основания за това.

Глава двадесет и пета ПРИНУДИТЕЛНО ИЗПЪЛНЕНИЕ

Раздел I Общи разпоредби

Изпълнителни основания

Чл. 209. (1) Принудително изпълнение на публични вземания се допуска въз основа на предвидения в съответния закон акт за установяване на вземането.

(2) Принудително изпълнение се предприема въз основа на:

1. ревизионен акт, независимо дали е обжалван;
2. декларация, подадена от задължено лице с изчислени от него задължения за данъци или задължителни осигурителни вноски;
3. актовете по чл. 106 и 107, независимо дали са обжалвани;
4. (изм. – ДВ, бр. 60 от 2015 г.) решение, издадено от митническите органи, независимо дали е обжалвано;
5. влязло в сила наказателно постановление;
6. (доп. - ДВ, бр. 86 от 2006 г., бр. 109 от 2007 г.) влезли в сила решения, присъди и определения на съдилищата, както и решения на Европейската комисия, на Съвета на Европейския съюз, на Съда на Европейските общности и на Европейската централна банка;
7. (изм. – ДВ, бр. 106 от 2013 г., в сила от 1.01.2014 г.) разпореждане за събиране на суми, издадено от органите на Националния осигурителен институт, независимо дали е обжалвано;
8. разпореждане по чл. 211, ал. 3, независимо дали е обжалвано.

Страни в производството за принудително изпълнение

Чл. 210. (1) Страни в производството за принудително изпълнение са:

1. публичният вискател;
2. длъжниците или техните наследници и правоприменици, както и третите лица, отговарящи за плащането на задължението на длъжника;
3. третите лица със самостоятелни права върху обекти на изпълнението;
4. обезпечените кредитори.

(2) Обезпечението и принудителното изпълнение на публичните вземания се извършват от публичния изпълнител.

(3) В производството по принудително изпълнение страните могат да ползват вещи лица, оценители, пазачи и преводачи.

Солидарна отговорност

Чл. 211. (1) Който изплати на длъжника вземания или му предаде вещи въпреки наложения по съответния ред заповест, отговаря солидарно с него за изплатеното или предаденото до размера на задължението с лихвата след плащането.

(2) Когато изплащането по ал. 1 е извършено от юридическо лице или неперсонифицирано дружество, заедно с него отговаря солидарно управителят или членовете на управителния орган, или управляващият съдружник, които са допуснали изплащането.

(3) В случаите по ал. 1 и 2 се издава разпореждане за изпълнение от публичния изпълнител, който може да приложи предвидените в този кодекс обезпечителни мерки и изпълнителни действия.

Задължение за предоставяне на информация

Чл. 212. (1) Всички лица, държавни и общински органи, които разполагат със сведения за доходи, имущество или активи на длъжника, са длъжни по писмено искане на публичния изпълнител да предоставят информацията или данните, с които разполагат, в 7-дневен срок от получаването му.

(2) Лицата и органите по ал. 1 са длъжни да декларират оценките в пари задължения към длъжника и неговото имущество, намиращо се при тях или в тяхно разпореждане.

(3) (Изм. - ДВ, бр. 59 от 2006 г.) По реда на ал. 1 банките, финансовите институции, застрахователните дружества и кооперациите са длъжни да предоставят информация за сключените договори за доверително управление или предоставените сейфове, както и за другите сключени от тях сделки с длъжника, свързани с негово движимо и недвижимо имущество или дялови участия.

Раздел II Предмет на изпълнението

Имущество, подлежащо на принудително изпълнение

Чл. 213. (1) Принудителното изпълнение се насочва върху цялото имущество на длъжника, с изключение на:

1. вещите за всекидневна употреба на длъжника и на неговото семейство, необходимата храна, топливо, работен добитък и предмети за упражняване на занятие или дейност по списък, одобрен от Министерския съвет;

2. единственото жилище на длъжника; ако жилищната площ е повече от 30 кв. м за длъжника и за всеки от членовете на семейството му поотделно, разликата се продава, ако при тези условия жилището е реално поделяемо;

3. сумите по сметки в банки в размер до 250 лв. за всеки член от семейството;

4. земеделските земи - до една четвърт от притежаваните, но не по-малко от 3 дка, обработвани пряко от длъжника или от член на неговото семейство, както и необходимия

за обработването им инвентар;

5. трудовото възнаграждение, обезщетението по трудово правоотношение, пенсията или стипендията - в размер до 250 лв. месечно.

(2) Не се допуска принудително изпълнение и върху:

1. обезщетенията по социалното осигуряване, включително за безработица;

2. социалните помощи, предоставяни от държавния или общинския бюджет;

3. (доп. - ДВ, бр. 41 от 2009 г., в сила от 1.07.2009 г.) сумите по дарение от физически и юридически лица, получени от лица с трайни увреждания с намалена работоспособност или определени вид и степен на увреждане над 50 на сто и други категории лица в неравностойно социално положение;

4. вземанията за издръжка, определени от съда.

Възможност за избор от длъжника

Чл. 214. (1) Длъжникът може, след като обяви цялото си имущество, да предложи изпълнението да бъде насочено върху друга движима или недвижима вещ или да бъде извършено само чрез някои от исканите от публичния изпълнител способности.

(2) Предложението на длъжника не се приема, ако предложеният начин на изпълнение не е в състояние да удовлетвори изцяло публичния вискател.

(3) Публичният изпълнител се произнася по предложението на длъжника в 7-дневен срок от постъпването му. Отказът на публичния изпълнител да приеме предложението от длъжника способ за изпълнение може да се обжалва по реда на чл. 197.

Раздел III Способи

Способи за принудително изпълнение

Чл. 215. (1) Принудителното изпълнение на вземанията по реда на този кодекс се извършва чрез:

1. изпълнение върху вземания и парични средства в банките;

2. изпълнение върху парични средства и вземания на длъжника;

3. изпълнение върху движими и недвижими вещи и ценни книжа.

(2) За движими вещи и парични средства на длъжника по смисъла на ал. 1 се смятат, до доказване на противното, и тези, намерени у него, в жилището му или в други собствени или наети от него помещения, превозни средства, офиси, каси или сейфове.

(3) Публичният изпълнител може да използва всеки от способите по ал. 1 заедно или поотделно.

Недействителност на действия и сделки

Чл. 216. (1) Недействителни по отношение на държавата, съответно на общините, са сключените след датата на установяване на публичното задължение, съответно след връчването на заповедта за възлагане на ревизия, ако в резултат на ревизията са установени публични задължения:

1. безвъзмездни сделки с имуществени права на длъжника;

2. възмездни сделки с имуществени права на длъжника, при които даденото значително надхвърля по стойност полученото;

3. непарични вноски на имуществени права на длъжника;

4. сделки или действия с намерение да се увредят публичните вискатели;

5. погасяване на парични задължения чрез прехвърляне на собственост, ако връщането би довело до увеличаване на сумата, която публичните вискатели биха получили при разпределение на осребреното имущество на длъжника;

6. сделки, извършени във вреда на публичните вискатели, по които страна е свързано с длъжника лице.

(2) Недействителността по ал. 1 се обявява по иск на съответния публичен вискател или на публичния изпълнител по реда на Гражданския процесуален кодекс.

(3) Извън случаите по ал. 1 правата на кредитора по чл. 134 и 135 от Закона за задълженията и договорите могат да бъдат упражнени от съответния публичен вискател или от публичния изпълнител. В тези случаи знанието на лицето, с което длъжникът е договарял, за увреждането по чл. 135, ал. 1 от Закона за задълженията и договорите се предполага до доказване на противното, ако третото лице и длъжникът са свързани лица.

Присъединяване на кредитори

Чл. 217. (1) В производствата по този дял могат да се присъединяват публични вискатели, както и кредитори, чието вземане е обезпечено с ипотека, залог или особен залог, както и тези, които са упражнили право на задържане.

(2) (Изм. – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) Присъединяването се допуска с разпореждане на публичния изпълнител до изготвянето на разпределението на събраните суми.

(3) Присъединеният се вискател има същите права в изпълнителното производство, каквито има и първоначалният вискател.

(4) Извършените до присъединяването изпълнителни действия ползват и присъединения се вискател.

(5) (Отм. - ДВ, бр. 12 от 2009 г., в сила от 1.01.2010 г. - изм., бр. 32 от 2009 г.).

Противопоставимост на обезпечения

Чл. 218. Заложният кредитор или кредиторът, упражнил право на задържане, може да противопостави вземането си на публичния вискател въз основа на писмени доказателства с достоверна дата.

Конкуренция между публични вземания

Чл. 219. (1) Когато производството е за събиране на разнородни публични вземания и имуществото на длъжника не е достатъчно за тяхното погасяване независимо от прилаганите способности или от реда, по който се събират тези вземания, постъпленията до изчерпването им се разпределят по следния ред:

1. за данъчните и митническите задължения и задълженията за задължителни осигурителни вноски - съразмерно;

2. (изм. – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) за други публични задължения, които постъпват направо в държавния и/или местния бюджет - съразмерно;

3. за други публични вземания - съразмерно.

(2) При спор между публични вискатели въпросът се решава от министъра на финансите или от оправомощено от него лице, чието решение не подлежи на обжалване.

Раздел IV

Действия

Образуване на изпълнително дело

Чл. 220. (1) (Изм. - ДВ, бр. 12 от 2009 г., в сила от 1.01.2010 г. - изм., бр. 32 от 2009 г., бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) Когато публичното вземане не бъде платено в срок, изпълнително производство се образува въз основа на заявление по електронен път до публичния изпълнител от публичния взыскател.

(2) Публичният изпълнител при необходимост може да препрати изпълнителното дело за извършване на изпълнителни действия на друг публичен изпълнител. В този случай публичният изпълнител указва действието и срока за извършването му. След извършване на съответното действие публичният изпълнител връща изпълнителното дело.

Започване на производството

Чл. 221. (1) (Изм. – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) Когато задължението не е изплатено в срок, публичният изпълнител пристъпва към изпълнение, като е длъжен да изпрати на длъжника съобщение, с което му дава 7-дневен срок за доброволно изпълнение.

(2) Съобщението трябва да посочва изпълнителното основание, номера на изпълнителното дело и взыскателя и да съдържа предупреждение към длъжника, че ако в дадения му срок не изпълни задължението си, ще се пристъпи към принудително изпълнение.

(3) Когато са налице няколко отделни изпълнителни основания за различни публични задължения, образува се едно изпълнително дело, като се осигурява отчетност за погасяването на всяко от задълженията.

(4) В случаите, когато не са наложени обезпечителни мерки, принудителното изпълнение върху вземания на длъжника и върху негови движими и недвижими вещи започва чрез налагането на запор, съответно чрез вписването на възбрана, с постановление на публичния изпълнител.

(5) Запорът и възбраната по ал. 4 се налагат със съобщението и имат действието, предвидено в този кодекс.

(6) (Изм. – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) В случаите, когато мерките по чл. 182, ал. 2, т. 2 и ал. 4 не са предприети от съответния орган и ако задължението е в размер над 5000 лв. и не е представено обезпечение в размера на главницата и лихвите, публичният изпълнител може да уведоми всички органи, които по силата на нормативни актове издават лицензии или разрешения за извършване на определени дейности, за които се изисква удостоверяване на задължения към държавата.

(7) (Отм. – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.).

(8) (Изм. - ДВ, бр. 12 от 2009 г., в сила от 1.01.2010 г. - изм., бр. 32 от 2009 г.) Не се започва принудително изпълнение за вземане, за което разходите по описване, оценяване, съхраняване и продажба са несъразмерни с очакваните приходи. Несъразмерността на разходите с очакваните приходи се установява с постановление на публичния изпълнител. Постановлението може да се обжалва в 7-дневен срок пред директора на компетентната териториална дирекция, чието решение е окончателно.

Спиране, отлагане и възобновяване

Чл. 222. (1) С разпореждане на публичния изпълнител принудителното изпълнение се

спира, без да се начисляват лихви за срока на спирането:

1. при поставяне на длъжника под запрещение - до назначаването на настойник или попечител;

2. (изм. - ДВ, бр. 46 от 2007 г.) при повикване на длъжника на учебен сбор - до завършването му;

3. при смърт на длъжника - до приемане на наследството;

4. в други случаи, предвидени в закон.

(2) Спирането по ал. 1, т. 1 и 2 се извършва въз основа на писмени доказателства, удостоверяващи посочените обстоятелства.

(3) В случаите по ал. 1, т. 3 след изтичането на шестмесечен срок от откриване на наследството и ако наследството не е прието, по искане на публичния изпълнител районният съдия определя срок за приемане или за отказ от наследството при условията и по реда на чл. 51 от Закона за наследството. В този случай срокът за спиране се удължава със срока, даден от съда. По искане на наследниците органът по приходите издава удостоверение за дължимите от наследодателя данъци и задължителни осигурителни вноски и начислените лихви върху тях.

(4) В случаите по ал. 1, т. 3 производството по принудителното изпълнение се възобновява от деня на приемането на наследството.

(5) Извършените до спирането действия запазват силата си. След спирането публичният изпълнител не може да извършва нови изпълнителни действия, но може да извършва действия по обезпечаване на вземането.

(6) Възобновяването на изпълнителното производство се извършва с разпореждане на публичния изпълнител след отпадане на обстоятелствата, поради които е разпоредено спирането.

(7) Публичният изпълнител може да отложи насроченото изпълнително действие, като в този случай в протокола се отбелязват обстоятелствата, поради които действието се отлага, и се посочва друга дата за извършването му. Ако датата не може да бъде определена в протокола, органът уведомява за това участниците в производството.

Спиране при особени случаи

Чл. 222а. (Нов – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) (1) С разпореждане на публичния изпълнител принудителното изпълнение се спира, като се начисляват лихви за срока на спирането, в случай че след определяне начина на продажба до датата на провеждане на търга с явно наддаване, съответно до изтичане на срока за подаване на предложенията при търга с тайно наддаване, длъжникът внесе 20 на сто от размера на вземанията и писмено се задължи да внася на органа по принудително изпълнение всеки месец по 20 на сто от тях. Внасянето на сумите се счита за извършено с отразяването му по съответната сметка.

(2) Когато длъжникът не плати някоя от вноските по ал. 1, публичният изпълнител възобновява изпълнението, без длъжникът да може да иска ново спиране.

(3) Алинея 1 не се прилага, когато се продава заложена или ипотекирана вещ, както и по отношение на юридически лица или еднолични търговци, за които е взето решение за прекратяване с ликвидация или е открито производство по несъстоятелност.

Прихващане

Чл. 223. (1) Когато в хода на принудителното производство възникнат основания за

прихващане, по искане на длъжника или по решение на публичния изпълнител производството се спира до приключване на действията по прихващането, но за не повече от 3 месеца, освен ако се възложи ревизия. Публичният изпълнител, пред когото длъжникът е представил писмените доказателства, удостоверяващи основанията за прихващане, изпраща искането заедно с доказателствата на съответния компетентен орган за извършване на прихващането. Ако в резултат на прихващането задължението бъде погасено изцяло или частично, изпълнителното производство се прекратява или се продължава за остатъка от вземането.

(2) Прихващането по ал. 1 може да бъде направено до датата на провеждане на публичната продажба. Ако с прихващането публичното вземане се погаси изцяло, включително разносните по организирането на продажбата, тя се отменя и изпълнителното производство се прекратява.

(3) Отказът на публичния изпълнител да спре производството и да препрати преписката за извършване на прихващане може да се обжалва по реда на този кодекс, предвиден за защита срещу принудително изпълнение. В този случай жалбата спира действията по принудителното изпълнение до окончателното ѝ решаване.

Производство за принудително изпълнение при несъстоятелност на длъжника

Чл. 224. (1) В случаите, когато са наложени обезпечения по реда на чл. 195, ал. 5 - 8, публичният изпълнител започва производство за принудително събиране на публични вземания срещу длъжник, за когото е открито производство по несъстоятелност, след установяването на тези вземания по предвидения в този кодекс ред.

(2) Когато производството по несъстоятелност е открито, без длъжникът да е обявен в несъстоятелност, публичният изпълнител не може да изнася на публична продажба имуществото, което е обект на наложените по реда на чл. 195, ал. 5 - 8 обезпечения, преди да е изтекъл срокът за предлагане на план за оздравяване.

(3) Разпоредбата на ал. 2 не се прилага в случаите, когато длъжникът е обявен в несъстоятелност.

(4) (Изм. - ДВ, бр. 12 от 2009 г., в сила от 1.01.2010 г. - изм., бр. 32 от 2009 г.) При наличието на предложен план за оздравяване или на предложение за сключване на извънсъдебно споразумение, които отговарят на изискванията на чл. 189, и когато предявените публични вземания са включени в списъка на приетите от синдика и одобрени от съда по несъстоятелността вземания, изпълнителният директор на Националната агенция за приходите или оправомощено от него длъжностно лице може да спре принудителното изпълнение.

(5) (Изм. - ДВ, бр. 12 от 2009 г., в сила от 1.01.2010 г. - изм., бр. 32 от 2009 г.) При констатирано неизпълнение на утвърдения план за оздравяване, съответно на извънсъдебното споразумение, по отношение на удовлетворяването на публичните вземания изпълнителният директор на Националната агенция за приходите или оправомощено от него длъжностно лице възобновява спряното производство за принудително събиране.

(6) В случаите по ал. 5 разпоредбите на чл. 706, ал. 1 и 3 от Търговския закон не се прилагат по отношение на публичните вземания.

(7) При възобновено по реда на ал. 5 производство за принудително събиране на публични вземания публичният изпълнител реализира продажбата на имуществото на длъжника, което е обект на наложените по чл. 195, ал. 5 - 8 обезпечения.

Прекратяване на производството

Чл. 225. (1) Производството по принудително изпълнение на публичните вземания се прекратява с разпореждане на публичния изпълнител:

1. (изм. - ДВ, бр. 12 от 2009 г., в сила от 1.01.2010 г. - изм., бр. 32 от 2009 г.) когато задължението и направените до датата на провеждане на търг с явно наддаване, съответно до изтичане на срока за подаване на предложенията при търг с тайно наддаване, разноски бъдат погасени изцяло;

2. когато актът, с който е установено публичното вземане, бъде обявен за нищожен, обезсилен или отменен по установения ред;

3. когато починалия длъжник няма наследници или всички наследници са се отказали от наследството;

4. когато публичният изпълнител е преценил, че вземането е несъбираемо, след като всички изпълнителни способности са изчерпани;

5. когато актът за установяване на задължението бъде изменен с решение на по-горестоящ орган или от съда и при предприетото принудително изпълнение е събрана сума, равна или надхвърляща сумата на задължението съгласно изменението; в този случай публичният изпълнител разпорежда връщането на надвнесената сума до размера, определен в решението за изменение, след което прекратява производството;

6. по писмено искане на публичния взыскател;

7. в други случаи, предвидени в закон.

(2) В случаите по ал. 1 публичният изпълнител вдига служебно наложените запори и възбрани.

(3) Разпореждането по ал. 1 се издава в 7-дневен срок от:

1. получаването на плащането и отразяването му по съответната сметка - в случаите по ал. 1, т. 1;

2. уведомяването на публичния изпълнител с приложен заверен екземпляр от решението за обявяване на нищожността, обезсилването, отменянето или изменението на акта;

3. получаването на служебна справка за липсата на наследници или на уведомление, придружено от удостоверение за наследници и документ за направен отказ от всички наследници;

4. възникването на условията и предпоставките по ал. 1, т. 4;

5. получаването на писменото искане от публичния взыскател.

Актове, издавани от публичния изпълнител

Чл. 226. (1) В изпълнение на правомощията си публичният изпълнител издава постановления и разпореждания.

(2) За всяко предприето и извършено действие от публичния изпълнител се съставя протокол, в който се отбелязват датата и мястото на съставянето му, предприетите действия, направените искания, постъпилите суми и направените разноски.

(3) Към образуваното изпълнително дело се прилагат всички протоколи за предприетите от органа по ал. 1 действия, както и издадените постановления и разпореждания, другите документи, удостоверяващи изпълнението, и извлечения от данъчноосигурителната сметка.

Съдействие по изпълнението

Чл. 227. (1) При осъществяване на правомощията си публичният изпълнител може да поиска от компетентните органи да се отворят и претърсят вещи, жилища, офиси, складове и други помещения на длъжника или места, където се намират негови вещи.

(2) При необходимост публичният изпълнител може да иска и съдействие от полицейските органи в рамките на правомощията им, определени със закон, от кмета на общината или от областния управител за осигуряване на достъп до жилища, офиси, складове и други помещения на длъжника или до места, където се намират негови вещи, както и в случаите на извършване на опис, предаване на вещи, въвод във владение и други изпълнителни действия.

Изпълнение върху вземания на длъжника от банки (Загл. изм. - ДВ, бр. 63 от 2006 г.)

Чл. 228. (1) Прехвърлянето на дължимата от длъжника сума по сметката на публичния изпълнител, наложил запора, се извършва от банката незабавно след получаване на разпореждането.

(2) Банката е длъжна в 7-дневен срок от получаване на разпореждането да уведоми публичния изпълнител, наложил запора, за причините за неизпълнението му.

(3) Когато изпълнението е насочено върху валутна сметка, банката, в която се води сметката, изкупува валутата по нейния курс за деня, в който е получено разпореждането, и прехвърля левовата равностойност по сметката на публичния изпълнител, наредил изпълнението.

Разрешение за неотложни плащания

Чл. 229. (1) Публичният изпълнител с разпореждане до банката може да разреши определена част от постъпилите или постъпващите по сметката на длъжника суми да се оставят на негово временно разпореждане за неотложни плащания във връзка с дейността му.

(2) Преценката от органа по ал. 1 се извършва въз основа на писмена молба от длъжника с приложения към нея доказателства.

(3) Разрешението по ал. 1 се дава, при условие че:

1. сумите са дължими по договори, свързани с основната дейност на длъжника;
2. забавянето или неплащането на тези суми може да доведе до тежки стопански последици за длъжника - прекратяване или спиране за продължително време на основната му дейност, разваляне на търговски договори или изпадане в забава по търговски договори, неизпълнение на задължения по трудови договори и други подобни;

3. (нова – ДВ, бр. 98 от 2013 г., в сила от 1.12.2013 г.) сумите са за публични вземания.

(4) Когато органът по ал. 1 даде разрешение, той посочва в него плащането, за което то се отнася, и срока, в който може да се извърши.

(5) Банката е длъжна да извърши плащането съобразно условията на разрешението и носи солидарна отговорност с длъжника за сумата, несъответстваща на разрешението. Отговорността се реализира по реда на чл. 211, ал. 3.

(6) Разрешението по ал. 1 може да се изменя или отменя само от органа, който го е издал.

Принудително изпълнение от трети лица, които не са банки

Чл. 230. (1) Принудителното изпълнение на вземанията се насочва върху вземания на длъжника от трето лице, ако вземането е ликвидно и изискуемо.

(2) Вземането е ликвидно и изискуемо, когато бъде признато пред публичния изпълнител или когато е установено с влязло в сила съдебно решение, с нотариално заверен документ или с ценна книга, издадена от третото лице.

(3) Независимо дали вземането е изискуемо или ликвидно, ако третото лице плати, вземането се счита за такова, а ако плати на длъжника, се задължава към публичния изпълнител в същия размер.

(4) Третото задължено лице е длъжно да внесе дължимата сума по сметката на публичния изпълнител или да му предаде вещите на длъжника в тридневен срок от получаване на нареждането за изпълнение. Ако задължението на третото задължено лице е за периодично плащане, то внася сумите в тридневен срок от падежа на всяка вноски.

Изпълнение върху дялове

Чл. 231. (1) Когато изпълнението е насочено върху дял на неограничено отговорен съдружник, публичният изпълнител, като констатира изпълнението на условията по чл. 96, ал. 1 от Търговския закон, връчва на дружеството и останалите неограничено отговорни съдружници изявление за прекратяване на дружеството. След изтичане на 6 месеца публичният изпълнител или публичният взыскател предявява иск пред окръжния съд по седалището на дружеството за неговото прекратяване.

(2) Съдът отхвърля иска, ако се установи, че вземането е удовлетворено. Ако намери, че искът е основателен, съдът прекратява дружеството и това се вписва служебно в търговския регистър, след което се извършва ликвидация от назначен от съда ликвидатор.

(3) Когато изпълнението е насочено върху дял на ограничено отговорен съдружник, публичният изпълнител връчва на дружеството изявление за прекратяване участието на длъжника в дружеството, което има действие на изявление за напускане на съдружник. След изтичане на 3 месеца публичният изпълнител или публичният взыскател предявява иск пред окръжния съд по седалището на дружеството за неговото прекратяване.

(4) Съдът отхвърля иска, ако се установи, че дружеството е изплатило по сметка на публичния изпълнител припадащата се на съдружника длъжник част от имуществото, определена съгласно чл. 125, ал. 3 от Търговския закон, или че вземането е удовлетворено. Ако намери, че искът е основателен, съдът прекратява дружеството и това се вписва служебно в търговския регистър, след което се извършва ликвидация от назначен от съда ликвидатор.

Изпълнение върху ценни книжа, вземания по изпълнителни листове и парични средства

Чл. 232. (1) Изпълнението върху налични ценни книжа се извършва, като публичният изпълнител с постановление се суброгира в правата на длъжника спрямо лицата, които са задължени по ценната книга или чрез продажбата им.

(2) Наличните ценни книжа се продават от публичния изпълнител съобразно правилата за публична продажба на недвижим имот по този кодекс поотделно и/или в пакети. Публичният изпълнител прехвърля всяка ценна книга по надлежния за нея начин и я предава на купувача след влизането в сила на постановлението за възлагане. Когато ценната книга се прехвърля с джиро, редът на джирата не се прекъсва.

(3) Безналичните ценни книжа се продават чрез банка по установения за тях ред, като

публичният изпълнител действа от свое име и за сметка на длъжника.

(4) В случаите по ал. 2 и 3 със сумата от продажбата на ценните книжа се удовлетворява публичното вземане.

(5) Принудително изпълнение върху национална и чужда валута се извършва чрез разпореждане на публичния изпълнител за изземването ѝ за удовлетворяване на публичното вземане.

(6) Вземанията по изпълнителни листове се изпълняват, като публичният изпълнител се суброгира в правата на длъжника с постановление. Вземанията се изпълняват, като се прилага разпоредбата на чл. 230.

Изпълнение върху вещи

Чл. 233. (1) Ако вземането не е било обезпечено или вещта не е била описана в съобщението за налагане на запора или възбраната, изпълнението се извършва чрез опис. Публичният изпълнител насрочва времето за извършване на опис.

(2) Описът трябва да съдържа:

1. изпълнителното основание;
2. мястото, където се извършва;
3. подробно описание на вещта;
4. оценката на вещта;
5. възраженията на длъжника и заявените от трети лица права върху описаната вещ;
6. подписите на публичния изпълнител, на задълженото лице и на третите лица,

когато те имат заявени права върху описаната вещ.

(3) Описът на недвижимия имот се извършва само ако публичният изпълнител се увери, че имотът е собственост на длъжника в деня на налагане на възбраната. Проверката се извършва въз основа на справка от службата по вписванията. Когато няма сигурни данни за собствеността, взема се предвид владението към деня на налагане на възбраната.

(4) В описа се посочват местонахождението на имота, неговите граници, вписаните възбрани и ипотeki, дължимите данъци и други обстоятелства, свързани с имота.

(5) Ако е невъзможно оценяването на вещта в момента на описа, вписват се временна оценка въз основа на данни на длъжника за покупната ѝ цена, ценова информация, с която разполага органът по ал. 1, и други данни за вещта.

Пазене на вещта

Чл. 234. (1) Описаната движима вещ се оставя за пазене на длъжника.

(2) Ако публичният изпълнител прецени, че вещта не трябва да се оставя у длъжника, тя се предава на pazач или се оставя на съхранение в определено от публичния изпълнител място.

(3) Pazачът се назначава от публичния изпълнител, който определя и възнаграждението. Pazачът се избира с оглед на лицето, естеството на вещта и мястото, където се намира или където ще се съхранява вещта, която се предава за пазене срещу подпис.

(4) Pazачът е длъжен да пази вещта като добър стопанин, да дава сметка за приходите от нея и за разходите по пазенето ѝ. При неизпълнение на задълженията публичният изпълнител може да назначи друг pazач.

(5) Недвижимият имот се оставя във владение на длъжника до извършване на проданта. От получаването на съобщението за вписване на възбраната длъжникът е

длъжен да го управлява с грижата на добър стопанин. Публичният изпълнител може да определи срещу възнаграждение управител на имота, ако длъжникът пречи на огледа или не управлява добре имота.

(6) (Нова – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) При отпадане на основанието за изземване и в случай че в тримесечен срок от уведомяването длъжникът не вдигне иззетите вещи, същите се считат за изоставени в полза на държавата. В тези случаи публичният изпълнител издава постановление.

Оценка

Чл. 235. (1) (Изм. - ДВ, бр. 12 от 2009 г., в сила от 1.01.2010 г. - изм., бр. 32 от 2009 г., изм. и доп., бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) Описаната вещь се оценява по нейната пазарна стойност от публичния изпълнител. При необходимост за оценката може да бъде привлечен оценител, вписан в регистъра на Камарата на независимите оценители в България. Когато в регистъра няма експерт от съответната област или той не може или откаже да извърши оценката, може да бъде привлечено друго лице от съответната професия или област.

(2) (Доп. – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) Заключение на оценителя се изготвя в писмена форма и се представя на публичния изпълнител, който мотивирано определя окончателната оценка, която не може да бъде по-ниска от определената от вещото лице, като я съобщава на длъжника и на взыскателя.

(3) Оценката на недвижимите имоти не може да бъде по-малка от данъчната оценка, а оценката на моторните превозни средства не може да бъде по-малка от застрахователната оценка.

(4) (Нова – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) Алинея 3 не се прилага при нова продажба по реда на чл. 250, ал. 4 или чл. 254, ал. 10.

(5) (Нова – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) Окончателната оценка не подлежи на обжалване.

Чл. 236. (Отм. – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.).

Несъразмерност на разходите с приходите

Чл. 237. (1) Не се започва принудително изпълнение върху права и вещи, за които разходите по описване, оценяване, съхраняване и продажба са несъразмерни с очакваните приходи.

(2) Когато само за някои от вещите и правата разходите по принудителното изпълнение се очаква да надхвърлят постъпленията от продажбата, изпълнението се насочва върху останалото имущество на длъжника.

Глава двадесет и шеста ПУБЛИЧНА ПРОДАЖБА

Раздел I Общи правила

Начин на продажбата

Чл. 238. (1) Продажбата на движими вещи се извършва чрез публична продажба на

постоянно определени места или чрез търг. Начинът на продажба се определя от публичния изпълнител.

(2) Продажбата чрез търг може да се извършва с явно или тайно наддаване.

(3) Когато продажбата се извършва чрез търг, тя се смята за действителна дори и при участие само на един купувач, ако предложената от него цена не е по-ниска от началната тръжна цена.

(4) Публичният изпълнител може да определи продажбата да се извърши:

1. отделно на всяка движима или недвижима вещ на длъжника;

2. на групи от вещи, които обичайно се продават заедно;

3. на обособени части от предприятие;

4. на всички активи на длъжника търговец, включително движими и недвижими вещи и оценени в пари права.

(5) (Изм. – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) Когато се продават недвижими вещи самостоятелно или включени в група вещи, вещни права върху недвижими имоти, моторни превозни средства, кораби и въздухоплавателни средства, както и движими вещи с първоначална цена над 5000 лв., продажбата се извършва чрез търг.

(6) Длъжникът може да предложи начин по ал. 4, по който да бъде продадена вещта или имуществото. Публичният изпълнител може да приеме предложения начин, ако прецени, че държавата ще бъде удовлетворена.

(7) (Доп. - ДВ, бр. 105 от 2006 г.) Не могат да участват в продажбата длъжникът, негов представител, органите, провеждащи търга, и вещите лица, оценили вещта, и пазачът.

Действие на публичната продан

Чл. 239. (1) Продадените чрез публична продан движими вещи и оценени в пари права върху тях стават собственост на купувача дори и да не са били собственост на длъжника.

(2) Купувачът става собственик на продадената недвижима вещ дори и длъжникът да не е бил собственик, ако до изтичането на една година от обнародването в "Държавен вестник" на постановлението за възлагане не е предявен иск за собственост.

(3) Ако искът е предявен в срока по ал. 2 и с влязло в сила решение бъде установено, че длъжникът не е бил собственик на продадената недвижима вещ, купувачът може да иска платената от него цена, ако тя не е още изплатена на вискателите, а ако е била изплатена, той може да иска от всеки един от тях, както и от длъжника, това, което е получил. И в двата случая купувачът има право на лихвите и разноските за своето участие в проданта. Освен това той има право да иска връщането на всички платени от него такси по прехвърлянето.

Разноски

Чл. 240. (1) Всички разноски, свързани с обезпечаването и принудителното изпълнение на публичните вземания, са за сметка на длъжника.

(2) (Изм. - ДВ, бр. 108 от 2007 г., бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) Всички постъпили суми от продажбата се внасят по определената сметка. Ако след покриване на разноските, главницата и лихвите е налице остатък, се прилага чл. 255.

(3) Разноски, свързани с прехвърляне на вещта или с въвод във владение, са за сметка на купувача.

Цена и състояние на вещта

Чл. 241. (1) (Изм. – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) Първоначалната продажна цена на вещта или на имота не може да бъде по-малка от оценката по чл. 235.

(2) Вещта или имотът се продават такива, каквито са в момента на продажбата им, и купувачите не могат да претендират за недостатъци на закупената вещ.

Продажба на специфични вещи

Чл. 242. (1) (Изм. – ДВ, бр. 109 от 2013 г., в сила от 1.01.2014 г.) Бързоразвалящи се стоки се продават чрез пряко договаряне по ред, определен от изпълнителния директор на Националната агенция за приходите, както и чрез борси, тържища и магазини.

(2) (Доп. – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) Продажбата на произведения на изкуството, вещи с антикварна или нумизматична ценност, злато, сребро и други благородни метали и скъпоценни камъни или изделия от тях се извършва след експертна оценка чрез специализираните магазини, галерии и други подобни, одобрени от министъра на финансите, или чрез търг.

(3) (Изм. – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) Продажбата на стоки може да се извършва чрез борсите или тържищата по установените за тях правила за не повече от един месец от първоначалното им предлагане на съответната борса или тържище или чрез търг.

(4) (Доп. – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) Продажбата на чуждестранна валута се извършва чрез търговските банки или чрез обменните бюра.

(5) (Изм. - ДВ, бр. 36 от 2008 г., бр. 12 от 2009 г., в сила от 1.05.2009 г., бр. 12 от 2015 г., бр. 58 от 2017 г., в сила от 18.07.2017 г.) Животни от националния генофонд, сортови семена и посадъчен материал с гарантиран произход се продават с разрешение на министъра на земеделието, храните и горите или оправомощено от него лице само на други земеделски стопани.

Съобщение за продажба

Чл. 243. (1) Съобщението за продажба съдържа:

1. наименованието на органа, който го издава;
2. номера и датата на изпълнителното дело;
3. начина на продажба;
4. времето и мястото за оглед;
5. времето и мястото на продажба;
6. списък на продаваните вещи и първоначална продажна цена;
7. други условия, свързани с определения начин на продажба;
8. дата, подпис и печат на органа.

(2) Съобщението се изпраща на длъжника с указание, че до датата на провеждане на търга с явно наддаване, съответно до изтичане на срока за подаване на предложенията при търга с тайно наддаване, може да плати задължението си заедно с разноските.

(3) Съобщението се поставя на определени за целта места в служебните помещения на органите, установили публичните задължения.

(4) (Изм. - ДВ, бр. 12 от 2009 г., в сила от 1.01.2010 г. - изм., бр. 32 от 2009 г., бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) Съобщението се разгласява и чрез поставянето му на местата, където ще се извършва огледът или продажбата, и се публикува на интернет

страницата на Националната агенция за приходите.

(5) Когато длъжникът е физическо лице, съобщението, с изключение на това, което се изпраща на длъжника, не може да съдържа данни за длъжника.

Раздел II

Публична продажба на постоянно определени места

Условия

Чл. 244. (1) (Изм. – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) Движими вещи, чиято първоначална продажна цена не надвишава 5000 лв. и които се намират на мястото на продажбата, могат да се продават чрез публична продажба на постоянно определени места, при която вещта се предава на купувача след заплащане на цената.

(2) (Изм. – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) Продажбата се извършва от магазини, на които това е възложено по договор.

(3) (Изм. – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) Продажбата чрез магазини се извършва по установените за тях правила.

(4) (Нова – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) Вещите по ал. 1 могат да се продават и по електронен път по ред, определен от изпълнителния директор на Националната агенция за приходите.

Намаляване на цената

Чл. 245. (1) (Изм. – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) Ако в едномесечен срок от излагането ѝ за продажба вещта не бъде продадена, продажната цена се определя в размер 75 на сто от първоначалната продажна цена.

(2) (Изм. – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) Ако в едномесечен срок от намаляването на цената по ал. 1 не се намери купувач, продажната цена се определя в размер 50 на сто от първоначалната цена.

(3) (Отм. – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.).

(4) (Изм. – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) Ако след изтичане на 6 месеца от излагането ѝ за продан вещта не бъде продадена, длъжникът има право в едномесечен срок да я вземе обратно. В тези случаи публичният изпълнител издава постановление за връщане, като посочва други изпълнителни способи за събиране на вземането.

(5) Непотърсени в едномесечния срок по ал. 4 вещи се считат за изоставени в полза на държавата. В тези случаи публичният изпълнител издава постановление.

Раздел III

Продажба чрез търг

Общи правила

Чл. 246. (1) Продажбата чрез търг се извършва с явно или тайно наддаване на място и време, определени от публичния изпълнител.

(2) Едновременно със съобщението за обявяване на публичната продажба публичният изпълнител оповестява и правилата за продажбата, размера на депозита за участие, начина, по който следва да се внесе, и крайния срок за внасянето му.

(3) (Изм. – ДВ, бр. 108 от 2007 г.) Депозитът за участие в търга е 20 на сто от обявената начална продажна цена.

(4) Когато вещта е купена от лице, което не е имало право да наддава, възлагането е недействително.

(5) В този случай внесената от купувача сума служи за удовлетворяване на публичните вземания по изпълнителното дело и се обявява нов търг, ако търгът не е обжалван.

(6) След получаване на сумата от продажбата по сметката, посочена от публичния изпълнител, той издава постановление за възлагане.

(7) Постановлението за възлагане съдържа:

1. наименованието на органа, който го издава;
2. номера, датата и мястото на издаването му;
3. описание на вещта или вещите и продажната цена;
4. датата на търга;
5. данни за купувача, за длъжника и цената, на която е придобита вещта;
6. номера и датата на изпълнителното дело;
7. подписа и длъжността на издателя.

(8) Собствеността преминава върху купувача от датата на постановлението. Нотариална форма не е необходима.

(9) Купувачът е длъжен незабавно да вдигне вещта. Когато за продажба на движими вещи се изисква специална форма, тя се смята спазена с постановлението за възлагане.

(10) Публичният изпълнител въвежда купувача на имота във владение в 7-дневен срок въз основа на издаденото постановление. Въводът се извършва срещу всяко лице, което се намира във владение на имота. Това лице може да се защити само с иск за собственост по реда на чл. 269.

(11) Купувачът е длъжен да поиска вписване на постановлението за възлагане на недвижимия имот от съдията по вписване чрез службата по вписванията.

Подготовка на търг с явно наддаване

Чл. 247. (1) Всяка вещь или група от вещи получава тръжен номер. Номерът се обозначава върху вещта най-късно до определения начален час за оглед.

(2) В търга може да се участва и чрез пълномощник, който представя нотариално заверено пълномощно за участие в търга.

(3) Документът за внасяне на депозита се представя на публичния изпълнител най-късно до обявения начален час за провеждането на търга.

(4) (Доп. – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) Въз основа на представените документи за самоличност, посочен електронен адрес, както и банкова сметка, по която в определените от закона случаи да се върне внесеният депозит, всеки участник получава знак (табелка) с номер на участник в търга.

Провеждане на търг с явно наддаване

Чл. 248. (1) В обявения ден и час органът, провеждащ търга, открива търга, проверява самоличността и документите на участниците и констатира изпълнението на условията за провеждане на търга.

(2) На мястото, където се провежда търгът, могат да присъстват само допуснатите участници в търга, публичният изпълнител и служебните лица, които го подпомагат.

(3) При започването на търга органът, който го провежда, е длъжен да оповести отново правилата за продажба и допуснатите до търга участници, като може да определи и

стъпка на наддаване като процент от началната цена.

(4) Наддаването започва от началната тръжна цена. Недействително е предложението за цена, по-ниска от началната.

(5) Всеки участник с високо вдигане на номера огласява предлаганата от него цена.

(6) За провеждане на търга се води протокол. В протокола се отбелязват всички условия на търга, броят на участниците, началният и крайният час, стъпката на наддаване, ако такава е определена. Протокол се съставя и в случаите, когато обявеният търг не се проведе.

(7) За направените предложения се води наддавателен лист, в който се посочват тръжният номер на продаваната вещ, номерата на участниците, наддавали за нея, и предлаганите от тях цени. Наддавателният лист е неразделна част от протокола за провеждане на търга.

(8) След всяко направено предложение органът, провеждащ търга, произнася последователно три пъти последната предложена цена и след третия път, ако нова цена не бъде предложена, огласява с "продадено" продажбата на вещта, цената и номера на участника, който я е предложил.

(9) (Изм. - ДВ, бр. 34 от 2006 г.) В протокола се вписват тръжният номер на вещта, цената и номерът на участника, предложил най-високата цена, за физическите лица - име и ЕГН, за търговците - наименование и единен идентификационен код, издаден от Агенцията по вписванията, за лицата, вписани в регистър БУЛСТАТ - и единен идентификационен код по БУЛСТАТ, съответно данните на упълномощения представител. За купувач се обявява този наддавач, който е предложил най-висока цена. Купувачът се обявява от органа, провеждащ търга, върху наддавателния лист, който се подписва от него.

(10) В протокола се записват и данните за лицата, които са предложили цена, поставяща ги на второ и трето място след участника, предложил най-високата цена, както и данните, необходими за уведомяване.

(11) (Изм. - ДВ, бр. 12 от 2009 г., в сила от 1.01.2010 г. - изм., бр. 32 от 2009 г.) Купувачът трябва в 7-дневен срок от приключване на продажбата да внесе предложената от него цена, като приспадне внесенния депозит.

(12) В тридневен срок от постъпването на сумата по указаната сметка публичният изпълнител издава постановление за възлагане на вещта на купувача.

Определяне на последващ купувач

Чл. 249. (1) (Изм. - ДВ, бр. 108 от 2007 г.) Ако в срока по чл. 248, ал. 11 цената не бъде внесена по посочената сметка от обявения за купувач, с внесенния от него депозит се покриват разноските по търга, а с остатъка се намалява публичното вземане в следната последователност: разноски, главница, лихви.

(2) (Изм. - ДВ, бр. 12 от 2009 г., в сила от 1.01.2010 г. - изм., бр. 32 от 2009 г., доп., бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) Публичният изпълнител съставя протокол, с който обявява за купувач наддавача, предложил следващата по размер цена, като му изпраща съобщение за това на посочения от него електронен адрес. Ако и този наддавач не внесе цената, като приспадне внесенния депозит, в 7-дневен срок от получаване на съобщението публичният изпълнител обявява за купувач следващия по реда на предложените цени наддавач и при необходимост постъпва така до изчерпване на всички наддавачи, при условие че предложената от тях цена е не по-малка от началната тръжна цена и не са изтеглили депозитите си след изтичане на тримесечен срок от датата на провеждане на

търга.

(3) (Нова – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) Електронното съобщение по ал. 2 се смята за връчено с изтичане на тридневен срок от изпращането му.

(4) (Изм. - ДВ, бр. 12 от 2009 г., в сила от 1.01.2010 г. - изм., бр. 32 от 2009 г., предишна ал. 3, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) Наддавач, който е обявен за купувач и не внесе в 7-дневен срок предложената цена, като приспадне внесеня депозит, отговаря съобразно ал. 1.

(5) (Нова – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) След плащане на цената от участник, обявен за купувач, внесенят депозит се връща на наддавачите, които не са били обявени за купувачи. Ако в тримесечен срок от датата на провеждане на търга цената не е платена от участник, обявен за купувач, всеки наддавач, който не е обявен за купувач, може да изтегли депозита си.

(6) (Предишна ал. 4, изм. – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) Когато никой от наддавачите по ал. 2 и 4 не внесе предложената от него цена, провежда се нов търг.

Нов търг

Чл. 250. (1) Новият търг се провежда по правилата на първия, когато:

1. не се яви кандидат и явилите се предложат цена, по-ниска от началната;
2. никой от участниците не внесе предложената от него цена;
3. са нарушени други условия за провеждане на търга.

(2) (Изм. – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) Продажната цена на вещта на новия търг се определя в размер 75 на сто от първоначалната тръжна цена на предишния търг. На следващия търг продажната цена на вещта се определя в размер 50 на сто от първоначалната тръжна цена.

(3) Когато след последния търг вещта не бъде продадена, по искане на публичния взискател тя му се възлага по цена 50 на сто от първоначалната тръжна цена. Когато публичните вземания са на различни взискатели, вещта се възлага на взискателя с най-големи вземания. Уравняването на сметките между взискателите се извършва от публичния изпълнител при последващи изпълнения върху имуществото на длъжника.

(4) (Доп. – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) Когато вещта не се възложи в случаите по ал. 3, тя се освобождава от изпълнение или се насрочва нова продажба.

Търг с тайно наддаване

Чл. 251. (1) Публичният изпълнител може да определи продажбата да се извърши на търг с тайно наддаване, като в съобщението се посочват мястото на подаване на предложенията, началният и крайният срок за подаването им, размерът на депозита и времето и мястото на отваряне на предложенията.

(2) (Изм. – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) Предложенията се подават в запечатан плик. Върху плика предложителят отбелязва номера и датата на съобщението, публичния изпълнител, обявил продажбата, данни за предложителя (име/наименование, адрес, единен идентификационен код, определен от Агенцията по вписванията, единен идентификационен код по БУЛСАТ), подпис и печат, когато предложителят е длъжен да има такъв.

(3) Предложението трябва да съдържа:

1. (изм. - ДВ, бр. 34 от 2006 г., бр. 63 от 2006 г., бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) данни за предложителя - име, единен граждански номер (наименование, единен

идентификационен код, определен от Агенцията по вписванията, единен идентификационен код по БУЛСТАТ), адрес за кореспонденция, електронен адрес и банкова сметка, по която в определените от закона случаи да се върне внесеният депозит;

2. вещта, за която се прави предложението;

3. предлаганата цена;

4. (изм. - ДВ, бр. 108 от 2007 г.) документ, удостоверяващ внесения депозит в размер 20 на сто от първоначалната тръжна цена;

5. подписа на предложителя.

(4) Постъпващите предложения за всяка обявена продажба поотделно се завеждат по реда на постъпването им с пореден номер и дата, като изрично се отбелязва и датата на пощенското клеймо, ако са получени по пощата.

(5) С изтичането на крайния срок на приемане на предложенията публичният изпълнител поставя в края на списъка удостоверителен надпис, в който посочва броя на постъпилите предложения, датата и часа на приключване и се подписва.

(6) За валидно направено предложение се счита и това, което е постъпило до изтичането на работното време на публичния изпълнител в деня преди обявения за отваряне на предложенията ден, при условие че пощенското клеймо в станцията на подаването носи дата не по-късна от посочената крайна дата за подаване на предложенията. Неотговарящите на тези условия предложения се считат за невалидни и за постъпилите по този ред валидни и невалидни предложения публичният изпълнител прави допълнително отбелязване в списъка след удостоверителния надпис.

(7) До обявения краен срок за подаване на предложенията предложителят може писмено да оттегли предложението, което се прилага към протокола. Предложението се връща в запечатания плик. Върху плика се поставя печат на публичния изпълнител с надпис: "Оттеглено с писмо номер и дата на писмото", като публичният изпълнител се подписва и поставя датата. Ново предложение може да се подаде след оттегляне на първоначалното, при условие че е спазен крайният срок.

Разглеждане на предложенията и продажба

Чл. 252. (1) Предложенията се разглеждат в определеното място и време, където могат да присъстват предложителите, техните законни или упълномощени представители.

(2) Публичният изпълнител разглежда последователно по реда на постъпването им направените предложения, като съобщава поредния номер и датата на постъпването или датата на пощенското клеймо, ако предложението е получено по пощата.

(3) Публичният изпълнител огласява направените предложения и тяхната редовност. Нередовни са предложенията, които не отговарят на изискванията на чл. 251, ал. 2 и 3, както и подадените от лица, които нямат право да участват в продажбата. Предложителите, които не се допускат до търга и основанията за това се отразяват в протокола и подадените от тях документи се прилагат към протокола.

(4) Направените предложения се отразяват по реда на отваряне в наддавателен лист. Срещу поредните номера, оттеглили предложението си, в наддавателния лист се отбелязват номерът на писмото и датата на оттеглянето.

(5) След изчерпване на пълния списък на предложенията публичният изпълнител обявява най-високата предложена цена.

(6) (Доп. - ДВ, бр. 63 от 2006 г.) При еднаква най-висока цена, предложена от двама или повече от присъстващите участници в наддаването, търгът продължава само между

тях с явно наддаване. В този случай публичният изпълнител обявява стъпката за наддаване. Стъпката и направените предложения се отразяват в наддавателния лист.

(7) (Изм. - ДВ, бр. 63 от 2006 г.) Ако най-високата цена е предложена от двама или повече участници и поне един от тях не присъства при разглеждането на предложенията, публичният изпълнител определя спечелилия търга чрез жребий в присъствието на явилите се участници.

(8) Извън случаите по ал. 6 и 7 предложителите се подреждат последователно, като се отчита по-високата предложена цена.

(9) (Изм. - ДВ, бр. 12 от 2009 г., в сила от 1.01.2010 г. - изм., бр. 32 от 2009 г.) Спечелилият търга и следващите две най-добри предложения се обявяват от органа по ал. 2 и се вписват в протокола. Срещу всяко от предложенията се записват данните на предложителите и резултатът се обявява на подходящо място в компетентната териториална дирекция.

Плащане и постановление за възлагане

Чл. 253. В 3-дневен срок от постъпването на сумата по указаната сметка публичният изпълнител издава постановление за възлагане на вещта на купувача.

Последващ купувач

Чл. 254. (1) (Изм. - ДВ, бр. 12 от 2009 г., в сила от 1.01.2010 г. - изм., бр. 32 от 2009 г., доп., бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) В случай че цената не постъпи по определената сметка в 7-дневен срок от датата на търга, смята се, че купувачът се е отказал да купи вещта. С внесения от него депозит се покриват разноските по търга, а остатъкът служи за погасяване на публичното вземане. В случаите, когато купувачът не е присъствал на провеждането на търга, срокът за безкасовото плащане тече от уведомяването му за резултата от търга чрез изпращане на електронно съобщение на посочения от него електронен адрес.

(2) (Изм. и доп. - ДВ, бр. 63 от 2006 г., изм., бр. 12 от 2009 г., в сила от 1.01.2010 г. - изм., бр. 32 от 2009 г., бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) След изтичане на срока по ал. 1 публичният изпълнител обявява за купувач участника, предложил следващата най-висока цена, като му изпраща електронно съобщение на посочения от него електронен адрес. Ако следващата най-висока цена е предложена от двама или повече участници, публичният изпълнител определя последващия купувач чрез жребий. Ако същият участник не плати в 7-дневен срок от уведомяването, смята се, че и той се е отказал да купи вещта.

(3) (Нова – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г., изм., **бр. 63 от 2017 г.**, в сила от 4.08.2017 г.) Електронното съобщение по ал. 1 и 2 се смята за връчено с изтичане на тридневен срок от изпращането му.

(4) (Предишна ал. 3, доп. – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) След отказа на втория купувач по реда на ал. 2 се уведомява и третият купувач и при необходимост се постъпва така до изчерпване на всички участници, при условие, че предложената от тях цена е не по-малка от началната тръжна цена и не са изтеглили депозитите си след изтичане на тримесечен срок от датата на провеждане на търга.

(5) (Изм. - ДВ, бр. 12 от 2009 г., в сила от 1.01.2010 г. - изм., бр. 32 от 2009 г., предишна ал. 4, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) Участник, който не плати в 7-дневен срок от уведомяването, се смята, че се е отказал да купи вещта и отговаря

съобразно ал. 1.

(6) (Нова – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) След плащане на цената от участник, обявен за купувач, внесенят депозит се връща на наддавачите, които не са били обявени за купувачи. Ако в тримесечен срок от датата на провеждане на търга цената не е платена от участник, обявен за купувач, всеки наддавач, който не е обявен за купувач, може да изтегли депозита си.

(7) (Доп. - ДВ, бр. 108 от 2007 г., предишна ал. 5, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) Ако никой не плати цената, публичният изпълнител насрочва нов търг за продажба на вещта. Нов търг по правилата на първия се провежда и когато не е подадено предложение или предлаганата цена е по-ниска от началната.

(8) (Предишна ал. 6, изм. – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) Продажната цена на вещта на новия търг се определя в размер 75 на сто от началната тръжна цена на предишния търг. На следващия търг продажната цена се определя в размер 50 на сто от първоначалната продажна цена.

(9) (Предишна ал. 7, изм. – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) Когато след последния търг вещта не бъде продадена, по искане на публичния взискател тя му се възлага по цена 50 на сто от първоначалната тръжна цена. Когато публичните взискатели, направили искане за възлагане, са повече от един, вещта се възлага на взискателя с най-големи вземания. Уравняването на сметките между взискателите се извършва от публичния изпълнител при последващи изпълнения върху имуществото на длъжника.

(10) (Предишна ал. 8, изм. – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) Когато вещта не се възложи в случаите по ал. 9, тя се освобождава от изпълнение или се насрочва нова продажба.

Превеждане на суми на длъжника

Чл. 255. (Изм. - ДВ, бр. 63 от 2006 г., бр. 12 от 2009 г., в сила от 1.01.2010 г. - изм., бр. 32 от 2009 г.) В 7-дневен срок след покриването на разносните по принудителното изпълнение, главницата и лихвите длъжникът се уведомява за сумата, останала след разпределението, която се превежда по сметка, посочена от него, а ако не е посочил такава - остава в Националната агенция за приходите и служи за прихващане с други публични вземания.

Обжалване

Чл. 256. (1) Извършената продажба чрез търг може да бъде обжалвана в 3-дневен срок от обявяването на резултатите от участник в търга, който е предложил по-висока цена от обявения за купувач, когато обявеният за купувач не е имал право да участва в търга и предложената от жалбоподателя цена е следваща цената на спечелилия.

(2) Жалбата се подава чрез публичния изпълнител и се разглежда по реда на чл. 266 - 268.

(3) При подадена жалба публичният изпълнител не издава постановление за възлагане.

(4) Жалбоподателят е длъжен да внесе изцяло предложената от него цена по сметката на публичния изпълнител, което е условие за редовността на жалбата. В случаите на уважаване на жалбата съдът обявява жалбоподателя за купувач.

(5) Решението на съда е окончателно, не подлежи на обжалване и има действие на постановление за възлагане.

(6) Препис от съдебното решение се изпраща на публичния изпълнител в 7-дневен срок от постановяването му.

(7) Ако жалбата е оставена без уважение, публичният изпълнител издава постановление за възлагане на обявения от него купувач в 7-дневен срок от получаването на преписа от съдебното решение и освобождава депозираната от жалбоподателя цена на имота.

(8) Ако жалбата бъде уважена и жалбоподателят бъде обявен за купувач, публичният изпълнител освобождава депозираната цена на обявения от него купувач освен в случаите, когато обявеният за купувач не е имал право да участва в търга. В тези случаи депозираната от обявения от публичния изпълнител за купувач цена служи за удовлетворение на вземанията по изпълнителното дело.

Продажба на вещи, оставени за пазене на длъжника или при трети лица

Чл. 257. (1) Когато вещта е оставена за пазене на длъжника или при трети лица, публичният изпълнител е длъжен да посочи в съобщението точното местонахождение на вещта и да даде подходящо време за оглед, предварително уточнено с пазача на вещта.

(2) Ако длъжникът или третото лице пречи на огледа, вещта се изземва и се продава по реда на този кодекс.

(3) (Изм. - ДВ, бр. 69 от 2008 г.) Ако длъжникът откаже да предаде вещта, тя се изземва принудително от публичния изпълнител, което се прилага и по отношение на всяко трето лице, което държи вещта. В тези случаи при необходимост се осигурява и съдействието на полицията.

Раздел IV

Особени случаи на продажба

Продажба на съсобствени вещи

Чл. 258. (1) Когато изпълнението бъде насочено върху вещ, която е съсобствена, за задължение на някои от съсобствениците, вещта се описва и се оценява като цяло по реда на чл. 235 и се предлага на съсобственика недлъжник в 30-дневен срок за изкупуване.

(2) Ако съсобственикът недлъжник в срока по ал. 1 се съгласи писмено да изплати частта на длъжника, публичният изпълнител определя 30-дневен срок за плащане и след плащането му възлага вещта с постановление.

(3) Ако съсобственикът недлъжник откаже да изплати частта на длъжника или не плати в срока по ал. 2, публичният изпълнител обявява търг:

1. само за идеалната част на длъжника - при недвижими вещи;
2. за цялата вещ - при движими вещи, като след продажбата на съсобствениците недлъжници се изплаща съразмерна част от получената цена, а разноските са изцяло за сметка на длъжника.

(4) Вещта може да бъде продадена и изцяло, ако в срока по ал. 1 останалите съсобственици изразят писмено съгласие.

(5) (Изм. – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) Оценката на вещта се съобщава и на съсобственика недлъжник.

(6) Съсобственикът недлъжник може да обжалва изпълнителните действия поради неспазване на ал. 1 по реда на чл. 266 - 268.

Изпълнение върху вещи в съпружеска имуществена общност

Чл. 259. (1) Принудителното изпълнение на публични вземания срещу един от съпрузите може да бъде насочено върху движими и недвижими вещи, които са съпружеска имуществена общност, само за частта от вземането, която не може да бъде удовлетворена чрез изпълнение върху неговото лично имущество. Публичният изпълнител едновременно с налагането на запора или възбраната е длъжен да уведоми съпруга недлъжник, че изпълнението се насочва върху вещь от съпружеската имуществена общност.

(2) Продажбата се извършва на търг с явно наддаване, освен ако съпрузите писмено предложат продажбата да се извърши по друг, предвиден от този кодекс ред.

(3) С предложението си по ал. 2 съпрузите могат да определят и вещта, върху която биха желали да се насочи изпълнението.

(4) Ако до определянето на купувач съпругът недлъжник внесе дължимата сума заедно с направените до момента разноски от публичния изпълнител, изпълнението се прекратява.

(5) За изпълнение върху вещи в съпружеска имуществена общност се прилагат съответно разпоредбите за продажба на съсобствени вещи.

(6) Съпругът недлъжник се обявява за купувач, ако в 14-дневен срок от датата на провеждането на търга заяви писмено на публичния изпълнител, че желае да купи частта на най-високата предложена цена, като внесе тази цена в 30-дневен срок от провеждането на търга.

(7) До изтичането на срока по ал. 6 публичният изпълнител не издава постановление за възлагане. Ако въпреки това определеният за купувач е платил цената, тя подлежи на връщане в тридневен срок.

(8) Ако вещьта бъде продадена независимо от начина на продажба, половината от получената сума, преди да се приспаднат разноските, се изплаща на съпруга недлъжник.

(9) Съпругът недлъжник не може да противопоставя на публичния изпълнител възражение, че поради приноса си в придобиване на вещьта има право на по-голям дял от съпруга длъжник, освен ако с влязло в сила съдебно решение преди датата на възникването на публичното задължение не е установено друго.

(10) От датата на влизане в сила на постановлението за възлагане на вещь - съпружеска имуществена общност, на съпруга недлъжник съответната вещь се изключва от съпружеската имуществена общност.

Изпълнение върху влогове - съпружеска имуществена общност

Чл. 260. (1) Принудителното изпълнение за публични задължения срещу един от съпрузите може да се насочи върху половината от паричния влог - съпружеска имуществена общност.

(2) По искане на съпруга недлъжник другата половина от влога може да бъде трансформирана в негов личен влог при представяне в обслужващата банка на постановлението за принудително събиране. Разпоредбата на чл. 259, ал. 9 се прилага съответно и в този случай.

Обжалване на действията

Чл. 261. Всеки съпруг може да обжалва действията на публичния изпълнител, когато:

1. с влязло в сила съдебно решение преди датата на възникването на задължението е

установено, че вещта, върху която е насочено принудителното изпълнение, е лична собственост на съпруга недлъжник, съответно предложената за принудително изпълнение част от вещта е по-голяма от частта на съпруга длъжник, установена със съдебното решение;

2. публичният изпълнител не се съобразява с предложението на съпрузите за насочване на принудителното изпълнение към друга вещ;

3. са налице основанията, при които могат да обжалват съсобствениците недлъжници или третите лица със самостоятелни права върху вещта.

Изпълнение върху вложени ценности в трезори

Чл. 262. (1) (Изм. - ДВ, бр. 59 от 2006 г.) Публичният изпълнител може да насочи изпълнението върху съдържанието на вложени ценности в публични и частни трезори, включително и върху съдържанието в сейфове.

(2) Когато при отварянето се намери национална или чужда валута, постъпва се по реда на този кодекс.

(3) Когато се намерят нумизматични ценности или бижута, или произведения с художествена стойност, те се описват в протокола и се оставят на съхранение в банката до продажбата им.

Изпълнение върху парични средства и други ценности

Чл. 263. Изпълнението върху намерената в жилището или в служебните помещения на длъжника национална или чужда валута, както и върху откритата валута в трезор, се извършва чрез изземването, описването и внасянето ѝ по сметката на публичния изпълнител. При преизчисляване на курса на чуждата валута се прилага курсът на банката, чрез която се извършва операцията по продажбата на валутата.

Удостоверяване на задълженията

Чл. 264. (1) Прехвърлянето или учредяването на вещни права върху недвижими имоти или наследствени права, включващи недвижими имоти, включването на недвижими имоти или вещни права върху недвижими имоти като непарични вноски в капитала на търговски дружества, вписването на ипотека или особен залог се допуска след представяне на писмена декларация от прехвърлителя или учредителя, съответно ипотекарния длъжник или залогодателя, че няма непогасени подлежащи на принудително изпълнение задължения за данъци, мита и задължителни осигурителни вноски. Наличието или липсата на непогасени данъчни задължения за имота се удостоверява в данъчната оценка.

(2) (Изм. - ДВ, бр. 98 от 2010 г., в сила от 1.01.2011 г.) Прехвърляне на собствеността върху моторни превозни средства се извършва след представяне на издаден или заверен от общината документ за платен данък върху превозното средство по Закона за местните данъци и такси, както и писмена декларация от прехвърлителя, че няма непогасени, подлежащи на принудително изпълнение други задължения за данъци, мита, задължителни осигурителни вноски или други публични задължения, свързани с моторното превозно средство.

(3) Образците на писмените декларации по ал. 1 и 2 се утвърждават от министъра на финансите и министъра на правосъдието.

(4) (Доп. - ДВ, бр. 108 от 2007 г.) Когато прехвърлителят или учредителят декларира, че имат посочените в ал. 1 и 2 публични държавни и общински задължения,

действията по ал. 1 и 2 могат да се извършат след тяхното заплащане или ако длъжникът писмено декларира, че е съгласен публичните държавни и общински вземания да се погасяват от сумата срещу прехвърлянето или учредяването на вещното право и купувачът внесе дължимата сума в съответния бюджет.

(5) (Нова - ДВ, бр. 108 от 2007 г.) На държавата и общината не могат да се противопоставят действията по ал. 1 и 2, извършени в нарушение на ал. 4.

Отговорност

Чл. 265. Нотариус или съдия по вписванията, който състави, съответно разпорежи да се впише акт без представена декларация или при неспазване разпоредбата на чл. 264, ал. 4, отговаря солидарно за заплащане на задълженията, дължими от прехвърлителя или от учредителя.

Глава двадесет и седма ЗАЩИТА СРЕЩУ ПРИНУДИТЕЛНО ИЗПЪЛНЕНИЕ

Обжалване

Чл. 266. (1) (Изм. - ДВ, бр. 12 от 2009 г., в сила от 1.01.2010 г. - изм., бр. 32 от 2009 г.) Действията на публичния изпълнител могат да се обжалват от длъжника или от третото задължено лице пред директора на компетентната териториална дирекция чрез публичния изпълнител, който ги е извършил. Жалбата се подава в 7-дневен срок от извършването на действието, ако лицето е присъствало или е било уведомено за извършването му, а в останалите случаи - от деня на съобщението. За третите лица срокът тече от узнаване на действието.

(2) Длъжникът прилага към жалбата си препис за публичния изпълнител, а третото задължено лице - и препис за длъжника.

(3) Не подлежи на обжалване определеният размер на публичното задължение.

(4) Жалбата не спира действията по принудителното изпълнение, освен ако е подадена от трето лице със самостоятелни права върху вещта, върху която е насочено принудителното изпълнение. Самостоятелните права се удостоверяват с писмени доказателства, приложени към жалбата.

Разглеждане на жалбата

Чл. 267. (1) Решаващият орган разглежда жалбата въз основа на данните по преписката и представените от страните доказателства.

(2) Решаващият орган в 14-дневен срок от постъпване на редовна жалба се произнася с решение, с което може да:

1. прекрати производството, ако до произнасянето по жалбата длъжникът плати дължимата сума, включително направените разноси;

2. спре изпълнението, ако са налице основанията за спиране на принудителното изпълнение по този кодекс, за което уведомява и вискателя;

3. отмени обжалваното действие;

4. отмени или откаже отменянето на изпълнителното действие, обжалвано от третото лице със самостоятелни права върху вещта, върху която е насочено принудителното изпълнение; когато жалбата не бъде уважена, третото лице може да предяви иск в 30-дневен срок от получаването на преписа от решението;

5. остави жалбата без уважение;

6. остави жалбата без разглеждане, когато подателят няма интерес от обжалването на действията на органа на принудителното изпълнение или когато оттегли жалбата.

(3) В случаите по ал. 2, т. 3 изпълнителното дело се връща на органа, извършил обжалваното действие, и изпълнителното производство започва от отмененото действие.

Съдебно обжалване

Чл. 268. (1) (Изм. - ДВ, бр. 30 от 2006 г., в сила от 1.03.2007 г., бр. 12 от 2009 г., в сила от 1.01.2010 г. - изм., бр. 32 от 2009 г.) В случаите по чл. 267, ал. 2, т. 2, 4, 5 и 6 длъжникът или вискателят може да обжалва решението пред административния съд по местонахождението на компетентната териториална дирекция в 7-дневен срок от съобщението. Преписката се изпраща на административния съд в тридневен срок от постъпването на жалбата.

(2) (Изм. - ДВ, бр. 30 от 2006 г., в сила от 1.03.2007 г.) Решението на административния съд е окончателно и не подлежи на обжалване.

Иск на трето лице

Чл. 269. (1) Трето лице, чието право е засегнато от изпълнението, може да предяви иск, за да установи правото си.

(2) Искът се предявява срещу длъжника и вискателя.

(3) Съдът уведомява публичния изпълнител, ако бъде образувано исково производство. В този случай публичният изпълнител може да премине към друг способ за принудително събиране или да спре производството.

Глава двадесет и седма "а"

(Нова - ДВ, бр. 105 от 2006 г., в сила от 1.01.2007 г.)

ПРОЦЕДУРА ЗА ВЗАИМНА ПОМОЩ С ДЪРЖАВИТЕ - ЧЛЕНКИ НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ, ПРИ СЪБИРАНЕ НА ПУБЛИЧНИ ВЗЕМАНИЯ

Раздел I

(Нов - ДВ, бр. 105 от 2006 г., в сила от 1.01.2007 г.)

Общи разпоредби

Обхват

Чл. 269а. (Нов - ДВ, бр. 105 от 2006 г., изм., бр. 12 от 2009 г., в сила от 1.01.2010 г. - изм., бр. 32 от 2009 г., бр. 99 от 2011 г., в сила от 1.01.2012 г.) (1) Взаимна помощ с компетентните органи на държави - членки на Европейския съюз, се осъществява при събирането на следните публични вземания:

1. (изм. – ДВ, бр. 58 от 2016 г.) данъци, включително акцизи, мита и такси, събирани от или за сметка на държавата и общините или за сметка на Европейския съюз;

2. възстановявания, интервенции и други мерки, които са част от системата за пълно или частично финансиране от Европейския фонд за гарантиране на земеделието и от Европейския земеделски фонд за развитие на селските райони, включително сумите, подлежащи на събиране във връзка с тези действия;

3. такси и други публични вземания, предвидени съгласно общата организация на пазара в сектора на захарта;

4. имуществени санкции, глоби, такси и допълнителни такси, свързани с вземанията, за които може да бъде отправено искане за взаимна помощ по т. 1 - 3, наложени от органите, компетентни да установяват и/или събират съответните публични вземания с влязъл в сила акт;

5. (изм. – ДВ, бр. 58 от 2016 г.) такси за издаване на удостоверения и други документи, свързани с установяването, обезпечаването и събирането на данъци, акцизи и мита;

6. лихви и разноски, свързани с вземанията по т. 1 - 5.

(2) Разпоредбите на тази глава не се прилагат по отношение на:

1. вземания за задължителни осигурителни вноски;

2. такси, които не попадат в обхвата на ал. 1, т. 4 и 5;

3. вземания с договорен характер, включително възнаграждения по договори за услуги от обществен интерес;

4. вземания по влезли в сила присъди или други санкции, наложени в наказателно производство, които не попадат в обхвата на ал. 1, т. 4.

(3) Действията по обезпечаване и събиране на вземанията по ал. 1 при осъществяване на взаимна помощ се извършват от органите по приходите и публичните изпълнители при условията и по реда на този кодекс.

Компетентни органи

Чл. 269б. (Нов - ДВ, бр. 105 от 2006 г., изм., бр. 99 от 2011 г., в сила от 1.01.2012 г.)

(1) Компетентен да осъществява взаимна помощ с компетентните органи на държавите членки е изпълнителният директор на Националната агенция за приходите или оправомощени от него длъжностни лица.

(2) Изпълнителният директор на Националната агенция за приходите определя със заповед централно звено за връзка в рамките на Националната агенция за приходите, което осъществява контактите с други държави членки в областта на взаимната помощ, изпълнява функциите на запитан, съответно запитващ орган на територията на Република България и осъществява контактите с Европейската комисия.

(3) Изпълнителният директор на Националната агенция за приходите може да определи със заповед и други звена за връзка в структурата на Националната агенция за приходите, които да изпълняват функциите на запитан, съответно запитващ орган на територията на Република България по видове вземания или според териториалната или оперативната им компетентност.

Видове взаимна помощ и изисквания към исканията за взаимна помощ

Чл. 269в. (Нов - ДВ, бр. 105 от 2006 г., изм., бр. 99 от 2011 г., в сила от 1.01.2012 г.)

(1) Взаимната помощ при събирането на вземанията по тази глава се осъществява чрез искане за:

1. информация;
2. уведомяване;
3. събиране на вземане;
4. обезпечителни мерки.

(2) Искането по ал. 1 и всички документи, свързани с него или с последващ обмен на информация, се изпращат по електронен път, като се използва стандартен формуляр, освен ако това е невъзможно по технически причини.

(3) По електронен път се изпращат и:

1. единният инструмент за предприемане на изпълнителни мерки по чл. 269к, ал. 1, както и съпътстващите го документи по чл. 269к, ал. 3;

2. документите по чл. 269р, ал. 2.

(4) Към искането по ал. 1 могат да бъдат приложени доклади, декларации, становища и други документи, техни преписи или заверени копия, които също се изпращат по електронен път.

(5) Ако комуникацията не е осъществена по електронен път или не са използвани стандартните формуляри, това не засяга валидността на получената информация или на мерките, предприети за изпълнение на искането за взаимна помощ.

(6) Искането за взаимна помощ, стандартният формуляр за уведомяване и единният инструмент за предприемане на изпълнителни мерки се изпращат от местния запитващ орган на официалния език или на един от официалните езици на запитаната държава членка или се придружават от превод на съответния език. Документите могат да бъдат предоставени и на друг официален език, в случай че това е договорено с другата държава членка.

(7) Местният запитан орган приема искането за взаимна помощ, стандартния формуляр за уведомяване и единния инструмент за предприемане на изпълнителни мерки само на български език или придружени от превод на български език, освен ако не е договорено друго със запитващата държава членка.

(8) Актовете и документите, които са предмет на искане за уведомяване по чл. 269е, ал. 1, могат да бъдат изпратени от местния запитващ орган на български език, съответно приети от местния запитан орган на официалния език на запитващата държава членка.

(9) При получаване на придружителни документи извън тези по ал. 6 и 8 местният запитан орган може да поиска от запитващия орган на друга държава членка превод на документите на български език или на друг договорен език.

Раздел II

Обмен на информация

(Нов - ДВ, бр. 99 от 2011 г., в сила от 1.01.2012 г.)

Искане за информация

Чл. 269г. (Нов - ДВ, бр. 105 от 2006 г., изм., бр. 99 от 2011 г., в сила от 1.01.2012 г.)

(1) Искане за предоставяне на информация за факти и обстоятелства от значение за събиране на вземанията по чл. 269а, ал. 1 може да бъде отправено от местния запитващ орган до друга държава членка.

(2) По искане на запитващ орган от друга държава членка местният запитан орган предоставя информация за факти и обстоятелства от значение за събиране на вземанията по чл. 269а, ал. 1.

(3) Местният запитан орган предприема предвидените в националното законодателство действия с оглед събирането и предоставянето на информацията по ал. 2.

(4) Местният запитан орган не е длъжен да предостави информация, когато:

1. не е възможно да получи такава информация за целите на събирането на подобни вземания, възникнали на територията на страната;

2. информацията разкрива търговска, производствена или професионална тайна;

3. разкриването ѝ застрашава националната сигурност или противоречи на обществения ред.

(5) Алинея 4 не може да се смята като основание за отказ от местния запитан орган да предостави информация само защото информацията се съхранява от банка, финансова институция, лице, посочено или действащо като агент или доверено лице, или свързана с капиталови дялове на лице.

(6) Отказът на местния запитан орган за предоставяне на информация се мотивира, като се посочва и съответното основание по ал. 4.

Обмен на информация без предварително искане

Чл. 269д. (Нов - ДВ, бр. 105 от 2006 г., изм., бр. 99 от 2011 г., в сила от 1.01.2012 г.)

(1) (Изм. – ДВ, бр. 58 от 2016 г.) Преди възстановяване на данъци, такси, акцизи или мита, с изключение на данък върху добавената стойност, на лице, което е установено или пребивава в друга държава членка, органът, компетентен да извърши възстановяването, може чрез съответното звено за връзка да информира държавата членка, в която лицето е установено или пребивава, относно предстоящото възстановяване.

(2) Информацията по ал. 1 може да бъде изпратена във формата и по реда съгласно чл. 269в, ал. 2.

Раздел III

Уведомяване относно документи

(Нов - ДВ, бр. 105 от 2006 г., в сила от 1.01.2007 г., предишен Раздел II, загл. изм., бр. 99 от 2011 г., в сила от 1.01.2012 г.)

Искане за уведомяване, отправено от местен запитващ орган

Чл. 269е. (Нов - ДВ, бр. 105 от 2006 г., изм., бр. 99 от 2011 г., в сила от 1.01.2012 г.)

(1) Местният запитващ орган може да отправи искане до друга държава членка за уведомяване на адресата относно актове и документи, включително съдебни, свързани с вземания по чл. 269а, ал. 1 и/или с тяхното събиране.

(2) В случаите по ал. 1 за уведомяването се прилага законодателството на запитаната държава членка.

(3) Искането за уведомяване се придружава от стандартен формуляр, който съдържа:

1. име, съответно наименование (фирма), адрес и други индивидуализиращи данни за получателя;

2. целта на уведомяването и срока, в който следва да се извърши уведомяването;

3. описание на приложения документ, характера и размера на вземането, което е предмет на искането;

4. наименование, адрес за кореспонденция и други данни за контакт на административното звено, което има правомощия във връзка с документа, за който ще бъде уведомен адресатът, или на административното звено, което разполага с информация за документа или за възможността за оспорване на вземането.

(4) Искането по ал. 1 може да бъде отправено до друга държава членка само в случай че не е възможно уведомяването да се извърши на територията на страната или когато подобно уведомяване би довело до прекомерни трудности.

(5) Независимо от искането по ал. 1 лицата, намиращи се на територията на друга държава членка, могат да бъдат уведомявани за актове и документи чрез изпращане на писмо с обратна разписка или по електронен път.

Искане за уведомяване, отправено от запитващ орган на друга държава членка

Чл. 269ж. (Нов - ДВ, бр. 105 от 2006 г., изм., бр. 99 от 2011 г., в сила от 1.01.2012 г.)

(1) По искане за уведомяване от запитващ орган на друга държава членка местният запитан орган връчва актове и документи, включително съдебни, издадени в държавата членка на запитващия орган и свързани с вземания по чл. 269а, ал. 1 и/или с тяхното събиране.

(2) Искането по ал. 1 се придружава от стандартен формуляр със съдържанието по чл. 269е, ал. 3.

(3) Връчването се извършва по реда на глава шеста, като местният запитан орган своевременно информира запитващия орган на другата държава членка за всяко свое действие във връзка с искането и за датата на връчване на акта или документа.

(4) Местният запитан орган гарантира, че връчването е извършено в съответствие с правилата на този кодекс.

Раздел IV

Обезпечителни мерки и събиране на вземания (Нов - ДВ, бр. 99 от 2011 г., в сила от 1.01.2012 г.)

Искане за събиране на вземане, отправено от местен запитващ орган

Чл. 269з. (Нов - ДВ, бр. 105 от 2006 г., изм., бр. 99 от 2011 г., в сила от 1.01.2012 г.) (1)

Местният запитващ орган може да отправи искане до друга държава членка за събиране на публични вземания по чл. 269а, ал. 1, за които е налице изпълнително основание.

(2) Местният запитващ орган предоставя незабавно на запитания орган от другата държава членка всяка информация, получена във връзка с вземането и която е от значение за неговото събиране.

Условия за отправяне на искане за събиране на вземане към друга държава членка

Чл. 269и. (Нов - ДВ, бр. 105 от 2006 г., изм., бр. 99 от 2011 г., в сила от 1.01.2012 г.)

(1) Искане за събиране на вземане не може да се отправя, ако актът за установяване на публичното вземане е оспорен, освен в случаите на чл. 269м, ал. 5.

(2) Преди да отправи искане за събиране на вземане, местният запитващ орган следва да е приложил всички способи за събиране на вземанията по този кодекс, освен в случаите, когато:

1. длъжникът не притежава имущество на територията на Република България, към което да бъде насочено изпълнението, и местният запитващ орган разполага с информация за имущество на длъжника в запитаната държава членка;

2. изпълнението няма да доведе до пълно погасяване на вземането и местният запитващ орган разполага с информация за имущество на длъжника в запитаната държава членка;

3. събирането на вземането е невъзможно или значително ще се затрудни.

Единен инструмент за предприемане на изпълнителни мерки

Чл. 269к. (Нов - ДВ, бр. 105 от 2006 г., изм., бр. 99 от 2011 г., в сила от 1.01.2012 г.)

(1) Искането за събиране на публични вземания по чл. 269а, ал. 1 се придружава от единен инструмент за предприемане на изпълнителни мерки, в който се отразява основното съдържание на първоначалното изпълнително основание и представлява единствено

основание за предприемане на действия по принудително изпълнение и налагане на обезпечителни мерки от местния запитан орган. Единният инструмент за предприемане на изпълнителни мерки подлежи на изпълнение, без да е необходим акт за признаване, допълване или заместване.

(2) Единният инструмент за предприемане на изпълнителни мерки съдържа:

1. данни, индивидуализиращи първоначалното изпълнително основание, описание на вземането, вида на вземането, периода, за който се отнася, всички дати от значение за изпълнителното производство, размера на вземането, включително главница, лихви и разноси;

2. име, съответно наименование (фирма) и други данни, индивидуализиращи длъжника;

3. наименование, адрес и други данни за контакт на публичния взыскател или на административното звено, което разполага с информация за вземането или за възможността за неговото оспорване.

(3) Към искането по ал. 1 могат да бъдат прилагани и други документи, свързани с вземането, издадени в запитващата държава членка.

Искане за събиране на вземане, отправено от друга държава членка

Чл. 269л. (Нов - ДВ, бр. 105 от 2006 г., изм., бр. 99 от 2011 г., в сила от 1.01.2012 г.)

(1) По искане на запитващ орган от друга държава членка местният запитан орган събира вземанията по чл. 269а, ал. 1, за които е налице първоначално изпълнително основание, издадено в другата държава членка.

(2) Вземанията, посочени в искането, се събират по реда на този кодекс.

(3) Вземанията, събирани по искане за взаимна помощ, не се ползват с привилегиите, предвидени в българското законодателство за подобни вземания.

(4) Вземанията, посочени в искането, се събират в български левове.

(5) Местният запитан орган информира запитващия орган от другата държава членка за всяко предприето действие във връзка с искането за събиране на вземането.

(6) Местният запитан орган начислява лихви съгласно българското законодателство, считано от датата на получаване на искането за събиране.

(7) Вземането може да бъде отсрочено или разсрочено при условията и по реда на този кодекс, като местният запитан орган уведомява за това запитващия орган от другата държава членка.

(8) Местният запитан орган превежда на запитващия орган от другата държава членка събраните във връзка с искането вземания с изключение на разноските по чл. 269ф.

Действия на местен запитан орган при оспорване на вземане, във връзка с което е поискана взаимна помощ от друга държава членка

Чл. 269м. (Нов - ДВ, бр. 105 от 2006 г., изм., бр. 99 от 2011 г., в сила от 1.01.2012 г.)

(1) Когато срещу вземането, първоначалното изпълнително основание, единният инструмент за предприемане на изпълнителни мерки и законосъобразността на уведомяване, извършено от компетентен орган на запитващата държава членка, е постъпила жалба до местния запитан орган, той уведомява жалбоподателя, че следва да подаде жалбата пред компетентен да се произнесе по жалбата орган в запитващата държава членка.

(2) Когато срещу действия по изпълнението или по уведомяването, извършени в хода на изпълнението на територията на страната, е постъпила жалба, се прилагат разпоредбите

на този кодекс.

(3) Когато местният запитан орган е уведомен от запитващия орган на другата държава членка за оспорване по ал. 1, изпълнението се спира за оспорената част на вземането до произнасяне на компетентния орган.

(4) При спиране на изпълнението по ал. 3 не могат да се извършват нови изпълнителни действия за оспорената част от вземането, но могат да се извършват действия по обезпечаване по искане на запитващия орган от другата държава членка или по инициатива на местния запитан орган.

(5) Алинея 3 не се прилага, когато запитващият орган от другата държава членка е направил мотивирано искане местният запитан орган да продължи изпълнителното производство въпреки оспорването. Ако жалбата бъде уважена, запитващият орган от другата държава членка възстановява събраните суми заедно с дължимите лихви, както и направените от местния запитан орган разноски.

(6) (Изм. – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) Когато между компетентни органи на Република България и друга държава членка е започнала процедура за постигане на взаимно споразумение, което може да доведе до изменение или погасяване на вземането, предмет на взаимната помощ, местният запитан орган спира изпълнението до приключване на процедурата, освен в случаите на образувано производство по реда на Наказателно-процесуалния кодекс за измама или открито производство по несъстоятелност. При спиране на изпълнението се прилага ал. 4.

Действия на местен запитващ орган при оспорване на вземане, във връзка с което е отправено искане за взаимна помощ до друга държава членка

Чл. 269н. (Нов - ДВ, бр. 105 от 2006 г., изм., бр. 99 от 2011 г., в сила от 1.01.2012 г.)
(1) Когато местният запитващ орган е отправил искане за взаимна помощ до друга държава членка, по реда на българското законодателство се разглеждат жалби относно:

1. вземането, първоначалното изпълнително основание или единния инструмент за предприемане на изпълнителни мерки;

2. законосъобразността на връчването на актове и документи в друга държава членка по чл. 269е, ал. 5.

(2) В случаите на възникнал спор по ал. 1 местният запитващ орган уведомява своевременно запитания орган от другата държава членка, като посочва и необжалваната част от вземането. Когато изпълнението е спряно за обжалваната част от вземането, местният запитващ орган уведомява запитания орган от другата държава членка за изхода на производството по обжалване.

(3) Местният запитващ орган може да отправи мотивирано искане до запитания орган от другата държава членка да продължи изпълнението за обжалваната част независимо от обжалването.

(4) Местният запитващ орган може да поиска от запитания орган на другата държава членка да наложи мерки по обезпечаване на обжалваната част от вземането, независимо от спиране на изпълнението за тази част в другата държава членка.

(5) Ако жалбата по ал. 1 бъде уважена, местният запитващ орган възстановява събраните суми заедно с дължимите лихви и разноски в съответствие с действащото законодателство на запитаната държава членка.

Действия на местен запитващ орган при изменение или оттегляне на искането за

събиране на вземане, отправено до друга държава членка

Чл. 269о. (Нов - ДВ, бр. 105 от 2006 г., изм., бр. 99 от 2011 г., в сила от 1.01.2012 г.)

(1) Местният запитващ орган уведомява незабавно запитания орган на другата държава членка при изменение или оттегляне на искането за събиране на вземане, като посочва причините за това.

(2) В случай че изменението на искането е в резултат на влязъл в сила акт на орган, компетентен да се произнесе по жалбата по чл. 269н, ал. 1, местният запитващ орган изпраща акта, както и изменения единен инструмент за предприемане на изпълнителни мерки, въз основа на който продължава изпълнението.

(3) По отношение на изменения единен инструмент за предприемане на изпълнителни мерки се прилагат разпоредбите на чл. 269к и 269н.

Действия на местен запитан орган при изменение или оттегляне на искането за събиране на вземане, отправено от друга държава членка

Чл. 269п. (Нов - ДВ, бр. 105 от 2006 г., изм., бр. 99 от 2011 г., в сила от 1.01.2012 г.)

(1) При постъпване на изменен единен инструмент за предприемане на изпълнителни мерки от запитващ орган на друга държава членка местният запитан орган продължава изпълнението въз основа на изменения единен инструмент.

(2) По отношение на изменения единен инструмент за предприемане на изпълнителни мерки се прилагат чл. 269к и 269м.

(3) Извършените до изменението изпълнителни действия и обезпечителни мерки запазват действието си, освен в случаите когато изменението е в резултат на отмяна на първоначалното изпълнително основание.

Действия на местен запитващ орган при отправяне на искане за обезпечителни мерки до друга държава членка

Чл. 269р. (Нов - ДВ, бр. 99 от 2011 г., в сила от 1.01.2012 г.) (1) При наличие на предпоставките по чл. 121 или 195 местният запитващ орган може да отправи искане за обезпечителни мерки до друга държава членка.

(2) Към искането по ал. 1 се прилага акт на компетентен орган относно вземането, ако такъв е издаден, както и други документи, свързани с вземането.

(3) По отношение на искането за обезпечителни мерки се прилагат съответно чл. 269з, ал. 2, чл. 269н и 269о.

Действия на местен запитан орган при получаване на искане за обезпечителни мерки от друга държава членка

Чл. 269с. (Нов - ДВ, бр. 99 от 2011 г., в сила от 1.01.2012 г.) (1) При постъпване на искане за обезпечителни мерки от запитващ орган на друга държава членка местният запитан орган предприема необходимите действия по реда на този кодекс.

(2) По отношение на искането за обезпечителни мерки се прилагат съответно чл. 269л, ал. 2 - 5, чл. 269м и 269п.

Раздел V

(Нов – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.)

Други разпоредби

Ограничение на отговорността на местен запитан орган при получаване на искане за взаимна помощ от друга държава членка

Чл. 269г. (Нов - ДВ, бр. 99 от 2011 г., в сила от 1.01.2012 г.) (1) Местният запитан орган не е длъжен да окаже взаимна помощ по тази глава, в случай че действията по изпълнение на искането с оглед имущественото състояние на длъжника могат да доведат до сериозни икономически или социални затруднения.

(2) Местният запитан орган не е длъжен да окаже взаимна помощ по тази глава, когато искането за взаимна помощ се отнася за вземане, по отношение на което е изтекла 5-годишна давност, считано от датата, на която вземането е станало изискуемо, до датата на първоначалното искане за помощ.

(3) Независимо от ал. 2, когато вземането или изпълнителното основание е обжалвано, 5-годишната давност започва да тече от датата на влизане в сила на изпълнителното основание.

(4) Независимо от ал. 2, при разсрочване или отсрочване на вземането в държавата членка на запитващия орган 5-годишната давност започва да тече от датата, на която вземането е следвало да бъде окончателно погасено.

(5) Местният запитан орган не е длъжен да предостави взаимна помощ, когато е изтекъл 10-годишен давностен срок, считано от датата, на която вземането е станало изискуемо.

(6) Местният запитан орган не е длъжен да предостави взаимна помощ по тази глава, ако общата сума на вземанията, за които е отправено искането, е по-малка от равностойността на 1500 евро в български левове.

(7) Местният запитан орган мотивира отказа за предоставяне на взаимна помощ.

Погасителна давност

Чл. 269у. (Нов - ДВ, бр. 99 от 2011 г., в сила от 1.01.2012 г.) (1) По отношение на погасителната давност на вземанията се прилага законодателството на запитващата държава членка.

(2) Действията по събиране, предприети от местния запитан орган по искане за взаимна помощ, с които се спира или прекъсва давността по реда на този кодекс, имат същите последици и в държавата членка на запитващия орган, ако това е допустимо съгласно нейното законодателство.

(3) В случай че в законодателството на запитания орган от другата държава членка не е предвидено спиране или прекъсване на давността при предприемане на определени действия по събиране, се прилагат правилата за спиране и прекъсване на давността, предвидени в този кодекс.

(4) Алинеи 1 - 3 не засягат правото на компетентните органи на запитващата държава членка да предприемат действия за спиране или прекъсване на давността в съответствие с националното ѝ законодателство.

(5) Местният запитан орган уведомява запитващия орган на другата държава членка за действията, които спират или прекъсват давността.

Разноски

Чл. 269ф. (Нов - ДВ, бр. 99 от 2011 г., в сила от 1.01.2012 г.) (1) По отношение на направените разноски по събиране или обезпечаване на вземането се прилага чл. 240, ал. 1.

(2) Направените разноски във връзка с предприети от местния запитан орган действия

по искане за взаимна помощ не подлежат на възстановяване от запитващата държава членка.

(3) Местният запитващ орган възстановява на запитаната държава членка всички разноски, направени в резултат на предприети от него действия, които са се оказали неоснователни поради несъществуване на вземането или недействителност на изпълнителното основание.

(4) Когато събирането на вземане създава особени затруднения, разноските по събирането са в особено големи размери или е свързано с борбата срещу организираната престъпност, за всеки отделен случай с другата държава членка може да се договорят специални условия и ред за възстановяване на разноските.

Присъствие и участие при провеждане на административни производства

Чл. 269х. (Нов - ДВ, бр. 99 от 2011 г., в сила от 1.01.2012 г.) (1) По споразумение с компетентните да осъществяват взаимна помощ органи на друга държава членка може да се договори оправомощени длъжностни лица да присъстват при провеждане на административни производства, както и да подпомагат съответните компетентни органи при съдебни производства, осъществявани на територията на държавата членка.

(2) При условие че е разрешено в националното законодателство, споразумението може да предвижда възможност оправомощените длъжностни лица от съответната държава членка да разпитват физически лица, както и да имат достъп до всяка информация, свързана с осъществяването на взаимната помощ.

Разкриване на информация

Чл. 269ц. (Нов - ДВ, бр. 99 от 2011 г., в сила от 1.01.2012 г.) (1) Всяка информация, получена или предоставена по тази глава, представлява данъчна и осигурителна информация по смисъла на този кодекс.

(2) Информацията по ал. 1 може да бъде използвана във връзка със съдебни или административни производства, образувани с цел събиране и/или обезпечаване на вземанията по чл. 269а, ал. 1, както и с цел установяване и събиране на задължителни осигурителни вноски.

(3) Информацията по ал. 1 може да се използва от местния запитващ орган за цели, различни от посочените в ал. 2, след разрешение от запитания орган на другата държава членка.

(4) В случаите, когато запитващ орган от друга държава членка поиска използване на информация за цели, различни от целите, за които е била предоставена, информацията може да се използва след разрешение от местния запитан орган при спазване разпоредбите на този кодекс.

(5) Достъп до информацията по ал. 1 могат да имат лица, упълномощени от Органа за акредитиране по сигурността към Европейската комисия, само когато това е необходимо за наблюдението, поддръжката и развитието на мрежата CCN.

(6) В случай че получената или предоставената информация по ал. 1 може да бъде полезна за трета държава членка, тази информация може да бъде предоставена по реда на тази глава след разрешение на държавата членка - източник на информацията. В срок 10 работни дни от датата на уведомяването държавата членка - източник на информацията, може да се противопостави на предоставянето на информацията на трета държава членка.

(7) Информацията, получена по реда на тази глава, може да бъде използвана като

доказателство от всички органи, на които е предоставена.

Докладване

Чл. 269ч. (Нов - ДВ, бр. 99 от 2011 г., в сила от 1.01.2012 г.) Компетентният орган по чл. 269б, ал. 1 или оправомощено от него длъжностно лице изпраща на Европейската комисия до 31 март всяка година информация относно броя на изпратените и получените искания по чл. 269в, ал. 1 по държави членки, размера на вземанията, за които са получени искания за събиране на вземания, и на събраните суми, както и всяка друга информация, която може да бъде полезна за оценка на взаимната помощ.

Международни договори за взаимна помощ

Чл. 269ш. (Нов – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) (1) Правилата на тази глава не засягат прилагането на международни договори за предоставяне на взаимна помощ с по-широк обхват при събиране на публични вземания, включително за връчване на документи.

(2) Изпълнителният директор на Националната агенция за приходите уведомява своевременно Европейската комисия за международни договори по ал. 1, които имат общ характер и не се отнасят за конкретен случай.

(3) Когато по силата на международен договор се осъществява взаимна помощ с други държави членки, която има по-широк обхват от взаимната помощ, предоставяна по реда на тази глава, местният запитващ, съответно местният запитан орган може да използва мрежата за електронна комуникация и стандартните формуляри по чл. 269в.

Глава двадесет и седма "б"

(Нова – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.)

ВЗАИМНА ПОМОЩ ПРИ СЪБИРАНЕ НА ПУБЛИЧНИ ВЗЕМАНИЯ ПО СИЛАТА НА МЕЖДУНАРОДНИ ДОГОВОРИ

Взаимна помощ

Чл. 269щ. (Нов – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) (1) Изпълнителният директор на Националната агенция за приходите осъществява взаимна помощ при обезпечаване и събиране на публични вземания, както и връчване на документи съгласно влезли в сила международни договори, по които Република България е страна.

(2) При осъществяване на взаимна помощ по ал. 1 действията по обезпечаване и събиране на вземания на друга държава, както и по връчване на документи се извършват при условията и по реда на този кодекс.

(3) Взаимна помощ при обезпечаване и събиране на публични вземания и връчване на документи, предоставяна на Република България от друга държава съгласно влезли в сила международни договори, се осъществява при условията и по реда, предвидени в съответния международен договор.

ДЯЛ ПЕТИ

АДМИНИСТРАТИВНО НАКАЗАТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ

Глава двадесет и осма

АДМИНИСТРАТИВНИ НАРУШЕНИЯ И НАКАЗАНИЯ

Злоупотреба с данъчна и осигурителна информация

Чл. 270. Лицата по чл. 73 - 75, както и лицата, имащи по други закони достъп до данъчна и осигурителна информация, които разгласят, предоставят, публикуват, използват или разпространяват по друг начин факти и обстоятелства, представляващи данъчна и осигурителна информация, ако не подлежат на по-тежко наказание, се наказват с глоба от 1000 лв. до 5000 лв., а в особено тежки случаи - от 5000 лв. до 10 000 лв. Освен глобата по изречение първо служителите на Националната агенция за приходите, публичните изпълнители и специалистите могат да бъдат лишени от правото да заемат съответната длъжност за срок от 1 до 3 години.

Неиздаване на удостоверение в срок

Чл. 271. (1) Който, като орган по приходите, не издаде в срок удостоверение за наличие или липса на задължение по искане на заинтересованото лице или въз основа на акт на съда, се наказва с глоба от 100 до 300 лв. При повторно нарушение органът по приходите се наказва с глоба от 300 до 600 лв.

(2) Длъжностно лице от държавен, общински или съдебен орган, което не издаде в срок искане по реда на този кодекс удостоверение, се наказва с глобата по ал. 1.

Неприемане на декларация

Чл. 272. (1) Служител от Националната агенция за приходите, на когото е възложено приемането на декларация, свързана с данъчно облагане или задължителни осигурителни вноски, който откаже да приеме надлежно попълнена и подписана декларация, включително чрез пълномощник, се наказва с глоба от 100 до 300 лв., а при повторно нарушение - с глоба от 300 до 600 лв.

(2) Наказанието по ал. 1 се налага и на служител от Националната агенция за приходите, който не отрази подаването на декларация, свързана с данъчно облагане или задължителни осигурителни вноски, във входящия регистър на съответната териториална дирекция или не издаде документ, удостоверяващ подаването.

Възпрепятстване

Чл. 273. Който не окаже съдействие на орган по приходите или публичен изпълнител или възпрепятства упражняването на правомощията им, се наказва с глоба от 250 до 500 лв. за физическите лица, а за едноличните търговци и юридическите лица - с имуществена санкция в същия размер. При повторно нарушение наказанието е глоба или имуществена санкция в размер от 500 до 1000 лв.

Незаконна ревизия

Чл. 274. Който, като орган по приходите, извърши ревизия, без да му е възложена, или продължи извършването на ревизия извън определения срок, освен когато този срок е продължен по установения ред, се наказва с глоба от 250 до 500 лв., а при повторно нарушение - с глоба от 500 до 1000 лв.

Недеклариране

Чл. 275. (Доп. - ДВ, бр. 14 от 2011 г., в сила от 15.02.2011 г.) Който не представи или не подаде декларацията по чл. 124, ал. 3 или по чл. 142, ал. 5 в установения срок, ако не

подлежи на по-тежко наказание, се наказва с глоба - за физическите лица, или с имуществена санкция - за юридическите лица и едноличните търговци, в размер от 500 до 5000 лв. При повторно нарушение наказанието е глоба за физическите лица или имуществена санкция за юридическите лица и едноличните търговци в размер от 1000 до 10 000 лв.

Незаконен заповор или възбрана

Чл. 276. Който, като публичен изпълнител, наложи заповор или възбрана върху имущества, неподлежащи на принудително изпълнение, се наказва с глоба от 500 до 1000 лв., а при повторно нарушение - с глоба от 1000 до 3000 лв.

Непредоставяне на информация при принудително изпълнение

Чл. 277. Лице, което при образувано изпълнително производство по реда на този кодекс не изпълни в установените срокове задължението си за предоставяне на информация на публичния изпълнител, се наказва с глоба - за физическите лица, или с имуществена санкция - за юридическите лица и едноличните търговци, от 50 до 250 лв. При повторно нарушение наказанието е глоба за физическите лица или имуществена санкция за юридическите лица и едноличните търговци в размер от 100 до 500 лв.

Други нарушения

Чл. 278. Който не изпълни друго задължение, произтичащо от този кодекс, се наказва с глоба от 50 до 500 лв., ако не подлежи на по-тежко наказание.

Неизпълнение на задължение за предоставяне на отчети по държави

Чл. 278а. (Нов - ДВ, бр. 105 от 2006 г., в сила от 1.01.2007 г., изм., бр. 82 от 2012 г., в сила от 1.01.2013 г., бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) (1) Предоставящо информация предприятие по чл. 143х или чл. 143ц, което не предостави отчет по държави в предвидения в чл. 143ф, ал. 1 срок, се наказва с имуществена санкция в размер от 100 000 до 200 000 лв., а при повторно нарушение – от 200 000 до 300 000 лв.

(2) Предоставящо информация предприятие по чл. 143х или чл. 143ц, което не посочи или посочи неверни или непълни данни или обстоятелства в отчета по държави по чл. 143ф, се наказва с имуществена санкция в размер от 50 000 до 150 000 лв., а при повторно нарушение – от 100 000 до 250 000 лв. Това наказание се налага и в случаите, когато непълните или неверни данни се дължат на отказ по чл. 143ц, ал. 2 или по чл. 143ч, ал. 5 на крайното предприятие майка да предостави информация.

(3) Съставно предприятие, което не изпълни задължението си за уведомяване по чл. 143ц, ал. 2 или чл. 143ч, ал. 5, се наказва с имуществена санкция в размер 10 000 лв., а при повторно нарушение – 15 000 лв.

(4) Съставно предприятие, което не изпълни задължението си за уведомяване по чл. 143ш, се наказва с имуществена санкция в размер от 50 000 до 150 000 лв., а при повторно нарушение – от 100 000 до 200 000 лв.

Неизпълнение на задължение при фискален контрол на стоки

Чл. 278б. (Нов – ДВ, бр. 109 от 2013 г., в сила от 1.01.2014 г.) (1) Лице, което не изпълни задължение по чл. 13, се наказва с глоба в размер от 1000 до 3000 лв. – за физическите лица, или с имуществена санкция в размер от 3000 до 20 000 лв. – за

юридическите лица и едноличните търговци. При повторно нарушение наказанието е глоба от 3000 до 5000 лв. – за физическите лица, или имуществена санкция от 20 000 до 50 000 лв. – за юридическите лица и едноличните търговци.

(2) Лице, което наруши разпоредбите на чл. 127б – 127е, се наказва с глоба в размер до 2000 лв. – за физическите лица, или с имуществена санкция в размер до 5000 лв. – за юридическите лица и едноличните търговци. При повторно нарушение наказанието е глоба до 10 000 лв. – за физическите лица, или имуществена санкция до 20 000 лв. – за юридическите лица и едноличните търговци.

Неизпълнение на задължение по автоматичен обмен на финансова информация в областта на данъчното облагане

Чл. 278в. (Нов – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) (1) Предоставяща информация финансова институция, която не предостави информацията по чл. 142б, ал. 1 в срока по чл. 142в, ал. 1 или предостави невярна информация, се наказва с имуществена санкция в размер до 250 лв. за всяка финансова сметка. При повторно нарушение наказанието е имуществена санкция в размер до 500 лв. за всяка финансова сметка.

(2) Предоставяща информация финансова институция, която открие нова сметка, без да е събрала необходимите декларации и документални доказателства, предвидени в процедурите за комплексна проверка, се наказва с имуществена санкция в размер до 1000 лв. за всяка финансова сметка.

(3) Предоставяща информация финансова институция, която не съхранява информацията по чл. 142ц, ал. 1, се наказва с имуществена санкция в размер до 2000 лв.

(4) Титуляр на сметка, който посочи неверни данни и обстоятелства в декларация, предвидена по този кодекс, с цел да не се установи статутът му на лице, за което се предоставя информация, се наказва с глоба или имуществена санкция в размер до 1000 лв., ако не подлежи на по-тежко наказание. В този случай предоставящата информация финансова институция не носи отговорност по ал. 1.

(5) Предоставящата информация финансова институция, която наруши правилата на чл. 142ш, ал. 3, се наказва с имуществена санкция в размер до 2000 лв.

Глава двадесет и девета

ПРОИЗВОДСТВО ПО УСТАНОВЯВАНЕ НА НАРУШЕНИЯТА И НАЛАГАНЕ НА НАКАЗАНИЯТА

Установяване на нарушенията и налагане на наказанията

Чл. 279. (1) (Изм. - ДВ, бр. 12 от 2009 г., в сила от 1.01.2010 г. - изм., бр. 32 от 2009 г.) Актовете за установяване на административните нарушения се съставят от органите по приходите, съответно от публичните изпълнители, а наказателните постановления се издават от изпълнителния директор на Националната агенция за приходите или от оправомощено от него длъжностно лице.

(2) (Изм. - ДВ, бр. 12 от 2009 г., в сила от 1.01.2010 г. - изм., бр. 32 от 2009 г.) В случаите, когато нарушението е извършено от орган или служител на Националната агенция за приходите, актът за установяване на административно нарушение се съставя и наказателното постановление се издава от длъжностни лица, определени от министъра на финансите.

(3) Установяването на нарушенията, издаването, обжалването и изпълнението на

наказателните постановления се извършва по реда на Закона за административните нарушения и наказания.

Неизвестен нарушител

Чл. 280. (1) При установяване на административно нарушение от органите на Националната агенция за приходите при осъществяване на контролните им функции, когато нарушителят е неизвестен, актът за установяване на административно нарушение се подписва от актосъставителя и поне от един свидетел и не се връчва. В този случай се издава наказателно постановление не по-рано от изтичането на 4 месеца от съставянето на акта, което влиза в сила от датата на издаването му.

(2) Административнонаказателното производство по ал. 1 се прекратява, ако до издаването на наказателното постановление нарушителят бъде открит. В този случай актът за установяване на административното нарушение се съставя срещу него и срокът за издаването на наказателното постановление започва да тече от съставянето му.

(3) Разпоредбите на чл. 20 от Закона за административните нарушения и наказания се прилагат съответно и когато нарушителят е неизвестен.

ДОПЪЛНИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ

§ 1. По смисъла на този кодекс:

1. "Повторно" е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизането в сила на наказателното постановление, с което лицето е било наказано за същото по вид нарушение.

2. "Домакинство" включва съпрузите, лицата, живеещи във фактическо съпругеско съжителство, както и техните деца и роднини, ако живеят при тях.

3. "Свързани лица" са:

а) съпрузите, роднините по права линия, по съребрена - до трета степен включително; и роднините по сватовство - до втора степен включително, а за целите на чл. 123, ал. 1, т. 2 - когато са включени в общо домакинство;

б) работодател и работник;

в) съдружниците;

г) лицата, едното от които участва в управлението на другото или на негово дъщерно дружество;

д) лицата, в чийто управителен или контролен орган участва едно и също юридическо или физическо лице, включително когато физическото лице представлява друго лице;

е) дружество и лице, което притежава повече от 5 на сто от дяловете или акциите, издадени с право на глас в дружеството;

ж) лицата, едното от които упражнява контрол спрямо другото;

з) лицата, чиято дейност се контролира от трето лице или от негово дъщерно дружество;

и) лицата, които съвместно контролират трето лице или негово дъщерно дружество;

к) лицата, едното от които е търговски представител на другото;

л) лицата, едното от които е направило дарение на другото;

м) лицата, които участват пряко или косвено в управлението, контрола или капитала на друго лице или лица, поради което между тях могат да се уговорят условия, различни от обичайните;

н) (нова – ДВ, бр. 1 от 2014 г., в сила от 1.01.2014 г.) местно и чуждестранно лице, с което местното лице е сключило сделка, ако:

аа) чуждестранното лице е регистрирано в държава, която не е страна - членка на Европейския съюз, и в която дължимият подоходен или корпоративен данък върху доходите, които чуждестранното лице е реализирало или ще реализира в резултат на сделките, е с повече от 60 на сто по-нисък от подоходния или корпоративния данък в страната, освен ако местното лице не представи доказателства, че чуждестранното лице дължи данък, който не е обект на преференциален режим, или че чуждестранното лице е реализирало стоките или извършило услугите на местния пазар, и

бб) държавата, в която е регистрирано чуждестранното лице, отказва или не е в състояние да обмени информация относно осъществените сделки или отношения, когато е налице сключена и влязла в сила международна данъчна спогодба.

За чуждестранно лице по смисъла на тази разпоредба се смята и всяко юридическо лице, независимо дали е местно за Република България, или не, върху което контрол упражнява лице, отговарящо на условията по букви "аа" и "бб".

За местни лица по смисъла на тази разпоредба се смятат и чуждестранните юридически лица, извършващи дейност в страната чрез място на стопанска дейност, и чуждестранните физически лица, реализиращи доходи от източник в страната чрез определена база за сделки, осъществени чрез мястото на стопанска дейност или определената база;

о) (нова – ДВ, бр. 1 от 2014 г., в сила от 1.01.2014 г.) собствениците на местното юридическо лице и чуждестранното лице в случаите по буква "н".

4. "Контрол" е налице, когато контролиращият:

а) притежава пряко или косвено или по силата на споразумение с друго лице повече от половината от гласовете в общото събрание на друго лице, или

б) има възможност да определя пряко или непряко повече от половината от членовете на управителния или контролния орган на друго лице, или

в) има възможност да ръководи, включително чрез или заедно с дъщерно дружество по силата на устав или договор дейността на друго лице, или

г) като акционер или съдружник в едно дружество контролира самостоятелно по силата на сделка с други съдружници или акционери в същото дружество повече от половината от броя на гласовете в общото събрание на дружеството, или

д) може по друг начин да упражнява решаващо влияние върху вземането на решения във връзка с дейността на дружеството.

5. "Място на стопанска дейност" е:

а) определено място (собствено, наето или ползвано на друго основание), посредством което чуждестранно лице извършва цялостно или частично стопанска дейност в страната, като например: място на управление; клон; търговско представителство, регистрирано в страната; офис; кантора; ателие; завод; работилница (фабрика); магазин; склад за търговия; сервиз; монтажен обект; строителна площадка; мина; кариера; сонда; петролен или газов кладенец; извор или друг обект на извличане на природни ресурси;

б) извършването на дейност в страната от лица, упълномощени да сключват договори от името на чуждестранни лица, с изключение на дейността на представителите с независим статут по глава шеста от Търговския закон;

в) трайно извършване на търговски сделки с място на изпълнение в страната, дори

когато чуждестранното лице няма постоянен представител или определено място.

6. "Трансфер между място на стопанска дейност и друга част на същото предприятие" е всяко предаване на вещи, осигуряване ползването на нематериални блага, фактическо извършване на услуги или предоставяне на парични средства между място на стопанска дейност на територията на страната и друга част на предприятието, разположена извън територията на страната.

7. "Определена база" е:

а) определено място, чрез което чуждестранно физическо лице извършва цялостно или частично независими лични услуги или упражнява свободна професия в страната, като например архитектурно ателие, зъболекарски кабинет, адвокатска или друга кантора на консултант, офис на независим одитор или счетоводител;

б) трайно извършване на независими лични услуги или упражняване на свободна професия в страната, дори когато чуждестранно физическо лице не разполага с определено място.

8. "Пазарна цена" е сумата без данъка върху добавената стойност и акцизите, която би била платена при същите условия за идентична или сходна стока или услуга по сделка между лица, които не са свързани.

9. "Трансферни цени" са налице, когато в търговските или финансовите взаимоотношения между свързани лица са приети или наложени условия, различни от тези, които биха били приети между независими лица и които оказват влияние върху размера на печалбата и доходите им.

10. "Методи за определяне на пазарните цени" са:

а) методът на сравнимите неконтролирани цени между независими търговци;

б) методът на пазарните цени, където обичайната пазарна цена е цената, използвана в процеса на продажба на стоки и услуги в непроменена форма на независим партньор, намалена с разходите на търговеца и с обичайната печалба;

в) методът на увеличената стойност, при който обичайната пазарна цена се определя, като себестойността на продукцията се увеличи с обичайната печалба;

г) методът на транзакционната нетна печалба;

д) методът на разпределената печалба.

Редът и начинът за прилагане на методите се определят с наредба на министъра на финансите.

11. "Обособена част" е организационна структура, която може самостоятелно да осъществява стопанска дейност (магазин, ателие, кораб, цех, ресторант, хотел и други подобни).

12. (Нова - ДВ, бр. 105 от 2006 г., в сила от 1.01.2007 г., отм., бр. 82 от 2012 г., в сила от 1.01.2013 г.).

13. (Нова - ДВ, бр. 105 от 2006 г., в сила от 1.01.2007 г., изм., бр. 82 от 2012 г., в сила от 1.01.2013 г., отм., бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.).

14. (Нова - ДВ, бр. 105 от 2006 г., в сила от 1.01.2007 г., отм., бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.).

15. (Нова - ДВ, бр. 105 от 2006 г., в сила от 1.01.2007 г., отм., бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.).

16. (Нова - ДВ, бр. 105 от 2006 г., в сила от 1.01.2007 г., изм., бр. 108 от 2007 г., бр. 14 от 2011 г., в сила от 1.01.2011 г., бр. 82 от 2012 г., в сила от 1.01.2013 г., отм., бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.)

17. (Нова - ДВ, бр. 105 от 2006 г., в сила от 1.01.2007 г., отм., бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.).

18. (Нова - ДВ, бр. 105 от 2006 г., в сила от 1.01.2007 г., изм., бр. 99 от 2011 г., в сила от 1.01.2012 г., бр. 82 от 2012 г., в сила от 1.01.2013 г.) "Местен запитващ орган":

а) по смисъла на дял втори, глава шестнадесета, раздел V, освен ако е предвидено друго, е длъжностно лице или звено в структурата на Националната агенция за приходите, определено от компетентния орган по чл. 143в да отправя искане за предоставяне на информация или за връчване до друга държава - членка на Европейския съюз;

б) по смисъла на дял четвърти, глава двадесет и седма "а", освен ако е предвидено друго, е централно звено за връзка при Националната агенция за приходите, съответно звено за връзка или отдел за връзка, определени от компетентния орган по чл. 269б да отправят искане за взаимна помощ до друга държава - членка на Европейския съюз, при събиране на публични вземания.

19. (Нова - ДВ, бр. 105 от 2006 г., в сила от 1.01.2007 г., изм., бр. 99 от 2011 г., в сила от 1.01.2012 г., бр. 82 от 2012 г., в сила от 1.01.2013 г.) "Местен запитан орган":

а) по смисъла на дял втори, глава шестнадесета, раздел V, освен ако е предвидено друго, е длъжностно лице или звено в структурата на Националната агенция за приходите, определено от компетентния орган по чл. 143в да получава искане за предоставяне на информация или за връчване от друга държава - членка на Европейския съюз;

б) по смисъла на дял четвърти, глава двадесет и седма "а", освен ако е предвидено друго, е централно звено за връзка при Националната агенция за приходите, съответно звено за връзка или отдел за връзка, определени от компетентния орган по чл. 269б да получават искане за взаимна помощ от друга държава - членка на Европейския съюз.

20. (Нова - ДВ, бр. 105 от 2006 г., в сила от 1.01.2007 г., доп., бр. 82 от 2012 г., в сила от 1.01.2013 г.) "Предаване по електронен път" по смисъла на дял втори, глава шестнадесета, раздел V и дял четвърти, глава двадесет и седма "а" е предаването чрез електронно оборудване за обработка (включително цифрово компресиране) на данни и чрез използване на кабел, радиопредаване, оптични технологии или всякакви други електромагнетични средства.

21. (Нова - ДВ, бр. 109 от 2007 г., изм., бр. 14 от 2011 г., в сила от 15.02.2011 г.) "Правила за координация на системите за социална сигурност" са правилата, въведени с регламентите на Европейския парламент и на Съвета на европейския съюз за координация на системите за социална сигурност и с международните спогодби/договори за социално осигуряване/социална сигурност, по които Република България е страна.

22. (Нова - ДВ, бр. 99 от 2011 г., в сила от 1.01.2012 г., доп., бр. 82 от 2012 г., в сила от 1.01.2013 г.) "Лице" по смисъла на дял втори, глава шестнадесета, раздел V и дял четвърти, глава двадесет и седма "а", е:

а) физическо лице;

б) юридическо лице;

в) неперсонифицирано дружество;

г) (доп. - ДВ, бр. 82 от 2012 г., в сила от 1.01.2013 г.) всяко друго правно сдружение, независимо от неговото естество и форма и без значение дали има правосубектност, притежаващо или управляващо активи и доходи, които подлежат на облагане с който и да е от данъците в обхвата на чл. 143б или чл. 269а, ал. 1, т. 1.

23. (Нова - ДВ, бр. 99 от 2011 г., в сила от 1.01.2012 г.) "Мрежа CCN" означава обща платформа, която се основава на обща комуникационна мрежа (CCN), разработена от

Европейския съюз, за предаване на всякакви данни по електронен път между компетентните органи в областта на митническото и данъчното облагане.

24. (Нова - ДВ, бр. 82 от 2012 г., в сила от 1.01.2013 г.) "Налична информация" по смисъла на чл. 143з е информацията относно данъците по чл. 143б, с която Националната агенция за приходите разполага и която в съответствие с процедурите за нейното събиране и обработване може да бъде възпроизведена в стандартизиран електронен формат.

25. (Нова - ДВ, бр. 82 от 2012 г., в сила от 1.01.2013 г.) "Трета държава" е държава, която не е член на Европейския съюз.

26. (Нова – ДВ, бр. 109 от 2013 г., в сила от 1.01.2014 г.) "Технически средства за контрол на стоки с висок фискален риск" са обикновена пломба, специална пломба с GPS устройство, стикер и други средства за контрол, които се осигуряват от органите по приходите.

27. (Нова – ДВ, бр. 109 от 2013 г., в сила от 1.01.2014 г.) "Бързоразвалящи се стоки" са стоки, чието съхраняване предвид тяхната специфика може да доведе до погиването, значителното им повреждане или влошаване на качеството, което съществено би намалило тяхната стойност или би довело до невъзможност за употреба съобразно тяхното предназначение.

28. (Нова – ДВ, бр. 109 от 2013 г., в сила от 1.01.2014 г.) "Вътреобщностна доставка на стоки" и "вътреобщностно придобиване на стоки" са тези по смисъла на чл. 7 и 13 от Закона за данък върху добавената стойност.

29. (Нова – ДВ, бр. 18 от 2014 г., в сила от 4.03.2014 г.) "Социалноосигурителни фондове, администрирани от Националния осигурителен институт" за целите на чл. 169, ал. 4 и чл. 179, ал. 1 са фондовете на държавното обществено осигуряване, Учителският пенсионен фонд и фонд "Гарантирани вземания на работниците и служителите".

30. (Нова – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) "Мажоритарен съдружник или акционер" е лице, което упражнява контрол по смисъла на т. 4. Когато няма акционер или съдружник, който упражнява контрол, за мажоритарен съдружник или акционер се смята всеки съдружник или акционер, притежаващ 15 или повече процента от дяловете или акциите.

31. (Нова – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) "Предварително трансгранично данъчно становище" по смисъла на дял втори, глава шестнадесета, раздел V е становище, споразумение или акт с подобен ефект, включително ако е издадено, изменено или подновено в рамките на ревизия или проверка, което отговаря на следните условия:

а) издадено е, изменено е или е подновено от приходната администрация или от друг държавен или общински орган за конкретно лице или група лица, независимо от това, дали действително се използва;

б) отнася се до тълкуването или прилагането на разпоредба, свързана с установяването на данъците по чл. 143б или прилагането на законодателството в областта на тези данъци;

в) отнася се до трансгранична сделка или до това, дали дейността, извършвана от дадено лице в друга юрисдикция, води до възникване на място на стопанска дейност;

г) издадено е преди момента на извършване на сделката/поредицата от сделки или дейността в друга юрисдикция, която може да доведе до възникване на място на стопанска дейност, или преди подаването на данъчна декларация за периода, в който е извършена сделката/поредицата от сделки или дейността.

Трансграничната сделка може да включва инвестиции, доставка на стоки, услуги, финансиране или използване на материални или нематериални активи и други подобни, като не е необходимо в извършването им пряко да участва лицето, за което е издадено предварителното трансгранично данъчно становище.

32. (Нова – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г., доп., бр. 92 от 2017 г., в сила от 21.11.2017 г.) "Предварително споразумение за ценообразуване" по смисъла на дял втори, глава шестнадесета, раздел V е споразумение, уведомление или друг акт с подобен ефект, включително ако е издадено, изменено или подновено в рамките на ревизия или проверка, което отговаря на следните условия:

а) издадено е, изменено е или е подновено за конкретно лице или за група лица от приходната администрация или друг държавен или общински орган едностранно или съвместно със съответните органи на други държави членки, включително на техни териториални или административни подразделения, независимо от това, дали действително се използва;

б) установява подходящ набор от критерии за определяне на трансферните цени по трансгранична сделка между свързани предприятия преди изпълнението ѝ или определя причисляването на печалби към място на стопанска дейност.

Предприятията са свързани предприятия, когато едно предприятие участва пряко или косвено в управлението, контрола или капитала на друго предприятие или едни и същи лица участват пряко или косвено в управлението, контрола или капитала на предприятията.

Трансферни цени са цените, по които дадено предприятие прехвърля или предоставя активи, права, стоки или услуги на свързани с него предприятия.

33. (Нова – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) "Трансгранична сделка":

а) по смисъла на т. 31 е сделка или поредица от сделки, при които:

аа) не всички страни по сделката или поредицата от сделки са местни лица за данъчни цели на Република България;

бб) страна по сделката или поредицата от сделки е местно лице за данъчни цели на повече от една юрисдикция;

вв) една от страните по сделката/поредицата от сделки извършва дейност в друга юрисдикция чрез място на стопанска дейност и сделката/поредицата от сделки представлява част или цялата дейност на мястото на стопанска дейност; трансграничната сделка или поредицата от сделки включва също договорености, постигнати от дадено лице по отношение на стопанска дейност в друга юрисдикция, която това лице извършва чрез място на стопанска дейност, или

гг) е налице трансграничен ефект;

б) по смисъла на т. 32 е сделка или поредица от сделки, в които участват свързани предприятия, от които не всички са местни лица за данъчни цели на една юрисдикция, или сделка или поредица от сделки, които имат трансграничен ефект.

34. (Нова – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) "Група" по смисъла на дял втори, глава шестнадесета, раздел VI е съвкупност от предприятия, свързани посредством собственост или контрол, която има задължение да изготвя консолидирани финансови отчети за целите на финансовата отчетност съгласно приложимите счетоводни правила, или би била длъжна да изготвя такива, ако дялове от капитала на някое от предприятията се търгуват на фондова борса.

35. (Нова – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) "Многонационална група от

предприятия" ("МГП") по смисъла на дял втори, глава шестнадесета, раздел VI е група, която:

а) включва две или повече предприятия, които са местни лица за данъчни цели на различни държави членки или други юрисдикции, или

б) включва предприятие, което е местно лице за данъчни цели на една държава членка или друга юрисдикция, но подлежи на данъчно облагане по отношение на стопанската дейност, извършвана чрез място на стопанска дейност в друга държава членка или юрисдикция.

36. (Нова – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) "Предприятие" по смисъла на т. 32 – 35 е всяка форма на осъществяване на стопанска дейност от лице, посочено в т. 22, букви "б" – "г".

37. (Нова – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) "Съставно предприятие" по смисъла на дял втори, глава шестнадесета, раздел VI е:

а) всяка отделна стопанска единица на МГП, която е включена в консолидираните финансови отчети на МГП за целите на финансовото отчитане или която би била включена, ако дялове от капитала на съответната стопанска единица на МГП се търгуват на фондова борса;

б) всяка стопанска единица на МГП, която е изключена от консолидираните финансови отчети на МГП само на основание размер или същественост, или

в) всяко място на стопанска дейност на всяка отделна стопанска единица на МГП по букви "а" или "б", ако стопанската единица изготвя отделен финансов отчет за това място на стопанска дейност за финансови, данъчни, счетоводни и регулаторни цели или във връзка с вътрешния управленски контрол.

38. (Нова – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) "Предоставящо информация предприятие" по смисъла на дял втори, глава шестнадесета, раздел VI е крайното предприятие майка, заместващото предприятие майка или всяко съставно предприятие, което има задължение да подава отчет по държави от името на МГП.

39. (Нова – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) "Крайно предприятие майка" по смисъла на дял втори, глава шестнадесета, раздел VI е съставно предприятие на МГП, което отговаря на следните критерии:

а) пряко или косвено притежава достатъчен дял в едно или повече други съставни предприятия на МГП, поради което е длъжно да изготвя консолидирани финансови отчети съгласно приложимите счетоводни правила в юрисдикцията, на която то е местно лице за данъчни цели, или което би било длъжно да изготвя такива, ако неговите дялове от капитала се търгуват на фондова борса в юрисдикцията, на която то е местно лице за данъчни цели;

б) няма друго съставно предприятие на тази МГП, което притежава пряко или косвено достатъчен дял в това съставно предприятие.

40. (Нова – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) "Заместващо предприятие майка" по смисъла на дял втори, глава шестнадесета, раздел VI е съставно предприятие на МГП, което е посочено от групата да замести крайното предприятие майка при подаването на отчета по държави в държавата членка или юрисдикцията, на която съставното предприятие е местно лице за данъчни цели, от името на МГП, когато са налице едно или повече от условията, посочени в чл. 143ц, ал. 1.

41. (Нова – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) "Данъчна година" по смисъла на дял втори, глава шестнадесета, раздел VI е период, за който крайното предприятие

майка от МГП изготвя своите финансови отчети.

42. (Нова – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) "Отчетна данъчна година" по смисъла на дял втори, глава шестнадесета, раздел VI е данъчната година по т. 41, за която финансовите и оперативните резултати са отразени в отчета по държави, съдържащ информацията, предвидена в чл. 143ф, ал. 2.

43. (Нова – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) "Международен договор" по смисъла на дял втори, глава шестнадесета, раздел VI е Многостранный конвенция за взаимно административно сътрудничество по данъчни въпроси или друг международен договор, по който Република България е страна, и който предвижда обмен на данъчна информация, включително автоматичен обмен на информация.

44. (Нова – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) "Специално международно споразумение" по смисъла на дял втори, глава шестнадесета, раздел VI е споразумение, предвиждащо автоматичен обмен на отчети по държави и сключено между Република България и юрисдикция извън Европейския съюз, която е страна по международен договор по т. 43.

45. (Нова – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) "Консолидиран финансов отчет" по смисъла на дял втори, глава шестнадесета, раздел VI е финансов отчет на МГП, в който активите, пасивите, приходите, разходите и паричните потоци на крайното предприятие майка и на съставните предприятия са представени все едно че са един стопански субект.

46. (Нова – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) "Системно неизпълнение" по смисъла на дял втори, глава шестнадесета, раздел VI е налице по отношение на юрисдикция, когато юрисдикция, с която Република България има влязло в сила специално международно споразумение, не предоставя редовно отчетите по държави за МГП със съставни предприятия в Република България, с които разполага, или поради друга причина без основание не предоставя отчетите по държави.

§ 1а. (Нов – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) По смисъла на глава шестнадесета, раздел IIIа:

1. "Предоставяща информация финансова институция" е всяка българска финансова институция, която не е непредоставяща информация финансова институция.

2. "Българска финансова институция" е:

а) всяка финансова институция, която е местно лице за данъчни цели на Република България, с изключение на всеки клон на такава финансова институция, който се намира извън страната;

б) всеки клон на финансова институция, която не е местно лице за данъчни цели на Република България, ако този клон се намира в страната.

3. "Финансова институция" означава попечителска институция, депозитарна институция, инвестиционно образувание или определено застрахователно дружество. Финансова институция е местно лице за данъчни цели на една държава, ако финансовата институция попада под юрисдикцията на тази държава и тя има право да наложи на финансовата институция задължение за предоставяне на информация. Счита се, че тръст, който е финансова институция (независимо дали е местно лице за данъчни цели на държава), попада под юрисдикцията на една държава, ако един или повече от попечителите са местни лица на тази държава, освен ако тръстът предоставя цялата информация по този кодекс на друга държава, тъй като е нейно местно лице за данъчни

цели. Счита се, че финансова институция (с изключение на тръст), която не е местно лице за данъчни цели (тъй като е фискално прозрачна или попада под юрисдикция, която не предвижда подоходен данък), попада под юрисдикцията на една държава, когато:

- а) е учредена съгласно законодателството на тази държава;
- б) има място на управление (включително на действително управление) в тази държава, или
- в) подлежи на финансов надзор в тази държава.

4. "Попечителска институция" е всяко образувание, което държи като съществена част от стопанската си дейност финансови активи за чужда сметка. Едно образувание държи финансови активи за чужда сметка като съществена част от стопанската си дейност, ако брутният доход на образуванието от държаните финансови активи и свързаните с тях финансови услуги е равен или надвишава 20 на сто от брутният доход на образуванието през по-краткия от следните два периода:

а) тригодишния период, който приключва на 31 декември преди годината, в която се прави определянето;

б) периода, през който образуванието е съществувало.

5. "Депозитарна институция" е всяко образувание, което приема влогове в рамките на обичайното извършване на банкова или подобна стопанска дейност.

6. "Инвестиционно образувание" е всяко образувание:

а) което извършва преимуществено като стопанска дейност една или повече от следните дейности или операции от името и за сметка на клиент:

аа) търговия с инструменти на паричния пазар (чекове, менителници, сертификати за депозит и други) и деривати; търговия с чуждестранна валута, инструменти, представляващи обменни операции, и инструменти, свързани с лихвени проценти и индекси; търговия с прехвърляеми ценни книжа или стокови фючърси;

бб) управление на портфейли на индивидуални клиенти или на колективни инвестиционни схеми или други предприятия за колективно инвестиране;

вв) друга форма на инвестиране, администриране или управление на финансови активи или пари от името на други лица;

б) (доп. – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) брутният доход на което се дължи преимуществено на инвестиране, реинвестиране или търговия с финансови активи, ако образуванието се управлява от друго образувание, което е депозитарна институция, попечителска институция, определено застрахователно дружество или инвестиционно образувание, описано в буква "а".

Едно образувание преимуществено извършва като стопанска дейност една или повече от дейностите, описани в буква "а", или брутният доход на образуванието се дължи преимуществено на инвестиране, реинвестиране или търговия с финансови активи за целите на буква "б", ако брутният доход на образуванието, произтичащ от съответните дейности, е равен или надвишава 50 на сто от брутният доход на образуванието през по-краткия от следните два периода: тригодишния период, който приключва на 31 декември от годината, предшестваща годината, в която се прави определянето, или периода, през който образуванието е съществувало.

Едно образувание се управлява от друго образувание, когато управляващото образувание извършва, пряко или чрез друго лице, някоя от дейностите или операциите по буква "а" за сметка на управляваното образувание.

Понятието "инвестиционно образувание" не включва образувания, които са активни

нефинансови образувания, отговарящи на някой от критериите в т. 48, букви "г" – "ж". Настоящата точка се тълкува в съответствие със сходната редакция на определението за "финансова институция" в препоръките на Групата за финансови действия срещу изпирането на пари (FATF).

7. "Финансов актив" включва:

а) ценни книжа като дял или акция в дружество; съдружие или действителна собственост в притежавани от широк кръг лица или публично търгувани съдружия или тръстове; дългови ценни книжа, обезпечени или необезпечени облигации или друго доказателство за наличие на дълг;

б) дял в съдружие, стоки, суапове, в това число лихвен суап, валутен суап, базов суап, лихвен таван, лихвен под, суап върху стоки, суап върху дялови ценни книжа, суап върху капиталови индекси и подобни споразумения;

в) застрахователен договор или анюитетен договор;

г) всякакви участия, включително фючърс или форуърден договор или опция, в ценни книжа, дял в съдружие, стока или дериват върху стока, суап, застрахователен договор или анюитетен договор;

д) за целите на FATCA споразумението финансовият актив включва и финансов инструмент или договор с цел инвестиция, като валутна или стокова транзакция, суап за кредитно неизпълнение, суап, базиран на нефинансов индекс, договор с условна главница или други деривативни инструменти.

Финансовият актив не включва пряка собственост в недвижимо имущество, несвързана с дълг.

8. "Определено застрахователно дружество" е всяко образувание, което е застраховател (или холдинг на застрахователно дружество), което издава или е длъжно да извършва плащания по застрахователен договор с откупна стойност или анюитетен договор.

9. "Финансова институция на участваща юрисдикция" е:

а) финансова институция, която е местно лице за данъчни цели на участваща юрисдикция, с изключение на клон на финансовата институция, който се намира извън участващата юрисдикция;

б) клон на финансова институция, която не е местно лице за данъчни цели на участваща юрисдикция, който се намира в участваща юрисдикция.

10. "Финансова институция на партньорска юрисдикция" е:

а) финансова институция, която е местно лице за данъчни цели на партньорска юрисдикция, с изключение на клон на финансовата институция, който се намира извън партньорската юрисдикция;

б) клон на финансова институция, която не е местно лице за данъчни цели на партньорска юрисдикция, който се намира в партньорската юрисдикция.

11. "Неучастваща финансова институция" е финансова институция по чл. 1, ал. 1, буква "р" от FATCA споразумението.

12. "Непредоставяща информация финансова институция" е всяка финансова институция, която е:

а) държавно образувание, международна организация или централна банка, освен в случаите на плащане, произтичащо от задължение във връзка с търговска финансова дейност от вида, извършван от определено застрахователно дружество, попечителска институция или депозитарна институция;

б) пенсионен фонд с широко участие, пенсионен фонд с тясно участие, пенсионен фонд на държавно образувание, на международна организация или централна банка, или освободен издател на кредитни карти;

в) всяко друго образувание с нисък риск да бъде използвано за отклоняване от данъчно облагане, с характеристики, подобни на някои от образуванията, описани в букви "а" и "б", и което е включено в списъка на непредоставящите информация финансови институции, посочен в чл. 142г, ал. 1, при условие че статусът на образуванието като непредоставяща информация финансова институция не възпрепятства постигането на целите на настоящия кодекс;

г) освободено предприятие за колективно инвестиране;

д) тръст, доколкото попечителят е предоставяща информация финансова институция, която предоставя цялата информация съгласно задълженията по чл. 142б по отношение на всички сметки на тръста, за които се предоставя информация;

е) за целите на FATCA споразумението – българска финансова институция или друго образувание, което е местно лице на Република България, описани в приложение II на FATCA споразумението като непредоставяща информация българска финансова институция.

13. "Държавно образувание" означава правителството на Република България, държава – членка на Европейския съюз, или друга юрисдикция, всякакви административни единици и/или политически подразделения на Република България, държава членка или друга юрисдикция (щат, област, окръг или община) или всяка държавна агенция или институция на Република България, държава членка или друга юрисдикция. Това понятие включва съставните части по т. 14, контролираните образувания по т. 15 и административни единици и/или политическите подразделения на Република България, държава членка или друга юрисдикция.

14. "Съставна част" на Република България, държава членка или друга юрисдикция означава всяко лице, организация, агенция, бюро, фонд, учреждение или друг орган независимо от начина, по който е създаден, които представляват орган на публична власт. Нетните приходи на органа на публична власт трябва да са кредитирани на собствената му сметка или на други сметки на Република България, държавата членка или друга юрисдикция, без никаква част от тях да се използва в полза на частноправни субекти. Съставната част не включва лице, което е суверен, длъжностно лице или ръководител и което действа в лично качество.

15. "Контролирано образувание" е образувание на Република България, държава членка или друга юрисдикция, което е самостоятелен правен субект и което отговаря на следните условия:

а) образуванието се притежава и контролира изцяло от едно или повече държавни образувания пряко или чрез едно или повече контролирани образувания;

б) нетните приходи на образуванието се кредитират на собствената му сметка или на сметките на едно или повече държавни образувания, без никаква част от тях да се използва в полза на частноправни субекти;

в) в случай на прекратяване активите на образуванието се прехвърлят на едно или повече държавни образувания.

Не се счита, че доход се използва в полза на частноправни субекти, ако те са бенефициери на държавна програма и дейностите по програмата се изпълняват в обществена полза с цел създаване на обществени блага или ако са свързани с

администриране на етап от управлението. Независимо от горното се приема, че доходът се използва в полза на частноправни субекти, ако той произтича от използването на държавно образувание за извършване на търговска дейност, като търговска банкова дейност, при която се предоставят финансови услуги.

16. "Международна организация" е всяка международна организация или изцяло притежавана от нея агенция или институция. Тази категория включва всяка междуправителствена организация, включително наднационална организация, която се състои преимуществено от правителства, има действащо споразумение за седалище с Република България или споразумение, което до голяма степен е от подобен характер, и чийто доход не се използва в полза на частноправни субекти.

17. "Централна банка" е институция на Република България, държава членка или друга юрисдикция, която съгласно законодателството или правителствен акт е основният орган, който емитира инструменти, предназначени да бъдат в обращение под формата на парична единица, включително и когато е самостоятелен от правителството на държавата субект, независимо дали е притежаван изцяло или частично от Република България, държава членка или друга юрисдикция.

18. "Пенсионен фонд с широко участие" е фонд, създаден с цел изплащане на обезщетения при пенсиониране, инвалидност или смърт или всяка комбинация от тези събития на бенефициери, които са настоящи или бивши служители, или на лица, посочени от такива служители на един или повече работодатели в замяна на предоставени услуги, при условие че фондът:

а) няма бенефициер, който да притежава повече от 5 на сто от активите на фонда;

б) подлежи на държавно регулиране и предоставя информация на Националната агенция за приходите, и

в) отговаря на едно от следните условия:

аа) фондът е освободен от данъчно облагане върху инвестиционен доход или облагането на такъв доход е отсрочено или се извършва по намалена ставка във връзка със статуса на фонда като пенсионна схема;

бб) фондът получава най-малко 50 на сто от общите вноски от участващи работодатели, с изключение на трансфери на активи от други пенсионни фондове, определени като такива по този кодекс, или от пенсионни сметки, описани в т. 39, буква "а";

вв) разпределения или тегления на суми от фонда се разрешават само при настъпване на определени събития, свързани с пенсиониране, инвалидност или смърт (с изключение на разпределения с прехвърляне към други пенсионни фондове, определени като такива по този кодекс, или пенсионни сметки, описани в т. 39), като в случаите на разпределения или тегления на суми преди настъпването на такива определени събития се налага неустойка;

гг) вноските, освен разрешени наваксващи вноски, на служители във фонда са ограничени до получения от служителя доход или не могат да надвишават годишно левовата равностойност на 50 000 щатски долара, като се прилагат правилата на чл. 142с за сумиране на сметки.

19. "Пенсионен фонд с тясно участие" е фонд, създаден с цел изплащане на обезщетения при пенсиониране, инвалидност или смърт на бенефициери, които са настоящи или бивши служители, или на лица, посочени от такива служители, на един или повече работодатели в замяна на предоставени услуги, и отговаря на следните условия:

а) във фонда се осигуряват по-малко от 50 лица;

б) във фонда участват един или повече работодатели, които не са инвестиционни образувания или пасивни нефинансови образувания;

в) вноските на служителя и на работодателя във фонда, освен трансферите на активи от пенсионни сметки, описани в т. 39, буква "а", са ограничени до получения от служителя доход и обезщетение;

г) участниците, които не са местни лица на Република България, нямат право на повече от 20 на сто от активите на фонда;

д) фондът подлежи на държавно регулиране и предоставя информация на Националната агенция за приходите.

20. "Пенсионен фонд на държавно образование, международна организация или централна банка" е фонд, създаден от държавно образование, международна организация или централна банка за изплащане на обезщетения при пенсиониране, инвалидност или смърт на бенефициери или участници, които са настоящи или бивши служители или на посочени от тях лица, или които не са настоящи или бивши служители, ако обезщетенията на такива бенефициери или участници се предоставят за извършени лични услуги в полза на държавното образование, международната организация или централната банка.

21. "Освободен издател на кредитни карти" е финансова институция, която отговаря на следните условия:

а) финансовата институция се счита за такава единствено поради това, че е издател на кредитни карти, приемащ плащане над дължимата наличност по картата и това надплащане не се възстановява незабавно на клиента;

б) към 1 януари 2016 г. финансовата институция прилага политики и процедури, които не позволяват на клиента да извърши надплащане над левовата равностойност на 50 000 щатски долара или гарантират, че всяко надплащане от клиент, което надвишава тази сума, се възстановява на клиента в рамките на 60 дни, като във всеки случай се прилагат правилата на чл. 142с за сумиране на сметки. За тази цел извършеното от клиента надплащане не се отнася до кредитните наличности за оспорени трансакции, но включва кредитни наличности от връщане на стоки. Когато в международен договор за автоматичен обмен на финансова информация, ратифициран от Република България, обнародван и влязъл в сила, е посочена дата, различна от тази по буква "б", се прилага датата съгласно международния договор.

22. "Освободено предприятие за колективно инвестиране" е инвестиционно образование, регулирано като предприятие за колективно инвестиране, при условие че цялото участие в него се държи от или чрез физически лица или образувания, които не са лица, за които се предоставя информация, с изключение на пасивни нефинансови образувания с контролиращи лица, които са лица, за които се предоставя информация. За целите на FATCA споразумението освободено предприятие за колективно инвестиране е това, отговарящо на условията по тази точка, с изключение на случаите, в които участието се държи от физически лица и/или неучастващи финансови институции.

23. "Финансова сметка" е сметка, поддържана от финансова институция, която включва депозитна сметка, попечителска сметка и:

а) в случай на инвестиционно образование – всяко капиталово или дългово участие във финансовата институция; независимо от горното понятието "финансова сметка" не включва капиталово или дългово участие в образование, което е инвестиционно образование единствено поради това, че:

аа) предоставя инвестиционни консултации на или действа от името на, или

бб) управлява портфейл на или действа от името на клиент за целите на инвестирането, управлението или администрирането на финансови активи, вложени на името на клиента във финансова институция, различна от това образувание;

б) в случай на финансова институция, която не е посочена в буква "а" – всяко капиталово или дългово участие във финансовата институция, ако класът на участието е такъв, че да се избегне предоставяне на информация в съответствие с този кодекс;

в) всеки застрахователен договор с откупна стойност и всеки анюитетен договор, сключен или поддържан от финансова институция, различен от несвързан с инвестиции, непрехвърлим, незабавно платим пожизнен анюитет, сключен с дадено лице за изплащане на обезщетения при пенсиониране или инвалидност, предоставени по сметка, която е изключена сметка;

г) за целите на FATCA споразумението, в случай на финансова институция, която не е посочена в буква "а" – всяко капиталово или дългово участие във финансовата институция, ако:

аа) участието не е регулярно търгувано на място за търговия на ценни книжа;

бб) стойността на прякото или непрякото участие е определена главно на база на активите, които пораждат плащанията с източник в Съединените американски щати, върху които се удържа данък, и

вв) класът на участието е такъв, че да се избегне предоставяне на информация в съответствие с този кодекс;

д) терминът "финансова сметка" не включва сметки, които са изключени сметки по т. 39.

24. "Депозитна сметка" включва всяка разплащателна, спестовна, срочна, търговска или влогова сметка, сметка, която се удостоверява с депозитен сертификат, сертификат за спестовна сметка, инвестиционен сертификат, дългов сертификат или друг подобен инструмент, поддържани от финансова институция при обичайното извършване на банкова дейност или подобна стопанска дейност. Депозитната сметка включва също сума, държана от застрахователно дружество по договор с гарантирана инвестиция или подобно споразумение за изплащане или начисляване на съответна лихва.

25. "Попечителска сметка" е сметка, различна от застрахователен договор или анюитетен договор, по която се държат един или повече финансови активи в полза на друго лице.

26. "Капиталово участие" в случай на съдружие, което е финансова институция, е участие в капитала или печалбите на съдружието. В случай на тръст, който е финансова институция, се приема, че капиталовото участие се държи от всяко лице, което е считано за учредител или бенефициер на целия или на част от тръста, или от всяко друго физическо лице, което упражнява крайния действителен контрол върху тръста. Лице, за което се предоставя информация, се счита за бенефициер на тръста, ако такова лице има право да получава пряко или непряко задължително разпределение или може да получава пряко или непряко разпределение от тръста по преценка на попечителя.

27. "Застрахователен договор" е договор, с изключение на анюитетен договор, по силата на който издателят на застрахователната полица се съгласява да изплати обезщетение или определена сума при настъпване на определено случайно събитие, включващо смърт, заболяване, злополука, отговорност или имуществен риск.

28. "Анюитетен договор" е договор, по който издателят се съгласява да извършва плащания за срок, определен изцяло или отчасти от продължителността на живота на едно

или повече лица, включително и договор, считан за анюитетен съгласно законодателството на Република България, държава членка или друга юрисдикция.

29. "Застрахователен договор с откупна стойност" е застрахователен договор, с изключение на презастрахователен договор за обезщетение, сключен между две застрахователни дружества, който има откупна стойност. За целите на FATCA споразумението откупната стойност е в размер, по-голям от левовата равностойност на 50 000 щатски долара.

30. "Откупна стойност" е по-голямата стойност между: сумата, която застраховащият има право да получи при разваляне или прекратяване на договора, определена без намаление за евентуална такса при разваляне или заем по полицата, и сумата, която застраховащият може да заема съгласно или във връзка с договора. Независимо от това понятието "откупна стойност" не включва сума, платима по застрахователен договор:

а) единствено на основание смъртта на лице, застраховано по договор за животозастраховане;

б) като обезщетение за претърпяна телесна повреда или заболяване или друго плащане, предоставящо обезщетение за претърпяна икономическа загуба вследствие на настъпването на застрахователното събитие;

в) като възстановяване на изплатена преди това премия по застрахователен договор, с изключение на договор за животозастраховане, свързан с инвестиции, или анюитетен договор, поради разваляне или прекратяване на договора, намаляване на излагането на риск през действителния срок на договора или произтичащо от коригиране на съобщение или подобна грешка по отношение на премията по договора;

г) като дивидент за застраховащия, с изключение на дивидент при прекратяване, при условие че дивидентът е свързан със застрахователен договор, съгласно който единствените платими обезщетения са посочените в буква "б";

д) като възстановяване на предварителна премия или премиен депозит по застрахователен договор, за който премията е платима най-малко ежегодно, ако размерът на авансовата премия или на премиения депозит не надвишава следващата годишна премия, която ще бъде платима по договора;

е) за целите на FATCA споразумението букви "а", "г" и "д" не се прилагат и понятието "откупна стойност" не включва дивидент на застраховащия на база на застрахователния резултат във връзка с договора или съответната група.

31. "Съществуваща сметка" е:

а) финансова сметка, поддържана от предоставяща информация финансова институция към 31 декември 2015 г.; когато в международен договор за автоматичен обмен на финансова информация, ратифициран от Република България, обнародван и влязъл в сила, е посочена дата, различна от 31 декември 2015 г., се прилага датата съгласно международния договор;

б) всяка финансова сметка на титуляр на сметка независимо от датата, на която тази финансова сметка е била открита, ако:

аа) титулярят на сметката притежава в предоставящата информация финансова институция или в нейно свързано образувание в страната и финансова сметка, която е съществуваща сметка по смисъла на буква "а";

бб) предоставящата информация финансова институция счита финансовите сметки по буква "а" и всяка друга финансова сметка на титуляря, които са съществуващи сметки по смисъла на буква "б", като единна финансова сметка за целите на изпълнението на

изискванията за стандартите за познаване на клиента по чл. 142р, ал. 1 и за целите на определянето на наличността или стойността на всяка от финансовите сметки, когато се прилагат прагове за наличност по сметки;

вв) при финансова сметка, за която се прилагат МИП процедури, предоставящата информация финансова институция прилага МИП процедурите за сметката по буква "а";

гг) откриването на финансовата сметка не изисква предоставяне на нова, допълнителна или изменена информация от титуляря на сметката освен за целите на настоящия кодекс;

в) за целите на FATCA споразумението "съществуваща сметка" е финансова сметка, поддържана от предоставяща информация финансова институция към 30 юни 2014 г.

32. "Нова сметка" е финансова сметка, поддържана от предоставяща информация финансова институция, открита на или след 1 януари 2016 г., освен когато тя е считана за съществуваща сметка по смисъла на т. 31, буква "б". За целите на прилагане на FATCA споразумението "нова сметка" е финансова сметка, открита на или след 1 юли 2014 г. Когато в международен договор за автоматичен обмен на финансова информация, ратифициран от Република България, обнародван и влязъл в сила, е посочена дата, различна от 1 януари 2016 г., се прилага датата съгласно международния договор.

33. "Съществуваща сметка на физическо лице" е съществуваща сметка с титуляр едно или повече физически лица.

34. "Нова сметка на физическо лице" е нова сметка с титуляр едно или повече физически лица.

35. "Съществуваща сметка на образование" е съществуваща сметка с титуляр едно или повече образувания.

36. "Сметка на малка стойност" е съществуваща сметка на физическо лице със сумирана наличност или стойност към 31 декември 2015 г., които не надвишават левовата равностойност на 1 000 000 щатски долара. За целите на FATCA споразумението "сметка на малка стойност" е съществуваща сметка на физическо лице със сумирана наличност или стойност към 30 юни 2014 г., които не надвишават левовата равностойност на 1 000 000 щатски долара.

37. "Сметка на голяма стойност" е съществуваща сметка на физическо лице със сумирана наличност или стойност към 31 декември 2015 г. или 31 декември на всяка следваща година, които надвишават левовата равностойност на 1 000 000 щатски долара. За целите на FATCA споразумението "сметка на голяма стойност" е съществуваща сметка на физическо лице със сумирана наличност или стойност към 30 юни 2014 г., 31 декември 2015 г. или 31 декември на всяка следваща година, които надвишават левовата равностойност на 1 000 000 щатски долара.

38. "Нова сметка на образование" е нова сметка с титуляр едно или повече образувания.

39. "Изключена сметка" е една от следните сметки:

а) пенсионна сметка, която отговаря на следните условия:

аа) сметката подлежи на регулиране като лична пенсионна сметка или е част от регистрирана или регулирана пенсионна схема за изплащане на обезщетения при пенсиониране, включително на обезщетения при инвалидност или смърт;

бб) сметката се облага при по-благоприятни условия (вноските по сметката, които биха подлежали на данъчно облагане, се приспадат или се освобождават от brutния доход на титуляря на сметката или се облагат с намалена ставка или облагането на доход от

инвестиции по сметката се отсрочва или се извършва по намалена ставка);

вв) за сметката се предоставя информация на Националната агенция за приходите;

гг) тегления се извършват, при условие че е достигната определена възраст за пенсиониране или са настъпили инвалидност или смърт, а за тегления преди настъпването на такива определени събития се налагат неустойки;

дд) годишните вноски са ограничени до левовата равностойност на 50 000 щатски долара или по-малко или е определена максимална граница на вноските по сметката за цялата продължителност на живота до левовата равностойност на 1 000 000 щатски долара или по-малко, като във всеки случай се прилагат правилата на чл. 142с за сумиране на сметки; не се счита, че финансовата сметка не отговаря на изискванията на изречение първо само защото по такава финансова сметка могат да се получават активи или средства, прехвърлени от една или повече финансови сметки, които отговарят на изискванията на буква "а" или "б", или от един или повече пенсионни фондове, които отговарят на определенията в т. 18 – 20;

б) сметка, която отговаря на следните условия:

аа) сметката подлежи на регулиране като инвестиционен инструмент за цели, различни от пенсиониране, и се търгува регулярно на място за търговия на ценни книжа или подлежи на регулиране като спестовна схема за цели, различни от пенсиониране;

бб) сметката се облага при по-благоприятни условия (вноските по сметката, които биха подлежали на данъчно облагане, се приспадат или се освобождават от brutния доход на титуляря на сметката или се облагат по намалена ставка или облагането на доход от инвестиции по сметката се отсрочва или се извършва по намалена ставка);

вв) тегленията се извършват, при условие че отговарят на специфични критерии, свързани с целта на инвестиционната или спестовната сметка (предоставяне на образователни или медицински придобивки), а за тегления, извършени преди такива критерии да са изпълнени, се налагат неустойки;

гг) годишните вноски са ограничени до левовата равностойност на 50 000 щатски долара или по-малко, като се прилагат правилата на чл. 142с за сумиране на сметки; не се счита, че финансовата сметка не отговаря на изискванията на изречение първо само защото по такава финансова сметка могат да се получават активи или средства, прехвърлени от една или повече финансови сметки, които отговарят на изискванията на букви "а" и "б", или от един или повече пенсионни фондове, които отговарят на определенията в т. 18 – 20;

в) договор за животозастраховане със застрахователен период, който ще изтече преди застрахованото лице да навърши 90-годишна възраст, ако договорът отговаря на следните условия:

аа) периодичните застрахователни премии, които не намаляват с времето, се изплащат най-малко веднъж годишно през по-краткия от следните два периода: периода на действие на договора или докато застрахованото лице навърши 90-годишна възраст;

бб) никое лице няма достъп до стойност по договора (чрез теглене, заем или по друг начин), без това да изисква прекратяване на договора;

вв) сумата (освен в случай на обезщетение при смърт), платима при предсрочно прекратяване или при прекратяване на договора, не може да надвишава съвкупните премии, изплатени по договора, след приспадане на сбора от таксите при смърт и/или заболяване и разходите (независимо дали са наложени в действителност) за периода или периодите на действие на договора и всяка сума, платена преди предсрочното

прекръпяване или преди прекръпяването на договора;

гг) страна по договора не е приобретател срещу възнаграждение;

г) сметка, която е държана само като част от наследствена маса, ако документацията за такава сметка съдържа препис от завещанието на починалия или от акта за смърт;

д) сметка, открита във връзка с едно от следните:

аа) съдебно разпореждане или решение;

бб) продажба, замяна или наем на движимо или недвижимо имущество или права, ако сметката отговаря на следните условия:

ааа) сметката е захранена единствено с авансово (начално) плащане, задатък, депозит на сума, подходяща за обезпечаване на задължение, което произтича пряко от сделка, или подобно плащане, или се финансира с финансов актив, който е вложен по сметката във връзка с продажба, замяна или наем на имущество или права;

ббб) сметката е открита и се използва единствено, за да обезпечи задължението на купувача да заплати покупната цена за имущество или права, на продавача да заплати условно задължение или на наемодателя или наемателя да заплати обезщетение за вреди, свързани с отдаденото под наем имущество, както е предвидено в договор за наем;

ввв) активите на сметката, включително полученият по нея доход, се изплащат или се разпределят по друг начин в полза на купувача, продавача, наемодателя или наемателя (включително за изпълнение на задължение на такова лице) при продажба, замяна или отказ от собственост или при прекръпяване на договора за наем;

ггг) сметката не е гаранционна сметка по маржин сделки или подобен вид сметка, открита във връзка с продажба или замяна на финансов актив;

ддд) сметката не е свързана със сметка по буква "е";

вв) задължение на финансова институция, обслужваща обезпечен с недвижимо имущество заем, да задържи част от плащането единствено с цел улесняване на плащането на по-късен етап на данъци или застраховки, свързани с недвижимото имущество;

гг) задължение на финансова институция единствено да улесни плащането на данъци на по-късен етап;

е) депозитна сметка, която отговаря на следните условия:

аа) сметката съществува единствено поради това, че клиент извършва плащане над дължимата сума по кредитна карта или договор за револвиращ кредит и надплатената сума не се възстановява незабавно на клиента;

бб) към 1 януари 2016 г. финансовата институция прилага политики и процедури, които не позволяват на клиента да извърши надплащане над левовата равностойност на 50 000 щатски долара или гарантират, че всяко надплащане от клиент, което надвишава тази сума, се възстановява на клиента в рамките на 60 дни, като при всеки случай се прилагат правилата на чл. 142с; за тази цел извършеното от клиента надплащане не се отнася до кредитните наличности за спорни трансакции, но включва кредитни наличности от връщане на стоки;

ж) всяка друга сметка, която е с нисък риск да бъде използвана за избягване на данъци, с характеристики, които са подобни на някоя от сметките, описани в букви "а" – "е", и която е включена в списъка на изключените сметки по чл. 142г, ал. 1, при условие че статусът на такава сметка като изключена сметка не възпрепятства постигането на целите на настоящия кодекс.

40. "Сметка, за която се предоставя информация" е финансова сметка, която се поддържа от предоставяща информация финансова институция, с титуляр едно или повече

лица, за които се предоставя информация, или с титуляр пасивно нефинансово образувание с едно или повече контролиращи лица, които са лица, за които се предоставя информация, при условие че е идентифицирана като такава съгласно процедурите за комплексна проверка.

41. "Лице, за което се предоставя информация" е:

1. лице от участваща юрисдикция, с изключение на:

а) дружество, чиито акции се търгуват регулярно на едно или повече места за търговия на ценни книжа;

б) дружество, което е свързано образувание с дружество по буква "а";

в) държавно образувание;

г) международна организация;

д) централна банка;

е) финансова институция;

2. за целите на FATCA споразумението – всяко определено американско лице съгласно чл. 1, ал. 1, буква "аа" от FATCA споразумението.

42. "Лице от участваща юрисдикция" е физическо лице или образувание, което е местно лице за данъчни цели на една (или повече) участваща юрисдикция съгласно данъчното ѝ законодателство, или наследствена маса на починало лице, което е било местно лице за данъчни цели на участваща юрисдикция; съдружие, неперсонифицирано дружество с ограничена отговорност или подобна правна договореност (с изключение на тръст, който е пасивно нефинансово образувание), за което не може да бъде определено къде е местно лице за данъчни цели, се счита за установено в юрисдикцията, където е място на неговото действително управление.

43. "Участваща юрисдикция" е:

а) всяка друга държава – членка на Европейския съюз;

б) всяка друга юрисдикция, с която Република България има действащо споразумение, което предвижда, че юрисдикцията ще предоставя информацията, посочена в чл. 142б, и която е определена в списък, публикуван от Република България и предоставен на Европейската комисия;

в) всяка друга юрисдикция, с която Европейският съюз има действащо споразумение, което предвижда, че юрисдикцията ще предоставя информацията, посочена в чл. 142б, и която е определена в списък, публикуван от Европейската комисия;

г) (Доп. – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) Съединените американски щати - за целите на FATCA споразумението.

44. За целите на прилагане на FATCA споразумението "партньорска юрисдикция" е юрисдикция, която има действащо споразумение със Съединените американски щати за улесняване на въвеждането в действие на Акта за спазване на данъчното законодателство във връзка със задгранични сметки ("FATCA") и която е определена в списък, публикуван от Службата за вътрешни приходи на Съединените американски щати.

45. "Контролиращи лица" са физически лица, които упражняват контрол над образувание. В случай на тръст това понятие означава учредителя(ите), попечителя(ите), пазителя(ите), бенефициера(ите) или класа бенефициери и всяко друго физическо лице, което упражнява окончателен действителен контрол над тръста, а в случай на правна договореност, различна от тръст, това понятие означава лица, заемащи равностойни или подобни позиции. Терминът "контролиращи лица" се тълкува в съответствие с понятието "действителен собственик" по смисъла на Закона за мерките срещу изпирането на пари и

препоръките на Финансовата група за действие срещу изпирането на пари.

46. "Нефинансово образование" е всяко образование, което не е финансова институция.

47. "Пасивно нефинансово образование" е:

а) нефинансово образование, което не е активно нефинансово образование;

б) инвестиционно образование по смисъла на т. 6, буква "б", което не е финансова институция на участваща юрисдикция.

48. "Активно нефинансово образование" е нефинансово образование, което отговаря на някое от следните условия:

а) (изм. – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.) по-малко от 50 на сто от brutния доход на нефинансовото образование за предходната календарна година е пасивен доход и по-малко от 50 на сто от активите, държани от нефинансовото образование през предходната календарна година, са активи, които генерират или се държат с цел генериране на пасивен доход; за целите на тази разпоредба пасивният доход включва дивиденди, лихви или друг приравнен на лихви доход, доход от наем, авторски и лицензионни възнаграждения, анюитети, печалби от разпореждане с финансови активи, търговия с чуждестранна валута, нетен доход от суап и суми, получени по застрахователен договор с откупна стойност;

б) акциите на нефинансовото образование се търгуват регулярно на място за търговия на ценни книжа или е свързано образование с образование, чиито акции се търгуват регулярно на място за търговия на ценни книжа;

в) нефинансовото образование е държавно образование, международна организация, централна банка или образование, което се притежава изцяло от едно или повече от тях;

г) дейностите на нефинансовото образование или значителна част от тях се състоят от държането (изцяло или частично) на акции в обращение във или от предоставянето на услуги и финансиране на едно или повече дъщерни дружества, които се занимават със сделки или стопанска дейност, различни от тези на финансова институция, с изключение на случаите, когато образованието функционира (или се представя) като инвестиционен фонд (фонд за дялово инвестиране, фонд за рисково инвестиране, фонд за изкупуване на задлъжнели предприятия и други) или инвестиционен инструмент, чиято цел е придобиване или финансиране на дружества и участие в тези дружества като капиталов актив за инвестиционни цели;

д) нефинансовото образование не извършва стопанска дейност и не е развивало такава в миналото, но инвестира в активи с намерението да извършва стопанска дейност, различна от тази на финансова институция, за срок 24 месеца от датата на първоначалното му създаване;

е) нефинансовото образование не е извършвало дейност като финансова институция през последните пет години и е в процес на ликвидация или се реструктурира с цел да продължи или да започне отново да извършва стопанска дейност в област, различна от тази на финансова институция;

ж) нефинансовото образование извършва преимуществено финансиране и хеджиране на трансакции на или за свързани образования, които не са финансови институции, и не предоставя услуги по финансиране или хеджиране на други образования, с които не е свързано образование, при условие че групата от свързани образования се занимава преимуществено със стопанска дейност, различна от тази на финансова институция;

з) нефинансово образование, което отговаря на следните условия:

аа) създадено е и извършва дейност изключително за религиозни, благотворителни, научни, художествени, културни, спортни или образователни цели, или е професионална организация, съюз на предприемачи, търговска камара, работническа организация, земеделска или градинарска организация, гражданско обединение или организация, чиято основна дейност е насочена към повишаване на социалното благосъстояние;

бб) освободено е от облагане с подоходен данък в юрисдикцията, на която е местно лице;

вв) няма участници или членове, които да имат материален интерес от неговия доход или активи;

гг) учредителните документи на нефинансовото образувание или законодателството на юрисдикцията, на която е местно лице за данъчни цели, не допускат доход или активи на нефинансовото образувание да бъдат разпределени или предоставени в полза на частноправен субект или на образувание, което не е създадено с благотворителна цел (освен когато нефинансовото образувание извършва благотворителната си дейност или плаща разумно възнаграждение за предоставени услуги или за закупуване на имущество на пазарни цени);

дд) учредителните документи на нефинансовото образувание или законодателството на юрисдикцията, на която е местно лице, изискват при ликвидация или прекратяване на нефинансовото образувание всички негови активи да бъдат разпределени в полза на държавно образувание или на друга организация с нестопанска цел или да бъдат наследени от юрисдикцията, на която е местно лице;

и) за целите на FATCA споразумението нефинансово образувание, което е установено на територии на Съединените американски щати по чл. 1, ал. 1, буква "б" от FATCA споразумението и на което всички собственици са местни лица за данъчни цели на тези територии, всяко удържащо данък чуждестранно гражданско дружество или удържащ данък чуждестранен тръст съгласно националното законодателство на Съединените американски щати, както и нефинансово образувание, което е изключено чуждестранно нефинансово образувание по смисъла на раздел VI, буква Б, т. 4(и) от приложение I на FATCA споразумението.

49. "Титуляр на сметка" е лице, което е вписано или е идентифицирано като титуляр на финансова сметка от финансовата институция, която поддържа сметката. Лице, с изключение на финансова институция, което е титуляр на финансова сметка в полза на или за сметка на друго лице в качеството на агент, попечител, пълномощник, подписващо лице, инвестиционен съветник или посредник, не се счита за титуляр на сметка за целите на този кодекс, а за титуляр на сметката се приема другото лице. При застрахователен договор с откупна стойност или анюитетен договор титуляр на сметката е всяко лице с право на получаване на откупната стойност или с право на промяна на бенефициера по договора. Когато няма лице с право на получаване на откупната стойност или на промяна на бенефициера, титуляр на сметката е всяко лице, посочено в договора като собственик, и всяко лице с право да получи плащане по договора. При настъпване на падежа на застрахователен договор с откупна стойност или на анюитетен договор всяко лице, което има право да получи плащане по договора, се счита за титуляр на сметката.

50. "МИП процедури" са процедури за комплексна проверка на клиента от страна на предоставящата информация финансова институция за прилагане на мерките срещу изпирането на пари и финансирането на тероризма или други подобни изисквания, които се прилагат от предоставящата информация финансова институция.

51. "Образуване" е юридическо лице или правна договореност, включително търговско дружество, съдружие, тръст или фондация.

52. Едно образуване е "свързано образуване" с друго образуване, когато:

а) едното образуване контролира другото;

б) двете образувания са под общ контрол, или

в) двете образувания са инвестиционни образувания по смисъла на т. 6, буква "б" и са под общо управление, като това управление изпълнява задълженията за комплексна проверка на такива инвестиционни образувания.

Контрол означава пряка или непряка собственост на повече от 50 на сто от гласовете и/или участието в образуването.

53. "Данъчен номер" е данъчен идентификационен номер или негов функционален еквивалент при липсата на данъчен номер. За целите на FATCA споразумението "данъчен номер" е идентификационен номер на американски федерален данъкоплатец (включително идентификационен номер на работодател, социалноосигурителен номер или индивидуален данъчен идентификационен номер).

54. "Документални доказателства" са:

а) удостоверение за местно лице, издадено от оправомощен публичен орган (правителство, държавна агенция или община) на юрисдикцията, в която титулярят на сметката е местно лице;

б) по отношение на физическо лице – всеки валиден документ за самоличност, издаден от оправомощен публичен орган (правителство, държавна агенция или община), който съдържа името на лицето и обичайно се използва за установяване на самоличността;

в) по отношение на образуване – всеки официален документ, издаден от оправомощен публичен орган (правителство, държавна агенция или община), който съдържа наименованието на образуването и адреса на неговото централно управление в юрисдикцията, на която това образуване е местно лице за данъчни цели, или в друга юрисдикция, в която е било учредено или създадено;

г) всеки одитиран финансов отчет, кредитен отчет на трето лице, документи за несъстоятелност или документ, издаден от регулатор на ценни книжа;

д) по отношение на съществуваща сметка на образуване – предоставящата информация финансова институция може да използва като документално доказателство и всяка класификация от своите регистри по отношение на титуляря на сметката, която е била определена въз основа на стандартизирана класификация на икономическите дейности, била е вписана в съответствие с обичайната й стопанска практика за целите на МИП процедурите или за други регулаторни цели (с изключение на данъчни цели) и която е била прилагана преди датата, използвана за класифициране на финансовата сметка като съществуваща сметка, при условие че на предоставящата информация финансова институция не е известно или няма причина да ѝ е известно, че такава класификация е невярна или ненадеждна.

55. "Стандартизирана класификация на икономическите дейности" означава Националната класификация на икономическите дейности или друга стандартизирана класификация, използвана за класифициране на предприятия по вид на извършваната стопанска дейност за цели, различни от данъчни цели.

56. "Промяна в обстоятелствата" е получаване на допълнителна информация, отнасяща се до или противоречаща на статуса на дадено лице, която включва всяка промяна или добавяне на информация:

а) по сметката за титуляря (включително добавяне, замяна или друга промяна на титуляря на сметката);

б) по всяка свързана сметка, при прилагане на правилата за сумиране на сметки по чл. 142с, ако такава промяна или добавяне на информация засяга статута на титуляря на сметката.

57. "Сметка, поддържана от финансова институция" е, както следва:

а) в случаите на попечителска сметка – от финансовата институция, която е попечител на активите по сметката (включително финансова институция, която държи активи на името на посредник/брокер за титуляр на сметка в такава институция);

б) в случаите на депозитна сметка – от финансовата институция, която е длъжна да извършва плащания по сметката (с изключение на агент на финансова институция, независимо дали този агент е финансова институция);

в) в случаите на капиталово или дългово участие във финансова институция, което съставлява финансова сметка – от тази финансова институция;

г) в случаите на застрахователен договор с откупна стойност или анюитетен договор – от финансовата институция, която е длъжна да извършва плащания по договора.

58. "Адрес на централно управление на образувание" е мястото, на което се намира неговото действително управление, и изключва адрес, използван единствено за целите на кореспонденцията, освен ако това е единственият адрес на образуванието, посочен като негов регистриран адрес в устройствените му документи.

59. "Групов застрахователен договор с откупна стойност" е застрахователен договор с откупна стойност, който:

а) осигурява застрахователно покритие на физически лица, които са свързани чрез работодател, търговско сдружение, синдикална организация или друго сдружение или група;

б) изисква заплащане на премия за всеки член на групата (или подгрупа в рамките на групата), която е определена, без да се вземат предвид индивидуални здравни характеристики, различни от възраст, пол и навици по отношение на тютюнопушенето на члена (на подгрупата) на групата (или на подгрупата в рамките на групата).

60. "Групов анюитетен договор" е анюитетен договор, по който:

а) ползващи лица са физически лица, които са свързани чрез работодател, търговско сдружение, синдикална организация или друго сдружение или група, и

б) срещу плащане на договорена премия се осигурява пожизнен или срочен анюитет, платим незабавно или след определен период, в който се плащат дължимите премии по договора.

§ 2. (Изм. - ДВ, бр. 30 от 2006 г., в сила от 12.07.2006 г.) За неуредените с този кодекс случаи се прилагат разпоредбите на Административнопроцесуалния кодекс и Гражданския процесуален кодекс.

§ 2а. (Нов - ДВ, бр. 34 от 2006 г.) Клоновете на търговските дружества и поделенията могат да продължат да се отчитат като осигурители отделно от дружеството и от другите негови клонове и поделения, като се идентифицират с единния си идентификационен код по БУЛСТАТ съгласно чл. 6, ал. 2 от Закона за регистър БУЛСТАТ.

§ 2б. (Нов - ДВ, бр. 99 от 2011 г., в сила от 1.01.2012 г., доп., бр. 82 от 2012 г., в сила

от 1.01.2013 г., изм. и доп., бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г., бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г., бр. 27 от 2018 г.) Този кодекс въвежда изискванията на Директива 2010/24/ЕС на Съвета от 16 март 2010 г. относно взаимната помощ при събиране на вземания, свързани с данъци, такси и други мерки (ОВ, L 84/1 от 31 март 2010 г.), на Директива 2011/16/ЕС на Съвета от 15 февруари 2011 г. относно административното сътрудничество в областта на данъчното облагане и за отмяна на Директива 77/799/ЕИО (ОВ, L 64/1 от 11 март 2011 г.), на Директива 2014/107/ЕС на Съвета от 9 декември 2014 г. за изменение на Директива 2011/16/ЕС по отношение на задължителния автоматичен обмен на информация в областта на данъчното облагане (ОВ, L 359/1 от 16 декември 2014 г.), на Директива (ЕС) 2015/2376 на Съвета от 8 декември 2015 г. за изменение на Директива 2011/16/ЕС по отношение на задължителния автоматичен обмен на информация в областта на данъчното облагане (ОВ, L 332/1 от 18 декември 2015 г.), на Директива (ЕС) 2016/881 на Съвета от 25 май 2016 г. за изменение на Директива 2011/16/ЕС по отношение на задължителния автоматичен обмен на информация в областта на данъчното облагане (ОВ, L 146/8 от 3 юни 2016 г.) и на Директива (ЕС) 2016/2258 на Съвета от 6 декември 2016 г. за изменение на Директива 2011/16/ЕС по отношение на достъпа на данъчните органи до информация за борбата с изпирането на пари (ОВ, L 342/1 от 16 декември 2016 г.).

ПРЕХОДНИ И ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ

§ 3. Данъчният процесуален кодекс (обн., ДВ, бр. 103 от 1999 г., бр. 29 от 2000 г. - Решение № 2 на Конституционния съд от 2000 г.; изм., бр. 63 от 2000 г., бр. 109 от 2001 г., бр. 45 и 112 от 2002 г., бр. 42, 112 и 114 от 2003 г., бр. 36, 38, 53 и 89 от 2004 г., бр. 19, 39, 43, 79 и 86 от 2005 г.) се отменя.

§ 4. Отсрочени или разсрочени публични вземания по отменения Данъчен процесуален кодекс, Кодекса за социално осигуряване и Закона за здравното осигуряване, срокът за плащане на които изтича след влизането в сила на този кодекс, запазват действието си до окончателното плащане съобразно даденото разрешение.

§ 5. (1) Разпоредбите на този кодекс се прилагат от органите на Националната агенция за приходите, съответно на Агенцията за държавни вземания, и за процесуалните действия по незавършените административни и изпълнителни производства по глава седма от Кодекса за социално осигуряване към датата на влизането в сила на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.

(2) Започналите към датата на влизането в сила на този кодекс производства по глава осма и по чл. 349 - 350 от Кодекса за социално осигуряване се довършват от органите на Националния осигурителен институт по досегашния ред. Производството по издаване на разпореждане съгласно чл. 110, ал. 3 от Кодекса за социално осигуряване и неговото обжалване се довършват по досегашния ред от органите на Националния осигурителен институт, ако акт за начет е издаден преди влизането в сила на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.

(3) Разпоредбите на този кодекс се прилагат от органите на Националната агенция за приходите, съответно на Агенцията за държавни вземания, и за процесуалните действия по незавършените административни и изпълнителни производства към датата на влизането

му в сила.

(4) Незавършените към датата на влизането в сила на този кодекс съдебни производства по отменения Данъчен процесуален кодекс се довършват по досегашния ред, като страна в производството е съответният орган на Националната агенция за приходите, съответно на Агенцията за държавни вземания.

§ 6. (1) Националната агенция за приходите е правопреемник на активите, пасивите, правата, задълженията и архива на данъчната администрация, считано от 1 януари 2006 г., с изключение на недвижимите имоти. За правопреемството се прилага съответно чл. 6а, ал. 1, т. 1 от Закона за данък върху добавената стойност.

(2) В срок до 1 април 2006 г. Министерският съвет, съответно министърът на финансите, предоставя имотите - публична държавна собственост, ползвани от данъчната администрация, на Националната агенция за приходите по реда на Закона за държавната собственост.

(3) Отношенията във връзка с преминаването на необходимата информация и архиви от Националния осигурителен институт в Националната агенция за приходите се уреждат със споразумение между управителя на Националния осигурителен институт и изпълнителния директор на Националната агенция за приходите.

(4) Трудовите правоотношения на служителите на данъчна администрация и функция "Събиране" на Националния осигурителен институт се уреждат по реда на чл. 123 от Кодекса на труда. Трудовият стаж, придобит в системата на данъчна администрация и Националния осигурителен институт от работници и служители, назначени по трудово правоотношение в Националната агенция за приходите преди 30 юни 2006 г., се зачита за работа при един работодател, във връзка с чл. 222, ал. 3 от Кодекса на труда.

(5) До 30 юни 2007 г. трудовите правоотношения на служителите от Националната агенция за приходите, които изпълняват функции на длъжност, определена за заемане от държавен служител, се преобразуват в служебни правоотношения, като:

1. с акта по назначаването на държавния служител се присъжда определения в Единния класификатор на длъжностите в администрацията минимален ранг за заеманата длъжност, освен ако служителят не отговаря на условия за определяне на по-висок ранг;

2. член 12 от Закона за държавния служител не се прилага, освен за служителите, чиито трудови правоотношения са със срок за изпитване;

3. неизползваните отпуски по трудовите правоотношения се запазват и не се компенсират с парични обезщетения.

(6) До 31 декември 2006 г. Министерският съвет да внесе в Народното събрание необходимите законодателни промени, произтичащи от ал. 5.

(7) (Нова - ДВ, бр. 63 от 2006 г.) При назначаването на държавна служба в Агенция "Митници" на длъжност, чиито функции са пряко свързани с администрирането и контрола върху акциза, не се прилага чл. 10, ал. 1 от Закона за държавния служител, ако кандидатите се намират в трудовоправни отношения с Агенция "Митници" и с Националната агенция за приходите.

§ 6а. (Нов – ДВ, бр. 105 от 2014 г., в сила от 1.01.2015 г.) За неплатените публични задължения, срокът за плащане на които е изтекъл преди 1 януари 2008 г., чл. 169, ал. 4, 5 и 6 се прилагат след писмено заявление от страна на длъжника.

§ 7. В Закона за събиране на държавните вземания (обн., ДВ, бр. 26 от 1996 г.; изм., бр. 104 от 1996 г., бр. 51 от 1997 г., бр. 59 от 1998 г., бр. 103 от 1999 г., бр. 29 от 2000 г. - Решение № 2 на Конституционния съд от 2000 г.; изм., бр. 63 от 2000 г., бр. 111 от 2001 г., бр. 28 и 46 от 2002 г.) се правят следните изменения:

1. В чл. 85:

а) в ал. 1, т. 1 се изменя така:

"1. организира и ръководи дейността по обезпечаването и принудителното събиране на публичните вземания, освен в случаите, когато действията се извършват от публичните изпълнители на Националната агенция за приходите по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс;"

б) в ал. 2 и 3 думите "Данъчния процесуален кодекс" се заменят с "Данъчно-осигурителния процесуален кодекс".

2. В чл. 88, ал. 1 думите "данъчната администрация" се заменят с "Националната агенция за приходите".

§ 8. В Закона за Националната агенция за приходите (обн., ДВ, бр. 112 от 2002 г.; изм., бр. 114 от 2003 г.) се правят следните изменения и допълнения:

1. В чл. 3, ал. 1:

а) точка 7 се изменя така:

"7. води регистър на лицата, подлежащи на регистрация по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, лицата, които работят по трудово правоотношение, създава и поддържа бази данни за тях, необходими за осъществяване на дейността ѝ и за нуждите на задължителното социално осигуряване, на Министерството на финансите и общините;"

б) в т. 8 думите "осъществява методическото ръководство" се заличават.

2. В чл. 5, ал. 5:

а) точка 5 се изменя така:

"5. териториалния обхват, седалищата и обхвата на дейността на териториалните дирекции;"

б) в т. 6 думите "и териториалните служби, както и числеността на персонала в тях" се заличават;

в) създава се т. 9:

"9. решения за отписване на вземания, събирани от Националната агенция за приходите, за задължения до 100 лв., разходите за събирането на които надхвърлят размера на задължението."

3. В чл. 6:

а) в ал. 1 думите "териториални подразделения" и "и териториални служби" се заличават;

б) в ал. 3 съюзът "и" след думата "данъци" се заменя със запетая и след думите "задължителни осигурителни вноски" се поставя запетая и се добавя "както и други публични вземания, възложени им със закон";

в) алинеи 4 и 8 се отменят;

г) алинея 9 се изменя така:

"(9) Числеността на персонала на агенцията се определя от Министерския съвет по предложение на министъра на финансите след одобрение на управителния съвет."

4. В чл. 7:

- а) в ал. 1:
аа) в текста преди т. 1 думите "на агенцията" се заменят с "по приходите";
бб) в т. 2 думите "началниците на териториалните служби" се заменят с "техните заместници";
вв) създава се нова т. 3:
"3. директорите на дирекции, началниците на отдели и сектори";
гг) досегашната т. 3 става т. 4 и се изменя така:
"4. служителите в централното управление и териториалните дирекции на агенцията, заемащи длъжност "главен експерт по приходите", "старши експерт по приходите", "експерт по приходите", "главен инспектор по приходите", "старши инспектор по приходите" и "инспектор по приходите";
дд) създава се т. 5:
"5. служителите в централното управление, заемащи длъжностите "държавен експерт по приходите" и "държавен инспектор по приходите";";
б) създава се нова ал. 2:
"(2) Органи на агенцията са и служителите, заемащи длъжност "държавен публичен изпълнител", "главен публичен изпълнител", "старши публичен изпълнител" и "публичен изпълнител";
в) досегашната ал. 2 става ал. 3 и се изменя така:
"(3) Изпълнителният директор и териториалният директор упражняват правомощията по чл. 7, ал. 3 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс и могат да оправомощават със заповед своите заместници или да определят други служители от агенцията да упражняват техни правомощия.";
г) досегашната ал. 3 се отменя;
д) в ал. 4 думите "т. 3" се заменят с "т. 3 - 5 и ал. 2, както и когато длъжност "експерт";
е) създава се ал. 5:
"(5) Длъжностите по ал. 1, т. 5 и длъжността "държавен публичен изпълнител" се заемат по служебно правоотношение."
5. В чл. 8:
а) в ал. 3 думите "началниците на териториалните служби" се заличават;
б) алинея 4 се изменя така:
"(4) Служителите в териториалните дирекции се назначават от съответния териториален директор."
6. В чл. 9:
а) в ал. 1:
аа) в текста преди т. 1 след думите "което е" се добавя "дееспособен";
бб) в т. 2 думите "и осигуряването" се заменят с "и/или задължителното социално осигуряване";
вв) в т. 6 думите "този закон не предвижда друго" се заменят с "в закон не е предвидено друго";
гг) в т. 8 думите "този закон не предвижда друго" се заменят с "в закон не е предвидено друго";
б) в ал. 4:
аа) в текста преди т. 1 думата "лица" се заменя с "дееспособни български граждани";
бб) точка 1 се изменя така:

"1. които отговарят на изискванията по ал. 1, т. 3, 4 и 7 и на специфичните изисквания за заемане на съответната длъжност, определени със заповед на изпълнителния директор;"

вв) в т. 2 думите "ал. 1, т. 3 - 8" се заменят с "ал. 5";

в) създава се нова ал. 5:

"(5) Служителите в агенцията не могат да:

1. са еднолични търговци или съдружници в търговски дружества;
2. участват в органи на управление и контрол на търговски дружества, кооперации и други организации;

3. заемат друга платена длъжност или да извършват друга платена дейност освен научна, преподавателска или дейност, регламентирана в Закона за авторското право и сродните му права.";

г) досегашната ал. 5 става ал. 6 и в нея думите "ал. 1, т. 4 - 8" се заменят с "ал. 1, т. 4, 7 и ал. 5", а думите "изпълнителния директор" се заменят с "работодателя";

д) създават се ал. 7 и 8:

"(7) След постъпване на работа и всяка година до 31 май служителите на агенцията са длъжни да декларират имуществото си, включително такова, представляващо съпругеска имуществена общност, както и това на своите ненавършили пълнолетие деца, с декларация по образец, утвърден от изпълнителния директор.

(8) Несъвместимостта по ал. 5, както и неподаването в срок на декларация по ал. 7, е основание за едностранно прекратяване на трудовите правоотношения със служителя на агенцията без предизвестие."

7. Членове 10 и 11 се изменят така:

"Изпълнителен директор

Чл. 10. (1) Изпълнителният директор:

1. организира, ръководи и контролира цялостната дейност на агенцията;
2. планира, разпределя и контролира средствата и ресурсите за осъществяване дейността на агенцията;
3. анализира изпълнението на ежегодния план за приходите от публични вземания;
4. дава задължителни указания на органите на агенцията за единното прилагане на данъчното и осигурителното законодателство в рамките на функциите и правомощията на агенцията;
5. утвърждава методически указания и процедури за осъществяване на дейността на агенцията, задължителни за нейните служители;
6. решава спорове за компетентност между органи на агенцията;
7. утвърждава задължителните формуляри и образците на други документи, свързани със събирането на приходите;
8. определя числеността на централното управление и териториалните дирекции в рамките на общата численост на агенцията;
9. осъществява общо ръководство по управлението и квалификацията на служителите;
10. организира разясняване на данъчното и осигурителното законодателство в рамките на функциите и правомощията на агенцията;
11. подготвя проекти на международни данъчни спогодби;
12. дава становища по проекти на международни договори, съдържащи данъчни разпоредби;
13. дава становища за промени в данъчното и осигурителното законодателство в

рамките на функциите и правомощията на агенцията;

14. упражнява други правомощия, предвидени със закон.

(2) Изпълнителният директор може да възложи част от правомощията и дейностите по ал. 1 на заместник изпълнителните директори, директорите на дирекция "Обжалване и управление на изпълнението" или други служители от централното управление. При отсъствие правомощията на изпълнителния директор се упражняват от определен от него заместник изпълнителен директор.

(3) Изпълнителният директор определя местонахождението и териториалната компетентност на дирекциите "Обжалване и управление на изпълнението" при централното управление със заповед, която се обнародва в "Държавен вестник".

(4) Изпълнителният директор може да възлага на други лица въз основа на договор връчването на съобщения, приемането на декларации, обработката им и получаването на плащанията по тях, както и други функции от компетентност на агенцията.

(5) Указания по ал. 1, т. 4, задължителни за органите на агенцията, може да издава и министърът на финансите, като по въпроси, свързани със задължителните осигурителни вноски, указанията се съгласуват с министъра на труда и социалната политика.

Териториален директор

Чл. 11. (1) Териториалният директор организира и ръководи:

1. териториалната дирекция;
2. обслужването и подпомагането на задължените лица при изпълнение на задълженията им по данъчното и осигурителното законодателство;
3. приемането и обработването на данъчни и осигурителни декларации, подлежащи на подаване или подадени в съответната териториална дирекция;
4. възлагането и извършването на проверки и ревизии;
5. обезпечаването, събирането и отчитането на данъчните вземания и задължителните осигурителни вноски, както и на глобите и имуществените санкции, наложени от органите на агенцията.

(2) Териториалният директор:

1. издава предвидените в Данъчно-осигурителния процесуален кодекс актове;
2. разглежда и изпраща до съответния съд жалбите против актовете и отказите за издаване на актове на органите на агенцията, както и против действията или бездействията на органи и служители на агенцията на територията на региона по реда, установен със закон;
3. издава наказателни постановления в предвидените от закона случаи;
4. осъществява контрол върху дейността на органите и служителите на агенцията в съответната териториална дирекция;
5. отчита се за дейността си пред изпълнителния директор;
6. упражнява други правомощия, предвидени в закон.

(3) Териториалният директор може да възлага със заповед на определени органи по приходите и служители от териториалната дирекция изпълнението на правомощията по ал. 1 и 2, с изключение на тези по ал. 2, т. 2."

8. В чл. 12:

а) в ал. 1 думата "юрисконсулт" се заменя с "главен юрисконсулт", "старши юрисконсулт" и "юрисконсулт";

б) алинея 2 се отменя;

в) в ал. 3 т. 1 се изменя така:

"1. които имат висше юридическо образование и издържан изпит за придобиване на юридическа правоспособност;"

9. В чл. 13:

а) в ал. 1 думите "и началниците на териториалните служби" се заличават, а след думата "директор" се добавя "или от упълномощен от него служител на агенцията";

б) алинея 2 се изменя така:

"(2) Трудовите договори със служителите в териториалните дирекции се сключват, изменят и прекратяват от съответния директор на териториална дирекция."

10. В чл. 14:

а) в ал. 1:

аа) точка 2 се изменя така:

"2. да пазят в тайна данните, представляващи данъчна и осигурителна информация съгласно Данъчно-осигурителния процесуален кодекс;"

бб) създава се т. 3:

"3. да спазват установените изисквания относно създаването, обработването, съхраняването и предоставянето на достъп до информацията, представляваща служебна тайна;"

б) алинея 2 се отменя;

в) в ал. 3 думите "ал. 2" се заменят с "ал. 1, т. 2";

г) създават се ал. 4 и 5:

"(4) Служебна тайна е следната информация:

1. информация относно средствата за опазване на данъчната и осигурителната информация и на информацията, представляваща служебна тайна;

2. информация относно проектиране, изграждане и функциониране на информационни системи и мрежи за предаване на данъчна и осигурителна информация;

3. пароли, кодове и средства за криптографска защита на устройства, които създават, обработват, съхраняват и предават данъчна и осигурителна информация;

4. критериите за селекция и анализ на риска във връзка с осъществяване на ревизии и проверки;

5. сведения за организацията във връзка с осъществяване на данъчно-осигурителен контрол върху лица, произвеждащи и търгуващи с военна и специална продукция, както и върху такива, които са рискови за икономическата сигурност на държавата;

6. информация за действията по осъществяване на вътрешен контрол и вътрешна сигурност.

(5) Сведенията, определени като служебна тайна съгласно ал. 4, се създават, получават, обработват, предоставят, съхраняват и унищожават при условията и по реда на Закона за защита на класифицираната информация."

11. В чл. 15 думите "органите по чл. 7, ал. 1" се заменят със "служителите си".

12. В чл. 17 ал. 1 се изменя така:

"(1) На органите и служителите на агенцията ежегодно се изплащат суми за облекло при условия и по ред, определени от управителния съвет."

13. Член 18 се изменя така:

"Допълнително финансиране

Чл. 18. (1) Двадесет и пет на сто от събраните суми по влезлите в сила актове на органите на агенцията от укрити и/или недекларирани данъци, непризнати данъци за възстановяване и други суми за възстановяване, глоби и имуществени санкции и

дължимите към тях лихви постъпват като собствени приходи в бюджета на агенцията.

(2) Средствата по ал. 1 се разходват само за:

1. капитални вложения за подобряване на материалната база на агенцията, за издръжка, за повишаване квалификацията на служителите и за облекло по чл. 17, ал. 1 в размер 55 на сто от средствата по ал. 1 - при условия и по ред, определени от управителния съвет;

2. допълнително материално стимулиране на работещите в агенцията в размер не по-малко от 35 на сто от средствата по ал. 1 - по критерии, при условия и по ред, определени от управителния съвет;

3. допълнително материално стимулиране към основната заплата на служителите на Министерството на финансите в размер до 10 на сто от средствата по ал. 1 - при условия и по ред, определени от министъра на финансите."

14. Член 20 се изменя така:

"Обхват на отговорността

Чл. 20. Служителите на агенцията отговарят пред агенцията за изплатените от нея обезщетения на увредени задължени лица само когато действията или бездействията им са признати за престъпление по съдебен ред или вредите са причинени умишлено. Отговорността е в пълен размер."

15. Създава се глава пета:

"Глава пета

ОБМЕН НА ИНФОРМАЦИЯ И ВЗАИМОДЕЙСТВИЕ

Текущо предоставяне на информация

Чл. 22. (1) Държавните и общинските органи, компетентни да регистрират или издават разрешения за извършване на определен вид търговска дейност, уведомяват агенцията за регистрираните лица или обекти и за издадените разрешения, както и за прекратената регистрация или отнетите разрешения до 15-о число на месеца, следващ тримесечието.

(2) Органите, компетентни да регистрират превозни средства, включително въздухоплавателни и плавателни средства, уведомяват агенцията за регистрираните, отчислените и спрените от движение превозни средства ежемесечно до 15-о число на следващия месец.

(3) Съдиите по вписванията уведомяват агенцията за прехвърлените, учредените, изменените или прекратените вещни права върху недвижими имоти, както и за учредените, изменените и заличените ипотeki ежемесечно до 15-о число на следващия месец.

(4) Общините уведомяват агенцията за декларираните недвижими имоти, превозни средства, открити наследства, придобитите имуществa по възмезден и безвъзмезден начин по Закона за местните данъци и такси, както и за регистрираните търговски обекти до 15-о число на следващия месец.

(5) Редът за предоставяне на информацията по ал. 1 - 4 се определя с инструкции, издавани съвместно от:

1. министъра на финансите и съответния министър;

2. изпълнителния директор и ръководителя на съответната администрация, когато информацията не се предоставя от министерство.

(6) Редът за предоставяне на информация от общините се урежда с инструкция на министъра на финансите, съгласувана с Националното сдружение на общините на

Република България.

Текущ обмен на информация

Чл. 23. Редът за осигуряване на текущия обмен на информация между агенцията, министерствата, контролните органи на Министерството на финансите, Националния осигурителен институт, Националната здравноосигурителна каса, Изпълнителната агенция "Главна инспекция по труда" и общините се определя с инструкции, издавани от:

1. министъра на финансите и съответния министър;
2. изпълнителния директор и ръководителя на съответната администрация, когато информацията не се обменя с министерство;
3. министъра на финансите, съгласувано с Националното сдружение на общините на Република България.

Събиране и предоставяне на данни

Чл. 24. (1) Съдилищата и общините, държавните и общинските органи и Националният статистически институт предоставят на агенцията необходимата за осъществяването на функциите и правомощията ѝ информация безплатно.

(2) За целите на статистиката, планирането и анализа на прилагането на данъчното и осигурителното законодателство изпълнителният директор определя лицата, които предоставят информация по образец, утвърден със заповед, която се обнародва в "Държавен вестник".

Информация от търговските банки

Чл. 25. (1) Търговските банки и клоновете на чуждестранните банки уведомяват в 7-дневен срок агенцията за откритите или закритите от тях банкови сметки на:

1. едноличните търговци, местните юридически лица, включително тези с нестопанска цел, и клоновете на чуждестранните лица;
2. неперсонифицираните дружества и осигурителните каси;
3. чуждестранните юридически лица, които са регистрирали търговско представителство;
4. чуждестранните лица, които осъществяват стопанска дейност в страната, включително чрез място на стопанска дейност.

(2) За лицата, непосочени в ал. 1, търговските банки и клоновете на чуждестранните банки предоставят информация за откритите или закритите банкови сметки по мотивирано искане от териториалния директор в 7-дневен срок от получаването на искането.

Взаимодействие с други органи

Чл. 26. (1) Агенцията, органите на Министерството на вътрешните работи и прокуратурата, контролните органи на Министерството на финансите, както и други контролни органи, извършват съвместни действия във връзка с осъществяването на своите функции.

(2) Редът и начинът за осъществяване на взаимодействието се определят със съвместна инструкция на:

1. министъра на финансите и ръководителя на съответната институция;
2. изпълнителния директор и ръководителя на съответната администрация."

§ 9. В Закона за отговорността на държавата за вреди, причинени на граждани (обн., ДВ, бр. 60 от 1988 г.; изм., бр. 59 от 1993 г., бр. 12 от 1996 г., бр. 67 от 1999 г. и бр. 92 от 2000 г.) се правят следните изменения и допълнения:

1. В чл. 1, ал. 1 след думата "граждани" се добавя "и юридически лица".

2. В чл. 9 ал. 2 думите "органите на данъчната администрация" се заменят с "органите по приходите".

§ 10. В Кодекса за социално осигуряване (обн., ДВ, бр. 110 от 1999 г., бр. 55 от 2000 г. - Решение № 5 на Конституционния съд от 2000 г.; изм., бр. 64 от 2000 г., бр. 1, 35 и 41 от 2001 г., бр. 1, 10, 45, 74, 112, 119 и 120 от 2002 г., бр. 8, 42, 67, 95, 112 и 114 от 2003 г., бр. 12, 38, 52, 53, 69, 70, 112 и 115 от 2004 г., бр. 38, 39, 76, 102 и 103 от 2005 г.) се правят следните изменения и допълнения:

1. В чл. 5:

а) в ал. 1 думите "негово поделение" се заменят с "неперсонифицирано дружество";

б) алинея 3 се изменя така:

"(3) Регистрацията на осигурителите и самоосигуряващите се лица в Националния осигурителен институт се извършва служебно въз основа на данните в регистъра и базите данни на Националната агенция за приходите по чл. 80, ал. 1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.";

в) в ал. 4 думите "Осигурителите периодично представят в Националния осигурителен институт данни за" се заменят с "Осигурителите, осигурителните каси, самоосигуряващите се лица и работодателите периодично представят в Националната агенция за приходите данни за";

г) алинея 5 се отменя;

д) (в сила от 29.12.2005 г.) алинея 6 се изменя така:

"(6) Съдържанието, сроковете, начинът и редът за подаване и съхраняване на декларациите по ал. 4 се определят с наредба, издадена от министъра на финансите.";

е) алинея 8 се изменя така:

"(8) Националната агенция за приходите предоставя на Националния осигурителен институт данните по ал. 4 и данните за открити и закрити банкови сметки на осигурителите и самоосигуряващите се лица по чл. 25, ал. 1 от Закона за Националната агенция за приходите. Редът за предоставяне на информацията се определя с инструкция, издадена съвместно от управителя на Националния осигурителен институт и изпълнителния директор на Националната агенция за приходите.";

ж) алинея 9 се отменя.

2. Член 6а се отменя.

3. В чл. 7 ал. 6 се изменя така:

"(6) Работодателите, осигурителите, самоосигуряващите се лица и осигурителните каси внасят по съответната сметка на компетентната териториална дирекция на Националната агенция за приходите чрез съответните банки, лицензиран пощенски оператор или поделенията им задължителните осигурителни вноски, като ползват единния идентификационен код по регистър БУЛСТАТ."

4. В чл. 8:

а) в ал. 1, изречение първо думите "териториалното поделение на Националния осигурителен институт" се заменят с "териториалната дирекция на Националната агенция за приходите";

б) в ал. 2, т. 1 думите "Националния осигурителен институт" се заменят с "Националната агенция за приходите";

в) (в сила от 29.12.2005 г.) в ал. 3 след думите "Националния осигурителен институт" се поставя запетая и се добавя "съгласувано с Националната агенция за приходите".

5. В чл. 33:

а) в ал. 3:

аа) точка 2 се изменя така:

"2. установява и събира вземанията на държавното обществено осигуряване от неправилно извършени осигурителни разходи;"

бб) точка 3 с букви "а" - "в" се отменя;

вв) в т. 4 накрая се добавя "във връзка с възложените му дейности";

гг) в т. 10 думите "създава и" се заличават;

б) алинеи 4 и 5 се отменят.

6. В чл. 36:

а) т. 6 се изменя така:

"6. дава съгласие за разсрочване на вземания за задължителни осигурителни вноски към фондовете на държавното обществено осигуряване в случаите по чл. 184, 185 и 188 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс;"

б) в т. 7 след думата "вземания" се добавя "по вземанията, събирани от Националния осигурителен институт".

7. В чл. 37, ал. 5:

а) в т. 2 накрая се добавя "във връзка с възложените на Националния осигурителен институт дейности";

б) точка 6 се изменя така:

"6. дава съгласие за разсрочване на вземания за задължителни осигурителни вноски към фондовете на държавното обществено осигуряване в случаите по чл. 184, 185 и 188 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс;"

8. В чл. 54е, ал. 3, чл. 54ж, ал. 2 и чл. 98, ал. 2 думите "Данъчния процесуален кодекс" се заменят с "Данъчно-осигурителния процесуален кодекс".

9. Член 107 се изменя така:

"Контролни органи

Чл. 107. Контролът по спазването на нормативните актове по държавното обществено осигуряване във връзка с дейността, възложена на Националния осигурителен институт, се осъществява от контролните органи на Националния осигурителен институт."

10. В чл. 108:

а) в ал. 1:

аа) в т. 1 думите "дейността им по държавното обществено осигуряване и за внасянето на осигурителни вноски за здравното осигуряване и за допълнителното задължително пенсионно осигуряване" се заменят с "дейността, възложена на Националния осигурителен институт";

бб) в т. 2 думите "внасяне на осигурителни вноски за здравното осигуряване и за допълнителното задължително пенсионно осигуряване" се заменят с "дейността, възложена на Националния осигурителен институт";

вв) в т. 3 думите "за внасянето на осигурителни вноски за здравното осигуряване и за допълнителното задължително пенсионно осигуряване" се заменят с "дейността, възложена на Националния осигурителен институт";

б) алинея 2 се изменя така:

"(2) Контролните органи на Националния осигурителен институт могат да извършват контролно-ревизионна дейност съвместно с органите на Националната агенция за приходите по план, предварително съгласуван между управителя на Националния

осигурителен институт и изпълнителния директор на Националната агенция за приходите.";

в) в ал. 3 думите "с осъществяването на държавното обществено осигуряване, и внасянето на осигурителни вноски за здравното осигуряване и за допълнителното задължително пенсионно осигуряване" се заменят със "със спазване на осигурителното законодателство във връзка с дейността, възложена на Националния осигурителен институт";

г) в ал. 5 думите "противоречащи на нормативните актове по държавното обществено осигуряване, както и на нормативните актове по здравното осигуряване в частта им по събирането на осигурителните вноски и контрола по тази дейност" се заменят с "по спазване на осигурителното законодателство във връзка с дейността, възложена на Националния осигурителен институт".

11. В чл. 108а думите "с цел да се избегне плащането на дължими осигурителни вноски за държавното обществено осигуряване, за здравното осигуряване и за допълнителното задължително пенсионно осигуряване в големи размери" се заменят с "във връзка с извършени осигурителни плащания".

12. В чл. 110:

а) в ал. 1:

аа) в т. 1 думите "от невнесени осигурителни вноски" се заличават;

бб) точки 2 и 4 се отменят;

вв) в т. 5 думите "Данъчния процесуален кодекс" се заменят с "Данъчно-осигурителния процесуален кодекс";

б) в ал. 3 думите "приходите и" се заличават;

в) в ал. 5:

аа) в текста преди т. 1 думите "и декларации за дължими осигурителни вноски по чл. 5, ал. 4, т. 2" се заличават;

бб) в т. 1 думите "здравното осигуряване и допълнителното задължително пенсионно осигуряване" се заличават;

вв) в т. 3 думите "данъчен орган" се заменят с "орган на Националната агенция за приходите";

г) в ал. 6, изречение първо думите "и здравното осигуряване" се заличават;

д) в ал. 9 след думите "държавното обществено осигуряване" се добавя "от неправилно извършени осигурителни разходи";

е) в ал. 10 думите "Данъчния процесуален кодекс" се заменят с "Данъчно-осигурителния процесуален кодекс";

ж) алинея 12 се отменя.

13. В чл. 111:

а) създава се нова ал. 3:

"(3) Имууществените санкции по ал. 2 за банките, разрешили теглене на пари за трудови възнаграждения, включително за авансови плащания, се налагат от териториалния директор на съответната териториална дирекция на Националната агенция за приходите или от определен от него орган по приходите по реда на Закона за административните нарушения и наказания.";

б) досегашната ал. 3 става ал. 4 и се изменя така:

"(4) Имууществените санкции по ал. 2 за банките, разрешили теглене на пари за изплащане на парични обезщетения, се налагат от териториалния директор на съответната

териториална дирекция на Националната агенция за приходите или от определен от него орган по приходите по реда на Закона за административните нарушения и наказания."

14. В чл. 112 думите "и за внасяне на вноските за държавното обществено осигуряване, здравното осигуряване и за допълнителното задължително пенсионно осигуряване" се заличават.

15. В чл. 113, ал. 1 думите "на Националния осигурителен институт" се заличават.

16. В чл. 115, ал. 1 думите "невнесени осигурителни вноски" се заличават.

17. В чл. 116:

а) алинея 1 се изменя така:

"(1) По искане на длъжника към държавното обществено осигуряване за вземанията, установявани и събирани от Националния осигурителен институт, може да се разреши разсрочване на плащането на дължимите суми съгласно одобрен погасителен план.";

б) алинея 11 се отменя.

18. В чл. 117:

а) в ал. 1, т. 2 буква "е" се отменя;

б) в ал. 2 думите "букви "б" - "е" се заменят с "букви "б" - "д".

19. В чл. 128:

а) в ал. 2 думите "Националният осигурителен институт" се заменят с "Националната агенция за приходите";

б) в ал. 3 думите "управителя на Националния осигурителен институт" се заменят с "изпълнителния директор на Националната агенция за приходите".

20. В чл. 137, ал. 4 и чл. 140, ал. 4 думите "Националния осигурителен институт" се заменят с "Националната агенция за приходите".

21. В чл. 159:

а) в ал. 1, 2 и 3 думите "Националния/т осигурителен институт" се заменят с "Националната агенция за приходите";

б) в ал. 4 думите "Закона за бюджета за държавното обществено осигуряване" се заменят със "Закона за държавния бюджет на Република България" и думите "Националния осигурителен институт" се заменят с "Националната агенция за приходите";

в) в ал. 5, 6, 7 и 8 думите "Националния/т осигурителен институт" се заменят с "Националната агенция за приходите".

22. В чл. 349:

а) в ал. 1 след думите "1000 лв." се добавя "с изключение на случаите на нарушение на разпоредбите на чл. 5, ал. 4 и";

б) алинея 2 се отменя;

в) алинея 3 се изменя така:

"(3) Който състави документ с невярно съдържание с цел неоснователно получаване на осигурителни плащания, се наказва с глоба от 500 лв. за всеки отделен случай, ако не подлежи на по-тежко наказание."

23. В глава четиридесет и първа се създава раздел III:

"Раздел III

Отговорност за неизпълнение на задълженията за деклариране на данни пред Националната агенция за приходите и за внасяне на задължителни осигурителни вноски

Чл. 355. (1) Който наруши разпоредбите на чл. 5, ал. 4, чл. 7 и чл. 8, ал. 2, т. 1, се наказва с глоба от 50 до 500 лв., ако не подлежи на по-тежко наказание.

(2) Който състави документ с невярно съдържание или предостави неверни данни по чл. 5, ал. 4 с цел да избегне плащането на задължителни осигурителни вноски, се наказва с глоба от 250 лв. за всеки отделен случай, ако не подлежи на по-тежко наказание.

(3) Длъжностно лице, което разреши изплащането на възнаграждения, без да са внесени дължимите за тях осигурителни вноски, се наказва с глоба в размер на невнесените осигурителни вноски, но не повече от 20 000 лв.

(4) При повторно нарушение по ал. 1 наказанието е глоба от 500 до 2000 лв., а по ал. 2 - глоба от 500 лв. за всеки отделен случай, но не повече от 10 000 лв.

(5) Актовете за установяване на административните нарушения се съставят от органите на Националната агенция за приходите, а наказателните постановления се издават от изпълнителния директор на Националната агенция за приходите или от упълномощено от него длъжностно лице.

(6) Установяването на нарушенията, издаването на наказателните постановления, обжалването и изпълнението им се извършват по реда на Закона за административните нарушения и наказания."

§ 11. В Кодекса на труда (обн., ДВ, бр. 26 и 27 от 1986 г.; изм., бр. 6 от 1988 г., бр. 21, 30 и 94 от 1990 г., бр. 27, 32 и 104 от 1991 г., бр. 23, 26, 88 и 100 от 1992 г., бр. 69 от 1995 г. - Решение № 12 на Конституционния съд от 1995 г.; изм., бр. 87 от 1995 г., бр. 2, 12 и 28 от 1996 г., бр. 124 от 1997 г., бр. 22 от 1998 г., бр. 52 от 1998 г. - Решение № 11 на Конституционния съд от 1998 г.; изм., бр. 56, 83, 108 и 133 от 1998 г., бр. 51, 67 и 110 от 1999 г., бр. 25 от 2001 г., бр. 1, 105 и 120 от 2002 г., бр. 18, 86 и 95 от 2003 г., бр. 52 от 2004 г., бр. 19, 27, 46, 76 и 83 от 2005 г.) се правят следните изменения:

1. В чл. 62:

а) алинея 3 се изменя така:

"(3) В тридневен срок от сключването или изменението на трудовия договор и в седемдневен срок от неговото прекратяване работодателят или упълномощено от него лице е длъжен да изпрати уведомление за това до съответната териториална дирекция на Националната агенция за приходите.";

б) (в сила от 29.12.2005 г.) в ал. 4 думите "управителя на Националния осигурителен институт" се заменят с "изпълнителния директор на Националната агенция за приходите".

2. В чл. 63, ал. 1 думите "териториалното поделение на Националния осигурителен институт" се заменят с "териториалната дирекция на Националната агенция за приходите".

§ 12. В Закона за данък върху добавената стойност (обн., ДВ, бр. 153 от 1998 г.; попр., бр. 1 от 1999 г.; изм., бр. 44, 62, 64, 103 и 111 от 1999 г., бр. 63, 78 и 102 от 2000 г., бр. 109 от 2001 г., бр. 28, 45 и 117 от 2002 г., бр. 37, 42, 86 и 109 от 2003 г., бр. 53, 70 и 108 от 2004 г., бр. 28, 43, 76, 94, 95, 100 и 103 от 2005 г.) се правят следните изменения и допълнения:

1. В чл. 5 думите "данъчният орган" се заменят с "органа по приходите".

2. В чл. 20:

а) точка 3 се изменя така:

"3. "свързани лица" са лицата по смисъла на § 1, т. 3 от допълнителните разпоредби на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс;"

б) точка 5 се изменя така:

"5. "пазарна цена" е цената по смисъла на § 1, т. 8 от допълнителните разпоредби на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс;"

в) в т. 17 думите "данъчната администрация" се заменят с "Националната агенция за приходите";

г) в т. 18 думите "данъчните органи" се заменят с "органите по приходите", думите "данъчен адрес" се заменят с "адрес за кореспонденция", а думите "Данъчния процесуален кодекс" се заменят с "Данъчно-осигурителния процесуален кодекс";

д) създава се т. 28:

"28. "методи за определяне на пазарните цени" са методите за определяне на пазарни цени по смисъла на § 1, т. 10 от допълнителните разпоредби на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс".

3. В чл. 65:

а) в ал. 4:

аа) в текста преди т. 1 думите "Данъчният орган" се заменят с "Органът по приходите";

бб) в т. 1 думите "данъчна регистрация" се заменят с "регистрация в Националната агенция за приходите";

вв) в т. 4 думите "данъчен орган" се заменят с "орган по приходите", а думите "Данъчно-процесуалния кодекс" се заменят с "Данъчно-осигурителния процесуален кодекс";

б) в ал. 6 думите "данъчният орган" се заменят с "органът по приходите";

в) в ал. 7 думите "данъчния ревизионен акт" се заменят с "ревизионния акт".

4. В чл. 70, ал. 2, т. 2 думите "данъчния орган" се заменят с "органа по приходите".

5. В чл. 74, ал. 1 и 2 думите "териториална данъчна дирекция" се заменят с "териториална дирекция на Националната агенция за приходите".

6. В чл. 75, ал. 4 думите "данъчната администрация" се заменят с "Националната агенция за приходите".

7. В чл. 77:

а) в ал. 1, т. 1 и 4 думите "данъчният орган" се заменят с "органът по приходите";

б) в ал. 3 думите "териториална данъчна дирекция" се заменят с "териториална дирекция на Националната агенция за приходите";

в) в ал. 4 думите "данъчният орган" се заменят с "органът по приходите".

8. В чл. 78, ал. 1:

а) в т. 2 думите "данъчния орган" се заменят с "органа по приходите";

б) в т. 3 думите "данъчен орган" се заменят с "орган по приходите";

в) в т. 4 думите "данъчния орган" се заменят с "органа по приходите";

г) в т. 5 думите "данъчен орган" се заменят с "орган по приходите";

д) в т. 7 думата "данъчна" се заличава, а думите "в срока по чл. 68, ал. 5 - 7 от Данъчния процесуален кодекс" се заменят с "в срока по чл. 114 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс".

9. В чл. 91к, ал. 3 и чл. 93, ал. 9 думите "териториална данъчна дирекция" се заменят с "териториална дирекция на Националната агенция за приходите".

10. В чл. 100:

а) в ал. 3 думите "териториална данъчна дирекция" се заменят с "териториална дирекция на Националната агенция за приходите";

б) в ал. 5 думите "данъчният орган" се заменят с "органът по приходите".

11. В чл. 101, ал. 1 думите "териториална данъчна дирекция" се заменят с "териториална дирекция на Националната агенция за приходите".

12. В чл. 107 ал. 1 се изменя така:

"(1) Регистрацията по този закон е специфична процедура и е неразделна част от регистрацията по Данъчно-осигурителния процесуален кодекс."

13. В чл. 109:

а) заглавието се изменя така: "Регистрация по инициатива на органа по приходите";

б) в изречение първо думите "данъчен орган" се заменят с "орган по приходите", а думите "данъчен акт" се заменят с "акт за регистрация";

в) в изречение второ думите "данъчния акт" се заменят с "акта за регистрация".

14. В чл. 111, ал. 1 думите "териториална данъчна дирекция" се заменят с "териториална дирекция на Националната агенция за приходите".

15. В чл. 113:

а) в ал. 3 думите "данъчният орган" се заменят с "органът по приходите";

б) в ал. 4 думите "териториална данъчна дирекция" се заменят с "териториална дирекция на Националната агенция за приходите".

16. В чл. 115:

а) в ал. 1 думите "данъчния орган" се заменят с "органа по приходите";

б) в ал. 2 думите "данъчният орган" се заменят с "органът по приходите".

17. В чл. 115а, ал. 2 думите "данъчната администрация" се заменят с "Националната агенция за приходите".

18. В чл. 116, ал. 2, т. 2:

а) в текста преди буква "а" думите "данъчния орган" се заменят с "органа по приходите";

б) в буква "б" думите "данъчните органи" се заменят с "органите по приходите".

19. В чл. 118, ал. 2 и чл. 119, ал. 1 думите "териториална данъчна дирекция" се заменят с "териториална дирекция на Националната агенция за приходите".

20. В чл. 120:

а) заглавието се изменя така: "Дата на deregистрация и задължения на органа по приходите";

б) в ал. 2, изречение първо думите "данъчния акт" се заменят с "акта", а думите "данъчния орган" се заменят с "органа по приходите";

в) в ал. 4, изречение второ думите "данъчната администрация" се заменят с "Националната агенция за приходите";

г) в ал. 5 думите "по чл. 33, ал. 2 от Данъчния процесуален кодекс" се заличават, а думите "данъчен орган" се заменят с "орган по приходите".

21. В чл. 121, ал. 4 думите "данъчния орган" се заменят с "органа по приходите".

22. В чл. 126 се правят следните изменения:

а) заглавието на чл. 126 се изменя така: "Задължение на органа по приходите за вписване";

б) в ал. 1, 2 и 3 думите "данъчният орган" се заменят с "органът по приходите".

23. В чл. 127, ал. 1 думите "Данъчният орган" се заменят с "Органът по приходите".

24. В чл. 128, ал. 1 думите "Данъчният орган" се заменят с "Органът по приходите".

25. Наименованието на част шеста се изменя така: "Взаимодействие между Националната агенция за приходите, Агенция "Митници", Министерството на вътрешните работи, прокуратурата и другите държавни органи. Използване на информация".

26. В чл. 129:

а) в ал. 1 думите "орган на данъчната администрация" се заменят с "орган на

Националната агенция за приходите";

б) в ал. 2 думите "данъчен орган" се заменят с "орган по приходите".

27. В чл. 130 ал. 1 се изменя така:

"(1) Националната агенция за приходите и митническата администрация имат право да използват информация, получена от данъчна или митническа администрация на друга страна в резултат на официално запитване, при определяне на задълженията по този закон на данъчнозадължените лица, както и да използват тази информация като доказателство по административни и съдебни производства."

28. В чл. 131, ал. 2 думите "данъчните органи" се заменят с "органите по приходите".

29. В чл. 137а, ал. 1, т. 1, буква "а" и ал. 2 и в чл. 137б, ал. 2 думите "данъчните органи" се заменят с "органите по приходите".

30. В чл. 139 и в чл. 141 думите "данъчен орган" се заменят с "орган по приходите".

31. В чл. 143:

а) в ал. 1 думите "Данъчен орган" се заменят с "Орган по приходите";

б) в ал. 3 думите "Данъчен орган" се заменят с "Орган по приходите", а думите "по чл. 68, ал. 1, т. 1 и 2 от Данъчния процесуален кодекс" се заменят с "Данъчно-осигурителния процесуален кодекс";

в) в ал. 4 думите "данъчните органи" се заменят с "органите по приходите", думите "данъчната администрация" се заменят с "Националната агенция за приходите", а думите "Главния данъчен директор" се заменят с "изпълнителния директор на Националната агенция за приходите".

32. В § 16, ал. 2, т. 1 и ал. 3 от преходните и заключителните разпоредби на Закона за изменение и допълнение на Закона за данък върху добавената стойност (ДВ, бр. 100 от 2005 г.) думата "данъчен" се заличава.

§ 13. В Закона за местните данъци и такси (обн., ДВ, бр. 153 от 1998 г.; попр., бр. 1 от 1999 г.; изм., бр. 44, 62, 64, 103 и 111 от 1999 г., бр. 63, 78 и 102 от 2000 г., бр. 109 от 2001 г., бр. 28, 45 и 117 от 2002 г., бр. 37, 42, 86 и 109 от 2003 г., бр. 53, 70 и 108 от 2004 г., бр. 28, 43, 76, 94, 95, 100 и 103 от 2005 г.) се правят следните изменения:

1. В чл. 4:

а) в ал. 1 думите "Данъчния процесуален кодекс" се заменят с "Данъчно-осигурителния процесуален кодекс";

б) в ал. 2 думите "Данъчния процесуален кодекс" се заменят с "Данъчно-осигурителния процесуален кодекс";

в) в ал. 3 думите "данъчни органи" се заменят с "органи по приходите";

г) в ал. 5 думите "регионален данъчен директор" се заменят с "решаващ орган по чл. 152, ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс", а думите "териториален данъчен директор" се заменят с "териториален директор на Националната агенция за приходите";

д) в ал. 6 думите "Главният данъчен директор" се заменят с "Изпълнителният директор на Националната агенция за приходите";

е) създава се ал. 7:

"(7) Компетентен орган за отсрочване и разсрочване на местни данъци в случаите по чл. 184, ал. 1, т. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс е общинският съвет."

2. В чл. 9б ал. 4 се отменя.

3. В чл. 37 думите "Данъчния процесуален кодекс" се заменят с "Данъчно-осигурителния процесуален кодекс".

4. В § 1 от допълнителната разпоредба т. 6 се изменя така:

"6. "Свързани лица" са лицата по смисъла на § 1, т. 3 от допълнителните разпоредби на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс."

§ 14. В Закона за облагане доходите на физическите лица (обн., ДВ, бр. 118 от 1997 г., бр. 35 от 1998 г. - Решение № 6 на Конституционния съд от 1998 г.; изм., бр. 71 и 153 от 1998 г., бр. 50, 103 и 111 от 1999 г., бр. 105 от 2000 г., бр. 110 от 2001 г., бр. 40, 45, 61 и 118 от 2002 г., бр. 42, 67, 95 и 112 от 2003 г., бр. 36, 37, 53, 70 и 108 от 2004 г., бр. 43, 102 и 103 от 2005 г.) се правят следните изменения и допълнения:

1. В чл. 18 ал. 2 се отменя.

2. В чл. 41, ал. 4 и 5 думите "териториалната данъчна дирекция" се заменят с "териториалната дирекция на Националната агенция за приходите".

3. В чл. 43, ал. 4 думите "териториалната данъчна дирекция" се заменят с "териториалната дирекция на Националната агенция за приходите", а думите "данъчна регистрация" се заменят с "териториалната дирекция на Националната агенция за приходите по регистрация".

4. В чл. 50, ал. 2, чл. 51, ал. 2, чл. 52 думите "териториалната данъчна дирекция" се заменят с "териториалната дирекция на Националната агенция за приходите".

5. В чл. 53, ал. 4 думите "данъчна регистрация" се заменят с "териториалната дирекция на Националната агенция за приходите по регистрация", а думите "териториалната данъчна дирекция" се заменят с "териториалната дирекция на Националната агенция за приходите".

6. В чл. 54, ал. 1 думите "териториалната данъчна дирекция" се заменят с "териториалната дирекция на Националната агенция за приходите".

7. В чл. 55:

а) в ал. 2 думата "данъчен" се заличава;

б) в ал. 3 думите "Данъчния процесуален кодекс" се заменят с "Данъчно-осигурителния процесуален кодекс".

8. Член 56 се отменя.

9. В наименованието на глава осемнадесета думите "териториалната данъчна дирекция" се заменят с "териториалната дирекция на Националната агенция за приходите".

10. В наименованието на глава деветнадесета думите "служебна тайна" се заменят с "данъчна и осигурителна информация".

11. В чл. 57, ал. 1 думите "главния данъчен директор" се заменят с "изпълнителния директор на Националната агенция за приходите", а думите "териториалната данъчна дирекция" се заменят с "териториалната дирекция на Националната агенция по приходите".

12. (В сила от 29.12.2005 г.) Създава се член 57а:

"Чл. 57а. Работодателите периодично представят в Националната агенция за приходите информация за изплатените от тях доходи по трудови правоотношения и за данъка, удържан от тези доходи. Министърът на финансите издава наредба за сроковете, съдържанието, начина и реда за предоставяне и съхранение на информацията."

13. В чл. 58 навсякъде думите "териториална данъчна дирекция" се заменят с "териториална дирекция на Националната агенция за приходите".

14. В чл. 59:

а) в ал. 1 думите "данъчните органи" се заменят с "органите по приходите";

б) в ал. 2 думите "териториална данъчна дирекция", "териториални данъчни дирекции" и "Главната данъчна дирекция в Министерството на финансите" се заменят съответно с "териториална дирекция на Националната агенция за приходите", "териториални дирекции на Националната агенция за приходите" и "Централно управление на Националната агенция за приходите";

в) в ал. 3 думите "данъчната администрация" се заменят с "Националната агенция за приходите".

15. В чл. 65:

а) в ал. 1 думите "данъчен орган" се заменят с "орган по приходите";

б) в ал. 2 думите "главния данъчен директор в Министерството на финансите" се заменят с "изпълнителния директор на Националната агенция за приходите".

16. В § 1 от допълнителната разпоредба:

а) точка 15 се изменя така:

"15. "Пазарна цена" е цена по смисъла на § 1, т. 8 от допълнителните разпоредби на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.";

б) точки 23 и 24 се изменят така:

"23. "Място на стопанска дейност" е място на стопанска дейност по смисъла на § 1, т. 5 от допълнителните разпоредби на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.

24. "Определена база" е определена база по смисъла на § 1, т. 7 от допълнителната разпоредба на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс."

§ 15. В Закона за корпоративното подоходно облагане (обн., ДВ, бр. 115 от 1997 г.; попр., бр. 19 от 1998 г.; изм., бр. 21 и 153 от 1998 г., бр. 12, 50, 51, 64, 81, 103, 110 и 111 от 1999 г., бр. 105 и 108 от 2000 г., бр. 34 и 110 от 2001 г., бр. 45, 61, 62 и 119 от 2002 г., бр. 42 и 109 от 2003 г., бр. 18, 53 и 107 от 2004 г., бр. 39, 88, 91, 102 и 103 от 2005 г.) се правят следните изменения:

1. В чл. 2а се правят следните изменения:

а) в ал. 2 думите "териториалната данъчна дирекция по място на данъчната си регистрация" и думите "териториалната данъчна дирекция по място на данъчната регистрация" се заменят с "териториалната дирекция на Националната агенция за приходите по регистрацията си", съответно с "териториалната дирекция на Националната агенция за приходите по регистрацията";

б) в ал. 3 думите "териториалната данъчна дирекция" и думите "териториалната данъчна дирекция по място на данъчната си регистрация" се заменят с "териториалната дирекция на Националната агенция за приходите", съответно с "териториалната дирекция на Националната агенция за приходите по регистрацията си".

2. В чл. 2г, ал. 2 думите "териториална данъчна дирекция по място на данъчната си регистрация" се заменят с "териториална дирекция на Националната агенция за приходите по мястото на регистрацията си", а думата "данъчна" се заличава.

3. В чл. 5, ал. 5 и чл. 23, ал. 3, т. 8 думите "данъчната администрация" се заменят с "Националната агенция за приходите".

4. В чл. 51:

а) в ал. 2 думите "в териториалната дирекция по данъчна" се заменят с "в териториалната дирекция на Националната агенция за приходите по";

б) в ал. 8 думите "териториалната данъчна дирекция по данъчната им регистрация" и думите "териториалната данъчна дирекция по данъчната си регистрация" се заменят с

"териториалната дирекция на Националната агенция за приходите по регистрацията си";

в) в ал. 9 думите "териториалната данъчна дирекция по данъчната си регистрация" се заменят с "териториалната дирекция на Националната агенция за приходите по регистрацията си";

г) в ал. 10 навсякъде думите "в териториалната данъчна дирекция по данъчната си регистрация" се заменят с "в териториалната дирекция на Националната агенция за приходите по регистрацията си".

5. В чл. 51а и чл. 52 думите "териториална данъчна дирекция" се заменят с "териториална дирекция на Националната агенция за приходите".

6. В чл. 55:

а) в ал. 1, изречение трето думите "териториалната данъчна дирекция по място на данъчната регистрация" се заменят с "териториалната дирекция на Националната агенция за приходите по регистрацията си"; думите "данъчна регистрация" се заменят с "регистрация по Данъчно-осигурителния процесуален кодекс", а думата "данъчна" се заличава;

б) в ал. 4 думите "териториалната данъчна дирекция по място на данъчната регистрация" се заменят с "териториалната дирекция на Националната агенция за приходите по място на регистрация" и навсякъде думата "данъчна" се заличава.

7. В чл. 56, ал. 6 и чл. 57, ал. 3 думите "териториалната данъчна дирекция по данъчната си регистрация" се заменят с "териториалната дирекция на Националната агенция за приходите по регистрацията си".

8. В чл. 61д, ал. 1, т. 1 думите "Данъчния процесуален кодекс" се заменят с "Данъчно-осигурителния процесуален кодекс".

9. В чл. 67а, ал. 4 думите "данъчен орган от териториалната данъчна дирекция по данъчна" се заменят с "органа по приходите от съответната териториална дирекция по".

10. В чл. 67б, ал. 2 думите "данъчните органи" се заменят с "органите по приходите".

11. В чл. 67в, ал. 2 думите "данъчният орган" се заменят с "органът по приходите".

12. В чл. 68, ал. 1 думите "данъчните органи при териториалните данъчни дирекции" се заменят с "органите по приходите при териториалните дирекции на Националната агенция за приходите" и думите "главния данъчен директор" се заменят с "изпълнителния директор на Националната агенция за приходите".

13. В § 1 от допълнителните разпоредби:

а) точка 3 се изменя така:

"3. "Свързани лица" са лицата по смисъла на § 1, т. 3 от допълнителните разпоредби на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.";

б) точка 10 се изменя така:

"10. "Пазарна цена" е цената по смисъла на § 1, т. 8 от допълнителните разпоредби на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.";

в) точка 13 се изменя така:

"13. Място на стопанска дейност" е мястото на стопанска дейност по смисъла на § 1, т. 5 от допълнителните разпоредби на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.";

г) в т. 34 думите "данъчна регистрация" се заменят с "регистрация в Националната агенция за приходите";

д) точка 42 се изменя така:

"42. "Трансфер между място на стопанска дейност и друга част на същото предприятие" е по смисъла на § 1, т. 6 от допълнителните разпоредби на Данъчно-

осигурителния процесуален кодекс."

14. В § 2, ал. 1 от преходните и заключителните разпоредби думите "данъчните органи" се заменят с "органите по приходите".

§ 16. В Закона за банките (обн., ДВ, бр. 52 от 1997 г.; доп., бр. 15 от 1998 г.; изм., бр. 21, 52, 70 и 98 от 1998 г., бр. 54, 103 и 114 от 1999 г., бр. 24, 63, 84 и 92 от 2000 г., бр. 1 от 2001 г., бр. 45, 91 и 92 от 2002 г., бр. 31 от 2003 г., бр. 19, 31 и 39 от 2005 г.) в чл. 52, ал. 5, т. 2 се правят следните изменения и допълнения:

1. В текста преди буква "а" думата "данъчна" се заличава и след думата "дирекция" се добавя "на Националната агенция за приходите".

2. Буква "а" се изменя така:

"а) се представят доказателства, че проверяваното лице е осуетило извършването на проверка или ревизия или не води необходимата отчетност, както и че тя е непълна или недостоверна;"

§ 17. В Кодекса за застраховането (ДВ, бр. 103 от 2005 г.) в чл. 94 се създава т. 6:

"6. пред директор на териториална дирекция на Националната агенция за приходите, когато:

а) с акт на орган по приходите е установено, че проверяваното лице е осуетило извършването на проверка или ревизия или не води необходимата отчетност, както и ако тя е непълна или недостоверна;

б) с акт на компетентен държавен орган е установено настъпването на случайно събитие, довело до унищожаване на отчетната документация на проверяваното лице."

§ 18. В Закона за митниците (обн., ДВ, бр. 15 от 1998 г.; изм., бр. 89 и 153 от 1998 г., бр. 30 и 83 от 1999 г., бр. 63 от 2000 г., бр. 110 от 2001 г., бр. 76 от 2002 г., бр. 37 и 95 от 2003 г., бр. 38 от 2004 г., бр. 45, 86 и 91 от 2005 г.) се правят следните изменения и допълнения:

1. В чл. 10, ал. 6 думите "данъчните органи" се заменят с "органите на Националната агенция за приходите".

2. В чл. 16 се правят следните изменения:

а) в ал. 5 думите "данъчните органи" се заменят с "органите на Националната агенция за приходите";

б) алинея 6 се изменя така:

"(6) Редът и начинът за електронен обмен на информация между митническата администрация и Националната агенция за приходите се определят със съвместна инструкция на директора на Агенция "Митници" и изпълнителния директор на Националната агенция за приходите."

3. В чл. 84а, ал. 5 думите "Данъчния процесуален кодекс" се заменят с "Данъчно-осигурителния процесуален кодекс".

4. В чл. 84ж думите "глава десета, раздел III от Данъчния процесуален кодекс" се заменят с "Данъчно-осигурителния процесуален кодекс".

5. В чл. 206а, ал. 4 думите "Данъчния процесуален кодекс" се заменят с "Данъчно-осигурителния процесуален кодекс".

6. В чл. 206в думите "глава седемнадесета от Данъчния процесуален кодекс" се заменят с "глава двадесет и четвърта от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс".

7. В чл. 211б думата "данъчна" се заличава, а след "дирекция" се добавя "на Националната агенция за приходите".

8. В чл. 211к:

а) в ал. 1 думите "чл. 121 - 132 от Данъчния процесуален кодекс" се заменят с "глави седемнадесета и деветнадесета от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс";

б) в ал. 2 думите "данъчната администрация" се заменят с "Националната агенция за приходите".

9. В чл. 229в думите "Данъчния процесуален кодекс" се заменят с "Данъчно-осигурителния процесуален кодекс".

§ 19. В Закона за здравното осигуряване (обн., ДВ, бр. 70 от 1998 г.; изм., бр. 93 и 153 от 1998 г., бр. 62, 65, 67, 69, 110 и 113 от 1999 г., бр. 1, 31 и 64 от 2000 г., бр. 41 от 2001 г., бр. 1, 54, 74, 107, 112, 119 и 120 от 2002 г., бр. 8, 50, 107 и 114 от 2003 г., бр. 28, 38, 49, 70, 85 и 111 от 2004 г., бр. 39, 45, 76, 99, 102 и 103 от 2005 г.) се правят следните изменения:

1. В чл. 3, ал. 1 думите "Националния осигурителен институт" се заменят с "Националната агенция за приходите".

2. В чл. 24, т. 5 думите "Националния осигурителен институт" се заменят с "Националната агенция за приходите".

3. В чл. 39:

а) в ал. 1 думите "териториалните поделения" се заменят с "териториалните дирекции" и навсякъде думите "Националния осигурителен институт" се заменят с "Националната агенция за приходите";

б) в ал. 2 и 3 думите "Националния осигурителен институт" се заменят с "Националната агенция за приходите".

4. В чл. 40а, ал. 1 думите "Националния осигурителен институт" се заменят с "Националната агенция за приходите".

5. В чл. 41:

а) в ал. 1 думите "териториалните поделения" се заменят с "териториалните дирекции", а думите "Националния осигурителен институт" навсякъде се заменят с "Националната агенция за приходите";

б) в ал. 2 думите "Националния осигурителен институт" се заменят с "Националната агенция за приходите".

6. В чл. 42, ал. 4 думите "данъчните служби" се заличават, а думите "Националния осигурителен институт" се заменят с "Националната агенция за приходите".

7. В чл. 69 думите "Националния осигурителен институт" се заменят с "Националната агенция за приходите".

8. В чл. 73а думите "Националния осигурителен институт" се заменят с "Националната агенция за приходите", а думите "Кодекса за социално осигуряване" се заменят с "Данъчно-осигурителния процесуален кодекс".

9. В чл. 77 думите "Националния осигурителен институт" се заменят с "Националната агенция за приходите".

10. В чл. 95, ал. 2 т. 4 се изменя така:

"4. удостоверение по чл. 87, ал. 6 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс;".

11. В чл. 105:

а) в ал. 1 думите "Националния осигурителен институт" се заменят с "Националната агенция за приходите";

б) в ал. 2 думите "управителя или от ръководителя на съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт" се заменят с "изпълнителния директор на Националната агенция за приходите или оправомощено от него длъжностно лице".

12. В § 19 от преходните и заключителните разпоредби ал. 2 се отменя.

13. В § 19в, ал. 2 от преходните и заключителните разпоредби думите "управителя на Националния осигурителен институт" се заменят с "изпълнителния директор на Националната агенция за приходите".

14. В § 19г, ал. 3 от преходните и заключителните разпоредби думите "териториалните поделения на Националния осигурителен институт" се заменят с "териториалните дирекции на Националната агенция за приходите", а думите "управителя на Националния осигурителен институт" се заменят с "изпълнителния директор на Националната агенция за приходите".

15. В § 20 от преходните и заключителните разпоредби думите "Националния осигурителен институт" се заменят с "Националната агенция за приходите".

§ 20. В Гражданския процесуален кодекс (обн., Изв., бр. 12 от 1952 г.; изм., бр. 92 от 1952 г., бр. 89 от 1953 г., бр. 90 от 1955 г., бр. 90 от 1956 г., бр. 90 от 1958 г., бр. 50 и 90 от 1961 г.; попр., бр. 99 от 1961 г.; изм., ДВ, бр. 1 от 1963 г., бр. 23 от 1968 г., бр. 27 от 1973 г., бр. 89 от 1976 г., бр. 36 от 1979 г., бр. 28 от 1983 г., бр. 41 от 1985 г., бр. 27 от 1986 г., бр. 55 от 1987 г., бр. 60 от 1988 г., бр. 31 и 38 от 1989 г., бр. 31 от 1990 г., бр. 62 от 1991 г., бр. 55 от 1992 г., бр. 61 и 93 от 1993 г., бр. 87 от 1995 г., бр. 12, 26, 37, 44 и 104 от 1996 г., бр. 43, 55 и 124 от 1997 г., бр. 21, 59, 70 и 73 от 1998 г., бр. 64 и 103 от 1999 г., бр. 36, 85 и 92 от 2000 г., бр. 25 от 2001 г., бр. 105 и 113 от 2002 г., бр. 58 и 84 от 2003 г., бр. 28 и 36 от 2004 г., бр. 38, 42, 43, 79, 86 и 99 от 2005 г.) се правят следните изменения:

1. В чл. 353 думите "данъчната администрация" се заменят с "Националната агенция за приходите и Агенцията за държавни вземания".

2. В чл. 374 думите "данъчна служба" се заменят с "дирекция на Национална агенция за приходите".

§ 21. В Търговския закон (обн., ДВ, бр. 48 от 1991 г.; изм., бр. 25 от 1992 г., бр. 61 и 103 от 1993 г., бр. 63 от 1994 г., бр. 63 от 1995 г., бр. 42, 59, 83, 86 и 104 от 1996 г., бр. 58, 100 и 124 от 1997 г., бр. 52 и 70 от 1998 г., бр. 33, 42, 64, 81, 90, 103 и 114 от 1999 г., бр. 84 от 2000 г., бр. 28, 61 и 96 от 2002 г., бр. 19, 31 и 58 от 2003 г., бр. 31, 39, 42, 43 и 66 от 2005 г.) се правят следните изменения и допълнения:

1. В чл. 268, ал. 3 думите "данъчната администрация" се заменят с "Националната агенция за приходите".

2. В чл. 628, ал. 3 думите "документи по чл. 20, ал. 6 от Данъчния процесуален кодекс" се заменят с "доказателствата по чл. 78, ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс".

3. В чл. 638:

а) в ал. 1 думите "чл. 159, ал. 1 от Данъчния процесуален кодекс" се заменят с "чл. 193 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс";

б) в ал. 4 думите "Данъчния процесуален кодекс" се заменят "Данъчно-осигурителния процесуален кодекс".

4. В чл. 722, ал. 1, т. 1 след думата "ипотека" се поставя запетая и се добавя "или запор или възбрана, вписани по реда на Закона за особените залози".

§ 22. Във Валутния закон (обн., ДВ, бр. 83 от 1999 г.; изм., бр. 45 от 2002 г., бр. 60 от

2003 г. и бр. 36 от 2004 г.) се правят следните изменения:

1. В чл. 11, ал. 3 думите "съответното данъчно подразделение" се заменят със "съответната териториална дирекция на Националната агенция за приходите".

2. В чл. 16, ал. 2 се правят следните изменения:

а) в текста преди т. 1 думите "Данъчните органи" се заменят с "Органите на Националната агенция за приходите";

б) в т. 6 думите "Данъчния процесуален кодекс" се заменят "Данъчно-осигурителния процесуален кодекс".

§ 23. В Закона за банковата несъстоятелност (обн., ДВ, бр. 92 от 2002 г.; изм., бр. 67 от 2003 г., бр. 36 от 2004 г. и бр. 31 от 2005 г.) се правят следните изменения:

1. В чл. 9, ал. 4 думите "чл. 20 от Данъчния процесуален кодекс" се заменят с "чл. 77 и 78 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс".

2. В чл. 21, ал. 2 думите "чл. 159, ал. 1 от Данъчния процесуален кодекс" се заменят с "чл. 193 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс".

3. В чл. 72 ал. 3 се изменя така:

"(3) За неуредените в тази глава случаи се прилагат съответно разпоредбите на глави двадесет и шеста и двадесет и седма на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс."

4. В чл. 79, ал. 4 думите "данъчна дирекция" се заменят с "териториална дирекция на Националната агенция за приходите".

5. В чл. 84, ал. 3 думите "чл. 206, ал. 6 - 9 и ал. 10, изречение първо и второ и чл. 207, ал. 1 и 2 от Данъчния процесуален кодекс" се заменят с "чл. 244, ал. 2 и 3 и чл. 245, ал. 1 и 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс".

6. В чл. 85:

а) в ал. 3 думите "чл. 209, чл. 210, ал. 1 - 11, чл. 211, ал. 1, т. 2, чл. 212, ал. 1, т. 3 и чл. 215 от Данъчния процесуален кодекс" се заменят с "чл. 247, чл. 248, чл. 249, ал. 2 и 3, чл. 250, ал. 1, т. 3 и чл. 253 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс";

б) в ал. 4 думите "чл. 211 от Данъчния процесуален кодекс" се заменят с "чл. 249 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс";

в) в ал. 5 думите "чл. 213 - 215 и чл. 216, ал. 1 - 4 от Данъчния процесуален кодекс" се заменят с "чл. 251 - 253 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс".

7. В чл. 87, ал. 1 думите "чл. 220, ал. 1 - 5 от Данъчния процесуален кодекс" се заменят с "чл. 258, ал. 1 - 5 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс".

§ 24. В Закона за безопасно използване на ядрената енергия (обн., ДВ, бр. 63 от 2002 г.; изм., бр. 120 от 2002 г., бр. 70 от 2004 г., бр. 76 и 88 от 2005 г.) в чл. 49, ал. 4 и в чл. 94, ал. 3 думите "Данъчния процесуален кодекс от данъчната администрация" се заменят с "Данъчно-осигурителния процесуален кодекс от органите на Националната агенция за приходите".

§ 25. В Закона за биологичното разнообразие (обн., ДВ, бр. 77 от 2002 г.; изм. и доп., бр. 88 от 2005 г.) в чл. 129, ал. 2 думите "Данъчния процесуален кодекс" се заменят с "Данъчно-осигурителния процесуален кодекс".

§ 26. В Закона за българските документи за самоличност (обн., ДВ, бр. 93 от 1998 г., бр. 53, 67, 70 и 113 от 1999 г., бр. 108 от 2000 г., бр. 42 от 2001 г., бр. 45 и 54 от 2002 г., бр.

29 и 63 от 2003 г., бр. 96, 103 и 111 от 2004 г., бр. 43, 71, 86 и 88 от 2005 г.) се правят следните изменения:

1. В чл. 27, ал. 3, т. 2 думата "данъчен" се заменя с "адрес за кореспонденция".

2. В чл. 75 т. 5 се изменя така:

"5. лицата, за които е поискана забрана по реда на чл. 182, ал. 2, т. 2, буква "а" и по чл. 221, ал. 6, т. 1, букви "а" и "б" от Данъчно- осигурителния процесуален кодекс;"

§ 27. В Закона за виното и спиртните напитки (обн., ДВ, бр. 86 от 1999 г.; изм., бр. 56 от 2002 г. и бр. 16, 108 и 113 от 2004 г., бр. 99 от 2005 г.) се правят следните изменения:

1. В чл. 23а, ал. 3, т. 3 и чл. 40, ал. 4, т. 7 думите "данъчна регистрация" се заменят с "регистрация по Данъчно-осигурителния процесуален кодекс".

2. В чл. 40в, ал. 2 - 4, ал. 6, 7, 10 и 12 думите "данъчна дирекция" се заменят с "дирекция на Национална агенция за приходите".

3. В чл. 42:

а) в ал. 4 думите "данъчната служба" се заменят с "териториалната дирекция на Националната агенция за приходите";

б) в ал. 5 думите "данъчна служба" се заменят с "териториална дирекция".

4. В чл. 77а, ал. 4 думите "Данъчния процесуален кодекс" се заменят с "Данъчно-осигурителния процесуален кодекс".

5. В § 78 от преходните и заключителните разпоредби думите "данъчна дирекция" се заменят с "дирекция на Национална агенция за приходите".

§ 28. В Закона за гарантираните вземания на работниците и служителите при несъстоятелност на работодателя (ДВ, бр. 37 от 2004 г.) се правят следните изменения и допълнения:

1. В чл. 20:

а) в ал. 2 думите "териториалното поделение на Националния осигурителен институт" се заменят със "съответната компетентна териториална дирекция на Националната агенция за приходите";

б) създава се нова ал. 4:

"(4) Вноските във Фонд "Гарантиране вземанията на работниците и служителите" се внасят едновременно с изплащането на дължимото възнаграждение или на част от него.";

в) досегашната ал. 4 става ал. 5;

г) досегашната ал. 5 става ал. 6 и се изменя така:

"(6) Вноската за фонда се внася по реда, определен с наредбата по чл. 179 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.";

д) досегашната ал. 6 става ал. 7.

2. В чл. 21:

а) алинеи 1 и 2 се изменят така:

"(1) Контролът по внасянето на вноските във фонда се осъществява от органите на Националната агенция за приходите. Контролът по изплащането на гарантираните вземания се осъществява от контролните органи на Националния осигурителен институт.

(2) Дължимите, но невнесени вноски се събират по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, като се прилагат правилата за установяването и събирането на задължителните осигурителни вноски.";

б) алинеи 3 и 5 се отменят.

3. В чл. 24, ал. 1 думите "в съответните сметки на Националния осигурителен институт" се заличават.

4. В чл. 27:

а) досегашният текст става ал. 1 и се изменя така:

"(1) Териториалните поделения на Националния осигурителен институт изплащат гарантираните вземания в 7-дневен срок от получаване на разпореждането на директора на фонда и превеждане на сумите от фонда.";

б) създава се ал. 2:

"(2) Едновременно с изплащането на гарантираното вземане съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт превежда дължимите осигурителни вноски за държавно обществено осигуряване, допълнително задължително пенсионно осигуряване, здравно осигуряване, данъка върху доходите и запорите."

5. В чл. 28, ал. 3 думите "управителя на Националния осигурителен институт" се заменят с "Агенцията за държавни вземания".

6. В чл. 32:

а) в ал. 1 след думите "Националния осигурителен институт" се добавя "или органите по приходите на Националната агенция за приходите съобразно техните правомощия";

б) в ал. 2 след думите "длъжностно лице" се добавя "или от органите по приходите на Националната агенция за приходите съобразно техните правомощия".

§ 29. В Закона за горите (обн., ДВ, бр. 125 от 1997 г.; изм., бр. 79, 133 от 1998 г., бр. 26 от 1999 г., бр. 29 и 78 от 2000 г., бр. 77, 79 и 99 от 2002 г. и бр. 16 и 107 от 2003 г., бр. 72 от 2005 г.) се правят следните изменения:

1. В чл. 68а, ал. 2, т. 4 думите "документ за данъчна регистрация" се заличават.

2. В чл. 68б, ал. 2, т. 5 думите "документ за данъчна регистрация" се заличават.

3. В чл. 112, ал. 2 думите "Данъчния процесуален кодекс" се заменят с "Данъчно-осигурителния процесуален кодекс".

§ 30. В Закона за движението по пътищата (обн., ДВ, бр. 20 от 1999 г.; изм., бр. 1 от 2000 г., бр. 43, 45 и 76 от 2002 г., бр. 16 и 22 от 2003 г. и бр. 6, 70, 85 и 115 от 2004 г., бр. 79, 92, 99, 102 и 103 от 2005 г.) в чл. 186 се правят следните изменения:

1. В ал. 1, изречение второ след думите "нарушените разпоредби" съюзът "и" се заменя със запетая, а след думите "размера на глобата" се добавя "и сметката, по която следва да се внесе".

2. В ал. 4 думите "в съответното данъчно подразделение" се заличават, а след думата "постановление" се добавя "и се изпраща за събиране на публичния изпълнител".

§ 31. В Закона за държавните резерви и военновременните запаси (обн., ДВ, бр. 9 от 2003 г.; попр., бр. 37 от 2003 г.; изм., бр. 19 и 69 от 2005 г.) в чл. 34 думите "Данъчния процесуален кодекс" се заменят с "Данъчно-осигурителния процесуален кодекс".

§ 32. В Закона за държавния вътрешен финансов контрол (обн., ДВ, бр. 92 от 2000 г.; изм., бр. 28 и 101 от 2002 г., бр. 31 от 2003 г. и бр. 38 от 2004 г.) се правят следните изменения:

1. В чл. 8, ал. 1, т. 17 думите "данъчната и" се заменят с "Националната агенция за приходите" и след тях се поставя запетая.

2. В чл. 44 думите "Данъчния процесуален кодекс" се заменят с "Данъчно-осигурителния процесуален кодекс".

§ 33. В Закона за задължителните запаси от нефт и нефтопродукти (обн., ДВ, бр. 9 от 2003 г.; изм., бр. 107 от 2003 г., бр. 95 от 2005 г.) в чл. 31, ал. 2 думите "данъчната администрация" се заменят с "Националната агенция за приходите".

§ 34. В Закона за занаятите (обн., ДВ, бр. 42 от 2001 г.; изм., бр. 112 от 2001 г., бр. 56 от 2002 г., бр. 99 от 2005 г.) в чл. 24, ал. 3, т. 2 думите "и копие от удостоверение за данъчна регистрация" се заличават.

§ 35. В Закона за защита на конкуренцията (обн., ДВ, бр. 52 от 1998 г., бр. 112 от 1998 г. - Решение № 22 на Конституционния съд от 1998 г.; изм., бр. 81 от 1999 г., бр. 28 от 2002 г., бр. 9 и 107 от 2003 г.) в чл. 45 думите "Данъчния процесуален кодекс" се заменят с "Данъчно-осигурителния процесуален кодекс".

§ 36. В Закона за информация относно необслужвани кредити (ДВ, бр. 95 от 1997 г.) в чл. 1, ал. 2 и чл. 3, ал. 3 думите "данъчните органи" се заменят с "органите на Националната агенция за приходите".

§ 37. В Закона за кадастъра и имотния регистър (обн., ДВ, бр. 34 от 2000 г.; изм., бр. 45 и 99 от 2002 г., бр. 36 от 2004 г. и бр. 39 от 2005 г.) се правят следните изменения:

1. В чл. 37, ал. 1 думите "данъчната администрация" се заменят с "Националната агенция за приходите".

2. В чл. 41, ал. 2 т. 4 се отменя.

§ 38. В Закона за Комисията за финансов надзор (обн., ДВ, бр. 8 от 2003 г.; изм., бр. 31, 67 и 112 от 2003 г., бр. 85 от 2004 г. и бр. 39 и 103 от 2005 г.) се правят следните изменения:

1. В чл. 18, ал. 8 думите "данъчната администрация" се заменят с "Националната агенция за приходите".

2. В чл. 27, ал. 7 думите "Данъчния процесуален кодекс" се заменят с "Данъчно-осигурителния процесуален кодекс".

§ 39. В Закона за контрол над взривните вещества, огнестрелните оръжия и боеприпасите (обн., ДВ, бр. 133 от 1998 г.; изм., бр. 85 от 2000 г., бр. 99 от 2002 г., бр. 71 от 2003 г. и бр. 102 от 2005 г.) се правят следните изменения:

1. В чл. 12 ал. 1 се изменя така:

"(1) Разрешения за производство, търговия и пренасяне на взривни вещества, огнестрелни оръжия и боеприпаси не се издават, а издадените се отнемат от лица, регистрирани като еднолични търговци:

1. които са осъждани за умишлено престъпление от общ характер или срещу тях е започнало наказателно преследване за умишлено престъпление от общ характер;

2. за които е получено уведомление по чл. 182, ал. 2, буква "б" или по чл. 221, ал. 6, т. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс;

3. които страдат от психическо заболяване;

4. които през последните три години принудително са настанявани в лечебни

заведения по глава пета, раздел II от Закона за здравето или са лекувани за употреба на наркотични вещества;

5. които през последните три години два или повече пъти са настанявани в заведение за отрезвяване по чл. 82, ал. 1 от Закона за Министерството на вътрешните работи;

6. които през последните три години три или повече пъти са нарушавали обществения ред, за което са им налагани административни наказания."

2. В чл. 13 т. 1 се изменя така:

"1. е получено уведомление по чл. 182, ал. 2, буква "б" или по чл. 221, ал. 6, т. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс;"

§ 40. В Закона за кооперациите (обн., ДВ, бр. 113 от 1999 г.; изм., бр. 92 от 2000 г., бр. 98 от 2001 г., бр. 13 от 2003 г. и бр. 102 от 2005 г.) в чл. 43, ал. 4 думите "данъчна администрация" се заменят с "териториална дирекция на Националната агенция за приходите".

§ 41. В Закона за лекарствата и аптеките в хуманната медицина (обн., ДВ, бр. 36 от 1995 г., бр. 61 от 1996 г. - Решение № 10 на Конституционния съд от 1996 г.; изм., бр. 38 от 1998 г., бр. 30 от 1999 г., бр. 10 от 2000 г., бр. 37 от 2000 г. - Решение № 3 на Конституционния съд от 2000 г.; изм., бр. 59 от 2000 г., бр. 78 от 2000 г. - Решение № 7 на Конституционния съд от 2000 г.; изм., бр. 41 от 2001 г., бр. 107 и 120 от 2002 г.; попр., бр. 2 от 2003 г.; изм., бр. 56, 71 и 112 от 2003 г.; изм., бр. 70 и 111 от 2004 г., бр. 37, 76, 85, 87 и 99 от 2005 г.) в чл. 74, ал. 6 т. 4 се изменя така:

"4. регистрационно удостоверение по БУЛСТАТ."

§ 42. В Закона за лечебните заведения (обн., ДВ, бр. 62 от 1999 г.; изм., бр. 88 и 113 от 1999 г.; попр., бр. 114 от 1999 г.; изм., бр. 36, 65 и 108 от 2000 г., бр. 51 от 2001 г. - Решение № 11 на Конституционния съд от 2001 г.; изм., бр. 28 и 62 от 2002 г., бр. 83, 102 и 114 от 2003 г., бр. 70 от 2004 г., бр. 46, 76, 85 и 88 от 2005 г.) се правят следните изменения:

1. В чл. 40, ал. 1, т. 1 думите "данъчна регистрация и" се заличават.

2. В чл. 47, т. 1 думите "данъчна регистрация" се заменят с "единен идентификационен код".

3. В чл. 51а, ал. 2, т. 1 думите "данъчна регистрация и" се заличават.

4. В чл. 56, ал. 3 думите "данъчната администрация" се заменят с "териториалната дирекция на Националната агенция за приходите".

§ 43. В Закона за мерките срещу изпирането на пари (обн., ДВ, бр. 85 от 1998 г.; изм., бр. 1 от 2001 г., бр. 31 от 2003 г. и бр. 103 от 2005 г.) се правят следните изменения:

1. В чл. 3, ал. 2, т. 19 думите "данъчни органи" се заменят с "органи на Националната агенция за приходите".

2. В чл. 6 ал. 2 се отменя.

§ 44. В Закона за опазване на околната среда (обн., ДВ, бр. 91 от 2002 г.; попр., бр. 98 от 2002 г.; изм., бр. 86 от 2003 г., бр. 70 от 2004 г., бр. 74, 77, 88, 95 от 2005 г.) в § 8 от преходните и заключителните разпоредби думите "Данъчния процесуален кодекс" се заменят с "Данъчно-осигурителния процесуален кодекс".

§ 45. В Закона за пощенските услуги (обн., ДВ, бр. 64 от 2000 г.; изм., бр. 112 от 2001 г., бр. 45 и 76 от 2002 г., бр. 26 от 2003 г., бр. 19, 88 и 99 от 2005 г.) се правят следните изменения:

1. В чл. 43, ал. 2, т. 3 думите "и удостоверение за данъчна регистрация" се заличават.

2. В чл. 106а, ал. 5 думата "Данъчния" се заменят с "Данъчно-осигурителния".

§ 46. В Закона за радиото и телевизията (обн., ДВ, бр. 138 от 1998 г., бр. 60 от 1999 г. - Решение № 10 на Конституционния съд от 1999 г.; изм., бр. 81 от 1999 г., бр. 79 от 2000 г., бр. 96 от 2001 г., бр. 77 и 120 от 2002 г., бр. 99 и 114 от 2003 г., бр. 99 и 115 от 2004 г., бр. 88 и 93 от 2005 г.) в чл. 111 т. 3 се изменя така:

"3. удостоверение по чл. 87, ал. 6 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс;"

§ 47. В Закона за съхранение и търговия със зърно (обн., ДВ, бр. 93 от 1998 г.; изм., бр. 101 от 2000 г., бр. 9 и 58 от 2003 г., бр. 69 от 2005 г.) се правят следните изменения:

1. В чл. 11а, ал. 2, т. 2 думите "копие на документ за данъчна регистрация и" се заличават.

2. В чл. 24, ал. 4, т. 2 думите "документ за данъчна регистрация и" се заличават.

§ 48. В Закона за регистър БУЛСТАТ (ДВ, бр. 39 от 2005 г.) се правят следните изменения:

1. В чл. 9, ал. 5 думите "Националния осигурителен институт" се заменят с "Националната агенция за приходите".

2. В чл. 10, ал. 1, т. 1, буква "г" думите "Националния осигурителен институт" се заменят с "Националната агенция за приходите".

3. В чл. 24, ал. 1 думите "данъчен орган" се заменят с "орган по приходите".

4. В чл. 32:

а) в ал. 1, 3, 4 и 5 думите "данъчната администрация" се заменят с "Националната агенция за приходите";

б) в ал. 6 думите "териториалните данъчни дирекции" се заменят с "териториалните дирекции на Националната агенция за приходите".

5. В чл. 41, ал. 1 думите "Главната данъчна дирекция" се заменят с "Централното управление на Национална агенция за приходите".

§ 49. В Закона за приватизация и следприватизационен контрол (обн., ДВ, бр. 28 от 2002 г.; изм., бр. 78 от 2002 г., бр. 20 и 31 от 2003 г.; бр. 39 от 2003 г. - Решение № 5 на Конституционния съд от 2003 г.; изм., бр. 46 и 84 от 2003 г., бр. 55 и 115 от 2004 г., бр. 28, 39, 88, 94 и 103 от 2005 г.) се правят следните изменения:

1. В § 5 от допълнителните разпоредби думите "данъчния орган" и "Данъчния процесуален кодекс" се заменят съответно с "публичния изпълнител" и "Данъчно-осигурителния процесуален кодекс".

2. В § 17, ал. 6 от преходните и заключителните разпоредби думите "във връзка с чл. 142 от Данъчния процесуален кодекс" се заличават.

§ 50. В Закона за публичното предлагане на ценни книжа (обн., ДВ, бр. 114 от 1999 г.;

изм., бр. 63 и 92 от 2000 г., бр. 28, 61, 93 и 101 от 2002 г., бр. 8, 31, 67 и 71 от 2003 г., бр. 37 от 2004 г., бр. 19, 31, 39 и 103 от 2005 г.) в чл. 71, ал. 6, т. 2 се правят следните изменения:

1. В текста преди буква "а" думите "ръководителя на териториалното данъчно управление" се заменят с "директора на териториалната дирекция на Националната агенция за приходите".

2. Буква "а" се изменя така:

"а) се представят доказателства, че проверяваното лице е осуетило извършването на ревизия или проверка или не води необходимата отчетност, както и ако в нея има съществени непълноти;"

§ 51. В Закона за семейни помощи за деца (обн., ДВ, бр. 32 от 2002 г.; изм., бр. 120 от 2002 г., бр. 112 от 2003 г., бр. 69 от 2004 г.) в чл. 11 думите "данъчната администрация" се заменят с "Националната агенция за приходите".

§ 52. В Закона за Сметната палата (обн., ДВ, бр. 109 от 2001 г.; изм., бр. 45 от 2002 г., бр. 31 от 2003 г., бр. 38 от 2004 г., бр. 34 от 2005 г.) в чл. 7, ал. 1, т. 2 думите "данъчната и" се заменят с "Националната агенция за приходите" и се поставя запетая.

§ 53. В Закона за счетоводството (обн., ДВ, бр. 98 от 2001 г.; изм., бр. 91 от 2002 г., бр. 96 от 2004 г., бр. 102 от 2005 г.) в чл. 48, ал. 1 думите "данъчната администрация" се заменят с "Националната агенция за приходите".

§ 54. В Закона за тютюна и тютюневите изделия (обн., ДВ, бр. 101 от 1993 г., изм., бр. 19 от 1994 г., бр. 110 от 1996 г., бр. 153 от 1998 г., бр. 113 от 1999 г., бр. 33 и 102 от 2000 г., бр. 110 от 2001 г., бр. 20 от 2003 г., бр. 57 и 70 от 2004 г., бр. 91, 95 и 99 от 2005 г.) се правят следните изменения и допълнения:

1. В чл. 37:

а) в ал. 1:

аа) точка 2 се отменя;

бб) точка 4 се изменя така:

"4. удостоверение от териториалната дирекция на Националната агенция за приходите за дължими данъци и задължителни осигурителни вноски;"

б) в ал. 5, т. 2 се отменя.

2. В чл. 38 т. 1 се отменя.

3. В чл. 41:

а) в ал. 1 думата "данъчна" се заличава и след думата "дирекция" се добавя "на Националната агенция за приходите";

б) алинея 2 се изменя така:

"(2) Териториалната дирекция на Националната агенция за приходите проверява, подписва и печата данните и връща един екземпляр на лицето, а другият остава в териториалната дирекция и се съхранява в данъчно-осигурителното досие до заличаването на лицето от регистъра на Националната агенция за приходите."

4. В чл. 42, ал. 2 думата "данъчната" се заменя с "териториалната", а след думата "дирекция" се добавя "на Националната агенция за приходите".

5. В приложение № 3 към чл. 37, ал. 1 навсякъде думите "данъчна дирекция" и "данъчната дирекция" се заменят съответно с "териториална дирекция на Националната

агенция за приходите" и "териториалната дирекция на Националната агенция за приходите", а в раздел трети, колона втора думата "данъчен" преди думите "ревизионен акт" се заличава.

§ 55. В Закона за устройство на територията (обн., ДВ, бр. 1 от 2001 г.; изм., бр. 41 и 111 от 2001 г., бр. 43 от 2002 г., бр. 20, 65 и 107 от 2003 г., бр. 36 и 65 от 2004 г., бр. 28, 76, 77, 88, 94, 95 и 103 от 2005 г.) в чл. 167, ал. 2 т. 2 се изменя така:

"2. удостоверение по чл. 87, ал. 6 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс;"

§ 56. В Закона за хазарта (обн., ДВ, бр. 51 от 1999 г.; изм., бр. 103 от 1999 г., бр. 53 от 2000 г., бр. 1, 102 и 110 от 2001 г., бр. 75 от 2002 г., бр. 31 от 2003 г., бр. 70 от 2004 г., бр. 79, 94, 95 и 103 от 2005 г.) се правят следните изменения:

1. В чл. 5, ал. 1, т. 3 думата "данъчен" се заличава.

2. В чл. 18, ал. 1, т. 11, чл. 37, ал. 7, чл. 39, ал. 5 и чл. 80, ал. 1 и 2 думите "данъчната администрация" се заменят с "Националната агенция за приходите".

§ 57. В Закона за юридическите лица с нестопанска цел (обн., ДВ, бр. 81 от 2000 г.; изм., бр. 41 и 98 от 2001 г., бр. 25 и 120 от 2002 г., бр. 42 и 102 от 2005 г.) в чл. 45 се правят следните изменения:

1. В ал. 2 т. 3 се отменя.

2. В ал. 6 и 8 думите "данъчната администрация" се заменят с "Националната агенция за приходите".

§ 58. В Закона за управление на отпадъците (обн., ДВ, бр. 86 от 2003 г., изм. и доп., бр. 70 от 2004 г., бр. 77, 87, 88 и 95 от 2005 г.) се правят следните изменения:

1. В чл. 51, ал. 1 т. 3 се изменя така:

"3. удостоверение по чл. 87, ал. 6 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс;"

2. В чл. 54, ал. 4 т. 4 се изменя така:

"4. удостоверение по чл. 87, ал. 6 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс;"

3. В чл. 62, ал. 4 т. 3 се изменя така:

"3. удостоверение по чл. 87, ал. 6 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс;"

§ 59. В Закона за подпомагане на земеделските производители (обн., ДВ, бр. 58 от 1998 г.; изм., бр. 79 и 153 от 1998 г., бр. 12, 26, 86 и 113 от 1999 г., бр. 24 от 2000 г., бр. 34 и 41 от 2001 г., бр. 46 и 96 от 2002 г., бр. 18 от 2004 г. и бр. 14 от 2005 г.) в чл. 10в, ал. 2, т. 1 думите "данъчна регистрация" се заменят с "регистрация в регистър БУЛСТАТ".

§ 60. В Закона за туризма (обн., ДВ, бр. 56 от 2002 г.; изм., бр. 119 и 120 от 2002 г., бр. 39 от 2004 г., бр. 28, 39, 94 и 99 от 2005 г.) се правят следните изменения:

1. В чл. 18, ал. 1 думите "данъчен номер" се заличават.

2. В чл. 21, ал. 1, т. 5 думите "и данъчен номер" се заличават.

3. В чл. 61, ал. 1, т. 3, буква "е" думите "данъчен номер" се заличават.

§ 61. В Закона за филмовата индустрия (обн., ДВ, бр. 105 от 2003 г.; изм., бр. 28 и 94 от 2005 г.) в чл. 20, ал. 1 т. 4 се отменя.

§ 62. В Закона за общинския дълг (ДВ, бр. 34 от 2005 г.) в чл. 20, т. 3 думите "чл. 13, ал. 2 от Данъчно процесуалния кодекс" се заменят с "Данъчно-осигурителния процесуален кодекс".

§ 63. В Закона за обществените поръчки (обн., ДВ, бр. 28 от 2004 г.; изм., бр. 53 от 2004 г., бр. 31 и 34 от 2005 г.) в чл. 47, ал. 2, т. 2 думите "чл. 13, ал. 2 от Данъчно процесуалния кодекс" се заменят с "Данъчно-осигурителния процесуален кодекс".

§ 64. В Закона за публичност на имуществото на лица, заемащи висши държавни длъжности (обн., ДВ, бр. 38 от 2000 г.; изм., бр. 28 и 74 от 2002 г., бр. 8 от 2003 г., бр. 38 от 2004 г.) в чл. 2, ал. 1 т. 26 се изменя така:

"26. изпълнителният директор на Националната агенция за приходите;"

§ 65. В Закона за административното регулиране на производството и търговията с оптични дискове, матрици и други носители, съдържащи обекти на авторското право и сродните му права (ДВ, бр. 74 от 2005 г.) се правят следните изменения:

1. В чл. 8, ал. 1, т. 1, ал. 2, т. 3, чл. 9, ал. 9, т. 5, чл. 15, ал. 1, т. 1, чл. 17, ал. 1, т. 4, чл. 20, ал. 1, т. 1, чл. 22, ал. 1, т. 2, чл. 24, ал. 1, т. 1, чл. 25, ал. 1, т. 1, чл. 27, ал. 1, т. 2, чл. 28, ал. 1, т. 2 думите "данъчна регистрация" и "данъчната регистрация" се заменят с "регистрация по Данъчно-осигурителния процесуален кодекс".

2. В чл. 30, ал. 4, т. 2 думите "данъчна регистрация" се заменят с "регистрация по Данъчно-осигурителния процесуален кодекс", а думите "териториалната данъчна дирекция" се заменят със "съответната териториална дирекция на Националната агенция за приходите".

3. В чл. 41, ал. 1, т. 1 и чл. 42, ал. 1, т. 1 думите "данъчната регистрация" се заменят с "регистрация по Данъчно-осигурителния процесуален кодекс".

§ 66. В Закона за техническите изисквания към продуктите (обн., ДВ, бр. 86 от 1999 г.; изм., бр. 63 и 93 от 2002 г., бр. 18 и 107 от 2003 г., бр. 45, 77, 88 и 95 от 2005 г.) в чл. 10, ал. 1, т. 7 думите "чл. 13, ал. 2 от Данъчния процесуален кодекс" се заменят с "Данъчно-осигурителния процесуален кодекс".

§ 67. В Закона за храните (обн., ДВ, бр. 90 от 1999 г.; изм., бр. 102 от 2003 г., бр. 70 от 2004 г., бр. 87 и 99 от 2005 г.) в чл. 12, ал. 3 и чл. 226, ал. 1 думите "данъчен номер" се заличават.

§ 68. В Закона за защита срещу дискриминацията (обн., ДВ, бр. 86 от 2003 г.; изм., бр. 70 от 2004 г.) в чл. 70, ал. 2 думите "Данъчния процесуален кодекс" се заменят с "Данъчно-осигурителния процесуален кодекс".

§ 69. В Закона за независимия финансов одит (обн., ДВ, бр. 101 от 2001 г.; изм., бр. 91 от 2002 г., бр. 96 от 2004 г., бр. 77 от 2005 г.) в чл. 16 думите "данъчната администрация" се заменят с "Националната агенция за приходите".

§ 70. В Закона за опазване на обществения ред при провеждането на спортни мероприятия (обн., ДВ, бр. 96 от 2004 г.; изм., бр. 103 от 2005 г.) в чл. 37 думите

"Данъчния процесуален кодекс" се заменят с "Данъчно-осигурителния процесуален кодекс".

§ 71. В Закона за автомобилните превози (обн., ДВ, бр. 82 от 1999 г.; изм., бр. 11 и 45 от 2002 г., бр. 99 от 2003 г., бр. 70 от 2004 г., бр. 88, 92, 95, 102 и 103 от 2005 г.) в чл. 7, ал. 6 думите "Данъчния процесуален кодекс или са разсрочени по реда на Кодекса за социално осигуряване" се заменят с "Данъчно-осигурителния процесуален кодекс".

§ 72. В Закона за акцизите (обн., ДВ, бр. 19 от 1994 г.; изм., бр. 58 и 70 от 1995 г., бр. 21, 56 и 107 от 1996 г., бр. 51 от 1997 г., бр. 15, 89 и 153 от 1998 г., бр. 103 от 1999 г., бр. 102 от 2000 г., бр. 110 от 2001 г., бр. 45 и 118 от 2002 г.; попр., бр. 9 от 2003 г.; изм., бр. 37, 103 и 112 от 2003 г., бр. 53 и 113 от 2004 г., бр. 95 и 100 от 2005 г.) се правят следните изменения:

1. В чл. 3:

а) в ал. 2 думите "териториална данъчна дирекция" се заменят с "териториална дирекция на Националната агенция за приходите", а думата "данъчна" преди думата "регистрация" се заличава;

б) в ал. 3 думата "данъчна" се заличава;

в) в ал. 4 думите "данъчна" и "данъчно" се заличават;

г) в ал. 5 думите "данъчното удостоверение" се заменят с "удостоверението";

д) в ал. 6 думите "данъчен орган" се заменят с "орган по приходите", думите "с данъчен акт" се заличават, а думите "данъчния акт" се заменят с "акта".

2. В чл. 7:

а) в ал. 6 думата "данъчните" се заменя с "органите по приходите";

б) в ал. 8 думите "данъчната администрация" се заменят с "Националната агенция за приходите";

в) в ал. 9 думата "данъчен" се заличава;

г) в ал. 10 навсякъде думата "данъчна" се заличава.

3. В чл. 8, ал. 2 думите "Главна данъчна дирекция" се заменят с "централното управление на Националната агенция за приходите".

4. В чл. 10, ал. 1 думата "данъчна" се заличава.

5. В чл. 11:

а) в ал. 3 думите "данъчна" и "данъчни" се заличават;

б) в ал. 4 думата "данъчна" се заличава;

в) в ал. 6 думата "данъчна" се заличава;

г) в ал. 7 думите "данъчните органи" се заменят с "органите по приходите".

6. В чл. 11а, ал. 2 думите "Данъчните органи" се заменят с "Органите по приходите".

7. В чл. 11г:

а) в ал. 4 думите "данъчен орган" се заменят с "орган по приходите", а думите "данъчния орган" се заменят с "органа по приходите";

б) в ал. 6 думите "данъчния орган" се заменят с "органа по приходите".

8. В чл. 12:

а) в ал. 1 думата "данъчна" се заличава;

б) в ал. 2 навсякъде думата "данъчна" и думата "данъчен" се заличават;

в) в ал. 3 думата "данъчната" се заличава;

г) в ал. 4 думите "данъчния ревизионен акт" се заменят с "ревизионния акт";

д) в ал. 5 думите "Данъчния процесуален кодекс" се заменят с "Данъчно-осигурителния процесуален кодекс", думите "данъчните органи" се заменят с "органите по приходите", навсякъде думите "данъчния орган" се заменят с "органа по приходите", думите "на посочения от него данъчен адрес" се заменят с "на адреса за кореспонденция", а думите "данъчния акт" се заменят с "акта".

9. В чл. 12д думите "Митническите и данъчните органи" се заменят с "Митническите органи и органите по приходите".

10. В чл. 12ж, ал. 1 и 2 навсякъде думите "данъчната администрация" се заменят с "Националната агенция за приходите".

11. В чл. 12з, ал. 1 навсякъде думата "данъчна" се заменя с "приходна".

12. В чл. 17а:

а) в ал. 3 думите "териториалната данъчна дирекция" се заменят с "териториалната дирекция на Националната агенция за приходите", а думите "данъчната му" се заличават;

б) в ал. 6 думите "данъчен орган" се заменят с "орган по приходите".

13. В чл. 17е думите "данъчен орган" се заменят с "орган по приходите".

14. В чл. 17к:

а) в ал. 1 в текста преди т. 1 думите "данъчен субект, който" се заменят със "задължено лице, което";

б) в ал. 2 думите "данъчните органи" се заменят с "органите по приходите", а думите "данъчния субект" се заменят със "задълженото лице";

в) в ал. 5 думите "данъчния субект" се заменят със "задълженото лице".

15. В чл. 17л:

а) в ал. 1 навсякъде думите "данъчния субект" се заменят със "задълженото лице";

б) в ал. 2 думите "данъчните органи" се заменят с "органите по приходите", а навсякъде думите "данъчния субект" се заменят със "задълженото лице";

в) в ал. 3 думите "данъчния орган" се заменят с "органът по приходите", а думите "данъчния субект" се заменят със "задълженото лице";

г) в ал. 4 думите "данъчния орган" се заменят с "органът по приходите", а думите "данъчния субект" се заменят със "задълженото лице".

16. В чл. 18, ал. 2 думите "данъчните органи" се заменят с "органите по приходите", а думите "главния данъчен директор" се заменят с "изпълнителния директор на Националната агенция за приходите".

17. В чл. 21 думите "Данъчен орган" се заменят с "Орган по приходите".

§ 73. В Закона за акцизите и данъчните складове (ДВ, бр. 91 от 2005 г.) се правят следните изменения и допълнения:

1. Член 104 се изменя така:

"Чл. 104. (1) За производствата по установяване, обезпечаване и събиране на задължения за акциз се прилага Данъчно-осигурителният процесуален кодекс, доколкото не е предвидено друго в този закон. Митническите органи имат правомощията на органи по приходите, а в случаите по чл. 121 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс - и на публични изпълнители.

(2) За целите на ал. 1 митническите учреждения, определени в Закона за митниците, имат компетенциите на териториални дирекции на Националната агенция за приходите, директорът на Агенция "Митници" има правомощията на изпълнителен директор на Националната агенция за приходите, а началниците на митническите учреждения имат

правомошността на териториален директор.

(3) Правомошността по чл. 112, ал. 2, т. 1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс се упражняват от началника на компетентното териториално митническо управление.

(4) Правомошността на решаващ орган по смисъла на чл. 152, ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс се упражняват от директора на съответната регионална митническа дирекция."

2. В чл. 106, ал. 2 думата "данъчните" се заличава, а думите "Данъчния процесуален кодекс" се заменят с "Данъчно-осигурителния процесуален кодекс".

3. В § 2, ал. 2 от преходните и заключителните разпоредби думите "данъчната администрация" се заменят с "Националната агенция за приходите".

§ 74. В Закона за бюджета на Националната здравноосигурителна каса за 2006 г. (ДВ, бр. 102 от 2005 г.) се правят следните изменения:

1. Параграф 4 се отменя.

2. В § 5 думите "чл. 110, ал. 11 от Кодекса за социално осигуряване" се заменят с "Данъчно-осигурителния процесуален кодекс" и навсякъде в текста думите "Националния осигурителен институт" се заменят с "Националната агенция за приходите".

3. В § 9 думите "Националния осигурителен институт" се заменят с "Националната агенция за приходите".

§ 75. В Закона за авторското право и сродните му права (обн., ДВ, бр. 56 от 1993 г.; изм., бр. 63 от 1994 г., бр. 10 от 1998 г., бр. 28 от 2000 г., бр. 77 от 2002 г., бр. 28, 43, 74 и 99 от 2005 г.) в чл. 98в, ал. 3 думите "Данъчния процесуален кодекс" се заменят с "Данъчно-осигурителния процесуален кодекс".

§ 76. В Закона за акредитацията, извършвана от Българската служба за акредитация (ДВ, бр. 100 от 2005 г.) в чл. 23, т. 3 думите "номер на данъчната регистрация" се заличават.

§ 77. В Закона за далекосъобщенията (обн., ДВ, бр. 88 от 2003 г.; изм., бр. 19, 77, 88, 95 и 99 от 2005 г.) в чл. 88, ал. 1 думите "данъчна регистрация" се заличават.

§ 78. В Закона за животновъдството (обн., ДВ, бр. 65 от 2000 г.; изм., бр. 18 от 2004 г., бр. 87 от 2005 г.) се правят следните изменения:

1. В чл. 146, ал. 2, т. 1 думите "удостоверение за данъчна регистрация" се заличават.

2. В чл. 15, ал. 4, т. 3 думите "удостоверение за данъчна регистрация и" се заличават.

§ 79. В Закона за марките и географските означения (обн., ДВ, бр. 81 от 1999 г.; попр., бр. 82 от 1999 г.; изм., бр. 28, 43 и 94 от 2005 г.) в чл. 86, ал. 2 думите "Данъчния процесуален кодекс" се заменят с "Данъчно-осигурителния процесуален кодекс".

§ 80. В Закона за общинските бюджети (обн., ДВ, бр. 33 от 1998 г.; изм., бр. 69 от 1999 г., бр. 9 от 2001 г. - Решение № 2 на Конституционния съд от 2001 г.; изм., бр. 56 и 93 от 2002 г., бр. 107 от 2003 г., бр. 34 от 2005 г.) в чл. 11, ал. 2 думите "Данъчната администрация" се заменят с "Приходната администрация".

§ 81. В Закона за отнемане в полза на държавата на имущество, придобито от престъпна дейност (обн., ДВ, бр. 19 от 2005 г.; изм., бр. 86 от 2005 г.) се правят следните изменения:

1. В чл. 16, ал. 1 думите "данъчната администрация" се заменят с "Националната агенция за приходите".

2. В чл. 23, ал. 6 думите "Данъчния процесуален кодекс" се заменят с "Данъчно-осигурителния процесуален кодекс".

3. В чл. 31 думите "главния данъчен директор" се заменят с "изпълнителния директор на Националната агенция за приходите".

§ 82. В Закона за правната помощ (ДВ, бр. 79 от 2005 г.) се правят следните изменения:

1. В чл. 20, ал. 3 думите "данъчните органи" се заменят с "органите по приходите".

2. В чл. 24, т. 3 думите "Данъчния процесуален кодекс" се заменят с "Данъчно-осигурителния процесуален кодекс".

3. В чл. 27, ал. 3 думите "Данъчния процесуален кодекс" се заменят с "Данъчно-осигурителния процесуален кодекс".

§ 83. В Закона за промишления дизайн (обн., ДВ, бр. 81 от 1999 г.; изм., бр. 17 от 2003 г., бр. 43 от 2005 г.) в чл. 69, ал. 3 думите "Данъчния процесуален кодекс" се заменят с "Данъчно-осигурителния процесуален кодекс".

§ 84. В Закона за рибарството и аквакултурите (обн., ДВ, бр. 41 от 2001 г.; изм., бр. 88 и 94 от 2005 г.) се правят следните изменения:

1. В чл. 10, ал. 3, т. 5 думите "и данъчна регистрация" се заличават.

2. В чл. 10в, ал. 4, т. 3 думите "и данъчна регистрация" се заличават.

3. В чл. 18, ал. 3 т. 2 се отменя.

4. В чл. 21г, ал. 3 т. 2 се отменя.

5. В чл. 25а, ал. 2, т. 5 думите "копие от удостоверението за данъчна регистрация" се заличават.

6. В чл. 46а, ал. 3, т. 3 думите "копие от удостоверението за данъчна регистрация" се заличават.

7. В чл. 46д, ал. 3, т. 2 думите "копие от удостоверението за данъчна регистрация" се заличават.

§ 85. В Закона за устройството на държавния бюджет (обн., ДВ, бр. 67 от 1996 г.; изм., бр. 46 от 1997 г., бр. 154 от 1998 г., бр. 74 от 2002 г., бр. 87 от 2005 г.; попр., бр. 89 от 2005 г.) в чл. 37, ал. 2 думата "данъчната" се заменя с "приходната".

§ 86. В Закона за частната охранителна дейност (ДВ, бр. 15 от 2004 г.) в чл. 15, ал. 2 се правят следните изменения:

1. В т. 2 думите "и копие от данъчната регистрация" се заличават.

2. Точка 3 се изменя така:

"3. удостоверение по чл. 87, ал. 6 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, че търговецът и неограничено отговорните съдружници в командитно или събирателно

дружество нямат задължения;".

§ 87. Изпълнението на кодекса се възлага на министъра на финансите.

§ 88. Кодексът влиза в сила от 1 януари 2006 г., с изключение на чл. 179, ал. 3, чл. 183, ал. 9, § 10, т. 1, буква "д" и т. 4, буква "в", § 11, т. 1, буква "б" и § 14, т. 12 от преходните и заключителните разпоредби, които влизат в сила от деня на обнародването на кодекса в "Държавен вестник".

Кодексът е приет от 40-то Народно събрание на 21 декември 2005 г. и е подпечатан с официалния печат на Народното събрание.

ПРЕХОДНИ И ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ към
Административнопроцесуалния кодекс (ДВ, бр. 30 от 2006 г., в сила от 12.07.2006 г.)

.....
§ 9. В Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДВ, бр. 105 от 2005 г.) се правят следните изменения и допълнения:

.....
3. Навсякъде думите "Закона за административното производство" и "Закона за Върховния административен съд" се заменят с "Административнопроцесуалния кодекс".

.....
§ 142. Кодексът влиза в сила три месеца след обнародването му в "Държавен вестник", с изключение на:

1. дял трети, § 2, т. 1 и § 2, т. 2 - относно отмяната на глава трета, раздел II "Обжалване по съдебен ред", § 9, т. 1 и 2, § 11, т. 1 и 2, § 15, § 44, т. 1 и 2, § 51, т. 1, § 53, т. 1, § 61, т. 1, § 66, т. 3, § 76, т. 1 - 3, § 78, § 79, § 83, т. 1, § 84, т. 1 и 2, § 89, т. 1 - 4, § 101, т. 1, § 102, т. 1, § 107, § 117, т. 1 и 2, § 125, § 128, т. 1 и 2, § 132, т. 2 и § 136, т. 1, както и § 34, § 35, т. 2, § 43, т. 2, § 62, т. 1, § 66, т. 2 и 4, § 97, т. 2 и § 125, т. 1 - относно замяната на думата "окръжния" с "административния" и замяната на думите "Софийския градски съд" с "Административния съд - град София", които влизат в сила от 1 март 2007 г.;

.....
(*ЗАКОН за изменение на Закона за търговския регистър (ДВ, бр. 80 от 2006 г., в сила от 3.10.2006 г.)

§ 1. В § 56 от преходните и заключителните разпоредби думите "1 октомври 2006 г." се заменят с "1 юли 2007 г.".
.....

ПРЕХОДНИ И ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ към Закона за изменение и допълнение на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДВ, бр. 105 от 2006 г., изм., бр. 108 от 2007 г., в сила от 19.12.2007 г., бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.)

§ 18. (В сила от 1.07.2007 г. - ДВ, бр. 105 от 2006 г.) Идентификацията на едноличните търговци, които са вписани в регистър БУЛСТАТ, но които не са се пререгистрирали по реда на Закона за търговския регистър, се извършва чрез единния граждански номер, съответно личния номер на чужденец, и единния идентификационен

код - код по БУЛСТАТ, до вписването на търговеца по реда на Закона за търговския регистър.

§ 19. (В сила от 1.01.2007 г. - ДВ, бр. 105 от 2006 г., изм., бр. 108 от 2007 г., в сила от 19.12.2007 г., отм., бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г.).

§ 20. (В сила от 1.01.2007 г. - ДВ, бр. 105 от 2006 г.) Първото предоставяне на информация и първият обмен между компетентните органи на държавите членки при условията и по реда на глава шестнадесета, раздел VI се извършва в срок до 30 април, съответно 30 юни 2008 г., за доходите, изплатени през 2007 г.

.....

(*)ЗАКОН за изменение на Закона за търговския регистър (ДВ, бр. 53 от 2007 г., в сила от 30.06.2007 г.)

§ 1. В § 56 от преходните и заключителните разпоредби думите "1 юли 2007 г." се заменят с "1 януари 2008 г.".

.....

ПРЕХОДНИ И ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ към Закона за изменение и допълнение на Закона за рибарството и аквакултурите (ДВ, бр. 36 от 2008 г.)

.....

§ 103. В Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (обн., ДВ, бр. 105 от 2005 г.; изм., бр. 30, 33, 34, 59, 63, 73, 80, 82, 86, 95 и 105 от 2006 г., бр. 46, 52, 53, 57, 59, 108 и 109 от 2007 г.) навсякъде думите "министъра на земеделието и горите" се заменят с "министъра на земеделието и продоволствието".

.....

ПРЕХОДНИ И ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ към Закона за изменение и допълнение на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДВ, бр. 12 от 2009 г., в сила от 1.05.2009 г., доп., бр. 32 от 2009 г.)

.....

§ 35. (В сила от 1.01.2010 г. - ДВ, бр. 32 от 2009 г.) (1) Незавършените към датата на влизането в сила на този закон административни и административнонаказателни производства от органите на Агенцията за държавни вземания се довършват от компетентните органи на Националната агенция за приходите.

(2) Страна по незавършените към датата на влизането в сила на този закон съдебни производства, включително иски, изпълнителни и производства по несъстоятелност, е Националната агенция за приходите или компетентните ѝ органи.

§ 36. (1) (В сила от 1.01.2010 г. - ДВ, бр. 32 от 2009 г.) Националната агенция за приходите е правопреемник на активите, пасивите, правата, задълженията и архива на Агенцията за държавни вземания, както и на имотите, предоставени за управление на Агенцията за държавни вземания, считано от влизането в сила на този закон. В 6-месечен срок от влизането в сила на този закон областните управители по местонахождението на съответните имоти отразяват промяната в актовете за държавна собственост.

(2) (В сила от 1.01.2010 г. - ДВ, бр. 32 от 2009 г.) Сключените от Агенцията за държавни вземания договори и споразумения за взаимодействие с други институции и учреждения, както и издадените на основание чл. 88, ал. 2 от отменения Закон за събиране на държавните вземания инструкции продължават действието си след влизането в сила на

този закон.

(3) (В сила от 1.01.2010 г. - ДВ, бр. 32 от 2009 г.) Служебните правоотношения на държавните служители от Агенцията за държавни вземания преминават към Националната агенция за приходите съгласно чл. 87а от Закона за държавния служител.

(4) (В сила от 1.01.2010 г. - ДВ, бр. 32 от 2009 г.) Трудовите правоотношения на служителите от Агенцията за държавни вземания, които преминават към Националната агенция за приходите, се уреждат съгласно чл. 123 от Кодекса на труда.

(5) Трудовите правоотношения на служителите от Националната агенция за приходите, които изпълняват функции на длъжност, определена за заемане от държавен служител, се преобразуват в служебни правоотношения, като:

1. с акта по назначаването на държавния служител се присъжда определения в Единния класификатор на длъжностите в администрацията минимален ранг за заеманата длъжност, освен ако служителят не отговаря на условия за определяне на по-висок ранг;

2. разпоредбата на чл. 12 от Закона за държавния служител се прилага само за служителите на Националната агенция за приходите, които към датата на постъпване на държавна служба са в срок на изпитване по чл. 70 от Кодекса на труда, при зачитане на изтеклия срок.

.....
(**) § 68. (Доп. - ДВ, бр. 32 от 2009 г.) Законът влиза в сила от 1 май 2009 г., с изключение на § 65 , 66 и 67, които влизат в сила от датата на обнародването на закона в "Държавен вестник" и § 2 - 10, § 12, т. 1 и 2 - относно ал. 3, § 13 - 22, § 24 - 35, § 36, ал. 1 - 4, § 37 - 51, § 52, т. 1 - 3, т. 4, буква "а", т. 7, буква "е" - относно ал. 10 и 11, т. 8, буква "а", т. 9 и 12 и § 53 - 64, които влизат в сила от 1 януари 2010 г.

.....
ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ към Закона за изменение и допълнение на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДВ, бр. 14 от 2011 г., в сила от 15.02.2011 г.)

.....
§ 19. Законът влиза в сила от деня на обнародването му в "Държавен вестник", с изключение на § 17, т. 1, която влиза в сила от 1 януари 2011 г.

.....
ПРЕХОДНИ И ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ към Закона за изменение и допълнение на Закона за данъците върху доходите на физическите лица (ДВ, бр. 31 от 2011 г., в сила от 1.01.2011 г.)

.....
§ 20. Сроковете по чл. 191, ал. 2 и чл. 193, ал. 4 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс започват да текат от 1 януари 2011 г. спрямо наложени обезпечителни мерки или неприключилите производства по реализация на имущество по чл. 191, ал. 1, както и в случаите по чл. 193, ал. 1, когато спрямо имущество са наложени обезпечителни мерки или са започнати производства по принудително изпълнение и съответно е открито производство по несъстоятелност преди тази дата.

.....
ПРЕХОДНИ И ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ към Закона за изменение и допълнение на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДВ, бр. 99 от 2011 г., в сила

от 1.01.2012 г., изм., бр. 40 от 2012 г., в сила от 29.05.2012 г.)

§ 23. (Изм. - ДВ, бр. 40 от 2012 г., в сила от 29.05.2012 г.) (1) Незавършените към датата на влизането в сила на този закон ревизионни производства по чл. 114, ал. 1 - 3, независимо от датата на започването им, се довършват по досегашния ред в срок до 5 месеца от влизането в сила на този закон.

(2) Спрените към датата на влизане в сила на този закон ревизионни производства по чл. 114, ал. 1 - 3 се довършват по досегашния ред в срок до три месеца от датата на възобновяването им.

(3) Сроковете по ал. 1 и 2 могат да бъдат продължени по реда и при условията на чл. 114, ал. 4.

(4) Сроковете по ал. 1 и 2 не се прилагат за ревизионни производства, срокът на които е продължен по реда на чл. 114, ал. 4 преди влизането в сила на този закон.

§ 24. (1) Незавършените към датата на влизане в сила на този закон производства по осъществяване на взаимна помощ при събирането на публични вземания се довършват по новия ред.

(2) Извършените процесуални действия по осъществяване на взаимна помощ при събирането на публични вземания по незавършените към датата на влизане в сила на този закон производства запазват своето действие.

(3) Взаимна помощ по реда на този закон се осъществява и за вземания по чл. 269а, възникнали преди датата на влизането му в сила.

§ 25. Изпълнителният директор на Националната агенция за приходите в срок един месец от влизането в сила на този закон определя със заповед централно звено за връзка по чл. 269б, ал. 2, което осъществява контактите с други държави членки в областта на взаимната помощ, изпълнява функциите на запитан, съответно запитващ орган на територията на Република България и осъществява контактите с Европейската комисия.

.....

ПРЕХОДНИ И ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ към Закона за хазарта (ДВ, бр. 26 от 2012 г., в сила от 1.07.2012 г.)

.....

§ 12. В Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (обн., ДВ, бр. 105 от 2005 г.; изм., бр. 30, 33, 34, 59, 63, 73, 80, 82, 86, 95 и 105 от 2006 г., бр. 46, 52, 53, 57, 59, 108 и 109 от 2007 г., бр. 36, 69 и 98 от 2008 г., бр. 12, 32, 41 и 93 от 2009 г., бр. 15, 94, 98, 100 и 101 от 2010 г., бр. 14, 31, 77 и 99 от 2011 г.) в чл. 74, ал. 1, т. 3 след думите "Националния статистически институт" се поставя запетая и се добавя "председателя на Държавната комисия по хазарта".

§ 13. Законът влиза в сила три месеца след обнародването му в "Държавен вестник", с изключение на чл. 31, ал. 1, т. 15, чл. 85, ал. 1, т. 1 и 9, § 8 и § 12, които влизат в сила от деня на обнародването на закона в "Държавен вестник".

.....

ПРЕХОДНИ И ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ към Закона за отнемане в полза на държавата на незаконно придобито имущество (ДВ, бр. 38 от 2012 г., в сила от 19.11.2012 г.)

.....

§ 3. (1) В двумесечен срок от влизането в сила на закона Народното събрание избира,

а президентът и министър-председателят назначават членове на Комисията за отнемане на незаконно придобито имущество.

(2) Мандатът на заварените при влизането в сила на закона членове на Комисията за установяване на имущество, придобито от престъпна дейност, се прекратява с избирането, съответно назначаването на членовете на Комисията за отнемане на незаконно придобито имущество.

(3) Активите, пасивите, архивът и другите права и задължения на Комисията за установяване на имущество, придобито от престъпна дейност, се поемат от Комисията за отнемане на незаконно придобито имущество.

(4) В едномесечен срок от определянето на състава ѝ комисията по ал. 1 приема правилника по чл. 20.

(5) Трудовите правоотношения на служителите на Комисията за установяване на имущество, придобито от престъпна дейност, се уреждат при условията и по реда на чл. 123 от Кодекса на труда.

§ 4. Назначените до влизането в сила на закона органи по чл. 13, ал. 1 са длъжни в едномесечен срок от влизането му в сила да предприемат необходимите действия за отстраняване на несъвместимостта по чл. 8, ал. 3, т. 1, 3 и 5.

§ 5. Неприклучилите до влизането в сила на закона проверки и производства за отнемане на имущество, придобито от престъпна дейност, се довършват при условията и по реда на отменения Закон за отнемане в полза на държавата на имущество, придобито от престъпна дейност.

§ 6. Законът се прилага и по отношение на имущество, придобито незаконно преди влизането му в сила.

§ 7. В 6-месечен срок от влизането в сила на закона Националната агенция за приходите предава на Междуведомствения съвет за управление на отнето в полза на държавата имущество преписките за непродаденото към датата на влизане в сила на закона имущество, което е отнето в полза на държавата по реда на отменения Закон за отнемане в полза на държавата на имущество, придобито от престъпна дейност, за вземане на решение по този закон.

§ 8. Инструкцията по чл. 30, ал. 2 се приема в тримесечен срок от влизането в сила на закона.

.....
§ 16. Законът влиза в сила в 6-месечен срок от обнародването му в "Държавен вестник".
.....

ПРЕХОДНИ И ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ към Закона за изменение и допълнение на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДВ, бр. 82 от 2012 г., в сила от 1.01.2013 г.)

§ 32. Информацията по чл. 143з се предоставя на компетентните органи на държавите - членки на Европейския съюз, считано от 1 януари 2015 г., за данъчни периоди, възникнали след 1 януари 2014 г. В срок до 1 януари 2014 г. изпълнителният директор на Националната агенция за приходите уведомява Европейската комисия за видовете доходи по чл. 143з, ал. 1, за които има налична информация, като уведомява за всяко изменение на тези данни.

§ 33. Изпълнителният директор на Националната агенция за приходите може да

откаже предоставянето на информация независимо от чл. 143р, ал. 3, когато се отнася за данъчни периоди преди 1 януари 2011 г. и съществува основание за отказ да се предостави тази информация по досегашния ред.

§ 34. (1) Незавършените към деня на влизането в сила на този закон производства по осъществяване на взаимна помощ и обмен на информация с държавите - членки на Европейския съюз, в областта на данъците върху доходите, имуществото и застрахователните премии се довършват по реда на този закон. В тези случаи сроковете, предвидени в глава шестнадесета, раздел V, започват да текат от влизането в сила на този закон.

(2) Извършените процесуални действия по осъществяване на взаимната помощ по незавършените към датата на влизане в сила на този закон производства запазват своето действие.

§ 35. (1) Всички образувани и висящи ревизионни производства към деня на влизането в сила на този закон се довършват по досегашния ред.

(2) В 30-дневен срок от влизането в сила на този закон лицата, страни в производствата, спрени по реда на чл. 34, ал. 1, могат да обжалват заповедта за спиране на производството по реда на чл. 34, ал. 5.

(3) Разпоредбата на чл. 34, ал. 8 се прилага и спрямо висящите спрени ревизионни производства, като срокът на спирането започва да тече от деня на влизането в сила на този закон.

§ 36. Законът влиза в сила от 1 януари 2013 г. с изключение на:

1. параграф 1, който влиза в сила от деня на обнародването на закона в "Държавен вестник", и

2. параграф 14 относно чл. 143з, ал. 5, който влиза в сила от 1 януари 2016 г.

.....

ПРЕХОДНИ И ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ към Закона за изменение и допълнение на Закона за данък върху добавената стойност (ДВ, бр. 94 от 2012 г., в сила от 1.01.2013 г., изм., бр. 98 от 2013 г., в сила от 1.12.2013 г.)

§ 42. Правото за подаване на регистрационен опис по образец за наличните активи към датата на регистрация, което е възникнало и не е упражнено към датата на влизане в сила на този закон и за упражняването му не са изтекли сроковете по чл. 103, ал. 2 или чл. 132, ал. 4, може да се упражни в срок 45 дни от датата на регистрация по този закон.

§ 43. (1) При доставки по договори за концесия за строителство, за услуга или за добив, по които възнаграждението - изцяло или частично, е определено в стоки или услуги, за които концедентите или концесионерите не са издали фактури и данъкът е станал изискуем през периода 1 януари 2011 г. - 31 декември 2012 г., трябва да начислят данъка в 6-месечен срок от влизането в сила на този закон.

(2) Правото на данъчен кредит по ал. 1 може да се упражни за данъчния период, през който е издадена фактурата, или в един от следващите 12 данъчни периода.

(3) Алинея 1 се прилага и за неприключилите към датата на влизане в сила на този закон административни и съдебни производства.

(4) Регистрираните лица, спрямо които е налице влязъл в сила индивидуален административен акт, въз основа на който е начислен данък за доставки по ал. 1, могат да издадат фактури по тези доставки и за размера на начисления с акта данък, въз основа на които получателят може да упражни право на приспадане на данъчен кредит. Правото на

приспадане на данъчен кредит се упражнява в срока по ал. 2.

(5) Концедентите по договори за концесия за строителство, за услуга или за добив, по които възнаграждението (изцяло или частично) е определено в стоки или в услуги, могат да упражнят правото си на приспадане на данъчен кредит в 6-месечен срок от влизането в сила на този закон за получените доставки на стоки и/или услуги през периода 1 януари 2011 г. - 31 декември 2012 г., които са използвани или ще бъдат използвани за доставки по ал. 1 и за които не е упражнено право на данъчен кредит до влизането в сила на този закон.

§ 44. В Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (обн., ДВ, бр. 105 от 2005 г.; изм., бр. 30, 33, 34, 59, 63, 73, 80, 82, 86, 95 и 105 от 2006 г., бр. 46, 52, 53, 57, 59, 108 и 109 от 2007 г., бр. 36, 69 и 98 от 2008 г., бр. 12, 32, 41 и 93 от 2009 г., бр. 15, 94, 98, 100 и 101 от 2010 г., бр. 14, 31, 77 и 99 от 2011 г. и бр. 26, 38, 40 и 82 от 2012 г.) се правят следните изменения и допълнения:

.....
§ 45. С недължимо платени към 31 декември 2012 г. суми за публични задължения, установявани от Националната агенция за приходите, се погасяват задължения по реда на чл. 169, ал. 4 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, освен ако до влизането в сила на този закон е подадено искане по чл. 129, ал. 1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.

§ 46. (Изм. – ДВ, бр. 98 от 2013 г., в сила от 1.12.2013 г.) За неплатените публични задължения, срокът за плащане на които е изтекъл преди 1 януари 2008 г., чл. 169, ал. 4 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс се прилага след 1 януари 2015 г.

.....
§ 65. Законът влиза в сила от 1 януари 2013 г., с изключение на § 61, т. 2, буква "а", т. 3, 4 и 6, т. 7 - относно чл. 86, ал. 7, и т. 9 и § 64, които влизат в сила от деня на обнародването на този закон в "Държавен вестник", § 61, т. 5, т. 7 - относно чл. 86, ал. 5 и 6, и т. 8, които влизат в сила от 1 април 2013 г., и § 47, т. 9, буква "в" - относно чл. 159, ал. 5, и т. 11, които влизат в сила от 1 юли 2013 г.

.....
ПРЕХОДНИ И ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ към Закона за изменение и допълнение на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДВ, бр. 98 от 2013 г., в сила от 1.12.2013 г.)

§ 5. С недължимо платени до влизането в сила на този закон суми за публични задължения, установявани от Националната агенция за приходите, се погасяват задължения по реда на чл. 169, ал. 4 и 5, освен ако до влизането в сила на този закон е подадено искане по чл. 129, ал. 1.

.....
ПРЕХОДНИ И ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ към Закона за изменение и допълнение на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДВ, бр. 18 от 2014 г., в сила от 4.03.2014 г.)

§ 4. (1) С постъпилите суми, с които не са погасени публични задължения до влизането в сила на този закон, се погасяват установените задължения по реда на глава четиринадесета към датата на влизане в сила на този закон, като се прилагат чл. 169, ал. 5, 6 и 7, освен в случаите на подадено искане по чл. 129, ал. 1.

(2) За постъпилите суми, за които не е приложена ал. 1, в срок до три месеца от

влизане в сила на този закон, длъжникът може да посочи по ред и начин, определени със заповед на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите, вида на публичните задължения, които да бъдат погасявани. Ако длъжникът не заяви това, след изтичане на срока се прилага редът на ал. 1.

(3) Заповедта по ал. 2 се публикува на интернет страницата на Националната агенция за приходите.

.....

ПРЕХОДНИ И ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ към Закона за изменение и допълнение на Кодекса за социално осигуряване (ДВ, бр. 61 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.)

.....

§ 59. В 6-месечен срок от влизането в сила на този закон ръководителите на ведомствата, за чиито служители е приложим чл. 69, правят пред Министерския съвет мотивирано предложение за промени в нормативната уредба за диференциране на длъжностите по съответните закони съобразно характера и особените условия на труд с оглед ползване на права за ранно пенсиониране от лицата, които ги заемат.

§ 60. Законът влиза в сила от 1 януари 2016 г. с изключение на:

1. параграф 3 относно чл. 4а, ал. 3, т. 6, § 4, § 7 относно чл. 6, ал. 3, т. 10, § 8, т. 2 относно изменението в чл. 9, ал. 6,

§ 16, § 25, т. 5 – 9, § 31 – 36, § 47 – 51, § 54, § 55, § 56, т. 2 относно изменението в чл. 40, ал. 3, т. 9, които влизат в сила три дни след обнародването му в "Държавен вестник";

2. параграф 45, който влиза в сила 12 месеца след обнародването му в "Държавен вестник";

3. параграф 57, който влиза в сила от 1 април 2015 г.;

4. параграф 58, който влиза в сила от 17 юли 2015 г.

.....

ПРЕХОДНИ И ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ към Закона за изменение и допълнение на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.)

§ 54. Неприклучените към датата на влизането в сила на този закон производства по чл. 235, чл. 236 и по глава двадесет и шеста се довършват по досегашния ред.

§ 55. Първата година, за която се обменя информация между изпълнителния директор на Националната агенция за приходите и компетентните органи на участващите юрисдикции, е 2016 г., освен ако в международен договор за автоматичен обмен на финансова информация, ратифициран от Република България, обнародван и влязъл в сила, е посочена различна година.

§ 56. Първата година, за която се обменя информация между изпълнителния директор на Националната агенция за приходите и компетентните органи на Съединените американски щати, е 2014 г.

§ 57. За целите на FATCA споразумението предоставящата информация финансова институция предоставя информация, както следва:

1. за 2014 г. – данните по чл. 142б, ал. 1, т. 1 – 5;

2. за 2015 г. – данните по чл. 142б, ал. 1, т. 1 – 8, с изключение на т. 6, буква "б";

3. за 2016 г. и всяка следваща година – данните по чл. 142б, ал. 1, т. 1 – 8.

§ 58. За целите на FATCA споразумението първото определяне на наличността или стойността на съществуваща сметка, за която се предоставя информация, се извършва към 30 юни 2014 г.

§ 59. За целите на FATCA споразумението предоставящата информация финансова институция е необходимо да бъде регистрирана на интернет страницата на Службата по вътрешни приходи на Съединените американски щати преди първото предоставяне на информация.

§ 60. Предоставящата информация финансова институция трябва да приключи прегледа на съществуващи сметки на физически лица на голяма стойност в срок до 31 декември 2016 г. и на съществуващи сметки на физически лица на малка стойност в срок до 31 декември 2017 г.

§ 61. Предоставящата информация финансова институция трябва да приключи прегледа на съществуващи сметки на образувания със сумарна наличност или стойност над левовата равностойност на 250 000 щатски долара в срок до 31 декември 2017 г.

§ 62. За целите на FATCA споразумението предоставящата информация финансова институция трябва да приключи прегледа на съществуващи сметки на образувания със сумарна наличност или стойност над левовата равностойност на 250 000 щатски долара в срок до 30 юни 2016 г.

§ 63. Предоставящите информация финансови институции привеждат дейността си в съответствие с разпоредбите на този закон в едномесечен срок от влизането му в сила.

.....
§ 71. Законът влиза в сила от 1 януари 2016 г., с изключение на § 66, т. 1 относно електронната информационна система, който влиза в сила от 1 януари 2017 г.
.....

ПРЕХОДНИ И ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ към Закона за изменение и допълнение на Закона за митниците (ДВ, бр. 58 от 2016 г.)

.....
§ 98. В Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (обн., ДВ, бр. 105 от 2005 г.; изм., бр. 30, 33, 34, 59, 63, 73, 80, 82, 86, 95 и 105 от 2006 г., бр. 46, 52, 53, 57, 59, 108 и 109 от 2007 г., бр. 36, 69 и 98 от 2008 г., бр. 12, 32, 41 и 93 от 2009 г., бр. 15, 94, 98, 100 и 101 от 2010 г., бр. 14, 31, 77 и 99 от 2011 г., бр. 26, 38, 40, 82, 94 и 99 от 2012 г., бр. 52, 98, 106 и 109 от 2013 г., бр. 1 от 2014 г.; Решение № 2 на Конституционния съд от 2014 г. – бр. 14 от 2014 г.; изм., бр. 18, 40, 53 и 105 от 2014 г., бр. 12, 14, 60, 61 и 94 от 2015 г. и бр. 13 и 42 от 2016 г.) навсякъде думите "митни сборове" се заменят с "мита".
.....

ПРЕХОДНИ И ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ към Закона за изменение и допълнение на Кодекса на труда (ДВ, бр. 105 от 2016 г., в сила от 30.12.2016 г.)

.....
§ 16. В Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (обн., ДВ, бр. 105 от 2005 г.; изм., бр. 30, 33, 34, 59, 63, 73, 80, 82, 86, 95 и 105 от 2006 г., бр. 46, 52, 53, 57, 59, 108 и 109 от 2007 г., бр. 36, 69 и 98 от 2008 г., бр. 12, 32, 41 и 93 от 2009 г., бр. 15, 94, 98, 100 и 101 от 2010 г., бр. 14, 31, 77 и 99 от 2011 г., бр. 26, 38, 40, 82, 94 и 99 от 2012 г., бр. 52, 98, 106 и 109 от 2013 г., бр. 1 от 2014 г.; Решение № 2 на Конституционния съд от 2014 г. – бр. 14 от 2014 г.; изм., бр. 18, 40, 53 и 105 от 2014 г., бр. 12, 14, 60, 61 и 94 от 2015 г. и бр. 13, 42, 58,

62 и 97 от 2016 г.) в чл. 162 се създава ал. 7:

.....
§ 22. Законът влиза в сила от деня на обнародването му в "Държавен вестник" с изключение на § 5, 6, 17, 18, 19 и 20, които влизат в сила от 1 януари 2017 г.
.....

ПРЕХОДНИ И ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ към Закона за изменение и допълнение на Закона за особените залози (ДВ, бр. 105 от 2016 г., в сила от 30.12.2016 г.)

.....
§ 53. В Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (обн., ДВ, бр. 105 от 2005 г.; изм., бр. 30, 33, 34, 59, 63, 73, 82, 86, 95 и 105 от 2006 г., бр. 46, 52, 53, 57, 59, 108 и 109 от 2007 г., бр. 36, 69 и 98 от 2008 г., бр. 12, 32, 41 и 93 от 2009 г., бр. 15, 94, 98, 100 и 101 от 2010 г., бр. 14, 31, 77 и 99 от 2011 г., бр. 26, 38, 40, 82, 94 и 99 от 2012 г., бр. 52, 98, 106 и 109 от 2013 г., бр. 1 от 2014 г.; Решение № 2 на Конституционния съд от 2014 г. – бр. 14 от 2014 г.; изм., бр. 18, 40, 53 и 105 от 2014 г., бр. 12, 14, 60, 61 и 94 от 2015 г. и бр. 13, 42, 58, 62 и 97 от 2016 г.) в чл. 194 ал. 3 се изменя така:

.....
§ 54. Законът влиза в сила от деня на обнародването му в "Държавен вестник" с изключение на § 18, 19, 20, § 21 относно чл. 26, ал. 4, § 23 относно чл. 27а, ал. 1 и 2, § 24, § 27 – 31, § 33, т. 1 и 3, § 39 относно чл. 37, ал. 3, 4, 5 и 6, § 41 и § 43, т. 1 и 2, които влизат в сила от 1 септември 2018 г.
.....

ПРЕХОДНИ И ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ към Закона за изменение и допълнение на Търговския закон (ДВ, бр. 105 от 2016 г.)

.....
§ 21. В Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (обн., ДВ, бр. 105 от 2005 г.; изм., бр. 30, 33, 34, 59, 63, 73, 80, 82, 86, 95 и 105 от 2006 г., бр. 46, 52, 53, 57, 59, 108 и 109 от 2007 г., бр. 36, 69 и 98 от 2008 г., бр. 12, 32, 41 и 93 от 2009 г., бр. 15, 94, 98, 100 и 101 от 2010 г., бр. 14, 31, 77 и 99 от 2011 г., бр. 26, 38, 40, 82, 94 и 99 от 2012 г., бр. 52, 98, 106 и 109 от 2013 г., бр. 1 от 2014 г.; Решение № 2 на Конституционния съд от 2014 г. – бр. 14 от 2014 г.; изм., бр. 18, 40, 53 и 105 от 2014 г., бр. 12, 14, 60, 61 и 94 от 2015 г. и бр. 13, 42, 58, 62 и 97 от 2016 г.) се правят следните изменения и допълнения:

.....
§ 24. Параграф 19 влиза в сила в 6-месечен срок от обнародването на закона в "Държавен вестник".
.....

ПРЕХОДНИ И ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ към Закона за изменение и допълнение на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 4.08.2017 г., изм., бр. 92 от 2017 г., в сила от 1.01.2018 г.)

§ 59. (1) Автоматичният обмен на информация по чл. 143з, ал. 10 се осъществява по отношение на предварителни трансгранични данъчни становища или предварителни споразумения за ценообразуване:

1. издадени, изменени или подновени след 31 декември 2016 г.;
2. издадени, изменени или подновени между 1 януари 2014 г. и 31 декември 2016 г.,

независимо дали са в сила към деня на изпращане на информацията;

3. издадени, изменени или подновени между 1 януари 2012 г. и 31 декември 2013 г., ако са били в сила на 1 януари 2014 г.

(2) Информацията по ал. 1, т. 2 и 3 не се обменя по отношение на становища и споразумения, издадени, изменени или подновени преди 1 април 2016 г. за конкретно лице или група лица, с обща сума на годишните нетни приходи от продажби за групата, ненадвишаващи 40 000 000 евро или левовата им равностойност през данъчната година, предхождаща датата на издаване, изменение или подновяване на становищата или споразуменията.

(3) Алинея 2 не се прилага по отношение на лица, извършващи по занятие финансова или инвестиционна дейност.

(4) Информацията по ал. 1, т. 2 и 3 се обменя до 31 декември 2017 г.

(5) До наличието на правно основание за издаване на предварителни споразумения за ценообразуване изпълнителният директор на Националната агенция за приходите обменя информация по чл. 143з, ал. 10 за такива споразумения, като само получава информация за споразумения, издадени, изменени или подновени в друга държава членка, а чл. 143с, ал. 4 и 5 не се прилагат.

§ 60. (Изм. – ДВ, бр. 92 от 2017 г., в сила от 1.01.2018 г.) Изпълнителният директор на Националната агенция за приходите в 6-месечен срок от влизането в сила на този закон определя реда за предоставяне на данъчна и осигурителна информация посредством телефонна услуга по чл. 73, ал. 2, т. 6.

§ 61. (1) До създаването на защитен централен регистър на държавите членки за предварителни трансгранични данъчни становища и предварителни споразумения за ценообразуване, обезпечен от Европейската комисия, обменът на информация по чл. 143з, ал. 10 се осъществява по електронен път посредством мрежата CCN и приложимите практически договорености.

(2) Когато до създаването на регистъра по ал. 1 е получена информация за предварителни трансгранични данъчни становища и предварителни споразумения за ценообразуване от компетентен орган на друга държава – членка на Европейския съюз, изпълнителният директор на Националната агенция за приходите потвърждава получаването ѝ незабавно, но не по-късно от 7 работни дни от датата на получаването. Потвърждението се извършва при възможност по електронен път.

§ 62. (1) (Изм. – ДВ, бр. 92 от 2017 г., в сила от 21.11.2017 г.) Първият отчет по държави по чл. 143ф се подава от крайното предприятие майка или от заместващо предприятие майка за данъчната година на МГП, започваща на 1 януари 2016 г. или по-късно през тази година, в срока, посочен в чл. 143ф, ал. 1.

(2) (Изм. – ДВ, бр. 92 от 2017 г., в сила от 21.11.2017 г.) Когато предоставящо информация предприятие е съставно предприятие, различно от крайното предприятие майка или от заместващо предприятие майка, първият отчет по държави се подава за отчетната данъчна година, започваща на 1 януари 2017 г. или по-късно през тази година.

(3) (Изм. – ДВ, бр. 92 от 2017 г., в сила от 21.11.2017 г.) За отчетната данъчна година, започваща на 1 януари 2016 г. или по-късно през тази година, уведомленията по чл. 143ш се подават в срок до 31 декември 2017 г.

(4) (Изм. – ДВ, бр. 92 от 2017 г., в сила от 21.11.2017 г.) Изпълнителният директор на Националната агенция за приходите предоставя първия отчет по държави по ал. 1 на държавите членки или друга юрисдикция съгласно чл. 143у, ал. 2 в срок 18 месеца,

считано от края на отчетната данъчна година, започваща на 1 януари 2016 г. или по-късно през тази година.

(5) Изпълнителният директор на Националната агенция за приходите издава заповедта по чл. 143ф, ал. 3 в срок до 31 октомври 2017 г.

§ 63. До 1 януари 2018 г. изпълнителният директор на Националната агенция за приходите предоставя на Европейската комисия статистически данни за обема на автоматичния обмен на информация и, при възможност, информация за административните и други разходи и ползи, свързани с извършения обмен, както и за настъпилите промени за приходната администрация или за други лица.

.....
§ 70. (1) Изискването на чл. 48, ал. 2, т. 21 от Закона за акцизите и данъчните складове не се прилага за лицата по чл. 47, ал. 1 от същия закон, които подадат искане за издаване на лиценз за управление на данъчен склад до влизането в сила на наредбата по чл. 142а, ал. 3 от Закона за виното и спиртните напитки.

(2) Изискването на чл. 57, ал. 3, т. 9 от Закона за акцизите и данъчните складове не се прилага за лицата по чл. 56, ал. 1, т. 1 от същия закон, които подадат искане за регистрация на специализиран малък обект за дестилиране до влизането в сила на наредбата по чл. 142а, ал. 3 от Закона за виното и спиртните напитки.

(3) Алинеи 1 и 2 се прилагат и за започналите до влизането в сила на този закон производства по чл. 48 и 57 от Закона за акцизите и данъчните складове.

(4) Агенция "Митници" възобновява служебно производствата по чл. 48 и 57 от Закона за акцизите и данъчните складове, по които до влизането в сила на този закон има отказ за непредставяне на документ, че дестилационните съоръжения за производство на етилов алкохол, дестилати и спиртни напитки са закупени от лице, регистрирано по Закона за виното и спиртните напитки.

§ 71. (1) (В сила от 26.04.2017 г. - ДВ, бр. 63 от 2017 г.) Лицата, които до влизането в сила на този закон извършват дейностите по чл. 142а, ал. 1 от Закона за виното и спиртните напитки, се регистрират в едномесечен срок от влизането в сила на наредбата по чл. 142а, ал. 3 от Закона за виното и спиртните напитки.

(2) Министърът на икономиката издава наредбата по чл. 142а, ал. 3 от Закона за виното и спиртните напитки в едномесечен срок от приключване на процедурата по нотификация по Директива (ЕС) 2015/1535 на Европейския парламент и на Съвета от 9 септември 2015 г., установяваща процедура за предоставянето на информация в сферата на техническите регламенти и правила относно услугите на информационното общество (ОВ, L 241/1 от 17 септември 2015 г.).

.....
§ 83. (1) Законът влиза в сила от деня на обнародването му в "Държавен вестник" с изключение на:

1. параграф 64, който влиза в сила от 1 януари 2022 г.;
 2. параграф 68, т. 1, която влиза в сила от 1 януари 2018 г.;
 3. параграф 68, т. 2, която влиза в сила от 30 юни 2017 г.;
 4. параграф 69, който влиза в сила от 1 януари 2018 г.;
 5. параграф 71, ал. 1, която влиза в сила от 26 април 2017 г.;
 6. параграфи 6 и 72 – 82, които влизат в сила от 1 януари 2018 г.
- (2) (Отм. – ДВ, бр. 92 от 2017 г., в сила от 21.11.2017 г.).

.....

ПРЕХОДНИ И ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ към Закона за изменение и допълнение на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДВ, бр. 92 от 2017 г., в сила от 1.01.2018 г.)

.....

§ 27. Разпоредбата на чл. 92, ал. 4 от Закона за корпоративното подоходно облагане се прилага и за годишната данъчна декларация и годишния отчет за дейността за 2017 г.

§ 28. Регистрационен опис по чл. 74, ал. 2, т. 3 и ал. 3, т. 6 и по чл. 76, ал. 2, т. 4 от Закона за данък върху добавената стойност не се подава, когато не е подаден до влизането в сила на този закон и срокът за подаването му изтича след тази дата. В тези случаи правото на приспадане на данъчен кредит за наличните активи и получените услуги към датата на регистрация по Закона за данък върху добавената стойност се упражнява по реда, предвиден в този закон.

§ 29. (В сила от 21.11.2017 г. - ДВ, бр. 92 от 2017 г.) (1) Изпълнителният директор на Националната агенция за приходите, директорът на Агенция "Митници" и кметовете на общини определят реда по чл. 87, ал. 12 за изискване и предоставяне на информацията по чл. 87, ал. 11 в срок до 1 януари 2018 г.

(2) До 31 декември 2018 г. общините, в които не е осигурена техническа възможност за предоставяне по електронен път на информацията по чл. 87, ал. 11, могат да я предоставят на хартиен носител, за което не се събира такса. В този случай кметът на общината определя реда по ал. 1 в срок до 31 декември 2018 г.

§ 30. Подзаконовите нормативни актове, които съдържат задължение за представяне на удостоверение за наличие или липса на задължения от лицата, се привеждат в съответствие с този закон в срок до 31 март 2018 г.

§ 31. Законът влиза в сила от 1 януари 2018 г. с изключение на:

1. параграфи 1, 4 – 9, § 10, т. 2 и 3, § 26 и 29, които влизат в сила три дни след обнародването на закона в "Държавен вестник";

2. параграф 14, т. 5 и 6, които влизат в сила от 1 януари 2019 г.

Приложение към § 19, ал. 1, т. 2
(Ново - ДВ, бр. 105 от 2006 г.,
в сила от 1.01.2007 г.,
доп., бр. 108 от 2007 г.,
в сила от 19.12.2007 г.,
отм., бр. 63 от 2017 г.,
в сила от 4.08.2017 г.)